

en MIT'in imkanlarıyla öğüt Kur'dum, siz bir Kayun bile...

Biz yasayanlar Kemalîst Kızla Kültürüyle mah...

Bu Kur-ey Irak'taki olusun sırtımız

im yetkileri uyarıyorum bunlar

evlet Kürdün neyine? Benim ana

ttatürk bir özgülük sayması

ttatürk devrimi değildir müdi? De

evlete Karşı İsyam olur mu? Tabii K

en hasar-hüso adan değildir. Ortada

ark'sın Lenin'in sınıf fahilleri yeterli de

Bravdel, l. Wallerstein beni anlamaya çalışıyor

en Konfederasyonun önderliğini Kabul ediyorum.

en göbe oKıP İsa olmak istiyorum. Müşinin yet

art milliyetçiliğini biz engelledik.

ışman onu imha etmezse, biz imha ederiz.

nkara benim yasamamı istedi...

selim çürükkaya

APÖMÜN ANKETLERİ

beyrut günlüğü

şunuz.

DOZ

2. Baskı

Apo'nun Ayetleri

İthaf

Bu kitabı, Diyarbakır cezaevinde kendini asarak düzene baş kaldırmayı bana öğreten Mazlum Doğan'a, Apo'nun diktatörlüğünün ve resmi ideolojisinin anlaşılması için Bekaa vadisinde beyinlerine kurşun sıkarak gerçeği görmemi sağlayan Abdullah Ekinci ve Dilaver Yıldırım'a, resmi ideolojiyi tahlil etme konusunda görüşlerine değer verdiğim, değerli bilim adamı Dr. İsmail Beşikçi'ye ithaf ediyorum.

Açıklama

Ulu önderimizin kendisine değil, tanrılığına muhaliftim. Tanrılığına muhalif olmakla kendisine muhalif olmak arasında çok büyük fark vardır. Tanrılığına muhalif olma, onu bu çağda maskara olmaktan kurtarmaktır. İleriyi gören bir lider, kısa vadeli bir tanrılığı, uzun vadeli bir ölümsüzlüğe tercih etmez. Ama bütün diktatörlerin özelliği, ileriye görmemeleridir. Diktatörlere göre herşey onlarla başlar, onlarla biter. Bunun için sağ oldukları ve iktidarda kaldıkları süre içinde halk tarafından yüceltilmek isterler. Öldükleri veya pislikleri açığa çıktığı zaman, çıkarıldıkları yüceliklerden kafa üstü bok çukuruna atılırlar. Bütün diktatörler bu akibeti bildikleri için, yaşarken yüceltmeye, dünyanın bütün nimetlerinden faydalanmayı, güçlerinin yetebileceği kadar herşeyi, herkesi egemenliği altına almayı tercih ederler. Öldükten sonra bok çukuruna heykelleriyle birlikte gömülmeleri, onlar açısından fazla önem arz etmez. Bütün diktatörlerin yaşamlarını ve sonlarını gözlerinizin önünden geçirin bu sonucu görürsünüz. Bu kitabı yazarak Abdullah Öcalan'ın şahsında gelmiş geçmiş ya da gelecek olan diktatörleri, onların zalimliklerini ve dalkavukların oynadığı rolü göz önüne sermeyi insani görevim olarak sayıyorum.

Elinizdeki kitabın son bölümü hariç, tümü Lübnan'da yazıldı. Kaldığım Esrefye Otelinin 206 nolu odasında Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşan yiğit gerillalara, Halkıma, ülkemin ve Türkiye'nin aydınlarına ve tarihe yüksek sesle haykırdım.

Kitabı kısa bir süre içinde yazdım, el yazım okunaklı olmadığından, 22 gün missafir olarak kaldığım Maroni Kilisesinde yeniden temize çektim, son bölümünü Almanya'da bitirdim. Eşimle birlikte daktiloya çekme işi uzun sürdüğünden, bizi hayli yordu. Eşimin bana anlattıkları, başka bir kitabın konusunu teşkil edeceğinden, kitabı yeniden kaleme almayı gerekli görmedim.

Bar Elias'tan kaçışım Avrupa'da yaşayan Kürtler arasında tartışma konusu olmuş, pek çok yurtsever, bu durum karşısında tepkisini dile getirerek görevini bırakmış, bu insanlar tehtitle, baskıyla, santajla susturulmaya çalışılmış, pek çok yerde yurtseverler dövülmüş, bazıları tercit edilmişti.

Benim "Bölgecilik, Zazacılık" yaptığım ileri sürülmüş, Serxwebun Gazetesinde Diyarbakır Cezaevinin itirafçısı Servan kod adlı Hasan Deniz'in kaleme aldığı bir yazı, Rıza Altun imzası adı altında yayınlanmış, yazıda ben hiçleştirilmiş, ulu önderimiz ise herşeyleştirilmişti. Ulu önderimiz sadece partinin değil, halkın bütün olanaklarına el koymasına rağmen, beni parti olanaklarına konmakla suçlamıştı. Oysa gözaltından firar ettiğimde, yalnızca 50 Mark'ım vardı ve bunun dışında Dünya'nın hiç bir yerinde bir kuruşluk sermayem yoktu.

Mustafa Karasu imzasıyla Berxwedan Gazetesinde yayınlanan bir yazıda, benim hiç kimse ile uyuşmadığım; cezaevinde bile geçimsiz olduğum anlatılıyordu. Oysa Mustafa Karasu, Ceyhan cezaevinde verdiği özeleştiri: "Selim bana destek çıkıyor, onun düşüncelerinden güç alıyorum, ayakta kalmamı, yürümemi sağlıyor; onu sayıyor, sözlerini dinliyordum," demişti. Öyleyse aynı Mustafa Karasu beni karalamak ve gözden düşürmek için kendisine verilen talimatlara uyduğunu gösteriyor. Bu konuda veya yazdığı

yazıdan dolayı kendisine kırgın değilim. Çünkü bende daha önce kendisi gibi yapmış, yok edilmesi gerekenler aleyhine yazılar kaleme alarak ulu önderimizi övmüştüm. Mustafa benim gözümde iki yıl önceki Selim gibidir. Giderek gerçekleri görmeye başlayan Selim!

Mustafa'ya göre PKK diye bir örgüt vardır ve yalnız bir kişi haklı olsa da; militanın görevi örgütü savunmaktır. Bu mantıkla hareket eden Mustafa, gerçekleri gören ve Apo'ya karşı tavrı alan eşime, iki ayrı konuşmasında: "ikimize çok görevler düşüyor, Selim aleyhinde çok sayıda toplantılar düzenlenecek, ikimiz bu toplantılarda konuşacağız," demişti. Eşim "ben Selim'in tasfiyecisi olduğuna, ajan olduğuna inanmıyorum. Eskiden PKK'de yoldaşlık ilişkileri vardı, yoldaşlar birbirlerini düşürmüyor, yüceltiyorlardı. Şimdi yoldaşlık ilişkilerinin yerini, feodal komploculuk almış. Bu yüzden toplantılara katılmıyacağım" demişti. Eşime: "sen bir kişinin peşinden gidiyorsun" diyerek, onu eleştirmişti O, bu eleştireye karşılık verdiğinde "burayı terk edeceksin, Hollanda'da bir evde bizim denetimimiz altında kalacaksın veya Şam'a gideceksin, hangi kötü rolü üstlenmişsin?" tehditi savrulmuştu.

Mustafa, kendisinin bir kişinin peşine takıldığının henüz bilincine varamamıştı. Eşimde uzun süreden beri bir kişinin peşine takılmıştı. Bu kişinin kendi ardında bıraktığı ölüleri, hain damgalıları görünce, böyle bir kişinin peşinde gitmenin doğru olmadığını nihayet anlamıştı. Mustafa'nın eşime söylediği ibretlik bir söz, ona er geç gerçekleri gösterecektir. "Selim, Galile olmak istiyor" sözü, karşısında yaşadığımız dünyanın, katolik dünyası gibi gerici, mantıksız, insanlık dışı bir gezegen olduğunu da anlatıyordu.

Mustafa! Bilimden, insanlıktan, sevgiden uzak, düşünmeyi, hayal etmeyi, insan olmayı, doğruları söylemeyi yasaklayan bir sistem varsa; orada Galile olmak bir onurdur. Tarih eğer bu görevi benim sırtıma yüklemişse, Galile olmaktan onur duyarım. Ama sen ve bütün arkadaşların, bilincinde olduğunuz suçların utancını tarih boyunca sırtınızda taşıyacaksınız. Karşı karşıya olduğumuz durum, Galile'nin karşı karşıya olduğu duruma benziyor. Galile gibi gerçekleri izah edeceğim, söylediklerimden asla geri dönmeyeceğim ve itirafçı olmayacağım.

Berxwedan Gazetesinde kardeşimin imzasıyla yazılan yazı sahtekarlık örneğidir. Kardeşi kardeşe vurdurtmak isteyen sömürgeci puştluğunun ta kendisidir. O yazıyı kaleme alan kişinin, kendisini bir tas çorbaya satacak yapıya sahip olduğunu biliyorum; onu çok iyi tanıyorum.

Benim kardeşim, halkımın davasına inanmış ve bunun için dağda savaşıyor, onun kardeşi Osman Öcalan ise Irak'ta göbek büyütüyor. Kardeşimin imzasıyla başkasına beni karalayan yazılar yazdırtmak, diktatörce olduğu kadar da, alçaklıktır. Kardeşimin ağzından "gelsin, adalete sığınsın" çağrısı yapmak, utanç verici bir durumdur. Doğruluk, hak, adalet nerede demezler mi adama? Görüşlerimi ve düşüncelerimi özgürce anlatabileceğim bir mekanizma veya kurum olsaydı, hiç kuşkusuz kaçmazdım.

Ulu önderimiz Abdullah'ın yüce mahkemeleri ve soruşturmalarında sadece "itiraf" yapılır. Ve ben itirafçılardan nefret ederim. Aleyhimde yürütülen yazılı ve sözlü propoganda da "Selim bir hiçtir, önderlik herşeydir" deniliyor. Kafası çalışan her insan, böyle bir propogandanın içindeki gerçekleri kolaylıkla görebilir. Bu kitap, hiç bir şey olmayanlara, kendini her şeyin yerine koyan birinin öyküsünü anlatıyor.

Avrupa'ya geldiğimde pek çok kişi ile telefon aracılığıyla görüştim. Büyük bir çoğunluk "bir şey yazma, biz durum biliyoruz, şimdi yazarsan düşman kullanır" diyordu. Bir yakınımla konuşmamda "demokrasi yoktur" sözlerime tepkisi "demokratik bir ortamın olduğunu biliyorum" karşıtıydı. Anlattıklarımın hemen sonra "kimseye bir şey söyleme, öldürürler" demesi ise "demokratik bir ortamın nasıl bir ortam olduğunu" daha iyi anlatıyordu. Aydınların bazıları kendi çıkarlarından, bazıları korkudan, bazıları da karşı karşıya olduğumuz vehametini ayrıntılarını bilmediğinden sesiz kalmamı öneriyorlardı. Aydınlarımızı dinleyince 1920'lerden sonra Türk aydınlarının neden, niçin ve nasıl dalkavuklaştıklarını daha iyi anladım. Neticede kitabı yayınlamaya karar verdim.

Türkiye hükümeti ve Türkiye basınının kitabı kullanacağını biliyordum. Nasıl yapayım da, kullanmasın diye çok düşündüm ama bir çözüm bulamadığım için yayınlamaya karar verdim. Bana göre yayınlamak bir çözümdür. Çünkü ulu önderimiz Abdullah, hiç bir düşmanın uygulamadığı yöntemi kürt halkının evlatlarına uyguluyor; onun bu yöntemlerini anlatanları, kendisini eleştirenleri ajanlıkla suçluyor "bunların söyledikleri düşmanın söyledikleridir" deyip yüzünü maskeliyor; bu maske ile iğrençlikler yapıyor. Okuyucunun bu oyunu kavramasını ve maskeyi düşürmesini istiyorum. Ben yazılarımda yaşadıklarımı ve tanık olduklarımı anlattım, duyduklarımı anlatmayı gerekli görmedim. Onun yaptıklarını anlattım. Düşman kullanacaksa, onun yaptıklarını kullanacaktır. Eğer bu işin bir suçlusu varsa, o ben değilim.

Hayatım tehlikedeysen bana yardımcı olan Kızıl Haç Lübnan Komitesi Sekreteri Pascal Kuttat'a, komite üyesi bayan Veronika ve Maria Le Kohli'ye, komitede çalışanlarına, Faysal, Maria Rose, Christin, Hüseyin, Hadı ve Muhsin'e, Birleşmiş Milletler Lübnan temsilcisi Salvatore Lombardo'ya, Avukatım Monika ve Maroni Kilisesi Papazı Permisel'e, Uluslar arası PEN, Alman PEN'ine, IGM'ne, Uluslar arası af örgütü yetkililerine, Helmut Oberdiek, Hans Koschnick ve adlarını yazmadığım iyi insanlara teşekkür ederim.

11 Ağustos 1993 Beyrut

Bölüm: 1

"Devrim kendi çocuklarını yedi" Sözü ile diktatör kendi çocuklarını yedi demek isteniyor. Bu diktatörlerin yamyam olduklarını gösterir. Bizde henüz devrim yapılmadan çocuklar yiyiliyor.

Bugün, tam 18 gündür Beyrut'ta bulunuyorum. Günlük yazmaya karar verdim. Yalnız günlük değil, yaşananları romana dönüştürmeyi tasarladım. Planını yaptım, bir kaç sayfa yazdım, sonra yazmaktan vaz geçtim. Kafam karmakarışık, alakbulak. Beyrut'a yabancıyım, tanıdığım hiç kimse yok. Dil bilmiyorum, yer bilmiyorum, ilk geldiğimde param da yoktu; Alex Haley'in Kökler romanındaki çiftlikten kaçan köle gibiydim. Konta Kinte gibi. Benim de onun gibi seyahat belgem yoktu.

5 Temmuz Lübnan'ın Bar Elias kasabasından bir taksi ile geldim; tanımadığım, görmediğim bilmediğim Beyrut'a. Alman elçiliğine gidip Almanya'da ilticacı olduğumu sahte bir Türk pasaport ile Lübnan'a geldiğimi, pasaportumu kaybettiğimi, Almanya'ya geri gitmek istediğimi anlatmayı düşünüyordum. Yoldan geçen bir taksiye el kaldırdım. Taksiye bindiğimde şoför, Arapça bir şeyler sordu; "nereye gitmek istiyorsun?" demek istediğini anladım. Çat-pat İngilizceyle "I want going safarati Alman" dedim. Şoför: "okay" diyerek gaza bastı, ilerde trafik öylesine sıkıştı ki; kaplumbağa hızıyla gitmeye başladık. Rio Djenerio'da Brezilya'lı ünlü yazar, Antonio Olinto ile bir sohbetimizde: "Bizim Brezilya'da o kadar öküz çok ki; kişi başına bir öküz düşüyor," demişti. Bende şu Beyrut'ta o kadar araba çok ki; kişi başına bir araba düşer desem, abartmamış olurum. Lübnan hükümeti arabalar için gümrük koymadığından, cadde ve sokaklar mercedeslerle dolu. Şoförüm cin gibi bir adam ve cebimde yalnızca 50 Alman markı var, markı çıkarıp uzatıyorum: "Üzerimde bozuk para yok" diyor. İleride bir sarafın kapısında durduruyor arabayı, parayı bozdukmak için dükkana giriyorum; 50 markı, 50 bin Lübnan lirasıyla değiştirip arabaya geri dönüyorum.

Alman elçiliği, Beyrut'un dışında denilebilecek; tepede bahçelikli bir yerdeydi. Elçilik binası kapısına varınca şoföre, taksi ücretinin ne kadar olduğunu sorduğumda: "50 bin lira" dedi. Yabancıydım, dil bilmiyordum, cin gibi şoföre göre tam kazıklanacak adamdım; "çok fazla istiyorsun, benim o kadar param yok" dediğimde, şoför 50 binde direktmeye başladı. Dolar ile kurşunun tanrı olduğu Lübnan'da insanlardan dürüstlük ve merhamet beklemenin safıktan öte bir şey olmadığını anlıyor ve kızıyorum şoföre, parayı vermekte diretiyorum. Şoför'de arapça bir şeyler söyleyerek kızıyor ama, anlamıyorum söylediklerini. Cebimdeki paraları sıkıca tutmuş "10 bin lira yeterlidir" diyorum. Neticede

Alman elçiliğinin kapsamında nöbet bekleyen polisler aramıza girdiğinde 25 bin vermek zorunda kaldım. Ama içim yanıyordu. Neden pazarlık yapmadan arabaya bindim, diye soruyorum kendi kendime. İş işten geçmiş, paralar elden gitmiş, araba binliklerimle gözden kaybolmuştu. Alman elçiliğinin kapısında nöbet tutan polislere İngilizce olarak "Pasaportumu kaybettim, elçiyle görüşmek istiyorum" diyebildim. Kapının önünde yarım saat bekledikten sonra içeri alınmak için nizamıye kapısından geçirildim. Binanın girişindeki güvenlik kulubesinde uzun boylu, sarışın bir polis üstümü didik didik aramaya başladı. 25 bin Lübnan lirası, para cüzdanı, Yeni Ülke gazetesinin basın kartı ve yıpranmış bir diş fırçası dışında üzerimde başka bir şey yoktu. Polis, diş fırçamı kabından çıkarınca gülümsedi, neden gülümsediğine bir anlam veremedim. Pantolonumun arka cebinde küçük bir telefon defterim vardı, onu fark etmedi, eşyalarımı ceplerime yerleştirdikten sonra binanın ikinci katına çıkarıldım, oturmam için bir odaya alındım, boş odadaki koltuklardan birisine oturduktan yaklaşık beş dakika sonra orta yaşlı bir bayan yanıma geldi. Sorunumu İngilizce olarak anlatmaya çalıştım, ama kelimelerim yeterli olmuyordu. Kadın bütün soğukluğuyla "git Türkçe ve Almanca veya Türkçe Arapça bilen bir tercüman bul getir." dedi. ve çıkıp gitti. Bir polis kapıda beni bekliyordu; çaresizdim, dilsizdim, çıkmak zorundaydım ve çıktım. Elçilik binasından uzaklaşınca düşünmeye başladım.

Nereye gidecektim? Neredeydim? Dil bilmeyince, kimseyi tanımayınca, parasız olunca bütün kapılar insanın yüzüne böyle kapanır mı? Arapça Türkçe bilen tercümanı nerede bulacaktım? Bulşam bile, pasaportu olmayan, ilticacı olduğum halde Almanya'dan izinsiz ayrılan bana, vize verirler mi? Çarşıdan 25 bin lirayla buraya gelebilmişim, şimdi çarşıya nasıl gidecektim? Kafamdaki bu çözümsüz sorularla bir sokağı geçerek ana caddeye çıktım.

Yoldan gecen özel arabaya el kaldırdım, durdu. Sürücüye yabancı olduğumu, çarşıya gitmek istediğimi, az bildiğim İngilizcemle anlatmaya çalıştım. Araba sahibi iyi İngilizce konuşan bir mühendisti. Kürt olduğumu öğrenince; beni servis arabalarının kalktığı bir yere kadar götürebileceğini söyledi. Teşekkür ederek arabaya bindim, servis arabalarının kalktığı bir yerde başka bir arabaya binerek deniz kıyısı boyunca gittim, bahçeli bir alanda taksi şoförüne bin lira verdikten sonra indim. Deniz kıyısındaki şose yoldan yürürken tekrar düşünmeye başladım? Nereye gidebilirdim? Nereye, kime baş vurabilirdim? Bar Elias'tan kaçmak kolaydı. Beyrut'tan nasıl kaçacaktım? Parasız nasıl yaşayacaktım? Nerede yatacak, ne yiyecektim? Benimki Kunta Kinte benzeri, plansız programsız bir kaçıştı. Ama buna rağmen pişman değildim kaçtığıma. Benimki kaçmaktan ziyade bir baş kaldırıydı. Daha fazla kişiliğimin çiğnenmesine, gururumun ayaklar altına alınmasına, sevdalarımın ve inançlarımın kepaze edilmesine izin veremezdim. Aç kalsamda, yersiz-yurtsuz kalsamda, ölsemde, onursuz ve şerefsiz yaşamaktan iyidir. Yolda yürürken böyle düşünüyordum. Ama bir çare bulmam gerekiyordu!

Pantolonumun arka cebindeki telefon defterimi çıkararak göz gezdirdim. Kim, nasıl bana yardımcı olabilir sorusunu soruyorum kendime. Kürt PEN'nin başkanı Hüseyin Erdem'in fax numarası üzerinde gözlerim çakılıp kaldı. Zaten Bar Elias'ta soruşturmada kaldığım iki aylık zaman sürecinde, Hüseyin Erdem'le olan ilişkilerim üzerinde durulmuştu. Oysa Hüseyin'le gizli saklı herhangi bir ilişkim yoktu. PEN üyesi olmam, Rio Djenerio'da yapılan 58. PEN kongresine birlikte gitmemiz, evinde iki gün misafir kalmam dışında herhangi bir birliğimiz yoktu. Ama Hüseyin'e bir fax çekebilseydim. Onun insanlığa önem verdiğini bildiğimden, yardımcı olabileceğine inanıyordum. Bu düşüncemden hareketle telefonlu ve faxlı bir otel arama kararına vardım. Beyrut'ta böyle bir otel bulmak zordu; sordum, tarif ettiler. Montemar oteline gittim. Gazeteci olduğumu, paramı ve pasaportumu kaybettiğimi, Almanya'ya acil fax çekmek istediğimi İngilizce olarak anlattıktan sonra, bir kalemle bir kağıt verince; otelin denize bakan salonuna geçtim, bir koltukta oturarak şu satırları yazdım:

"Hüseyin, Almanya'dan Şam'a geldikten birkaç gün sonra tutuklandım. İki ay kapalı bir cezaevinde kaldım, burada Diyarbakır cezaevi tarihinin tam tersini yazmam, dışardaki pratiğimin kontr-gerilla ve özel savaş pratiği olduğunu kabul etmem istendi. Ya buyrulandı

kabul edecek ya da intihar edecektim. Üçüncü bir yol olmadığından buyrulamı özeleştiri olarak yazdım. Buradan yarı açık bir cezaevine alındım. Diyarbakır cezaevi ile ilgili daha önce yazdığım iki kitabın tersini izah edecek bir kitap kaleme almam da isteniyordu. Resmi ideolojinin talimatıyla resmi ideoloji doğrultusunda kitap yazamazdım. Osmanlı şairi Nedim olamazdım, gerçeklerin yerine yalanları koyamazdım. Bunun için cezaevinden firar ettim, şu anda Beyrut'tayım. Üzerimde kimlik, pasaport ve para yoktur. Bana nasıl yardımcı olabilirsin, acil olarak aşağıdaki fax numarasına bildir: 0096 119 12 80-4.

Bu notu yazdıktan sonra fax işlerine bakan bayana yarım yamalak bir İngilizce ile gazeteci olduğumu, pasaportumu ve paramı kaybettiğimi, bu mesajı göndermem gerektirdiğini anlatmaya çalıştım. Bunun üzerine bayan "Açılış dört, dakikası üç dolar" diyor. "Param yok" diyorum, kulakları kapalı sanki. Kurşun ve dolar yasalarının geçerli olduğu Beyrut'ta insanlıktan anlamıyor bayan. Uzun süren bir tartışmadan sonra on bin lirada anlaştık ve faxı çektim. İki saat otelin salonunda faxın sonucunu bekledim. Yanıt yok. Telefonun her çalışında, faxın her cızırtısında kulaklarım, gözlerim, duygularım, hayallerim, umutlarım resepsiyona doğru şaha kalkıyor, gelenlerin bana ait olmadıklarını anlayınca; karamsarlık her yerimi kaplıyor. Belki Hüseyin evde yok, belki başka bir ülkeye gitmiştir ya da geç saatlerde eve gelir diye düşünerek umutlanıyorum...

Gece yaklaşıyor, yatacak yerim yok. Cebimde sadece 14 bin Lübnan lirası var. Bu parayla otele yatamıyacağımı biliyorum. Çaresiz oturduğum yerden kalkıyorum, vestiyerdeki kıza: "faxım gelirse bir yerlere koyun, gece geç saatlerde veya yarın sabah gelir alırım" dedikten sonra dışarı çıkıyorum. Yapacak başka bir şey yok.

Deniz kıyısı boyunca kıvrılıp giden asfalt yola geliyorum; arabalar vızır vızır geçiyor, lacivert gömleğim terden ıslanmış, kışlık kadife pantolonum bacaklarımı yakıyor, ayaklarım kışlık botlarımın içinde vıcık vıcık.

Beyrut'ta kimsesizim. 20 yıllık bir mücadele hayatımdan sonra, şimdi tek başıma kaldım. Onbir yıl cezaevi yatmışım, üç yıl sistemli işkence görmüşüm, boyun eğmemiş direnmişim; askeri mahkemelerde, nefes almanın bile suç sayıldığı koşullarda halkımın gür sesi olmuşum. Gazeteciyim, yazarım, milletvekiliyim, bütün bunlar kimin umurunda? Asfalt yolun kenarından şehir dışına doğru yürüyen, şakaklarına ak düşmüş orta yaşlı bir adamım, hepsi bu! Kimliğim yok, dilim yok, en önemlisi param yok. Bunlarsız Beyrut'ta yaşamak zor, biliyorum.

Beyrut'ta Kürtler, Ermeniler yaşıyorlar. Dillerini biliyorum. Ama, onlara da gidemiyorum. Efendimin adamları peşime düşecek, beni arayacak, bundan eminim. Ama yardımcı olmak için değil, öldürmek için. Çünkü yasaları çiğnemiş ve kaçmışım. Zaten beni öldürmek için uydurulan bahaneler yetersizdi, kaçmam da eklenince, ölümü hak etmiş oluyordum. Benim efendim, Kunta Kinte'nin efendisi gibi yalnız ayağımı kesmekle yetinmeyecekti. Bunu biliyordum. O halde tek başıma başımın çaresine bakmalıydım.

Asfalt yoldan şehir dışına doğru yürüyüşümü sürdürüyorum. Yoldan sadece arabalar geçiyor, benim dışımda yaya yürüyen kimse yok; şehir dışındaki bir virajda deniz kıyısına inmeye çalışıyorum. Ama taşlık bir alan olduğundan, inmekte zorlanıyorum. Bazen kocaman taşların üzerinden atlıyor, bazende taşları tuta tuta iniyorum. Sonunda dalgaların çarptığı bir taşın üzerine varıp oturuyorum.

Güneş artık batmak üzere, Beyrut'ta güneş bir başka batarmış meğer. Oturduğum yerden güneşin batışını izliyorum; kıpkızıl bir balon gibi sudan bir metre yükseklikte duruyor. Koskoca güneşin bu denli küçüldüğünü ilk olarak burada görüyorum ve denizin büyüklüğü içinde güneşin eriyişini. Giderek bir ayna kadar küçülen güneş yok olunca geriye kıpkızıl bir kuşak kalıyor.

Deniz kenarındaki taşın üzerinde uzunca bir zaman oturuyorum. Ve kıyıya vuran dalgaları izliyorum. Dalga izleme ilgisini, cezaevinde *kelebek* adlı romanı okuduğumda edinmiştim. Altı ay önce, yine Rio Djenerio'da Atlas okyanusunun kıyısında böyle uzun süre

izlemiştim dalgaları. Roman kahramanı Fransız kürek mahkumu aklıma geldi. Beyrut`ta daha çok Kelebek`e benziyordum. Burada bir kaçaktım artık, bende kelebek gibi uzun süre cezaevlerinde yatmış, birkaç kez firara yeltenerek yakalanmışım. Bu son kaçışım. Kelebek, Hindistan cevizlerini bir torbaya doldurarak, bunlar aracılığıyla bir adadan başka bir adaya geçmeye çalışmıştı. Beyrut`tan Hindistancevizi dolu bir torbaya binip Kıbrıs`a geçemezdim ki! Üstelik Beyrut`ta Hindistan cevizleri de yoktu.

Düşünüyorum, dalgalara bakıyorum. Ard arda asker safları gibi diziliyor, kıyıya doğru hücumu geçiriyorlardı. Önce küçük dalgalar, ardından kocaman bir dalga kıyıya ulaşıyor, çarpıyor; süt beyazı su, iki metreyi aşkın havaya kalkıyor, kıyıda taşların üzeri bembeyaz kesiliyor ve hızla geri çekilerek masmavi renge bürünüyor; hiç durmadan, yorulmadan bu gelgit sürüp gidiyordu.

Kim bilir, bu dalgalar, günde kaç kez deniz kıyısındaki taşlara böyle saldırıyorlardı? Taşlarsa inadına direniyorlardı. Bu asırlardır süren savaşta yumuşak dalgalar, sert kayaları oymuş, onları kendilerine göre şekillendirmişti. Bu durum hemen göze çarpıyordu. "Bu da doğanın amansız savaşdır" diyorum kendime ve dalgalarla kayalıkları başbaşa bırakıp, kendi başımın çaresine bakıyorum.

Önce yatmam için bir yer arıyorum, "hava sıcak deniz kıyısında yatabilirim" diyorum. Gerçi denizden karaya doğru, deniz kokulu, nemli ve serin bir rüzgar esiyordu ama, buna rağmen kara sıcaktı. İlerideki büyük uçuruma doğru gidiyorum, tepeye çıkıp aşağı doğru bakıyorum. Çok eskiden buraya bir taksi yuvarlanmış, kaportası çökük ve üstünün yarısı yok. Kim bilir kaç kişi öldü bu takside? Sürücüsü erkek miydi, bayan mı? Veya yeni evli bir çift miydi ölen. Veya bir aile toptan mı yok oldu? Ölen büyüklerin yanında çocuklar var mıydı? Veya kadın küçük çocuklarla birlikte öldü, erkek benim gibi yalnız mı kaldı? Acaba yaşıyor mu hala? Yaşıyorsa nerede? Kafamdaki bu sorularla uçurumun kenarından aşağı iniyorum. Arabayı inceliyorum, arka koltuğu işime yarıyor, zaten kopmuş bir halde duruyordu. Biraz uğraştıktan sonra koltuğu çıkarıyorum. Tam üzerinde yatıp uzanabileceğim kadar yumuşak ama, kirli ve tozlu. Hemen orada deniz suyu ile yıkıyorum. Kahverengi, pırl pırl deriden güzel bir yatak sahibi oluyorum.

Yatağımı kucaklayıp kıyı aşağı uçurumun dibinden geçiyorum, yatağımı taşların üzerine bırakıp kendime bir barınak arıyorum. Deniz dalgalarının ulaşamadığı, ama eskiden dalgaların oyduğu mağara, oyukta denilebilir buraya. İçeri girip inceliyorum. Yarasa, yılan, akrep gibi hayvanların olup olmadığını bakıyorum. Tam aradığım yerdir sonucuna varınca; yatağımı buraya taşıyorum. Eğik olan yerlere taşlar koyuyor, yatağımı yerleştiriyorum. Yatağımın üstü uzanıp iki elimi başımın altına koyarak, gözlerimin önündeki uçsuz bucaksız denizi izliyor, kıyıda kayalıklara çarpan dalgaların sesini dinliyorum. Kendime göre deri yataklı bir oda sahibi olmuşum. Geriye yiyecek ve su sorunum kalmıştı. İki metre ilerimde deniz vardı, ben kıyısında susuzdum. Suyun kıyısında susuz olmanın ne demek olduğunu daha iyi anlıyordum.

Cebimdeki 14 bin Lübnan lirasıyla kaç gün geçinebilecektim? 14 bin Lübnan lirası, 14 Alman markı ediyordu. 14 Alman markıyla ne satın alınabilirdi? Bir kaç ekmek, bir iki kilo domates, bir kaç şişe su. Ondan sonra? Ondan sonrası meçhul! Cüzdanımı çıkarıyor, binliklerimi sayıyorum, bozuk para bölümüne bakıyorum, on iki mark yirmi dokuz fenik sayıyorum. Ama demir Alman paralarının Lübnan`da geçersiz olduğunu düşünüyorum. Paralarımı cüzdanıma koyarak cebime yerleştiriyorum. Hava giderek kararıyordu; onunla birlikte deniz de. Gözlerimi kapatıyorum, dalgaların müziğini dinliyorum. Robinson Curzo aklıma geliyor, gülüyorum. Ama "ben Robinson gibi değilim" diyorum. O, koskocaman bir adayıydı. Bir adanın efendisi, sahibiydi. Adanın bütün meyveleri, hayvanları onundu. Beyrut`ta benden önce her şey paylaşılmış; sokakların, binaların, arabaların, hayvanların, kuşların, suyun sahipleri vardı. Benim, " benim" diyebileceğim; bir donum, bir gömleğim, bir pantolonum, bir ayakabım, bir saatim, araba koltuğundan elde ettiğim bir yatağım, 14 bin Lübnan lirası, 12 Mark 29 fenik Alman parası param vardı.

1974 yılında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine katıldığım zaman, sahip olduklarım yine bu kadardı. 19 yıl sonra yine hiç bir şeyim yok! İşin kötü tarafı ülkemden uzaktayım, önümde deniz var, bir yere gidemem. Suriye'ye yaya olarak geçsem, yakalanırım. Ürdün'e geçsem, ordan nereye geçeceğim? Çaresizim, kendime sorduğum soruların yanıtlarını veremiyorum. Geldiğim yere gerimi döneyim, sorusunu kendime sormuyorum. Çünkü çok uzun süre düşündükten sonra "kaçacağım" kararını vermiş ve kaçmışım. Türkiye'ye gidemem, 19 yıl boyunca karşısında savaştığım, işkence gördüğüm, horlandığım, boyun eğmediğim bir rejimin egemen olduğu bir ülkeye gidemem. Kürdistan'a tek başıma gitmem mümkün değil, gitsem bile nasıl yaşarım? Yasa dışı birisiyim.

Ulu önderimizle derin çelişkilere düşmüşüm. Ne devletle, ne de gerilla ile yaşayabilirim. İkisinde resmi ideolojisi var; devlet kayıtsız şartsız beni ajanlaştırmak ister, oysa ben resmi ideolojinin dediklerini yapmamak için 19 yıl mücadele verdim. Gerillada da kendi resmi ideolojisini dayatılır; ben resmi ideolojilere karşıyım. Bir tek seçeneğim var, Avrupa'ya geçebilmek. Bunun için üç şeye ihtiyacım var; pasaport, vize ve para. Ama bunların üçü de yok. Peki ne yapabilirim? Düşünüyorum. Hüseyin'nin faxla göndereceği yanıt kafama takılıyor. Yanıt acaba geldi mi? Bu akşam gideyim mi, sabahı mı bekliyeyim? Sabaha kadar bekleyemem, sabrım taşar, gözlerime uyku girmez, sıkıntı basar beni. Faxdan bir umut bekliyorum, umut yarım saat ötemde yatabilir miyim, diyorum. Kalkıp otele doğru yola çıkıyorum. Farlarını yakmış arabalar hızla yanımdan geçiyor, ben hızlı adımlarla yürüyorum. Otel resepsiyonundaki adama; Almanya'dan fax gelip gelmediğini soruyorum. "Hayır" diyor. Otelin salonunda biraz oturuyorum, salonun bitişiğinde lokanta var. Beyler, bayanlar masalarda şampanya patlatıyorlar, şuh kahkahalarla gülüyorlardı. Beyaz giysili garsonlar tekerlekli araçlarla onlara kızartılmış etler, kabukları alınmış karpuzlar taşıyorlardı. Ben ise aç karınla onlara bakıyordum.

Faxtan umudumu kesince otelden ayrıldım. Bir bakal dükkanı arıyor ve buluyorum. İki ekmeğe, bir büyük şişe su istiyorum. Bin liramı verip yoluma koyuluyorum. Deniz dalgalarının sanki benim için oyduğu tek kişilik odama saat onda varıyorum. Önce soğuk suyum yudumluyor, ardından su ile ekmeğe yiyorum.

Yemekten sonra denizi seyrediyorum. Çok uzaklarda bir ışık görünüyor. Evet bir gemi bu! Nereye gidiyor acaba? Ah bir gemiye binebilsem? Beni Beyrut'tan çıkarırsın, nereye atarsa atсын, diyorum. Ama gemiye nasıl binebilirim? Pasaportsuz, parasız gemiye binilmez ki! Sonra para bulabilirsem, bir tekneyle Kıbrıs'a geçebilirim, zor bir iş değildir diyorum. Gözlerim uzaktaki gemi ışığında, çeşitli olasılıkları düşünüyorum. Gemi ışıkları kaybolunca, yatağıma uzanıyorum ama gözlerime uyku girmiyor. Kafamda 20 yıllık mücadelenin muhasebesini yapıyorum. Mücadeledeki arkadaşlarımı, kardeşlerimi düşünüyorum.

Ulu önderimiz, "Selim kaçtı" diyecek, ama "neden kaçtı" diye düşünenler de olacak. "Selim yıldır, mücadele etmeyi göze alamadı artık" diyecek resmi ideoloji. Gerçekleri çarpıtacak, ters yüz edecek. Zaten onun bütün marifeti bu. Gerçekleri çarpıtacağı, ters yüz ettiği, tarihi yok saydığı, yalanı gerçeğin yerine koyduğu için resmi ideoloji adını alır. Bu tür resmi ideolojiler, geri kalmış halkları, tarihin belirli bir kesitinde etkilerler; geri halklar, gerçeklere inanmaktan çok, yalanlara inanmaya yatkındırlar. Ama geçmiş yok edilemez, tarih uzun süre çarpıtılamaz, yalanların ömrü uzun olmaz, resmi ideoloji ebedi değildir. Kısa bir süre sonra kokuşmuşluğu açığa çıkar, kendisiyle birlikte, kurduğu düzeni yıkkılır.

Ben kaçtım. Resmi ideolojinin cezaevinden kaçtım. O cezaevi ki, fiziki tutsaklığım aracılığıyla, beynimi de tutsak yapmak istiyordu. Beynimin tutsak olmaması için kaçtım. Yalanları bana doğru diye onaylattırarak piyasaya sürmek isteyen resmi ideolojiyi red etmek için kaçtım. Yamyamı ve yamyamlığı gözlerimle gördüm, aldandığımı anladığım için kaçtım. Gerçekleri anlatmak için kaçtım. Halkımın uzun bir süre sonra göreceklarını, söyleyeceklerini, çok daha önceden, bu gün söylemek için kaçtım. Gerçeklerin gizli kalmaması, yalanların, gerçeklerin yerini almaması için kaçtım. Gelecek nesillerin

yüzüme tükürmemesi, dalkavukların yüzüne tükürülmesi için kaçtım.

Stalin`in generallerinin düştükleri konuma, ilerde düşmemek için kaçtım. Resmi ideoloji tarafından öldürülen ve hain damgası vurulan arkadaşlarımın akibetinden vicdan azabı çektiğim için kaçtım. Bundan sonra suçsuz yere öldürülecek olan arkadaşlarımın ölümleri karşısında sesiz kalmamak için kaçtım. Yalanların kitleleri daha fazla etkilememesi, geçmişin yok sayılarak ortadan kaldırılmaması, yaşadığımız anın çarpıtılmaması, devrimcileri ve giderek halkı imha etmek isteyen diktatörlüğün daha fazla güçlenmemesi için kaçtım. Halkıma karşı daha fazla yalan söylememek için, daha fazla insan kandırmamak için kaçtım.

1974`te Kürdistan`da pek fazla kimsenin inanmadığı PKK`ye ben inanarak katıldım. Bu gün çok sayıda insanın inandığı "PKK`den" ben inanmayarak kaçtım. Bu benim değişikliğimle izah edilemez. Ben yüz seksen derece tersine değişmedim. Tam tersine deney, tecrübe ve bilgim; bunlarla birlikte kararlılığım arttı. İlk mücadeleye başladığımda inandığım gibi, bu günde Kürt halkının kendi özgücünü kullanacağı, özgür silahlarla bağımsızlığını kazanacağına inanıyorum. Ama değişen, tersyüz olan bir şey var ortada. PKK! Evet PKK tersyüz edilmiştir. PKK artık "PKK" değildir. Bu gün böyle bir parti ortada yoktur. Ulu Önderimiz, partiyi ortadan kaldırmış, kendisini partinin yerine koymuştur. Ulusun iradesi, ulusun öncüsü parti değil, ulu önderimizdir. Ulu önderimizin her kararı, aynı zamanda ulusun kararıdır. Ulu önderimiz kendine göre bunun teorisini de yapmıştır.

Mahsum Korkmaz akademisinde en çok işlenen derslerden biri "Parti Önderliği" ile ilgiliydi. İnanmadığım halde, ben de bu dersi vermek zorunda kaldım. 2. görevim; gerçekleri veya doğruları anlatmak değil, resmi ideolojiyi tekrarlamaktır. "Parti önderliği bir kurumdur" diyorduk. Bize böyle buyrulmuştu, biz de tekrarlıyorduk. "Bu kurum bütün ulusun iradesidir", demeliydik.

Sonuçta kapitalizmde beğenemediğimiz, eksik, hatalı, anti demokratik görülen partiler, kurum olarak kitlelerin öncüsüdür. Yani yaşayan, konuşan, gören, hataları, eksiklikleri fark eden, karar alabilen, hatalı kararlara itiraz edebilen insanlar; kadrolaşarak kitlelere öncülük yapar. Bizde ise ÖLÜLER! Hataları görmeyen, hataları fark etmeyen, duymayan, işitmeyen, karar veremeyen, itiraz edemeyen ölümler! Yani şehitler önderlik kurumunda yer alıyorlar. İşin ilginç yanı binlerce şehidin yer aldığı bu kurumda yalnızca ulu önderimiz sağdır. Onun şehitlerle ilişkisi olmalı. Belki biz kulların aklı almıyor bu duruma. Ulu önderin bilmediğimiz, görmediğimiz (çünkü biz kullara her şey ayan değildir) tanrısal yanları olmalı.

Belki de kararları almadan önce bütün şehitleri yanına, yüce katına çağırıyor "Yoldaşlarım, siz öbür dünyadasınız, belki bizim dünyada olup bitenlerden haberiniz yoktur. Buna rağmen ben sizi unutmadım. Hepinizi önderlik kurumuna aldım. Şu konular hakkında görüşlerinizi söyleyin birlikte kararları alalım" diyordur.

Belki Kemal Pir, Mazlum Doğan veya M. Hayrı Durmuş onla şöyle konuşmuşlardır; Abdullah Yoldaş, biz orada iken böyle bir kurum yoktu, o zaman da şehitlerimiz vardı. Ama kararları biz yaşayanlar alıyorduk. Biz cezaevinde bile sizin görüşlerinizi almadan kararlar alıyorduk, sizde görüşlerimize baş vurmadan kararlar alıyordunuz. Şimdi biz buradayız, siz oradasınız, bilmediğimiz konular hakkında görüşler ileri sürüp ortak kararlar almamız pek doğru olmaz. Sağ olan arkadaşların görüşlerine baş vurarak onlarla birlikte ortak kararlar alsanız, daha iyi olmaz mı?" demiştir. Bu sözler karşısında ulu önderimizin ne kadar öfkeli olduğunu biliyorum.

Onlara şu uzun söylevi çektiğini düşünüyorum. (Aynı söylev, ulu önderimizin konumu hakkında bilgisi olmayan biz cezaevlerinden çıkıp akademiye gelenlere de çekilmişti. Ben çekilen uzun söylevlerden neler anladığımı veya neler anlatılmak istendiğini ulu önderimizin ağzından yazıyor, sizleri onunla başbaşa bırakıyorum:

Belli ki, siz geri kalmışsınız. Zaten Hayrı eskiden "Biz temposuna ayak uyduramadık" demişti. Doğru bir sözdü. İlk başta uslubunuzu değiştirmelisiniz. Bana Abdullah Arkadaş diyorsunuz, bu PKK'nin uslubu değildir. "Abdullah Arkadaş" demekle beni kendi seviyenize düşürüyorsunuz, önderlik deyin beni öne çıkarın. Önderlik demeyi öğreneceksiniz. Siz şehit düştükten sonra çok şey değişti; ben yoktan var ettim, ben ölüye can verdim, ben konuşmayı konuşturdum, ben görmeyene göz, duymayana kulak verdim. Ben iğne ucu kadar yerden dağ kadar olanak yarattım. Ben yüceldim, ben tek başıma bütün emperyalist devletlere karşı savaşıyorum. Kimse beni anlamış değildir. Ben göklere çıktım. İşte bakın her birinizi dünyanın bir yerinden topladım, burada sizinle konuşuyorum.

Siz sağ iken benim böyle özelliklerim yoktu ki! Göğre çıkmayı bırakın, siz 12 Eylül darbesi öncesi Hilvan ve Siverek'te silahları patlatınca, Ethem arkadaşla zorbela sınırı geçip kaçmıştım. Ama şimdi siz şehitlerle konuşup kararlar alıyorum. Bunları göreceksiniz! Bizim önderliğimiz öyle başkalarının önderliğine benzemez. Size biraz saygı duyduğum için bu kuruma aldım!

Sağ olan unsurlar, önderlik kurumunda yer alamazlar. Bu kurum, yüce bir kurumdur. Sağ olanların hepsini küçeleştirdim. Yüce kuruma alınacak niteliklere sahip kimse yoktur zaten. Hepsini düşkün, bir kısmı kaçtı, emperyalizmin, bilmem kimin ajanı oldu. Onlardan bir kısmı Bulgar ajanı çıktı, bir kısmı intihara etti, bir kısmı bizim tarafımızdan şey edildi. Açıkca benim göğre çıkmamı, siz değerli yoldaşlarla ilişki kurmamı istemiyorlardı. Oysa ben, göğre çıkarak İsa olmak istiyordum. Baktım normal yollardan olmuyor; göğre çıkmamı istemeyenleri, beni tanırlı kabul etmeyenleri, bana tapmayanları öldürdüm, kaçırttım, kendi yöntemlerimi dayatarak intihara sürükledim, kalanlara da boyun eğdirdim! Zaten kalanlar pek bir işe yaramıyorlar, çok çok zavallıdırlar, bir çorbayı bile kurtaramıyorlar. Ha ben beni yüceltiyorlar. Aslında bundan müthiş zevk alıyorum, ama onlara: 'Bırakın beni övmeyi kendiniz birşeyler yapın, kendinizi biraz yüceltin. Benim görevim sizi yüceltmektir diyorum inanıyorlar.' Halbuki tam tersi; onların görevi beni yüceltmek, benim görevim onları alçaltmaktır. Ben yüceldikçe onlar alçalıyor, onlar alçaldıkça ben yüceliyorum. Onları müthiş aşağılıyorum: 'Serseriler, şerefsizler, kure kure, yani 'eşegin sıpaları' diyorum, bunları teori olarak onlara sunuyorum, müthiş seviyorlar. Kendilerine söylediğim bu küfür ve hakaretleri topluca okuduktan sonra 'Biz önderliğin ayetlerinden müthiş güç aldık' diyorlar. Ne yapayım kuldur bağışlayıcı davranıyorum. Yoksa diyeceğim ki; behey alçakoğlu alçaklar sizlere 'eşekoğlu eşek' dedim. Bunları okuyup neyinden güç aldınız? Büyük bağışlayıcı olduğum için kullarımı bağışlıyorum.

Siz öldükten, dirilerin bir bölümünü şey ettikten, bir bölümünü intihara sürükledikten, bir bölümünü kaçırttıktan, kalanları kullaştırdıktan sonra bana ayetler inmeye başladı. Her hafta bir kitap ayet söylüyorum. Vahiy katiplerim söylediğim sözleri harfi harfine yazıyorlar. Bu ayetlerden yüzlerce kitap çıktı. Her kitap bir devrim yarattı. Kullarım okuyorlar ama, anlamıyorlar. Anlıyorlar ama söylediklerimi yapamıyorlar.

Şimdiye dek peygamberlerin sadece birer kitapları vardı. Gerçi kitapsız olanlar peygamberler de oldu. Ama, ben hepsini aştım. Şimdi bana tapan, benim peşimden koşan milyonlar var. Müthiş edebiyat yapıyorum. Evet. Kişilik çözümlemesi, her kitabım bir roman gibidir. Yaşar Kemal'in yazdıkları, benim ayetlerimin yanında hiçtir.

Yaşar Kemal basit bir eskiyayı anlatmış sadece, ben kişilikleri söverek, yıkarak yeniden yapıyorum. Evet, insanları yeniden yapıyorum; kelimenin tam anlamıyla yapıyorum. İnsanı yaratıyorum, bana hiç zor gelmiyor. Bu işi yapmak eskiden tanrılara aitti, şimdi ben yapıyorum. Eskiden tanrılar insanları nasıl yaratıyorlar diye çok merak ederdim. Meğer çok basit bir işmiş; yollarını yöntemlerini bileceksiniz. Benim alanıma gelenlere, bütün gücüm ve otoritemle yükleniyorum: 'Sen objektif olarak ajansın, sen Kemalizmin kulusun, sen düzenin yarattığı bir tıpsın, sen düşkünsün, sen gafilsin, sen aymazsın, senin yaşadığın gerçek senin gerçeğin değil, sen bu halinle bir hiçsin!' diyorum. Yeni gelenler kuzu kuzu beni dinlerler.

Kulum, aymazım, gafilim, düşkünüm, ajanım haline getirdiğim bir hiçleşmiş, benden söz hakkı alarak şöyle konuşur: `Önderliğin dediği gibi; gerçekten biz düşkünleştirilmiş, hiçleştirilmiş, objektif olarak ajanlaştırılmışız. Niye bizden iyi militan, iyi önder çıkmıyor? Niye önderlik hepimizden fazla iş yapıyor? Hem stratejik önderliği hem taktik önderliği tek başına yürütüyor. Her gün hepimizle ilgileniyor, biz günde kaç kişi ile ilgileniyoruz, kaç kişi kazanıyoruz? Bir kere kendimizle önderlik arasındaki mesafeye bakalım; önderlik Ağrı dağının zirvesinde, biz henüz dağın eteğinde bile değiliz.`

Kullarıma çok çok söz hakkı veriyorum ama, konuşamıyorlar. Bir kaç kelimeyi bir araya getiremiyorlar. çok zavallı, çok düşkünler. Hep ben konuşurum, onlar dinlerler. Bir Alman bayan gazeteci buraya geldi `Bu dünyada senden çok monolog yapan kişi yoktur` dedi. Ne yapayım karşımda konuşacak adam yok, bizim toplum böyle dilsizleştirilmiştir dedim. Oysa bayan bilmiyordu ki; ben konuşan, düşünen herkesi susturmuştum, susturmam gerekiyordu. Çünkü tanrı buyurur, kul dinler ve `Amin` der. Benim kulum olan ancak benim söylediklerimi tekrarlar. Birde beni, benim kullandığım kelimelerle över. Bunun dışında düşünce üretmek, düşünüleni dile getirmek münafıklıktır. Zaten ben, kullarımın beyinlerini düşünce üretecek biçimde değil, benim ürettiğim düşünceleri tekrarlayacak biçimde ayarlamışım. Bunun için düşündüler mi, aynı şeyleri düşünürler, yazdılar mı aynı şeyleri yazarlar, konuştular mı aynı şeyleri konuşurlar. Bu çok iyi bir yöntemdir, tek tip insan böyle yaratılır işte. Yaratmaya çalıştığım toplumun prototipi, farklı düşünceler üretilmeyince; sorunlar, çelişkiler, çatışmalar çıkmaz. Bana karşı muhalefet gelişmez. Ben söylerim onlar tekrarlarlar. İşte bu kolektif düşünce oluyor. Daha açıkcasını söylersem; düşünceyi ben tek başıma üretiyorum. Ama kullarım hep birlikte düşüncelerimi tekrarlayınca kolektif oluyor. Böyle daha iyi! İşler yürüyor mu, yürümüyor mu? Ben ona bakarım. Zaten kulum düşünce üretmesine gerek yoktur. Tanrının sözleri karşısında kulum düşüncesi mi olur?

Ben kurallarımı koymuşum, söylediklerimi benim kullandığım kelimelerle tekrarlamayan kişi; PKK uslubuna aykırıdır, münafıktır ve parti çizgisinde değildir demişim. Akademideki derslerde bazı kullarım söz hakkı alıp konuşabilir, nitekim konuşuyorlar da, benim kendilerine anlattıklarımı tekrar bana anlatıyorlar. Ben, onlara bu tekrarlama özgürlüğünü, geliştirsinler, konuşsunlar diye tanıdım. Ama ben derste iken fazla konuşmalarına gerek yoktur. Çünkü benim onlara anlattıklarımı tekrar bana anlatacaklar.

Tereciye tere satmaya gerek var mı? Yoktur herhalde. Tanrılaşmanın ilk basamağı şudur: Kulların düşünce üretmelerini engellemek, kendilerine buyrulana tekrarlatıp yürütmek. Böyle kullar yarattınız mı tanrılığın ilk basamağına adımınızı atmışsınız demektir. Bunun için ben monolog yapıyorum, aşağıyorum, düşürüyorum, bastırıyorum, düşünce üretmelerini engelledikten sonra beni tekrarlayan bir duruma düşürüp kullaştırıyorum. Tabi kendilerini sağa sola atanları **uygulamaya** alıyorum.

Bizim dilimizde uygulama, cezaevi demektir. Orada diyorum ki; kişiliğini çöz, sen partiye, önderliğe karşısın, bu halinle objektif, sübjektif pek fark etmez ajansın. Kişi uygulamada uzun süre kalıp düşünüyor; sonra rapor yazdırıyorum. Yazdıkları raporları okuyorum, müthiş! Adam kendisini bir aşağılamış, okusanız inanmazsınız; dedesinin Osmanlılarla işbirliği yaptığını, işbirlikçiliğin ailede bir gelenek haline geldiğini, kendisinde böyle bir aile ortamında büyüdüğünü, Kemalist okullarda okuyup düşkünleştiğini, aşiretinden ve ailesinden feodal kültür aldığı, bu kültür komplocu Kemalist kültürle birleşince çok ucube bir kişiliğin ortaya çıktığını, bu kişiliğin objektif olarak ajan bir kişilik olduğunu, akademi ortamına gelince bunu anladığını, bilhassa parti önderliğinin ayetlerini dinleyince gerçekleri gördüğünü, önderliğin yüceliğini kavradığını, bundan sonra başta parti önderliğine, dağ ve zindan direnişçilerine düzeleceğine dair söz veriyor. Ben bunları yeterli bulmuyorum tabi. Adam düşünce üretmeye kalkıyor. Bu korkunç bir şey, kendisi bile ne yaptığının bilincinde değil. Böyle bir tavır içine girmekle kendisini benim seviyeme çıkarıyor. Veya beni kendi seviyesine düşürüyor. Pek fark etmez, ikisi aynı şey. Ama bu büyük bir suç! Bunun için mahkeme kurun, yargılayın diye ayet indiriyorum kullarıma. Savcı hemen bir iddianame hazırlıyor. Tabi bizim iddianamelerimiz PKK uslubu ile, yani benim uslubumla hazırlanır.

İddianamenin yazım işi bitince; akademenin bütün öğrencileri akademi salonunda toplanır, mahkeme heyeti kendisi için hazırlanan bölümde yerini alır. Alçak, huzura çağrılır ve savcı iddianamesini okumaya başlar. İddianamelerimizin çoğu birbirilerinin benzeridir; usupları aynıdır, kişilerin işlediği suçlar da; benim düşüncelerimin dışında düşünce üretmek, ayetlerimi olduğu gibi tekrarlamamak, ayetlerimi tartışma konusu yapmak, beni bir insan gibi görmek, usuplarını konuşmaktır. Tabi bunlar büyük suçlardır. Ayetlerimi olduğu gibi tekrarlamayıp uygulamayan kişi, kesinlikle düşmanın dediklerini dinleyen ve parti içinde uygulayan kişidir. Objektif veya sübjektif fazla önemli değildir. Benim kullandığım terimleri kullanmayan, beni tekrarlamayan kişi, kendini, uslubunu konuşuran kişidir. Kendini parti içinde konuşurmak suçtur. Çünkü parti içinde sadece ben kendimi konuşurum. Benim kendimi ve uslubumu konuşmama erdem, başkalarının konuşması suçtur. Bu parti kuralıdır. Boşuna mı bu kuralı koydum? Benim dışımda kendi uslubuyla konuşan kişi; ya önderliğe göz dikmiş ya da iflah olmaz ikinci tip önderliktir. Bununda sonu ya Kemalizmin, ya da bilmem emperyalizmin ajanlığıdır. Önderliğin uslubu varken; başka burjuva, düşman usuplara yer yoktur. Öyle değil mi? Önderliğin uslubu nettir, açıktır sonuç alıcıdır.

İddianameyi hazırlayan savcı bütün bunları bilir. İddianamesine: `Bu unsur, partimizin uslubunu bozacak, parti önderliğinin yüce çizgisini boşa çıkaracak özelliklere sahiptir. Kemalizmin, faşizmin bütün özelliklerini kendi bünyesinde muhafaza eden bu alçak, özel savaşın bir piyonu olarak buraya gönderilmiştir. Yaptıklarının bilincinde bile olmayan bu zavallı, kendi yoz uslubunu parti ortamımıza dayatarak, bu yoz uslubla partiyi bozmak, gerilla savaşını durdurmak, çizgiyi boşa çıkartmak istemiştir. Tüm bu suçlarından dolayı soruşturma komisyonu adına idamını istiyorum, `sözleriyle başlar ve bitirir.` Bizdeki mahkemeler burjuva mahkemeleri gibi değil, eğitim içindir. Daha doğrusu kulluğu kişiye kabul ettirmek içindir.

Kulluğu kabul etmeyen kişi zaten ajandır, gereği yapılır. Kimse mahkemelerimizde dayattıklarına kolay kolay karşı çıkamaz. Savcı iddianamesini okuyup bitirdikten sonra, mahkeme salonunda izleyici ve aynı zamanda jüri görevi gören kullarıma söz hakkı veririm. Benim çizgim, uslubum ve görüşlerim dışında hiç bir düşünce ve görüşe özgürlük tanımam.

Çünkü benim çizgim, benim uslubum, benim görüşlerim dışında herşey yanlıştır. Ben niye yanlışıklara, sapıklıklara, ajanlara özgürlük tanıyayım ki? Benim kullandırdıklarım bütün bunları bilir. Dolayısıyla mahkeme heyetinin söz hakkı verdiği kul, söyle konuşur: `Önderliğin bütün çabalarına, bütün ayetlerine rağmen bu unsur, kendi bildiklerini okumaya devam etmiş, kaldığı takımda boş tartışmalar yapmış, hatta roman okumuş ama önderliğin ayetlerine önem vermemiştir. Bundan da belli oluyorki bu unsur, Kemalizmin piyonudur. Savcının istemine değil, görüşlerine katılıyorum. Bu unsurun altı ay çalışma kampına gönderilmesini istiyorum, der. Söz hakkı alan başka bir kul: `Bu unsur çok tehlikelidir! Bizim takımda kalıyor, konuşmaları bizim usuba benzemiyor, parti önderliğinin kullandığı kelimeleri değil, edebi, felsefi kelimeleri kullanıyor, burjuva uslubunu konuşuyor bunun için soruşturmasının derinleştirilmesini istiyorum, `der.

Beni temsil eden yüce bağımsızlık mahkemesi bu üç öneriyi oylamaya sunar. Düşüne biliyor musunuz! 400 veya 500 kişi; bunlar jüriyi oluşturanlar. Asıl kararı bunlar verecek. Yeryüzünde hangi önderlik benim uyguladığım demokrasiyi uygulamıştır? Bana diktatör diyorlar. Ben mi diktatörüm? Bana bu iftirayı atanlar Amerika'nın, bilmem İsveç'in ajanlarıdır. Demokrasiyi kim yaratıyor? Konuşmayan bir halkı ben konuşturdum. Halk meydanlara, sokaklara dökülüyor, halk benim adıma, benim resimlerimi taşıyor. Bu demokrasi değil mi? Amerika'lı, İsveç'li mi demokrat? Kenan Evren'e, özel savaşın özel uygulamalarına destek olan, onlar değil mi? Hani nerede kaldı demokrasi?

Bakın, ben demokrasiyi pratikte uyguluyorum; yargıladığım alçağa 500 kişilik heyeti veriyorum. Evet bir nevi jüri heyeti bunlar, kararı bunlar verir, mahkeme heyeti onaylar. Hukuk, kanun, yasa benim çizgimdir. Onaylanan ceza bana gelir. Artık onaylanır mı,

onaylanmaz mı, orası önderliğin bileceği iş. Eskiden buna `allah`ın bileceği iş` derlerdi.

Ben allah`ı yer yüzüne indirdim. Kötü mü yaptım yani? Anam allah`ın verdiği canı ancak allah alır.` derdi. Ben anamı mı dinleyeceğim? Canı kim verirse versin, ben alırım. Benim de kendime göre kurallarım kaidelerim vardır. Ben de insan yaratıyorum. Bakın en değme komutanlarımız Cemil Bayık bile bir gazeteci ile yaptığı röportajda; beni Başkan Apo yarattı demişti. Öyleyse onun canını niye almayayım? Bu yetki benimle tanrının ortak özelliğidir.

Yani ben kendimi tanrılaştırıyorum. Ben gerçeği yapıyorum ve gerçeği söylüyorum. Neyse bu konuyu sonra konuşuruz. Bizim jüriyi anlatıyordum. Juri bu alçağı oy çokluğuyla idam cezasına çarptırır. Zaten ileri sürülen üç seçenek vardır; soruşturmanın derinleştirilmesi, çalışma kampına gönderme ve idam. Yargılanan alçak, çizgim karşısında yargılama süreci başlamadan zaten suçlu durumundadır. Bu kesin karardır; yani yargılayanın haklı, yargılananın suçlu olduğu gerçeği jürinin kararından önce ortadadır. Ve bizde kişi kendini mahkeme karşısında savunamaz. Savunma hakkı, burjuva mahkemelerinde vardır. Bizim mahkemelerimiz halk mahkemeleridir; bunlar beni temsil eden yüce, bağımsız mahkemelerdir. Koskoca halkı temsil eden, yani parti önderliğini temsil eden halk mahkemelerinde birinin kendini savunmasına izin verilir mi? Hayır! Ben o kadar alçalmadım. Siz değerli şehitlerin anılarına leke sürmem. Tabi göstermelik olarak suçlu veya alçak duruma düşenlere söz hakkı veriyoruz. Ama, bu güne kadar yargıladığım her unsur, istisnasız şu sözleri söylemiştir: `Başka bir diyeceğim yoktur, başta parti önderliğine, dağ ve zindan direnişçilerine, düzeleceğime dair söz veriyorum.` Şimdi bu unsurlara ben mi böyle söyleyin dedim? Hayır. Ama, binlerce kişinin yargı dosyalarına bakıyorum aynı sözler.

Ve hepsi beni övüyor. Demek ki, bu önderliğin bir uslubudur. Aslında her zaman söylüyorum; bırakın beni övmeyi, bir şeyler becerin, biraz halk sizi övsün, ama yapamıyorlar, beceremiyorlar, çok zavallılar.

Mahkemelerimizin amacı; kişileri benim doğru yoluma getirmektir. Öldürmenin amacı da budur, sonra hapse koymanın amacı da budur; işkencenin, bilmem neyin amacı da budur. Nitekim yola geliyorlar, söylediklerimi kayıtsız şartsız onaylıyorlar. Düşündüğüm gibi düşünüyor, kullandığım kelimeleri tekrarlıyorlar. Kendileri düşünmekten düşünce üretmekten vaz geçip, benim onlara hazır olarak sunduğum düşünceleri savunuyorlar. Hepsi birbirinin benzeridir. Enselerine vur, ekmeklerini ellerinden al. Çok zavallılar, Türk ordusu karşısında kurbanlık koyundurlar. Koyun oldukları için düşünce üretmiyorlar ya. Her zaman söylüyorum: `Siz kurbanlık koyunsunuz` diyorum. `Evet Başkanım.` diyorlar.

Çok güçsüzler, çünkü güçlerini ben aldım. Hiç konuşamıyorlar, çünkü hep ben konuşurum. Çok alçaktırlar, çünkü ben çok yüceyim. Hiç düşünemiyorlar, çünkü sadece ben düşünürüm. Hiç yaratıcı değiller, çünkü yaratıcı benim. Hiç birisi teori yapamıyor, çünkü teoriyi ben yaparım. İki kelimeyi bile bir araya getiremiyorlar, en değme komutanlarımız bile benim karşımda `önderlik doğru söylüyor, doğrudur. Evet başkanım, öyledir başkanım, tamam başkanım`ın ötesinde söz söylemiyor. Şimdi ben mi konuşmayın diyorum? Hayır! Ben susturan değil, konuşuran adamım. Milyonları konuşuran kimdir? Böyle deyince eşekoğlu eşekler hemen demokratlığımıza inanıyorlar. Oysa işin gerçeği böyle değil; önderlik çizgisine çektiklerim, yani tahakküm altına alarak kullandıklarım düşünemiyor, sadece benim ayetlerimi tekrarlıyorlar. Bunun dışında düşünce üretmiyor, söz söyleyemiyorlar. Adamlarımı bu duruma getirmişim. Tabi düşüncelerimin partinin düşünceleri olduğunu kabul ettirmişim. Ayetlerim, partinin görüşleri demektir. Kullar, partinin görüşlerini bir kenara bırakıp kendi düşüncelerini söyleyemezler. Partinin görüşleri, benim görüşlerimdir.

Ama ben bunların kolektif olduklarını onlara kabul ettirmişim. Nasıl kabul ettirmişim? Herkese; doğru düşünceler benim düşüncelerimdir, sizinkiler Kemalizin bilmem düzenin, faşizmin düşünceleridir demişim. Herkes kendi düşüncelerini terk etmiş, düşüncesizleştikten sonra, benim düşüncelerimi tekrarlamaya başlamıştır. Böyle olunca,

ben stratejik önderliğe yücelmişim, kullarım taktik önderliğe düşmüşler. Yani bu demektir ki ; ben düşünür söylerim, kullarım hiç düşünmeden söylediklerimi yaparlar. Asıl kolektivizm budur. Başka partilerde olsa, çok sayıda insan bir araya gelir, değişik düşünceler, görüşler, öneriler sunulur, tartışılıp, konuşulur neticede ortak düşünceler veya ortak kararlar çıkarılır. Ama bizde bu olmaz. Bizde herkes benim gibi düşünür veya benim düşündüğümü düşünür. Beyin öyle şekillenmişse ben ne yapayım? Yine en iyi kolektivizm bizde var; ben söylerim onlar yaparlar. Bundan iyi kolektivizm mi olur?

Kullarımın işi tamamdır, istediğim hale getirmişim. Ama halk ve aydınlar henüz bu çizgiye çekilememiştir. Bunun için halk konuşuyor, görüşlerini çok değişik usulularla dile getiriyor. Ama ben onu susturmasını bilirim. Benim uslubum dışında konuşmanın ne demek olduğunu gösteririm, siz az sabır edin. Ben halkı yaratayım da, halk benim uslubumla konuşmasın! Böyle olur mu? Feodallerin, bilmem küçük burjuvaların, emperyalistlerin uslubuyla konuşsun. Bu olmaz. Benim adamlarım yapamıyorlar. Halbuki ben olsam; karşıma çıkan adam ya benim gibi düşünür, konuşur ya da yerin altına girer. Bizim temsil ettiğimiz önderlik budur. Ben tek tip insan yaratmayı hedeflemişim. Yaratacağım toplumda herkes aynı şeyleri düşünecek, aynı şeyleri konuşacak. Yarının toplumunu bu günden yaratıyorum. Bu gün kendi çizgime çektiklerim, benim söylediklerimi tekrarlıyorlar. Kendileri düşünce üretmiyor, sadece benim söylediklerimi yapıyorlar. Adamlarıma söylemişim; herkes uslubunu düzeltecek, kendi uslubunu konuşturmayacak, benim uslubuma uyacaktır. Bu önderliğin emir ve talimatıdır. Talimat tartışılmaz, uygulanır.

Böylece çizgiye çektiklerimi tek tip, tek ses haline getiriyorum. Sonra bunlar aracılığıyla halka ve aydınlara yöneliyorum. Tek bir ses olmalıdır, önderliğin sesi, tek doğru düşünce vardır, önderliğin uslubu. Bu söylediklerim bütün ayetlerimde mevcuttur ve kullarım, halka kabul ettirmek için çabalıyorlar. Ama, beceremiyorlar. İnanmıyorlar mı, inanır gibi görünüp beni kandırıyorlar mı, henüz tam olarak anlamış değilim. İnanmış gibi görünüyorlar ama, uygulamaya gelince münafıklık yapıyorlar. Yüzde doksandokuzu münafıktır. Sözde kabul etmiş görünüyor, pratikte red ediyorlar. Zayıf, korkak kişiliklerinden kaynaklanıyor. Halbuki karşıma dikilip: `Ulu önderimiz herkesin sizin düşündüğünüzü düşünmesi demek, kimsenin birşey düşünmemesi demektir, herkesin sizin gibi konuşması demek, kimsenin bir şey konuşmaması demektir. Stalin böyle yaptı. Rusya'nın haline bak. Çavçesko böyle yaptı, git Romanya'yı gör, demeliydi. Kendilerine güvenen varsa söylesinler. Ben onlara diyorum ki; benimle savaşan açıkça silahlanarak savaşsın. Yok ben kendi uslubumu konuştururum, kendimi yere atarım, işleri aksatırım, çizgiyi boşa çıkarırım diyecek olan çıkarsa, önderlik bunları yutmaz. Denilenlere harfiyen uyulacaktır!

Tek sesli toplum, kullaştırılmış, köleden aşağıya düşürülmüş insanlardan oluşur. Ben bunları biliyorum. Böyle bir toplumu yönetmek kolaydır. Sürü, sürü işte! Önce koyun tipler yaratıyorum, bu tipleri bir araya getiriyorum, bir sürü oluyorlar. Ve ben bastonumu elime alarak öne geçiyorum. Eskiden çobanlar değnek taşırdı, ben baston taşıyorum, ben önde sürüm peşimdedir. Sağa diyorum sağa, sola diyorum sola gidiyorlar. Kötü mü yapıyorum yani? Kolektivizm işte! Kullaştırdıklarım ayetlerimi okuduklarında kendilerinden geçiyorlar. Kendi kendime yahu insan koyunlaşır, öküzleşir, eşekleşir de bu kadar olmaz diyorum. Çünkü adamlarıma resmen küfür ediyorum, çok seviniyorlar.

Eskiden M. Celal Bucak Siverek'te birisine `Köpek` dediğinde, adam sevinir, gördüğü herkese `ağa bu gün bana köpek dedi,` derdi. Bizimkilerde aynen bu adam gibiler. Demek ki, bu bir kültür sorunudur. Bizim akademide 32 yaşlarında İsmail adlı güneyle bir Kürt vardı. Bizim kamera işlerine bakardı. Hergün ona eşekoğlu eşek derdim, o sevinirdi. Bizim kullara siz kure kere siniz diyorum, bunun teorisini yapıyorum, nasıl kure kere olduklarını isbatlıyorum, anlattıklarımı ders olarak işliyorlar. Bu önderlik uslubudur.

Sadece önderlik kullarına küfür edebilir. Ağanın köylülerine ettiği gibi. Onlara şerefsiz, haysiyetsiz, eşekoğlu eşek diyebilir. Benim ayetlerimin yüzde sekseni böyledir. Kullarımı aşağılamakla ilgilidir. Ama benim bir kulum, başka bir kula karşı bu tür küfürleri

söyleyemez, söylerse yargılanır. Bir köylü, başka bir köylüye eşekoğlu eşek derse, kavga çıkar. Ağa bir köylüye eşekoğlu eşek derse köylü sevinir. Birincisi; arkadaşına hakaret etmiş olur. Bir devrimci başka bir devrimciye eşekoğlu eşek der mi? Demez. Bu partimizin uslubuna aykırıdır. İkincisi; benim bir kulum, kendisi gibi kul olan başka birisine küfür ederse, küfür edeni kendini kul olarak görmüyor olarak değerlendiririm. Ve aynı zamanda önderliğe göz dikmiş biri olarak görürüm. Küfür etmek, aşağılamak sadece bana ait bir haktır.

Kullarımın uslubunda böyle küfürlü kelimeler bulamazsınız. Bazı kendini bilmezlerin, ayetlerimdeki küfürleri okuduklarında, yüzlerini ekşittiklerini duydum, yakalayıp yargıladım, kullaştırdıklarım bunların üzerine hücum ettiler, bir akşam birini öldüreceklerdi, engelledim. Şimdi ben anlattığım gibi olmazsam, bizim yürüttüğümüz savaş başarıya ulaşır mı? Ben olmazsaydım, kullarım bir gün bile düşman karşısında savaşılamazlar. Onlara eğitimi ben veriyorum, silahlarını, mermilerini ben temin ediyorum, dağa ben ulaştırıyorum. Gidip orada benim yarattığım olanaklar üzerinde oturuyorlar. Behey alçaklar! Size gidin de, böyle mi yapın diyorum? Beni anlamıyorlar. Bir yandan da beni anlamamaları çok iyi. Anlaşılacak hoşuma gidiyor. Bunu sizin dışınızda kimseye söylemiyorum.

Siz ölüsünüz, kimseye anlatmazsınız diye söylüyorum. Kullarımın beni anladıkları gün işi bitmiştir. Beni anlamadıkları müddetçe saltanatımı sürdürürüm. Zaten tanrılar, insanlar tarafından anlaşılmadıkları için tanrılaştılar, anlaşıldıkları an tanrılıkları son bulur. Benim durumumda böyledir. Bu yüzden, beni anlamamaları için her türlü entrikayı çeviriyorum. Ama buna rağmen beni anlayanlar çıkıyor. Ben beni anladıklarını anladığımda, daha onlar birşey yapmadan harekete geçiyorum. Hiç bir insanın kabul etmeyeceği yöntemlerimi onlara dayatıyorum. Bu durum karşısında ya kaçıyorlar ya intihar ediyorlar ya da bizim tarafımızdan öldürülüyorlar. Benim sırrım anlaşılmalıdır, sırrımı çok iyi korumalıyım. Sırrımın açığa çıkmaması için herşey yaparım. Beni anlayanlar, kesinlikle ölmelidir. Beni anladıktan sonra kaçıp kurtulanlar vardır; ama bu sorunu öylesine işlemişim ki, kendimi daha anlaşılabilir kılmışım. Örneğin birisinin beni anladığını anladım veya beni anlayacak özelliklere sahip birisi olarak gördüm ki, bunları benim tesbit etmek zor bir iş değildir. Özellikleri şunlardır: Beni bir tanrı gibi görmezler, bir yoldaşları görürler. Benim sözlerimi ayet olarak kabul etmezler, bir arkadaşın görüşleri, sözleri olarak kabul ederler. Kürtlerin benim tarafımdan yaratıldığını kabul etmezler, Kürtlerin yeniden yaratılmasında mücadele veren herkesin payının olduğunu söylerler. Her şeyin benimle başladığını, benimle biteceğine inanmazlar, objektif koşullar ve halkın tükenmez gücünden söz ederler. Düşünce üretme yetenekleri vardır, beyinleri benim söylediklerimi tekrarlanmaya göre şekillenmemiştir. Her birisinin kendisine göre bir anlatım tarzı vardır. Yani bu tipler kul değil, kulluğu zor kabul ederler. Kendilerini tanrı yerine koymazlar, üstelik koyanlara karşı çıkarlar. Açıkça karşı çıkmazlarsa bile bundan rahatsız olduklarını belli ederler. Eski örgüt anlayışını dayatırlar, partide ısrar ederler, merkez komitesi, bölge komiteleri, yerel komiteler, hücrelerden söz ederler. Kararların demokratik alınması, benimde dahil herkesin ortak kararlara uyması gerekir derler.

Tabi söyledikleri çok saçma, biz o anlayışları çoktan aştık. Bürokratik partilere gerek yoktur. Onların sonunun nerelere vardığını gördük. Merkez komitesine ne gerek var? Aslında bizim öyle bir şeyimiz vardı; biz ona taktik önderlik diyorduk. Fakat yapamıyorlar onu da ben yürütüyorum. Daha iyi oluyor, kararları aniden alıyorum. Daha çabuk, daha hızlı oluyor. Merkez komitesini topla, herkes düşüncelerini söylesin, tartışmalar olsun, alt komitelere danışılın böyle çok zaman gider, bir sürü boş tartışma olur. Üstelik kullar düşünce üretmeğe başlar ve kul olmaktan çıkarlar. Bu durum tanrılığımı ortadan kaldırır, hemde boşuna zaman harcanır. Oysa bizim kaybedecek zamanımız yoktur. Bunun ötesinde ben stratejik önderliğim, siz şehitleri de bu kuruma aldım. Tek başıma kararlar vermiyorum değil mi? Bu stratejik önderlikte benim buluşum, Marksizme katkımdır dedim, herkese yutturdum. Sizi içine aldım ki, bana karşı gelenler, size de karşı gelsinler ki, kullarım daha fazla bana sarılsın. Şimdi her yerde stratejik önderlik üzerine dersler veriliyor. İşlenen bütün günahlar taktik önderliğin, bütün sevaplar stratejik önderliğin oluyor. Stratejik önderlik hata yapmaz. Başarısızlık kelimesi onun için

geçerli değildir. Gerçekten benim dediklerim yapabilseydi devrimi çoktan yapmıştım.

Büyük şehirleri ele geçirin dedim, başaramadılar. Botan ve Behdınan`da savaş hükümeti kurun dedim, kuramadılar. İstanbul`a, Ankara`ya girin altını üstüne getirin dedim, giremediler. Ben ne yapayım? Kabahat bende mi? Hayır. Kendileri söylüyorlar: `Biz stratejik önderliğin dediğini yapsaydık, bu durumda olmazdık` Özeleştirilerinde bunu vurguluyorlar. Ben kendimi böyle anlaşılmasız kılıyorum. Büyük ve başarılmasız hedefleri önlerine koyuyorum, nasıl olsa söylemek kolay, onlar başarmayınca suçlayarak bindiriyorum. Onlar aşığıldıkça, ben yüceliyorum. Ama bazıları bunu anlıyor. Anlasın, sorun değil!

Konuya tekrar dönüyorum; beni anlayanları veya beni anlayacak özelliklere sahip olanları hedefleyerek: ` Bunlar tasfiyecidir, partiyi tasfiye etmek istiyorlar, silahlı mücadeleye karşıdırlar, partiyi reformist bir çizgiye çekmek istiyorlar, yaşam tarzları ve usulları partiyi aykırıdır, bu halleriyle objektif olarak ajandırlar,` diyorum. Herşeyden habersiz kullarımı yanıma alarak, onlar hakkında yaptığım tesbitler doğrultusunda beni öven, kendilerini yeren özeleştirici istiyorum. Tabi özeleştiriciyle kişinin kendisine yönelmesi, kendi kişiliğini yıkması, kendini alçaltması devrimci bir yöntemdir. Bunu zaten herkes kabul etmiştir. Böylece özeleştirici vermesini istediğim kişiler, öyle olmamalarına rağmen benim tesbitlerim doğrultusunda: `Biz objektif olarak tasfiyeciyiz, silahlı mücadeleye karşıyız, partiyi reformist bir çizgiye çekmek istiyoruz, yaşam tarzımız, uslubumuz burjuva yaşam tarzı ve uslubudur` içerikli özeleştirilerini yazıyorlar. Yazmazlarsa ajan ilan ederim, yazarlarsa kullarıma okuturum. Benim önceden yaptığım tesbitler, özeleştirici verenler tarafından da kabul edilince; kullarım hem uzak görüşlülüğüme inanır, hem de bu özeleştirilerle beni anlayanları hal etmenin zeminini oluştururum. Benim dışımda bütün kullarım, kendilerini yeren bir usullu özeleştirici vermek zorundadır. Bu önderliğin bir kanunudur. Ben göğe çıktığımda eleştiriyi kendime aldım, özeleştiriyi kullarıma bıraktım. Onlar özeleştirici ile kendilerini alçaltıp beni yüceltiyorlar, bende eleştiriciyle kendimi yüceltip onları alçaltıyorum. Böylece onlarla aramda, tanrı ile kul arasındaki kadar yücelik ve alçaklık ortaya çıkıyor. Bunun için eleştirici ile özeleştirici tanrılığını perçinleyen araçlardır.

Beni anlayanların özeleştirilerini alınca zemin olmuşmuş, kullarım bana inanmış demektir. Bu noktadan sonra yöntemlerimi yavaş yavaş devreye sokuyorum; provake ediyor, ardlarına ajan takıyor, başarılarını başarısızlık olarak değerlendiriyor, çok küçük bir hata işlediklerinde, bunu büyük bir suç olarak kullarıma empoze ettiriyorum, anlayabilecekleri bir yöntemle göz altında tutturuyorum; düşürmek için Suriye muhabaratından aldığım bilgilerle, bizim Kürt feodallerinin kullandığı bütün yöntemleri devreye sokuyorum.

Bu durum karşısında ya kaçıyorlar veya intihar ediyorlar. Ölenlerden zaten kurtuluyorum. Kaçanlar ya beni anlatma fırsatı bulamadan tarafımızdan öldürülüyorlar ya da ajan olduklarını söyleyip inandırıcıklarını sıfırlıyorum. Ben ne söylersem, kullarım bana inanırlar. Kaçanların ajan olduklarını söyledikten sonra, benim hakkımda yazılan ve söylenenlere kullarım inanmazlar. Aslında söyledikleri her şey doğrudur. Ama kul, başka bir kulun doğrusuna inanmaktansa tanrının yalanına inanmayı yeğler. Ben tedbirlerimi önceden almışım.

Eskiden Çetin Güngör vardı. Biz kendisine `Semir` derdik. Baki Karer vardı; bizim Haki`nin kardeşi. Bizim eski ilişkimiz vardı, Kesire. Biz `Fatma` derdik. İbrahim Aydın vardı, Saime Aşkın, Ayten Yıldırım, Cemile Merkit, Haydar Kaytan, M. Karasungur, Duran Kalkan, Salahattın Çelik, Genç`li başka bir Salahattın vardı.(5) şimdi yanımızda kalan Cuma ile Ebubekir, ben göğe çıkmadan önce bunların çoğu partinin merkez komite üyesiydi. Siz Diyarbakır cezaevinde direnişi başlatınca; bizim adamlar çok etkilendi, yeniden dirildik adeta. Halkta direnişlerinizden etkilenmişti. Kürdistan`da başka örgütte kalmamıştı. Suriye muhabaratıyla ilişki kurunca kendi kendime dedimki göğe çıkmanın tam zamanı; engel olanı veya razı olmayanı vur, tepele, ez, üstüne çık ve tanrılığını ilan et. Ölen öldü, kaçan gitti, bir kısmı intihar etti, kalanları kullaştırdım ve tanrılığım burada doğdu. Çetin Güngör`den tut, Bircan Yıldız`a kadar 50`ye yakın adam öldürülünce

kalanlar korkudan kul olmayı kabul ettiler. Korkuyla bina ettim her şeyi. Korkutarak itiat ettirme yöntemim oldu, yanı amentüm.

Ben tasfiye etmek istediklerimi, önce tasfiyeci ilan ettim. Kullarıma: `Bunlar partiyi tasfiye etmek istiyorlar` dedim, adamları tasfiye ettim, sonra kendim partiyi tasfiye ettim ve kendimi partinin yerine koydum. Partiye ne gerek var? Ben kendim partiyim, o günden bu güne bütün kararları ben verdim. Partinin üyeleri bile yoktur, olmayan partinin üyeleri olur mu?

Eskiden bizim bir tüzük vardı, yırtım attım. Önderlik, muazzam ilkeler artaya koymuştur, tüzük kıyafet etmezki! Benim dediklerimi yapan, kabul eden bizim üyemiz, yani basit bir çalışmamız oluyor, hepsi bu kadar. Bunları kullarıma açıkça söylüyorum, beni haklı görüyorlar.

Partiyi ben tasfiye ettim. Öldürdüklerim, kaçmasına neden olduklarım, intihara sürüklediklerim partide diretıyorlardı. Kısacası tasfiyeci bendim, onları tasfiyeci olarak gösterdim. İşte maharet ve ustalık burada! Gerçeği tersyüz edip yalanımı `gerçek` diye kullarıma kabul ettirerek kendimi anlaşılmasız kıldım. Öldürdüklerim, kaçırtıklarım, intihara sürüklediklerim için: `Bunlar savaşa gitmek istemiyorlar, Ortadoğuda, Avrupa`da kalmak istiyorlar` dedim. Halbuki; savaşa gitmek istemeyen, Şam`da kalmak isteyen bendim. Zaten Hilvan ve Siverek`te bir kaç silah patlayınca zorbela kaçmışım ve Kürdistan`da rahat yaşayabileceğim bir ortam yaratılmadan can güvenliğimi sağlama almadan savaşın yakınına bile gitmem. Kendim için değil tabi, kullarım için yapıyorum bunu. Bana bir şey olursa, kullarım helak olur. Bırakın kullarımı, Kürt ulusu tarihten silinir. Kürt ulusunun yaşayıp yaşamaması bana bağlıdır. Bunu herkes söylüyor. Bundan dolayı biraz kendimi muhafaza etmeliyim.

Kullarım diyorlar ki: `Hiç birimiz pravakatörleri pravakasyonu önceden fark etmedik, önderlik hepsini önceden gördü.` Tabii, ben tasfiye edilmeleri gerekenleri önceden tesbit ederim. Bundan tasfiye edilecekler dahil, kimsenin haberi olmaz. Tesbitten sonra önce pratiklerini eleştirir, özeleştirilerini alır, bunlar için `ya kaçarlar ya parti kurallarına karşı çıkarlar ya da intihar ederler` belirlemesini yapar ve yöntemlerimi parti kuralları adı altında bu kişilere dayatırım. Gerçekten bir süre sonra bu unsurlar, bu yollardan birine baş vurmak zorunda kalırlar. Çünkü benim dayattığım yöntemlere, bir gram namusu olan kişi boyun eğmez.

Bunlar kaçınca veya intihar edince ya da kural adı altında dayattıklarına karşı çıkınca ben, `Bunlar tasfiyeci, özel savaşın parti içindeki uygulayıcılarıdır demedim mi?` diyorum, kullarım uzak görüşlülüğüm karşısında hayrete kapılarak harekete geçiyorlar. Beni yüceltiyor, onları yeriyorlar.

Böyle durumlarda kullarım pravakatörleri alçaltmak, beni yüceltmek için gazete ve dergilere yazılı açıklamalar yaparlar. Beni göklere kadar çıkartarak, onları yerin yedi kat altına kadar alçaltırlar. Bu yöntemi önderliğin bir uslubu haline getirmişim. Hüseyin Yıldırım ve sapık eşimi kaçırttığım zaman, Diyarbakır cezaevinin en itibarlı tutukluları Mustafa Karasu, Sakine Cansız, Mehmet Şener ve Fuat Kav beni yücelten, Hüseyin ve Kesire unsurunu alçaltan uzun bir değerlendirme yazısı kaleme aldılar; Serxwebun gazetesinde yayınlattım; defterlerini dürdüm. Üç yıl sonra sıra M. ŞENER`e geldi. Önce yöntemlerimi devreye sokarak kaçırttım. Ardından cezaevinin itibarlılarını Bekaa vadisine topladım. Beni yücelten, Şener unsurunu alçaltan yazılar yazdırtıp, kendi imzalarıyla gazetelerde yayınlattıktan sonra onun işini de bitirdim. Şimdi sıra başkalarında. Bunlar önderliğin yöntemleridir. Kesire`ye Çetin Güngör`ü mahkum ettirir, Cetin`in işini bitiririm. M.ŞENER`e Kesire`yi mahkum ettirir, Kesire`nin işini bitiririm. Selim Çürükkaya ile Sakine Cansız`a M. Şener`i mahkum ettirir, Şener`in işini bitiririm. Selim Çürükkaya`ya Rıza Altun ve Mustafa Karasu`ya mahkum ettirir, Selim`in işini bitiririm. Bu aynı zamanda iti ite kırdırma politikasıdır. Önderlik uludur ve ebedidir, dalkavuklar çoktur. Birini ipe çekerim diğeri alkış çalar, sonra alkış çalanı ipe çekerim, bu kez başka biri alkış çalar. Niye böyle yapıyorum? Önderlik yaşasın diye! Önderlik bir ulusun

beynidir. O gitti mi, herşey gider. Herşey gideceğine, önderliğin, dolayısıyla ulusun selameti için, üç beş kişinin hatta ilerde üç-beş milyon kişinin gitmesi önemli değildir. Önemli olan önderliktir. Yani önemli olan benim.

Osmanlı padişahları önderliği güvence altına almak için neler yaptılar, bilmiyor musunuz? Nereden bileceksiniz! Önderliğin esasları vardır, padişahlar o kadar ahmak mıydı? Sanmıyorum. Adamlar iktidarı güvenceye almak için, erkek evlatlarının hepsini boğdurdular. Hatta Fatih Sultan Mehmet bunun için kanun çıkardı. Padişahlar bu tedbirlere baş vurmasalardı, imparatorluk 722 yıl yaşar mıydı? Yaşamazdı. Padişahlar oğullarını, kendilerine muhalif olabileceklerini göz önünde bulundurarak boğdurdular. Muhalefet gerekli değil, padişah diktatördür, bunun için padişaha karşı potansiyel bir muhalefet daima vardır. Fakat bu potansiyel muhalefete önderlik yapacak kişi yoktur. Kitleler sıradan kişilerin peşine takılmazlar. Ama bir padişahın oğlu kolaylıkla hazır, kendini bekleyen potansiyel muhalefeti peşine takabilir. İşte Osmanlı padişahları, oğullarını bu melun muhalefetin aleti olmasınlar diye boğduruyorlardı. Önderliğin selameti için bu gerekliydi. Eğer önderliğin, bir ulusun başı ve kalbi olduğuna inanıyorsak bu böyledir. Baş ve kalp gittikten sonra ortada gövde kalır. Gövde ne ise yarar? Hiç! Bir çukura atılır, üstü toprakla örtülür. Türk rejiminin dediği gibi `Kürt ulusunu toprağa gömdük, üstünü betonladık.` tekrar böyle olmasını istiyor musunuz? Hayır! O halde önderliğin ebediyen korunması için, benim iyi yaşamam için herşey mubahtır.

Bırakın makyaveliyi, felsefeyi, bilmem hümanizmi! Ben ne yapıyorum? Kitlelerin tanıdığı, halk ve kamuoyunun adını duyduğu, şu veya bu oranda yetenekleri olan, savaştan, düşünce üretebilen, dört dörtlük kuzu olmayan kişilerin, şimdi olmazsa ilerde bana karşı olabileceğini, zaten var olan, mevcut potansiyel muhalefetin başına geçebileceğini veya bu muhalefetin aleti olabileceğini düşünüyorum. Korkum bundandır. Bu yüzden onları sırasıyla, birer birer ortadan kaldırıyorum. Kimseye de güvenmiyorum, çünkü lafta bana bağlı olduklarını söylerler ama pratikte muhaliftirler. Görünümde bana bağlılar, gerçekte öyle değiller. Ben bunu biliyorum. Bir ayağım kaysa veya allah esirgesin ölsem, en bağlı olanlardan biri önce fotoğraflarımı yırtar, heykellerimi yıkar, ardından başa geçip halay çeker.

Ben bunları dünden görüyorum. 30 yıllık ömrümü boşuna mı harcadım? Yanılıyorsunuz. Adamlarımın hepsi gafil, ama ben gerçekçiyim. Benim dışımda kitlelerin kimseyi tanımaması için kurallar koydum. Ama uymadılar, isimleri ünlendi, tanındılar. Bunu çekemem işte! Üne kavuşmaya yönelen cezasını çekecek, kabahat bende mi? Hayır!

Baştan beri kimin kim olduğu, ölümü, sağ mı, var mı yok mu, belli olmamalı. Benim dışımda kimsenin kimliği, ismi cismi, kişiliği olmayacak demedim mi? Baki Karer, Haki yoldaşın durumundan ötürü Kürt halkı tarafından tanındı; sayıldı sevildi. Baktım olmuyor: `Adını değiştir` dedim, değiştirmesi gerekiyordu. Süleyman adını koyduk ama, Süleyman bir türlü Baki`yi kitlelerin kafasından silemiyordu. Ne yapayım? Önderliğin gereklerini yapmayacak mıyım yani? Bunu benden istemeye hakkınız yok. Bizim ilişkimiz vardır, bizden dolayı tanındı; onda önderlik yetenekleri de mevcuttu.

Daha 12 Eylül öncesi bizim Cuma ile Kemal Pir`onu boğalım` dediler, engel oldum. Bana karşı muhalefet etmeye yatkındı. Osmanlılar, oğullarına güvenmiyorlardı, ben karıma mı güvenecektim? Semir vardı, Çetin miydi adı? Müthiş bir demagoğu. En güvendiğim adamları kafaya almıştı, sözde kongreyi boşa çıkarıp beni alt edecek, ondan sonra herşey elimden gidecekti. Meşhur lafazan, Troçki gibi bir adamdı. Yani ulusun selameti için bunun şey edilmesi o kadar önemli değildi. Hüseyin Yıldırım, üç gün cezaevinde kalmış, burada bizim karşımızda titriyordu. Belki bir şey arar diye Avrupa`ya gönderdik. Orada basit bir sözcülük, evet basit bir sözcülük görevi verdik; bir baktım ki, o benden daha çok tanınmaya başladı. Koskocaman bir önderlik, ne idüyü belirsiz birisinin gölgesinde kalır mı? Üstelik arkadaşlar diyorlar ki; cezaevinde dayak yemeden teslim oldu. Bu önemli değil mi, size önderliğin esaslarını anlatıyorum.

Dilaver Yıldırım vardı, tam bir Elazığ kişiliği. Ona `Kasko` diyorlardı. Küstahlık tabii

evet. Mamak cezaevinde tek başına diremişti. Burnundan kıl aldırtmıyordu; şu küçük tepeleri ben yarattım havasındaydı. Yani koskoca önderliğin yanında küçük tepeleri yaratmanın lafı mı olur? Önderlik koskoca bir ulusu yarattı, bunu görmüyorsun da, o pis ukala kişiliğini konuşturuyorsun ha! Kasko, aha şu bizim akademinin meydanında kafasına bir kurşun sıktı gitti; büyük bir ihtimalle Bulgar ajanıydı. O zaman Sovyet`ler Bulgarlarla birlikte benim önderliğimi tasfiye etmeğe çalışıyorlardı. Tabi tkp`nin de parmağı vardı. Daha bir sürü aymaz kişiler çıktı, bundan sonra da çıkar. Ya kullarım ne yapıyorlar? Bana karşı çıkmaya hazırlanıyorlar. Tasfiyeciler hep beni hedef alıyor, kullarıma tek söz söylemiyorlar. Neden? Çünkü ben yalnız doğruyum da ondan. Ben hatımı tutturmuş, kurallarımı koymuşum.

Kullarımın hepsi zavallıdır, benim gibi zalim olsalardı onlarda karşı çıkarlardı. Kullarım, hep provakasyonların piyonu olurlar. Onlar bin kişi, pravakatör bir kişidir, bin kişi bir kişiyi boğamıyor, bir kişi bin kişiyi kandırıyor, bana karşı kullanıyor. Tıpkı benim gibi, bende bir kişiyim, hepsini kandırıyor, koyunlaştırıyor kullanıyorum. Böyle söyleyin diyorum söylüyorlar, söyle söyleyin diyorum yine söylüyorlar. En güvendikleri arkadaşlarına `Ajandır` diyorum, adamın ajan olduğuna ben inanmıyorum, onlar hemen inanıyorlar. Bunun için çok zavallılar, benim gibi zalim değiller diyorum. Zaten nerede bir zalim varsa orada bir sürü zavallı vardır. Zavallılar daima kendileri için bir zalim yaratırlar veya tersi. Zalim, kendisi için zavallıları yaratır, tencere ile kapak gibi. Ben zalim olduğum için herkes bana karşı çıkıyor. Aslında kullarımın zavallılığından cesaret alıyorlar. Kullarım objektif olarak onların yanındadır. Bunu görüyorlar. Ama ben fırsat vermem, iplerini tutmuşum, sıkı sıkı bağlamışım, zaten biraz gevşetsem; ya davulcuya ya zurnacıya kaçarlardı. Tekrar tekrar tanınma üzerine duruyorum. Tanınmak tehlikelidir. Önderlik dışında kimse tanınmayacak. Niye herkese kod isim şartı koyduk? Düşman kimseyi tanımasın diye değil, bizim her şeyimiz açıktır. Kulların kod isim taşıması, önderliğin bir kanunudur.

Önderlik hattını kabul eden herkes, devşirilmeyi kabul etmek zorundadır. Kullarım devşirilmenin ne olduğunu bilmiyorlar. Devşirilen kişi; geçmişinden, ailesinden, soyundan sopundan, köyünden-kasabasından, dilinden, kültüründen, tarihinden, annesi-babasından koparılmış, yabancılaştırılmış, kendisine başka bir kişilik ve ad verilmiş kişidir.

Eskiden Osmanlılar böyle yaparlardı. Makedonya`dan, Bulgaristan`dan, Yunanistan`dan gençleri ve çocukları toplar, İstanbul`a getirirlerdi. Onlara İslam kültürü aşılar, isimlerini değiştirir Osmanlıca öğretirlerdi. Dillerini kültürlerini unuttururlardı. Sonra acemi ocağı ve Yeniçeri kurumlarından geçirirlerdi. Daha sonra saraya alınırlardı. Padişahlar vezirlerini bunların arasından seçerlerdi. Ve gerektiğinde padişahlar, bu vesirleri bir odaya çağırırlardı, özel yetiştirilmiş daha önce kulak zarlardı delinmiş, dilleri kesilmiş zebelah türünden celatlara özel bir işaret vererek boğdurturlardı.

Osmanlı padişahları 44 adet veziri böyle boğdurturlardı, kimseden çıt çıktı mı? Hayır. Vezirler boğdurulduğu zaman, devşirilenler: `ulu padişahımız çok yaşa` diye bağırırlardı. Neden? Çünkü boğdurulan vezir; ailesinden, çevresinden, köyünden, kasabasından, kültüründen, tarihinden, dilinden koparılmış, kişiliği, ismi değiştirilmiş, hiç kimsesi olmayan, sarayda yetişen bir hiyardır. Hıyar kesilince muhalefet olur mu? Olmaz.

Ben niye aile çözümlenmesini yaptım? Boşuna aile için o kadar ayet indirmedim! Neden aile ajan bir kurumdur, bununla ilişkisini koparmayan ajandır dedim? İş olsun diye kullarımı köylerinden, kasabalarından, yörelerinden koparmadım. Zevk aldığım için kullarımın kişiliklerini yıkmadım. Düşman tanımasın diye isimlerini değiştirmedim. Kullarımın arasındaki yoldaşlık ilişkilerini boşuna kaldırmadım. Biliyorsunuz siz şehit düşmeden, kaçanlar kaçmadan, intihar edenler intihar etmeden, kul olanlar kul olmadan, ben partinin yerine geçmeden bütün arkadaşlar arasında yoldaşlık ilişkisi vardı. Bu ilişki kardeşlik ilişkisinden de öteydi. Ben tanrılaşınca; öldürülmesi gerekenler öldürülünce, uzaklaşması gerekenler intihara sürüklenince, kullaştırılması gerekenler kullaştırılınca bu ilişkiyi ortadan kaldırdım. Yoldaşlık ilişkilerini yok ettim. Bir kere benimle onlar arasında

yoldaşlık ilişkileri olamazdı; bunun için Abdullah yoldaş' demelerini yasakladım.

Onlar kul, ben tanrırım. Onlar köle, ben efendiyim. Onlar tebaa, ben padişahım. Onlar dalkavuk, ben sultanım. Dünyanın hiçbir yerinde allah ile kul, köle ile efendi, tebaa ile padişah, dalkavuk ile sultan arasında yoldaşlık ilişkisi görülmüş mü? Hayır! Tanrı ile kul ilişkisi biliniyor; tanrı buyurur kul'amin`der. Köle ile efendi ilişkisi de aynıdır. Dalkavuk sultan ilişkisinin yoldaşlıkla ne ilişkisi olabilir? Benim ilişkilerimde böyledir. Benim kullarımla yoldaşlık ilişkilerim olmayınca; kullarımın kendi aralarında yoldaşlık ilişkileri olması müthiş zararlıdır. Binlerce insan yoldaşlık ilişkileriyle birbirlerine bağlı olsa, beni bir gün bile yaşatmazlar. Ve hiçbirinin kılına dokunamam. Buna müsaade eder miyim? O kadar ahmak değilim yani. Benim yaşamam için yoldaşlık ilişkilerinin yok edilmesi gerekiyordu. Ayetlerimde: 'benim çizgimde olan bana bağlanır, önderliğe bağlanmak asatır, önderlik dışında bütün bağlılıklar suçtur. Vay bu benim eşimdir, vay bu benim anam babamdır, vay bu benim yoldaşımdır, bunun için bağlandım demek suçtur. Ve yargıyı gerektirir. Eşinin seni ne zaman satacağı belli olmaz. Yoldaşının, arkadaşının sana ne yapacağı belli değildir. Ananın bilmem babanın ne zaman seni özel savaşa teslim edecekleri meçhuldür. Bunu için önderlik hattına gireceksiniz, bana bağlı olacaksınız' dedim. Yoldaşlık ilişkileri yerine, ihbar ve ispiyonculuk ilişkilerini koydum. Siz ölü olduğunuz için açık konuşuyorum. Gerçi önemli değil, kullarıma ayetlerimle size anlattıklarına yakın şeyler söylüyorum. Fakat bazı kelimeleri üstü kapalı anlatıyorum. Örneğin 'ispiyon ve ihbar ilişkisi' yerine 'denetim ve istihbarat' kelimelerini kullanıyorum ayetlerimde.

Ama mekanizma nasıl çalışıyor bir görseniz, aklınız durur! Birbirlerini nasıl ispiyonluyorlar biliyor musunuz? Avrupa'da, dağlarda, şehirlerde olmuş en ufak bir şeyi, bir gün sonra Şam'da duyuyorum. Birbirlerini öylesine suçluyorlar ki, piyeyi deve yapıyorlar, bir kişinin kullandığı bir kelimenin sekiz anlamını çıkarıyorlar. Yani ben bana gelen istihbarat raporlarına göre hareket etsem, bir günde çoğunu öldürmem lazım. Biliyorsunuz ben merhametli bir insanım. Öyle onun bunun şeyi ile hareket etmem. Zavallılar, bu tür işler zavallıların işleridir. Diyarbakır cezaevi ile ilgili bir kitap okudumda, pardon ben hiç kitap okumam, bana anlatılarda yüzbaşı Esat Oktay(6) döneminde teslim olan tutuklular arasında böyle adı ilişkiler varmış. O, karşı devrim için yapıyordu. Bizimkisi ise devrim için yapılıyor! Daha doğrusu benim için yapılıyor. Zaten bizim her kulumuz aynı zamanda bizim ajanımız oluyor. Yani kendi yanındaki denetleyip bana bilgi veriyor. Ama bu bilgiler sağlıklı olmasa da yararlanmasını biliyorum. Önemli olan kimsenin kimseye güvenmemesini sağlamaktır. Kimse kimseye güvenmeyince, herkes bana güvenir. Benim için önemli olan budur. Yoksa adam raporunda: 'Başkanım, falan kişi otururken ayak ayak üstüne attı, bu bizim davranış kurallarımıza aykırıdır, adam kendini önderlik yerine koyuyor'diye yazıyor. Ve bunun yorumunu yapıyor. Haklı tarafları da yok değil. Şimdi doğrusunu söylersek; insanların davranışlarından ne düşündüklerini çıkarmak mümkündür. Bizim parti, parti demiyeyim de, benim kullarımın arasında; tabi kullaşmışsa, orada kimse terbiyesizlik edip ayak ayak üstüne atarak oturmaz. Bu üslup, yaşam tarzı ve oturuş biçimi bana aittir. Biliyorsunuz ki, özgür insan, efendi, ağa, bey, patron gibi insanlar ayak ayak üstüne atarak otururlar. Bir köle asla böyle bir davranışta bulunamaz. Eğer böyle bir davranışa yeltenmişse, kendisi için konulmuş kalıpları zorlamıştır demektir. Tabiki bizimki bu sonuca vardığından 'bu adam önderliğe karşıdır'diye rapor yazıyor.

Benim için bunlar fazla önemli değil, böyle basit meseleler üzerinde durmam ama, o kişinin yaşam tarzını düzeltmesi için denetim altına alırım. Şimdi ben ne yapmışım? Geçmişimden, tarihten ders almışım. Kullar edinmişim, yöntemlerimi devreye sokmuşum. Bir veziri öldürtmem mi, kaçırmam mi, intihara sürüklemem mi veya düşmana sığınmasını sağlamam mı gerekiyor? Hiç kimseye danışmadan yapıyorum, hiç kimseden ses çıkırmıyorum. İstedığimi kaçırıyorum yine 'Biji serok Apo'diyorlar. Ben birisini öldürmeleri için kullarıma işaret verdiğim zaman, işareti alır almaz hemen vuruyorlar. Vurulacak kişi; 'ben suçsuzum, ben yapmadım, ben devrimciyim, yaşasın bağımsızlık'dese ne yazar; benim kullarımın kulakları işitmez, dilleri konuşmaz. Gerçi ben Osmanlı padişahları gibi barbar değilim. O işlerde görevlendirdiğim kullarımın kulak

zarlarını deldirtmemiş, dillerini kestirtmemişim. Ama ayetlerimle onları duymaz ve işitmez hale getirmişim. Bu padişah yöntemlerinin insanileştirilmesidir. Zaten benim bütün çabam, insanlıktan uzaklaşmışları tekrar insanlığa kavuşturmaktır.

Evet, şu anda içinde yaşadığım, kendi dünyamdaki cezaevinden tahliye oldum. Yeniden gerçekliğime dönüyorum. Mahsun Korkmaz akademisinde, ulu önderimizin uzun ve bitmeyen anlatılarından bunları anlamış, hareketlerinden, tavrından, ukalalığında bunları çıkarmıştım.(7) Mağramda hayal ile gerçeği, doğru ile yanlış birbirinden ayırmaya çalışırken uyuyakalmışım.

Uyandığında dişlerim nalınca keseri gibi birbirini vuruyordu; titreyerek ayağa kalktıktan sonra oturuyorum. Müthiş bir soğuk var. Gündüz sıcaklığının tersine gece soğuğu keskindi. Mağaramdan dışarı çıkıyorum, yıldızların altında saatime bakıyorum, saat tam üç. Soğuk rüzgar, karadan denize doğru esiyordu. Gündüz kara çok sıcak olduğundan, denizden karaya serin rüzgar esiyordu. Gece kara soğuyunca bu kez sıcak denize doğru karadan buz gibi sıcak esmeye başlamıştı. Orta okulda coğrafya kitabından okuduklarımı şimdi yaşıyordum. Üstüme atabileceğim bir bez, çul veya battaniye olsaydı, soğuğun etkisi kırılırdı diyorum içimden.

Ama deniz ile karanın buluştuğu bu noktada örtüsüz yatmanın zorluğu ayağa kaldırıyor beni. Deniz kıyısında cimnastik hareketleri yaptıktan sonra, yatağıma uzanıyorum. Kendi kendime `dayan Selim, burası ne kadar soğuk olursa olsun 1981-82 yıllarında kaldığım Diyarbakır cezaevinin tecrit bölümü kadar soğuk değildir`diyerek güç veriyorum. 1981-82 Diyarbakır cezaevi tecritlerinin kışını düşünüyorum: Hücrelere odun istifleri gibi doldurulmuşuz. Bölümün bütün camları kırılmış, yataklarımız, battaniyelerimiz altımızdan alınmış, ıslık çalarak içeri giren rüzgar iliklerimize işliyor. Gardiyanlar, su bidonlarını üstümüze boca ederek rüzgara yardımcı oluyorlar. Soğuktan kıpkırmızı kesilmiş ve donmak üzere olan ellerimize inen sopa ve cop darbeleri canımızı bir başka ağrıtıyor. Ağrıyı görmek mümkün olmadığı gibi, insan anlatmakta da zorlanıyor. Diyarbakır tecritlerinin soğuğu; ıslak çalarak içeriye dalan rüzgar, vahşilerin üzerimize boca ettikleri su ve ellerimize inen sopaların acısını, copların ağırlarını bedenimde duyumsayınca, deniz kıyısındaki soğuğu unutup, uyumaya çalışıyorum.

12 Ağustos 1993 Beyrut

Bölüm:

2

Diktatör, tanrının bile tanrılığından kuşkulanan benden, kendisinin tanrı olduğuna inanmamı istiyor.

Akşama kadar deniz kıyısında kalamam, dikkat çeker gören olur diyorum. Çarşıya gidip dolaşsam belki bir olanak bulurum diye düşünüyorum. Belki Hüseyin Erdem fax göndermiştir, belki bana yardımcı olabilecek birine rastlarım. Biraz para bulabilsem, para yollaması için bir tanıdığıma telefon açarım. Burada oturmak, denize bakmak, düşünmekle bir yere varamam sonucuna varıyorum. Ve mağaramdan çıkarak şose yola çıkıyorum. Şehire doğru yürürken yalnız arabalar değil, herşey hızla değişmiş. Şehire vardığımda üzerimdeki kışlık pantolon ve botum Beyrut sıcaklığında iyi bir görünüm sağlıyor. Ama ne yapabilirim?

Otele gidiyorum " Fax yok " diyor vestiyerdeki kız. Salonda oturuyorum. Kümeler halinde oturmuş bir kaç grup genç kız sohbet ederek cola içiyorlardı.

Tenleri güneşte bronzlaşan kızların göz renkleri ve dişlerinin beyazlığı daha da belirgenleşmişti. Gözleri parlıyor, dişleri ışıltıyordu. Tenlerindeki güneşin rengi yüzlerini daha da güzelleştirmişti. İngilizce ve Rusça konuşuyorlardı. Oturuşlarından, giyinişlerinden, erkeklere karşı davranışlarından, konuşmalarından bu kızların barlarda, pavyonlarda veya gece kulüplerinde çalıştıkları anlaşılıyordu. 16 ile 20 yaşlarındaki genç kızlar Rusya'dan Beyrut'a Amerikan dolarına karşılık kendilerini erkelere sunmak, pazarlamak için gelmişlerdi. Reel sosyalizmin sonuçları veya Stalin diktatörlüğünün

kurbanlarıydılar. Beyrut herşeyin açık pazarı durumunda olduğundan; Beyrut'un zengin erkeklerinin Amerikan doları harcadığı, Rus kızlarıyla yattığı, Alman mercedeslerini kullandığı, Afrika'dan gelen cevizlerle, Hongkong'dan gelen havyarlarla beslendiği bilinir.

Rus kızlarına bakıyorum fahişelere veya köylü kızlarına benzemiyorlar. Estetikleri düzgün, elleri zarif, parmakları ince, herbiri bir balerin güzelliğinde. Belki bunların babaları, dedeleri o muazzam devrime katılmış, savaşta Hitler'e karşı savaşmış, zaferler kazanmış, belki göğüslerine madalyalar takılmıştı. Kendilerine ve çocuklarına güzel bir gelecek sağlamak için savaşmışlardı. Bir gün gelecek, güzel ve ince kızlarını Beyrut'a fahişe olarak ihraç edip karşılığında Amerikan doları kazanacaklarını akıllarından geçirmezlerdi. İşte bu durum gerçekleştiği zaman, Stalin'in kurduğu rejimi anladılar. Stalin diktatörlüğünün, Stalin demagojisinin etkisinden kurtuldular. Stalin'in resimlerini yırtıp heykellerinin yıktılar. Ama iş işten geçmişti. Güzel, etkileyici üzerinde sosyalizm yazılı, Sovyetleri saran ambalaj kağıdı yırtılınca, içinden, pislik ve bok kokan bir rejim çıktı. Hitler'e karşı zafer kazanan Ruslar'ın madalyaları, şimdi Almanya'da bir mark karşılığında süs eşyası olarak satılıyor ve o madalyalardan kat kat güzel kızları, Beyrut'un seks kulüplerinde Amerikann dolarıyla pazarlanıyorlar. Otel salonunda daha fazla oturmak istemiyorum. Dışarı çıkıyor, deniz kıyısından paralel uzanan caddeye giriyorum.

Açıkmişim, bir lokanta buluyorum. Paralarımı harcamak istemiyorum, ama aç olarak dolaşmak istemiyorum. Bir çorba içmeye karar vererek lokantaya giriyorum''çorba''diyorum, garson anlıyor. Çorbamı bol ekmekle içiyorum. 2500 Lübnan lirasını veriyorum ama içime oturuyor. Çünkü param azaldıkça umudumda azalıyor. Lübnan'da parasız dolaşmak, Kürdistan'da çırılçıplak dolaşmak kadar kötü. Lokantadan dışarı çıkınca çorba içtiğime pişman oluyorum; 2500 lira ile bir torba ekmek, bir paket peynir alır dört-beş gün onunla beslenebilirdim diyorum. Peki ondan sonra? Ha bu gün, ha beş gün sonra aç kalmışım, bunun fazla bir önemi yoktur diye düşünüyorum. Bir çare bulmalıyım, ama nasıl bir çare? Türkçe bilen Ermeniler'in yanına gidersem bana yardımcı olmazlar mı? Tarihte onların başına gelen, bu gün benim başımda. Bu benzer kaderimizden dolayı belki yardımcı olabilirler diye umutlanıyorum.''Ermeniler hangi semtte oturuyorlar?''Bunu bindiğim bir taksi şoförüne soruyorum.''Tamam.''diyor, bin liramı alarak beni Ermeni semtine bırakıyor. Ermeni çarşında gezerek konfeksiyon eşyası satılan bir dükkanın önündeki tahta sandalyede oturmuş, elindeki gazeteyi okuyan kır saçlı adamın yanına yaklaşarak 'marhaba'diyor, Türkçe bilip bilmediğini soruyorum.''biliyorum buyrun 'diyor, konfeksiyon dükkanına geçip oturuyoruz. Kürt olduğumu, Türkiye'de arandığımı, pasaportumu ve paramı kaybettiğimi, Yunanistan veya Avrupa'nın başka bir ülkesine gitmek istediğimi söylüyor, bana yardımcı olup olmayacağını soruyorum. Adam ''Beyrut'a çok sayıda Kürt var onların yanına git, sana yardımcı olurlar''diyor. Baktım adamda iş yok, dolar insanlığı öldürmüş; bir eliyle dolar alan diğer eliyle eşya satan, bunun dışında hiçbir şeyi duymayan birer robotlar. Babasının nereden, niçin, ne zaman buraya geldiğini soruyorum.1920'lerde Saman dağından geldiklerini, geç mişin artık geçmiş olduğunu, dünyanın değiştiğini, bir zamanlar çok acı çektiklerini ama şimdi durumlarının iyi olduğunu anlatıyor.

Sonra: " Yunanistan'a gideceksen komşum berber Yunan'dır, güzel Türkçe konuşur, belki o sana yardımcı olabilir," diyor. Beni Yunan'lı berberin yanına gönderiyor.

Konfeksiyon dükkanının bitişiğindeki berber dükkanına giriyorum. Koltukta zebellah gibi biri oturuyor. 40 yaşlarındaki Yunan berber, koltukta oturan insan azmanın saçlarını kesiyor, makas vuruşlarının çıkardığı ritmik sesler, berberin işinde usta biri olduğunu gösteriyor, selam verip oturuyorum. Beni müşteri sanan berber nezaketle " Merhaba " diyor ve işine devam ediyor. İnsan azmanını karşımdaki aynadan izliyorum; yaklaşık olarak 250 kilo ağırlığında, bir doksan veya iki metre boyunda, 30 yaşlarında biri. Berberle Türkçe konuşuyordu. Konuştuğu Türkçe'den Ermeni olduğu anlaşılıyordu. Kabadayı, içkici birisi olduğunu anlatımlarından çıkardım. Konuşmaları hoşuma gitmediğinden, kendi kendime bu nasıl bir yaratıktır diye düşünmeye başladım. Neyle, nasıl doyar? Arabaya binince araba çöker mi? Tahta merdivenden çıkabilir mi? Ranzada

yatınca ranza kırılır mı? Arabalara binince, diğer insanlar gibi aynı parayı mı ödüyor, yoksa dört katını mı? Kahveye gidince ince belli bardakla çay isteyebiliyor mu? Dondurma satın alınca, diğer insanlar gibi küçük dondurma külahını mı eline alıyor? Birisiyle kavga ederse karşıdakinin durumu ne olur? Adamı aynada gözleyip bu tip soruları kendime sorarken, berber onun saçını kesiyor, o da berberin ücretini verip çıkıyor. Arkadan bakıyorum. Tuhaf! Montofon ineğine benziyor, her kalçasından kolaylıkla bir insan yapılır diyorum. Dışarda bekleyen arabasının kapısını açıyor, iyice izliyorum, bindiğinde araba bir karış çöküyor.

Yunan berbere, manifaturacıya anlattıklarımı anlatıyorum. Berber Yunanistan`da değil, Beyrut`a doğduğunu, anne ve babasının 1920`lerde Ege`den kaçtıklarını, aslen Anadolu`lu olduğunu söylüyor. " Benden selam söyle Anadoluya" romanını okuyup okumadığımı soruyorum, okumadığını söylüyor, okursan anne ve babanın orada nasıl yaşadıklarını ve neden kaçtıklarını öğrenirsin diyorum.

Konfeksiyoncunun anne ve babası Saman dağından, berberin anne ve babası Ege`den. Ben onlardan 70 yıl sonra aynı rejimin zulmünden dolayı Beyrut`a geldim. Ve bu gün Beyrut`ta onların çocuklarıyla bizi yurdumuzdan kaçırılanların dili aracılığıyla anlaşıyoruz. Adamlarda tarih bilinci olsa bana yardımcı olurlar. Konfeksiyoncu ve berberin öyküsünü en az kendi öyküm kadar biliyorum. Ve onlara kendi öykümü değil, kendilerinin öyküsünü anlatırım. Berber beni bir Kürt ile tanıştıracakmış söylüyor, itirazımı beklemeden dışarı çıkıyor. Bir süre sonra 50 yaşlarında zayıf, uzun ince boylu bir adamla içeri giriyor. " Marhaba tu bi xer hati" diyor yaşlı adam. Hal hatır soruyorum, adam, aslının Süryani olduğunu, babasının Diyarbakır`dan buraya 1920`lerde göçtüğünü, Kürtçe`yi iyi konuştuğunu fakat Türkçe konuşmadığını anlattıktan sonra: " sen serok Apo`yu duymuş musun?" diye soruyor, duymuşum diye yanıtlayınca: " o zaman kalk bir çay içmeye gidelim" diyor, kalkıyoruz.

Berber dükkanının biraz aşağısındaki sokağa sapıyor, yüksek bir apartmanın alt katına giriyoruz. Kahveye gideceğimizi sanıyorum ama adam beni eve götürüyor. Asansör kapısını açıyor içeriye girip, düğmeye basıyor altıncı kata çıkıyoruz. Ev bomboş ve kocaman. İlk oda kullanılmaz bir halde. Eski tahta ve hurda eşyalarla dolu. İkinci odanın kapısı da açık, oraya da göz atıyorum. Somyanın üzerinde bir yatak ve battaniyeler var; her şey darmadağın. Koridordan bir oturma salonuna geçiyoruz, üstü örtüsüz antika bir masa, masayı tamamlayan iki sandalye. Salonun bir köşesine üzerinde dağınık çarşaf ve battaniyelerin bulunduğu iki kişilik bir karyola daha atılmış. Salonun diğer köşesinde kapağı açık kocaman bir valiz. İçinde çok sayıda tişört, gömlek ve iç çamaşırları görülüyor.

Adam Kürtçe olarak: " Buyrun oturalım" deyince, karşılıklı konulmuş antika sandalyelere oturduk. Masanın üzerinde oldukça büyük antika bir çakmak ve yedi-sekiz adet değişik marka sigara paketi duruyordu. Kaçtığımdan bu yana sigara alma imkanına sahip olmadığımdan, bir marlboro sigarası yakıyorum. Adam çay demlemek için izin isteyip mutfaka geçiyor, bir süre sonra geri dönünce kısaca öykümü anlatıyorum. Adam: " benim derdimde seninkinin aynısı, hatta benim derdim seninkinden daha büyük" diyor. Yapma etme dayı, senin kalabileceğin evin, yatabileceğin yatağın, içebileceğin çayın sigaran var. Benim ise hiç birşeyim yok diyorum. Adam kendi öyküsünü anlatmaya başlıyor; bir zamanlar çok zenginmiş. Hanları, hamamları, dükkanları, apartmanları varmış. Sonra iflas etmiş, hanları, hamamları, dükkanları, apartmanları elden gitmiş. Eroin satma suçlamasından cezaevine düşmüş, tüm mal varlığını ortaya koyarak tahliye olabilmiş. Kızları Beyrut`ta evliymiş, iki oğluyla karısı Amerika`da yaşıyormuş, elinde sadece bu ev kalmış, karısının yanına gitmek istiyor ama pasaport ve vize alamıyormuş. Öyküsünü anlatırken kapı çalındı. Adam hızlı adımlarla dış salona gitti. Bir kadın sesi geliyordu, ne konuştuklarını anlamıyordum, geri dönünce: "Kucağında bebeği ile 20 yaşlarında bir kadın, para istedi. Bitişik odadaki yatağı gösterdim`gel yatalım vereyim dedim, kabul etmeyince gönderdim" dedi, gülerken: " Ne yapayım? Bekar yaşıyorum, karısız olmuyor, para bulunca bazen güzel kızları getiriyorum, bir iki gece keyfime bakıp gönderiyorum" diye sürdürdü konuşmasını. Ardından yerdeki büyük valizi göstererek: " o eşyalar

oğlumun, Amerika`dan gezmeye geldi, ben de az sonra Suriye`ye gitmem gerek" dedi. İçmem için bir sigara daha uzattı, çayımızı getirdi, karnımın aç olduğunu adama söylemeyerek bol şekerli çay içiyorum. Suriye`ye gitmese belki ikna eder evinde kalırım, ama yardımcı olabilecek birine de benzemiyor. O da kendi derdine düşmüştü. İki bir: " Pasaport sorunumu hal edersem bu evimi satmam, kiraya da vermem, kızlarıma da bırakmam diyordu. Bir adamım var, Mardinli bir Kürt, şimdi kendisi İstanbul`da. Yakında buraya döner, anahtarı ona vereceğim" dediğinde, anahtarı bana ver, ben kalayım diyeceğim ama adam beni tanımaz, niye versin? Sonunda: " Sana yardımcı olacak durumda değilim, sen kalk Kürtlerin mahallesine git, ben de Suriye`ye gideceğim" dedi ve vedalaştık, sokağa çıktım.

Deniz kıyısındaki mağarama yayan gitmem imkansız göründü bana; hem yerini tam olarak bilmiyorum, hem de çok uzak geldi. Montemar otelinin adını söyleyerek servis arabasına biniyorum, bin liram daha gidiyor. Yine fax sormaya gidiyorum `Yok`cevabını alınca umutsuzluğum artıyor, kafam allakbulak oluyor, midem bulanıyor. Beyrut`tan nefret ediyorum. Otelden dönünce geniş bir bahçenin içindeki villa dikatimi çekiyor; balkonun gölgeğinde yaşlı bir karı koca ile kızları olduğunu tahmin ettiğim gençten bir kız oturuyorlardı. Acaba çat-pat İngilizcemle öykümü anlatsam bana yardımcı olmazlar mı, diye düşünüyorum. Kitaplarda okuduğum öyküleri hatırlıyorum. Ama ardından burası Beyrut`tur Selim, cebinde dolar olmayınca bütün kulaklar tıkalı, bütün kapılar kapalı, bütün kalpler Bekaa vadisinin taşları gibi serttir diyorum. Ve mağarama doğru hızla yol alıyorum. Bildiğim en iyi yerin yine de mağaram olduğunu düşünüyorum.

Yatağımı yerinde görünce seviniyorum. Vucudum terlemiş, ayaklarım botlarımın içinde yine vıcık vıcık. Denizde yüzmeyi düşünüyorum ama taşlık kıyıya dalgalar öylesine sert çarpıyorki; girmeye korkuyorum, biraz ilerdeki uçurum altından geçiyorum, parçalanmış arabaya tekrar göz atıyorum, ilerde yüzebilecek bir yer buluyorum. Burası da kayalık ama, denizle düz kayalığın bittiği bir yer. Dalgalar gelince dört beş metre kadar düz kayalığın üzerinde bembeyaz köpüklü su serip geri çekiliyor, ardında yemyeşil bir yosun tabakası kalıyordu. Elbiselerimi çorap ve botlarımı çıkarıyorum, üzerimde sadece şortum kalıyor. Yosunlu kayalarla dikkatlice basarak ilerliyorum. Yosunlar yumuşacık bir halı. Cam kırıklarının ayaklarımı kesmesinden korkuyor, sakınarak ilerliyorum.

Dalgalar ayaklarımı yalayıp geçiyorlar, büyük dalgalar dizlerime tırmanınca kendimi denizin serinliğine bırakıyorum. Cezaevinden tahliye olduktan sonra bu üçüncü kez denize girişim. İki 1991 mayıs ayında Yunanistan`daki Lavrion mülteci kampının plajında, ikincisi Rio Djenerio`da, üçüncüsü Beyrut`ta. Evet üç kıtayı dolaşan ben, şimdi küçük Beyrut`ta çaresizim, kendimle başbaşayım.

Uzun süre yüzdükten sonra kıyıya çıktım. Kızgın güneşin altında güneşlenerek düşünüyorum: Deniz kıyısında tek kişilik bir mağara, parasız olarak yüzebileceğim tertemiz deniz ve yakıcı bir güneş, artık tanrıdan ne isteyebilirdim? Denizlerin kirletildiği dünyamızda böyle bir olanağım var. Bir süre sonra giyinerek barınağıma çekiliyorum. Akşamdan kalmış suyumdan bir kaç yudum içiyorum. Barınağım gölgelik bir yerde, serin. Denizden esen nemli rüzgar barınağımın serinliğini artırıyor. Oturup düşünüyorum; Hüseyin neden yanıt vermedi? Olmaz böyle Hüseyin! Sana güvendim, fax çektim, insan bir yanıt yollamaz mı? Telefon defterimi cebimden çıkarıp sırayla isimleri inceliyorum: Abdullah, Ahmet Türk, Avni Kısın, Bahri, babam Selim Çürükkaya, Ali Aytemur, Doğu Perinçek, Çetin Kaygalak, Ursula Setzer, Rosa, Fadil, Fadime, Av. Eren Keskin, Fetah Yigit, Fehmi Kaya, Fidan, Esref, Günay Aslan, Hatıp Dicle, Heike Krause, Hüseyin Erdem, Gurbet Ersöz, İvon Müller, İlhan Ersöz, İsmail Beşikçi, İsmet Elçi, Mehdi Zana, Nurettin, Kenan, Memiş dayı, Memet Artan, Mahmut Ekinci, Mustafa Dere, Nezahat, Nihat Behram, K. Dindarlar birliği, Ömer Özerturgut, Ragıp Duran, Kasım Fırat, Rıza Sarıkaya, Nazlı, Av. Tulay Ateş, Av. Serhat Bucak, Dr. Süleyman, Selim Fırat, Gazeteci Tea, Ümit, Zübeyir Aydar, Yayla Bucak, Yücel Arın, Emin, Selim Dindar, Anja, Ahmet Baraçkılıç, Rose Anderson gibi değişik mesleklerden, dünyanın değişik ülkelerinde yaşayan tanıdıklarım bunlar.

Çağırırsam gelenler olur. Haber iletecek paramın olmadığını bildiğimden küçük defterimi cebime koymaktan başka ne yapabilirim? Yatağıma uzanıyor ve düşünüyorum; iki yıllık süreci kafamda netleştirmem, Avrupa'ya ulaşmam kadar önemlidir diyorum. İki yıl boyunca gece gündüz düşünmüş, izlemiş, okumuş, tartışmış, yaşamış, tanık olmuştum herşeye. Ama buna rağmen düşünmeye gereksinim duyuyorum. Okuduklarımı gördüklerimi, yaşadıklarımı, yaptıklarımı, taptıklarımı, lanetlediklerimi yazmam gerek. Halkım doğal olarak bu çirkefliklerin yaşandığına inanmakta zorluk çekecek. Ama anlatmalıyım. İnanırdıcı olmak çok önemli. 1981`de D. Bakır cezaevinde tutsakken, yüzbaşı Esat Oktay`ın zulmü başlamıştı. İzliyordum, yaşıyordum, görüyordum, duyuyordum, direniyordum. Tanık olduklarımı hafızama not düşüyor, ileride yazarım diyordum. Esat Oktay: " Ben size öyle uygulamalar yaparım ki, ilerde anlatsanızda kimse inanmayacak" diyordu. Yedi yıl sonra yüzbaşı Esat`ın yaptığı zulmü " 12 eylül karanlığında Diyarbakır Şafağı " adlı iki ciltlik kitabımda anlattım. Cezaevinden yollayarak Almanya ve Türkiye`de yayınlattım. " İnsanlar okuyunca inanmazlar" diye korkuyordum. Ama 1991 yılında cezaevinden tahliye olup okuyucularımın tanışınca inandıklarını gördüm ve çok sevindim.

Şimdi yine böyle bir durumla karşı karşıyayım." pkk" nın içindeki uygulamalar, ulu önderimizin yarattığı durum, entrika, yalan, işkence, baskı, katliam, korku, dalkavukluk, diktatörlük, kadın erkek ilişkilerinin korkunçluğunu ve hametini yazmam gerekir. Zaten benimle her karşılaştığında " Benim yaşamımı bir kitap olarak yaz" diyordu ulu önder. Bende yazacağıma dair söz veriyordum. Diğer kitaplarımı yüzeysel buluyordu. Ona göre her şeyin altında kendisi vardı. Ben kendisini değil, görüntüyü yazmışım. Yani Diyarbakır cezaevinin direnişlerini yazarken, ulu önderimizden pek söz etmemişim. Bize anlattığına göre, D.Bakır cezaevinde direnen kendisiymiş, ben bunu görememiş yüzeysel kalmışım. Ulu önderimizin eleştirilerini dikkate almamam mümkün mü? " Yazacağım" dedim mi, yazarım.

Sekiz ay Mahsum Korkmaz akademisinde kaldım. Orada, inanılmaz, insanı çıldırtan, sersemleştiren, yaşamdan nefret ettiren, güldüren, düşündüren olaylara tanık oldum. Bir yıl Avrupa`da kaldım. Serxwebun, Berxwedan gazetelerinin koordinatorlüğünü ve Avrupa örgütünün merkez üyeliğini yaptım. Burada gördüğüm, tanık olduğum entrikalar, ispiyonculuk, ayak oyunları, ikiyüzlülük, şakşakçılık, dalkavukluk, despotizm, şablonculuk ve kokuşmuş ilişkiler gördüm. Ulu önderimizin indirdiği bütün ayetleri okudum; tarihin çarpıtılması, gerçeklerin yerine yalanların konulması, yamyamlıkları, ve iki yıl boyunca yaşadığım cehennem hayatı yazmayı düşünüyordum. Bir yazar olarak yeterince gözlemlemişim.

Ulu önderimizin yanında kalarak gerçekleri yazamazdım. Gerçekleri yazmak, tabuya dokunmak demektir; sonucu ise pis ve damgalı bir ölümdü. Aslında ulu önderimizin benden istediği; tüm iğrençliklerin özünü gizleyecek ve bu pisliklerin gizlendiği iyi bir ambalaj görevi görecek bir kitap yazmamdı. Bütün resmi ideolojiler; beyinleri tutsak dalkavuk yazarlar aracılığıyla böyle kitaplar yazdırmışlardı. Bu durumu çok iyi bilen ve yaşayan ben, bunu yapacak kadar alçalabilir miydim? Yirmi yıldan beri Türk edebiyatçıları ve sanatçıları eleştiren, resmi ideolojinin köleleri veya dalkavukları olarak gören ben, onlarla aynı konuma mı düşecektim? Hayır! Yazarlığı bırakırım, tek satır yazmam, gerekirse ölürüm ama resmi ideolojinin emriyle, yalanlarla gerçekleri maskeleyemem.

Avrupa`ya gittiğimde, akademide ulu önderimize söz vermeme rağmen, kitap yazmaktan vaz geçtiğimi söyledim. Çünkü gördüklerim, yaşadıklarım başka, benden istenilen bambaşka şeyler yazmam idi; birbirine taban tabana zıt olan şeyler. Evet, ikide bir yazmam isteniyordu. Sonunda: " Yazmayacağım, yazarlığı bıraktım, Salman Rüştü olmak istemiyorum" dedim. Bu sözüm ulu önderimizin mübarek kulaklarına gitmişti. Tabi ne demek istediğimi çok iyi anladığını biliyorum. Daha önce de yazmayacağımı anlamıştı zaten. Avrupa`ya giderken " Beni anlatan yazılar yaz ha!" demişti. Bunun bir talimat olduğunu biliyordum.

Yeni Ülke gazetesine makaleler yazdım. Ama hiç birisinde kendisini övmedim, söz etmedim. Niye bu kadar propogandasının yapılmasını istiyor? Niye bu kadar övülmesini, yüceltilmesini istiyor? Neden buna ihtiyaç duyuyor? Nedenlerini ben çok iyi biliyorum. 'Kitap yazın, kitapta beni anlatın, makale yazın, makalede beni anlatın, konuşarak beni anlatın, video kasetleri ile beni tanıttın, gazetelerde büyük boy fotoğraflarımı yayınlatın' Bunlar ulu önderimizin biz kullarına verdiği sürekli talimatlarıdır. Bunları başka bir 'PKK'li kendisi için istese, sorgusuz kurşuna dizilir. Ama ulu önderimiz söyleyince talimat eksiksiz yerini getirilir.

Yeni Ülke gazetesindeki makalelerimde ulu önderimizi övmediğimden, önce asıl adımla gazeteye yazı yazmam yasaklandı. Bende inat ederek kod isimle yazı yazmadım. Gönderdiğim makaleler kod isimle yayınlanınca, yazmaktan vaz geçtim. Ulu önderimizin anlayışına göre kendisi dışında gazetelerde kimse kendi ismiyle yazı yazamaz. Biz kullar yazınca tanınıyoruz, kölelerin ve kulların kitleler tarafından tanınması tehlikeli bir olaydır. İlerde bizi kaçirtacak, intahara sürkleyecek veya öldürecek ya? Tanınmış insanlara bunları yapmak, bazı kulların kafasını karıştırabilir veya kafalarda soru işaretleri yaratabilir. Oysa kullar veya köleler tanınmadıklarında öldürüldükleri, kaçırıldıkları veya intihara itildiklerinde Osmanlı vezirleri gibi olurlar.

Şimdi gerçekleri yazabilirim. Özgür düşünebildiğime göre özgürüm, sarayda değil, mağarada yaşıyorum. Hiç bir yalan katmadan, kimseye kin duymadan, yaşadıklarımı anlatacağım. Anlatacağımı, yüzlerce kişi benimle birlikte görmüş ve yaşamıştı. Görmeyenler, yaşamayanlar bundan sonra görüp yaşayacaklardır. Ulu önderimiz yaptıklarından vaz geçmiyeceğine göre, Kürt halkı anlattıklarımın er geç karşılaşacaktır.

Gözlerimi yumuyorum, düşünmeye devam ediyorum: 1991 yılında Mahsun Korkmaz akademisinde 15 gün kaldıktan sonra, ulu önderimizin anlattıklarını dinlemiş, tarihi çarpıttığını, demegoji yaptığını, suçlarını gizlemek için özel bir çaba harcadığını hemen anlamıştım.

Cezaevi duvarları arasında iken gerçekleri böyle açık göremezdim. Ulu önderimiz herşeye katlanarak büyük bir savaş yürütüyor, bazı korkaklar, hainler, alçaklar engeller çıkarabilir, sonradan kaçabilirler 'diyorduk. Ve ulu önderimize güveniyorduk, onu bir yoldaş, bir direnişçi, bir mücadeleci olarak biliyorduk. Ama birkaç konuşmasını dinledikten sonra: Baktım ne yoldaşıktan, ne arkadaşlıktan, ne direnişçilikten bir eser var. Ulu önderimiz " ben" diyor, başka bir şey demiyor. " Ben yaptım, ben buldum, ben yarattım, ben direndim, ben örgütledim, ben savaştım" diyor. Utanmasa dağları tepeleri de kendisinin yarattığını söyleyecek. Sanki biz yanına asker olmak için değilde, iktidarını elinden almaya gitmişiz. İkide bir " ben" demesi " Her şeyi ben yaptım" diye tekrarlayıp durmasından ne demek istediğini anladım. " Ben hiç birşey yapmadım, binlerce kahraman savaştı, direndi, çabaladı, Kürt halkı işkence gördü, acı çekti, mücadeleyi yükseltti. Üstüne ben kondum, siz bunu biliyorsunuz; bilenler, boyun eğin yoksa sizi öldürürüm" demek istiyordu. Ardından ben Tanrıyım, siz kulsunuz. Ben sahibim, siz itsiniz, yemeğinizi yiyin benim için havlayın, itin sahibine sadık olduğu gibi sadık olun anlamına gelecek sözler söylüyordu.

Ben tanrının tanrılığından bile şüpheleniyordum, o kendisinin tanrılığına inanmamı istiyordu. Böyle birisinin söylediklerine inanır mıyım? Sadece anlattıklarını dinliyordum, hem de can kulağıyla. Acaba onu gerçekten anlıyan tek kişi ben miydim? Yoksa herkes anlattıklarının doğruluğuna inanıyor muydu? Benim gibi münafıklar kesinlikle olmalı. Bazen bu anlatılanlara nasıl inanıyorlar diyordum kendi kendime. Sonra Türk halkı Kenan Evren'e nasıl inandı? Mısır köleleri Fravun'a, Roma köleleri Neron'a nasıl inandıysa bizim halkımız da böyle inandı sonucuna vardım. Alman halkı Hitler'in, Sovyet halkı Stalin'in demogojisine nasıl aldıntıysa, bizim halkımız da böyle aldıntı dedim.

Ama öyle saçmalıkları anlatıyordu ki, kafası hiç çalışmayan insan bile anlatılanların gerçeğe uymayan, saçma sapan sözler olduğunu anlar diye düşünüyorum. Ulu önderimizin kendisini değerlendirmesi, kaçırılan, intihara sürüklenen, katledilen eski arkadaşlarımızla

İlgili ayetleri, şehit düşen arkadaşlarımızla ilgili ayetleri, bu konu üzerine konulan kurallar ve kalıplar, yazılanlar, çizilenler, bir diktatörlüğün korkunç karikatörünü insanın gözleri önüne seriyordu.

Ulu önderimiz ayetlerinde kendisini şöyle izah eder: " Ben yedi yaşında devrimci oldum. Bir grup çocuğu bir araya getirerek başlarına geçtim ve haksızlıklara karşı mücadele etmeye başladım. Daha ilk okulda iken general olmayı ve darbe yapmayı düşünüyordum. Sonra aileye karşı çıktım, gerici bir kurumdu. Babamı taşla kovaladım ve köyü terk ettim. Gidiş o gidişti, bir daha köye dönmedim. 12 Mart darbesi döneminde, o kahraman direnişçilerle beraberdik; gençtiler, acemiydiler hepsi katledildiler. Önder olarak ben kaldım. Tabi ben dersimi almışım, daha küçüklükten beri kendimi hazırlamışım, hem Türk soluna, hem Kürt soluna önderlik yapmak benim görevim olarak ortaya çıkmıştı. Ben o kahramanların ahını unutmuyacaktım ama, onları aşacaktım. Düşündüklerimi yaptım tabi. Ama bana engel olmaya çalıştılar.

İlişki kurduğum kişi ajandı, küçüklükten özel olarak benim için yetiştirilmiş bir ajan. Babası da ajandı. Dersim isyanını bastırmıştı, tabi kızını özel olarak benim için yetiştirmiş, getirip bana verdi. Yutar mıyım! Ben de yararlanıyorum. O beni denetim altında tutmaya çalışıyor, ben onu devrimcileştirmeye çalışıyorum. Sonra aramızda müthiş bir çatışma başladı. Bu benim ile Türkiye Cumhuriyetinin savaşıydı. Ben kazandım tabii. Daha kimler kimler... O Şahin Dönmez de öyleydi. Amcası bilmem Mustafa Kemal'in milisiymiş, o zamandan beri yetiştirilmiş. Semir keza baştan beri bilinçli sokulmuştu. Saime Aşkın öyleydi. M. Şener sülalece eskiden beri ajandı. Siz bunları bilmezsiniz! Size hergün anlatıyorum ama kavrama yeteneğiniz yok. Düşman sizi mahf etmiş."

Bunları dinlerken, ulu önderimizin PKK`yi ajanlarla kurduğu sonucuna varıyorum. Ve şu ara aklıma geliyor; PKK`nin birinci kongresine katılıp daha sonra şehit düşen arkadaşlar şehit düşmeselerdi, onlarda şimdi ajan olarak damgalanmıyacaklar mıydı? Niye böyle düşünüyorum? Art niyetli miyim? Hayır! Çünkü ulu önderimiz, kendisi ve şehit düşen arkadaşlar dışında eski arkadaşlarının büyük çoğunluğunu baştan beri, hatta daha küçükken ajan olduklarını söylüyor. Kendisi yedi yaşındayken devrimciliğe başlamış, eski arkadaşları aynı yaşlarda ajanlaşmışlar. Bu mantığını bütün kullarına kabul ettirdi. Konuyla ilgili yüzlerce ayet indirdi. Bu mantığın komplocu bir mantık olduğunu, bu mantığın herkes tarafından anlaşılır bir mantık olduğunu düşünüyorum. İnsanlar sonradan ajanlaşınca, bu onların önceden ajan olduklarını kanıtlamaz. Bir insan uzun süre mücadele verdikten sonra ajanlaşabilir. Bu durum onun daha önce mücadelecisi olmadığını göstermez. Şahin Dönmez'in durumu böyleydi. Yıldırım Merkit'in durumu böyleydi. Ali Gündüz'ün durumu böyleydi. Üçü de PKK`nin birinci kongresine katıldılar. Başta ulu önderimizin ve o dönemdeki bütün arkadaşların güvendiği kişilerdi. Şahin Dönmez 1979'da Elazığ işkencehanesinde çözüldü, Diyarbakır cezaevinde itirafçı oldu, sonra işkenceciler tarafından kullanıldı. Yıldırım Merkit ve Ali Gündüz Diyarbakır cezaevinde, bizim yanımızda işkenceye dayanamayarak itirafçı oldular. Eski PKK-MK üyesi Resul Altınok hakkında birşey diyemem, ulu önderimiz tarafından öldürülen, kaçırılan, intihara sürüklenen eski PKK`lilerin hiçbirisinin ajan olmadığını, ulu önderimizin ayetlerini okuyunca, kendisini tanıyınca, entrikalarına tanık olunca; tasfiye etmenin ve ajan olarak yargılanmanın senaryosunu adım adım yaşayıp görünce anladım. Zaten öldürülenlerin, kaçırılanların, intihara sürüklenenlerin ajan olduklarına dair ulu önderimizin demagojisi dışında elde kanıt yoktur.

Ama bunların ajan olmadıklarını kanıtlayacak o kadar çok delil var ki; yazdıklarım bir bütün olarak okunduğunda bütün bunlar anlaşılacak olacaktır. Ulu önderimizin bu konuda bir sıkıntısı, bir yarası olmasaydı, kendisini yedi yaşında devrimci, kaçırıklarını, öldürttüklerini, intihara sürüklediklerini, küçüklüklerinden beri ajan olduklarını değerlendirmezdi.(9) Zaten ulu önderimize göre kendisi hariç bütün Kürtler yedi yaşından itibaren pislige bulaşmışlar. O durumu böyle değerlendirerek kendine göre suçunu veya ayıbını örtmeye çalışıyordu. Ama hayır! Ben ulu önderimizi dinlediğimde, ayetlerini okuduğumda ayıpları veya suçları örtülmedi, tersine açığa çıktı. Yalnız kaçırılanlar, intihara sürüklenenler, öldürülenlerle ilgili ayetleri değil, şimdi mücadelede savaşta olan

kullarla, şehit düşmüş arkadaşlarla ilgili ayetler, kurallar, kalıplar yazılanlarda saçma sapandır. İğrenc bir diktatörlüğü gözler önüne sermekten öte hiçbir şeyi ispatlayamazlar. Ulu önderimiz, şu anda mücadelede ve savaşta olan kullarını ayetlerinde şöyle değerlendirir:

" Ben size çok şey verdim. Ama siz almasını bilmiyorsunuz. Kafanız taşlaşmış, adeta Kemalizmin, bilmem faşizmin, feodalizmin iğrenç ideolojisi sizi mahfetmiş. Disiplin nedir, emir nedir, talimat nedir, önderlik nedir? Bilmiyorsunuz. Bir küçük grubu bile yönetmiyorsunuz. Bir köye bile girmesini bilmiyorsunuz. Daha on tane koyun bile güdemiyor, benden tabur komutanlığı istiyor eşekoğlu eşekler. Hepiniz kure kere siniz. Evet bunun teorisini yapacağım; `kure kere teorisi` Siz serserisiniz. Evet bir serseriler topluluğu! Ne yapayım ben? On yıldır kişilik çözümlenmesini yapıyorum, bir tek özgür kişi çıktı mı? Önderlik hattını tuturan bir tek adam var mı? Hayır! Ya ne çıktı? Köle çıktı, kaçkın çıktı, ağa çıktı bilmem jandarma çıktı. (Ulu önder kendi çizgisinin bunlar dışında bir şey yaratmayacağını düşünmüyor, karşındakileri suçluyor.) Ben sizi ne yapayım? Ben nerde , siz nerde! Beceri yok, otorite yok, disiplin yok, su kadarcık fedakarlık yok. Kim sizi böyle yaptı ? Ben mi?

Ne bileyim, içinde böyle düşünecek munafıklar çıkabilir. Siz onlara bakmayın, erkeklerse açık söylesinler. Ben size güç vermeye, sizi kaldırmaya çalışıyorum. Ama sizde iş yok, hepimiz yatalak karılara benziyorsunuz. Benden olmazsa bir çorbayı bile kurtaramazsınız."

Ulu önderimizin şu anda yaşayan kulları hakkındaki ayetlerinin büyük bir bölümü böyle veya daha ağırdır. Tek tek kişilere yönelttiği eleştiriler veya kişiler hakkındaki ayetlerde: " kıçını yerden kaldıramaz, uslubu bozuktur, disipline gelmez, yaşam tarzı feodal ve burjuva yaşam tarzıdır, iki keçiye bile güdemez, pratiği özel savaş ve kontr-gerilla pratiğidir. Önderliğe bağlanmamış, küçük burjuva, feodal bilmem köle kişiliktir."

Bu olumsuz tanımlamaların ardı arkası kesilmez, sürüp gider. Mücadelede ve savaşta olan kulların birbirlerine yönelttiği eleştiriler, ulu önderimizin kişilere veya genele yönelttiği eleştiriler kelimesi kelimesine aynıdır. Zaten resmi ideoloji vardır. Bu resmi ideolojinin özelliği şudur: Ulu birisi söyler, diğerleri tekrarlar. Mücadelede ve savaşta olan kullar, kendi öz-eleştirilerini verdiklerinde resmi ideolojiye uymak zorundadırlar. Büyük bir çoğunluğun özeleştireleri incelendiğinde şu korkunç vehamet gözden kaçmaz:

" Benim pratiğim özel savaş pratiğidir. Benim kişiliğim düşmanın şekillendirdiği bir kişiliktir. Önderliğin yüce çizgisine ulaşamadım. Önderlik beni yarattı, her türlü olanak sundu ama ben layık olamadım " la başlar. Türkçe'de pek çok olumsuz deyiimi kendisi için kullanır. Çünkü ulu önderimiz, şu uslubu bir kanun haline getirmiştir. Birisi özeleştirisinde; ben alçağım, ben adiyim, ben şerefsizim diye yazarsa; ulu önderimiz buna çok sevinir ve bu kişinin kendisine bağlanacağına inanır. Hakim mantığına göre; kendisini alçak olarak kabul eden, önderliği yüce olarak görür. Kendisini adi olarak gören, önderliği kaliteli olarak görür. Kendisini şerefsiz olarak gören, önderliği şerefli olarak görür.

Ama birisi özeleştirisinde; ben iyi bir devrimci ve şerefli bir insanım derse bu kişi suç işlemiş sayılır. Çünkü özeleştirenin uslubu, kişinin ulu önderimiz (tanrı) karşısında kendisini yermesi ve alçaltmasıdır. Ulu önderimizin kulları hakkındaki ayetleri, kulların kullara karşı eleştirileri, kulların kendilerine yönelik özeleştireleri yukarıda kısaca izah etmeğe çalıştığım gibidir. Bana inanmayan, ulu önderimizin kullarına yönelik eleştirilerini ve kulların özeleştirelerini bulup okuyabilirler. Ondan sonra ulu önderimizin şehit düşmüş arkadaşlar hakkında yerleştirmiş olduğu mantığa, koyduğu kurallara bakalım: Kullar sağken yerilir, alçaltılır, aşağılanır. Şehit düştükten sonra övülür, yüceltilir, göklere çıkartılır. Bu mantık söylemden resime, türküden yazıya kadar her alana yansıtılmıştır. Hiçbir savaşçının, hiçbir mücadelecinin (ulu önderimiz hariç) sağken fotoğrafı duvarlara asılmaz, gazete ve dergilere basılmaz. Şehit düştükten sonra resimleri duvarlara asılır, gazetelere basılır ve ardından methiyeler yazılır. Bu konuda resmi ideolojinin sesi durumunda olan Almanya'da yayınlanan Serxwebun gazetesinin şehit olan arkadaşlarla ilgili yazıları incelemekte yarar vardır. Şehitlerle ilgili yazılarda tema ve üslup yaklaşık olarak şöyledir:

" Kahramanlar kahramanı, aslanlar aslanı, gözünü budaktan sakınmayan, cesur, fedekar, alçakgönüllü, büyük insan, kararlı, azimli, yoldaşlarına ve önderliğe ölümüne bağlı, örgütçü, ajitator, propagandadist, büyük halk adamı, büyük komutan, disipline uyan ve uygulayan, imkansızlıklardan imkan yaratan... " Ve Türkçe'de olumluluk ifade eden övgü ile ilgili ne kadar kelime bulunabilirse şehitlerle ilgili yazılarda sıralanır. Şehitlerden biri, mezarından kalkıp ardından yazılanları okusa şunları söylemeye hakkı yok mu?

"Yahu yoldaşlarım, ardından yazdıklarınızı ben sağken söyleseydiniz ülkeyi fethederdim. Sağken hakkımda söylediklerinize, ulu önderimizin eleştirilerine bakıyorum dünyanın en adi insanıyım! Nitekim sağken vermek zorunda kaldığım özeleştirimde kemdim kendimi öyle değerlendirmek zorunda kalmıştım. Ama ölünce kahraman, hem de kahramanlar kahramanı yapıldım. Bu iki zıt görünüm kafamı kurcalıyor. Ya ben sağken hakkımda söylenenler yalandı, ya da ben öldükten sonra hakkımda yazdıklarınız doğru değil. İkisinin birlikte doğru olduğuna inanmıyorum. Ben sağken disiplinsiz, örgüt düşüncesinden uzak, beceriksiz, iki keçiyi bile güdemeyen, kıcını yerden kaldırmayan, özel savaş ve kontr gerilla pratiği sahibiydim de, ölünce disiplinli mi oldum? Ölü adam nasıl disiplinli olur? Gerçi mezarımda hazır ol vaziyette yatıyorum, ama bu disiplin sayılmaz. Öldükten sonra örgütçü yeteneklerim de gelişmedi, aksine köreldi. Çünkü biz ölüleri ayrı ayrı yerlere koymuşsunuz, yerimiz mezar kadar dar, diğer ölülere ulaşamıyorum ki! Ulaşsam bile ölü adamı nasıl örgütlerim? Öldükten sonra 'kahramanlar kahramanı' diyorsunuz da, sağken 'reformisttir, savaşa gitmek istemiyor' diye eleştiriyordunuz. Bu işte bir iş var, ben sırrını çözemedim. Ama sağ kalan arkadaşlardan birileri mutlaka çözer. Sağken adı olan bizlerin, ölünce kalitesi artıyor ve ilk olarak fotografiniz önderliğin fotografinin yanında, estagfurullah altında asılıyor"

Bu konular üzerinde çok düşündüm. Bir diktatörlüğün temel taşlarını gördüm. Ulu önderimiz ve şehitler övülür, göklere çıkarılır, geri kalanlar yerilir ve alçaltılır. Övülerek yüceltilenler önderlik kurumunu oluşturur, aşağılananlar bunlara boyun eğer. Ulu önderimiz burada şehitleri paravan olarak kullanıyor, diktatörlüğün maskesi haline getiriyor. Tek kişilik diktatörlüklerin bulunduğu ülkelerde veya örgütlerde sadece diktatör övülür, onun sözleri tekrarlanır, onun fotoğrafları asılır. Ölülerin övülmesinde, kitleler tarafından tanınmasında, fotoğraflarının duvarlara asılmasında, hatta heykellerinin yapılmasında diktatör için bir sakınca yoktur. Çünkü diktatör, ölülerin kendisine muhalefet edemeyeceğini bilecek kadar akıllıdır. Ama sağlar için diktatörün yasaları farklıdır. Köle, kul övülmez, aşağılanır. Tek tanrılı dinlerde de bu böyledir. Kulun birinci görevi tanrıyı övmektir:

"Allahım sen ulusun, sen yücesin, sen kadersin, sen güneşe ışık, suya hayat verensin. Beni ve ademi bir damla sudan yaratansın" Kulun ikinci görevi kendisini tanrı karşısında yermektir:

"Allahım, biz aciz, sefil, melul kullarınız, bize güç ver." gibi.

Görüldüğü gibi sınıflı toplumlarda hakim sınıfların mantık sistemi, ulu önderimiz tarafından veya resmi ideoloji tarafından devrimci veya insanı bir mantıkmiş gibi, herkese dayatılmıştır. Buna uyan devrimci, uymayan ajandır, ajanlar öldürülür deniliyor.

Ulu önderimizin bu konuda açıkça söylemediği görüşleri şöyledir. Kendi anlatsın: Sağlar yerilir, aşağılanır, beş paralık hale getirilir. (Ben hariç) Benim diktatörlüğümün garantiliği için bunlar yapılacaktır. Şehitler ise tam tersine övülerek göklere, ta benim yanıma çıkarılır. Hiçbir zararları yok. Nasıl olsa ölünün muhalefet edecek hali yok. Hatta onları önderlik kurumuna alarak, benim diktatörlüğüme karşı muhaleif olanlara kullanırım. Herbiri iyi birer silah olurlar.

Buradan şu sonuca varıyorum; ulu önderimiz için en iyi PKK `li ölü PKK `lıdır. O, yalnızca ölülere güvenir. Ölülerin dışında herkesin muhalif olacağına inanır. Sağ olan hiç kimseye güvenmez. Nitekim bir gazetecenin "siz kime güveniyorsunuz?" sorusuna "ben hiç kimseye güvenmem" cevabını vermişti. Bununla söylemek istediği şeydu:

"Ben parti içinde darbe yaptım, partiyi dağıtarak tasfiye ettim. Diktatörlüğümü kurdum. Kürt halkının bütün olanaklarını ele geçirdim. Öldürdüm, intihara sürükledim, kaçırttım, geri kalanları köleleştirdim. Bunu bilen bazı münafıklar var, diğerleri bugün görmeseler yarın, yarın görmeseler öbür gün görürler. Görüp anladıkları zaman bana ne yapacaklarını çok iyi bilirim. Ozaman niye güveneyim?"

İktidarı zorla gaspedenlerin özelliğidir bu: Birincisi hiç kimseye güvenmezler, ikincisi muhalefetten öcünden korkar gibi korkarlar, üçüncüsü hayali ve gerçek düşmanlar yaratırlar, dördüncüsü kendilerini kurtarıcı ilan ederler. Ulu önderimiz, kendi mantığı ile anamı, babamı, henüz dünyayı kavramamış gençleri -uzun süre dağlarda kalan gençlerin dış dünya ile ilişkileri zayıf, kopuktur- korku çemberi içine alınmış arkadaşları kısa bir süre içinde aldatabilir. Ama gerçeğe, bilime inananlar bu masallarla aldatılamazlar. Ninemin mantığını tekrarlıyor. Ninemin tanrısının yerine kendisini koymuş; gerisi ninemin kültürü, ninemin söylemidir. "İşte bu bana kazandırıyor, ben bununla düşmana darbe vuruyorum" demesi, onun doğruluğunu, haklılığını ortaya koymuyor. Bu mantıkla hiçbir şey kazanılmaz. Hadi diyelim savaşı kazandı, düşmanı yendi. Kendi kendime soruyorum: Bu mantıkla halka ne verebilir? Kendi diktatörlüğü dışında halka verebileceği bir şeyi var mı? Savaşmak insanı haklı yapsaydı, dünyanın en ünlü diktatörleri, dünyanın en haklı insanları olurlardı. Çünkü en büyük savaşları onlar yaptılar, en büyük zaferleri onlar kazandılar. Ama kendi diktatörlükleri dışında topluma verebilecekleri bir şeyleri olmadıkları için yıkılıp gittiler.

"Ben bir ulusun kurtuluşu için savaşıyorum, benim savaşım haklı bir savaştır" diyecek. Hayır! Ulu önderimiz bir ulusun kurtuluşu için değil, bir ulusu kendi diktatörlüğü altına alıp köleleştirmek için savaşıyor. Bu gün "Biz PKK`liyiz" diyen insanları nasıl diktatörlüğü altına almışsa, köleleştirmişse, bir ulusuda bu hale getirmek istiyor. Diktatörlük ayrı, yurtsever olmak ayrıdır. Kendi diktatörlüğü için devrimcileri, düşünenleri, yurtseverleri, hatta yıllarını ömürlerini halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için tüketenleri ajanlıkla damgalayıp öldürüyor. Ulu önderimiz yarın ulusun başına ne getireceği, bu gün yaptıklarından belli değil mi? Yirmibirinci asırda kurtarıcılığa soyunmuş? Halkların artık kurtarıcılardan da kurtulduklarını görmek istemiyor mu?

Kürtlerin bir kurtarıcıya ihtiyaçlarının olduğuna inanıyor. Dolayısıyla söylediğim bütün gerçekleri kabul etmiş oluyor. Çünkü tarihte bütün halklar, kurtarıcıları önce ululuyarak göklere çıkarmış, sonra onlardan kurtulmak için, kurtarılmadan önce dökülen kandan daha çok kan dökerek "kurtarıcı" larından kurtulmayı başarmış, kurtarıcıyı lanetlemişlerdir. Eğer tarihten biraz ders almak istiyorsak, hangi çağda yaşadığımızın bilincindeyse, dünyanın Şam`dan ibaret olmadığını biliyorsak kurtarıcı olma çağının çoktan geçtiğini anlayalım.

Çağımızda "Kurtarıcı" olmak marifet değil, bir halkı kendi kendisinin kurtarıcısı haline getirmek için çaba harcamak marifettir.

"Halkın bir kurtarıcıya ihtiyacı var, ben kurtarıcı olacağım" demek, kölelerin bir efendiye ihtiyacı var, ben efendi olacağım demektir. 1960`ların başından beri milyonlarca insan ulu önderimizi Kürt ulusunun başına efendi yapmak için mi acı çekti, kan döktü işkence gördü? Hayır! Kölelik zincirlerini ve ayaklarımıza takılan prangaları kırmak için ve özgürleşen insanlardan demokratik bir yönetim seçmek için mücadele verildi. Biz yeni efendiler yaratmak için değil, her türlü efendinin canına okumak için zincirlerimizi kopardık. Eğer bütün bunlara rağmen yine Kürt halkının bir kurtarıcıya ihtiyacının olduğuna inanılıyorsa; "Eyvah Kürt halkının haline!" diyeceğim. Çünkü bir kurtarıcıya şiddetle ihtiyaç duyan bir halk dünyanın en zavallı ve en güçsüz halkıdır.

Kürt halkı eğer bu duruma düşürülmüşse, onun bu durumundan yararlanarak başına kurtarıcı olarak geçmek, onurlu bir davranış değildir. Çünkü Kürt halkı kurtarıcıların ellerinden çok çekmiştir. Halife Ömer kurtarıcılığını, Mustafa Kemal kurtarıcılığını, Kenan Evren kurtarıcılığını artık anlamıştır. Bundan sonra tarih tekkerür etmemelidir.

Kürt halkı hem düşmanlarından, hem de kurtarıcılardan kurtulmayı öğrenecektir; bunu öğrenmek zorundadır.

Düşmanın yüzyıllardır halkımızı aşağılaması, horlaması, cahil ve ilkel olarak değerlendirmesi yetmiyormuş gibi, ulu önderimizin önce mücadeleleri, savaşçıları ardından halkı aşağılaması tesadüfi değildir. Düşman neden Kürt halkını yeriyor? "Siz ilkelsiniz, cahilsiniz, yönetilmeye muhtacsınız " diyorsa, ulu önderimiz de bunu aynı mantıkla yapıyor. Çünkü aşağılık militanlar ve aşağılık bir halk, yüce bir kişiliğe ihtiyaç duyar. Ulu önderimizin mantık ölçüsü budur ve bu ölçüyü Şam`dan ödünç almıştır. Kendini partinin yerine koyduktan sonra, yüce bir kişilik ve düşürülmüş bir halk ideolojisini üretmeye başlamıştır. Ardından bunun çalışmasını yapmıştır. Bu çalışma iki bölümdür.

Birinci bölümü: "Önderlik çok yüce, çok ulu, insan üstü bir varlıktır. Bunu herkese kabul ettirmek, yazılar, resimler, sloganlar, yeminler, video kasetleri ve derslerle insanları buna inandırmak; buna inananları ajanlıkla damgalayarak öldürmek, bunların ölüm korkusuyla diğerlerini daha fazla inandırmak ve sindirmek, önderliğin yüceliğini konuşma uslubu haline getirmek, İslam dininde tanrı için, hristiyanlıkta İsa için kullanılan sıfatları önderlikten söz ederken kullanmak, onun hiçbir zaman yanılmayacağına, yanılmayacağına, doğru yolda olduğuna kayıtsız şartsız inanmak, sürekli ona bağlılığı ifade etmek, tereddütsüz itaat etmek, ayetlerine inanarak, onları emir olarak algılamak, söylediği hiç birşeye itiraz etmemekle ilgili" çalışmayı içeriyor.

Çalışmanın ikinci bölümü: " Militandan başlayarak herkes aşağılanacak ve kendini aşağılamaya alıacak. Bu bir üslup, bir yaşam tarzı haline getirilecek. Ulu önderdeki özellikler kulda, kuldaki özellikler ulu önderde olmayacak. Ulu önder yüce; kullar ve halk alçaktır. Ulu önder becerikli, kullar ve halk beceriksizdir. Ulu önder kararlı, kullar ve halk kararsızdır. Ulu önder uzak görüşlü, kullar ve halk burunlarının ucunu bile göremez. Ulu önder büyük örgütçü, kullar ve halk iki keçiyi bile güdemez. Ulu önder büyük savaşçı, kullar ve halk Türk ordusu karşısında kurbanlık koyundurlar. Ulu önder her gün bir kitap teorisi üretir, kullar ve halk iki kelimeyi bir araya getirmeyi beceremez. Ulu önder dünyadaki bütün insanlığın temsilcisidir, kullar ve halk hiçbirşeyi temsil edemez. Ulu önder herşeydir. O olamazsa Kürt halkı tarihten silinir, kullar ve halk hiçtir, yatalaktır düşkündür " felsefesini içeriyor. Ulu önderimizin bütün ayetleri okunduğunda ana mantığın bu olduğu görülecektir.

Şam`da, Avrupa`da, dağda ve şehirlerde yürütülen bütün çalışmalar bunun içindir. Ulu önderimizin çalışmasının yüzde doksanbeşi bununla ilgilidir. Bunu ayetlerinde itiraf ediyor: "Benim çalışmalarımın yuzdedoksanbeşi kendi adamlarımla uğraşmaktır " diyor. 1982`den bu güne kadar bu iki temel çalışmayı yürütmüştür. Onun için düşmanla savaşmak önemli değildir.(Düşman Kürdistan`dan kovulmuş ama kendisi Kürdistan`da tanrı olamamışsa, Kürdistan neye yarar?) Bu iki çalışma ne derecede ilerlemiştir? Kendisi ne kadar yüceltilmiş, kendisini alçak ve ise yaramaz olarak gören militan ve kitlelerin sayısı ne kadar artmıştır? Onun için önemli olan budur. Çünkü mantık ölçüsüne göre; alçaltılanların, kendilerini güçsüz görenlerin yapacakları tek bir şey vardır: Güçlü ve yüce birisine sığınmak..!

Bu yazdıklarımı yalnız ben mi görüyor veya düşünüyorum? Hayır! Benden önce görenlerin, anlayanların olduğuna inanıyorum. Ben bunları görünce, anlayıp kavrayınca; kaçanların neden kaçtığını, öldürenlerin neden öldürüldüğünü, intihar edenlerin neden intihar ettiğini, devrimci olanların neden kul olduklarını, hatta kaçıp düşmana teslim olanların neden kaçtıklarını anlıyorum.

Düşmana sığınmanın mazereti olmaz diyeceksiniz, bu konuda size hak veriyorum; ama yüzlerce kez ölümü göze alan, yıllarca düşmanla savaşan birinin aniden gidip düşmana teslim olması çelişki üzerine düşünmelisiniz! Bu durumu kabullenmek kolay değil. Ancak ulu önderimizin kullarına karşı uyguladığı yöntemleri bilmiyorsunuz.

Onu büyük bir devrimci olarak biliyorsunuz, müthiş bir karşı devrimci ve yamyam (Kendi siyasi muhaliflerini öldürenler, siyasi yamyamlardır) olduğunu görünce; üç seçenikle karşı karşıya kalıyorsunuz; kaçmak, intihar etmek ve öldürülmek. Bunun dışında bir seçeneğiniz yoktur. Ulu önderimizin yöntemlerini anlattığımda düz düşünmekten vaz geçeceğinize inanıyorum.

Aç karınla yatağıma uzanmış kendi kendimle böyle tartışıyorum. İki yıldan beri sadece vicdanımla tartışıyordum. Başka hiç kimseye gördüklerimi, bildiklerimi anlatmadım, anlatamadım. Görüşlerimi yazdığım yazılarda, yaptığım konuşmalarda, değişik biçimlerde az da olsa eleştirimi dile getirmeye çalışmışım. Şimdi olduğu, açık seçik, vicdanımla tartıştım, bunları yazıya dökmekten mutluluk duyuyorum... Örgüt çalışmalarında, insanlarla konuşmalarında resmi ideolojiyi tekrarladım. Yani yalan söyledim. Hayatımın en aşağılık iki yılıydı yaşadığım! Diyarbakır cezaevinde zorla itirafçı haline getirilen birisi gibiydim. Hiç rahat değil, sürekli gergin ve kararsızdım. Bazen kendimi adi, yalancı, öldürülen arkadaşlarımla katli karşısında sessiz kalan, hatta onaylamak zorunda kalan birisi olarak görüyordum. Ama dayandım, yaşadım, gördüm, şimdi anlatarak vicdanen rahatlıyorum. Güneş batmış, yıldızlar görünüyor, mağaramdan çıkarak peynir, ekme ve su almak için çarşıya gidiyorum.

13 Agustos 1993 Beyrut

3

Bölüm:

Ömrüm boyunca tavuk olarak yaşamaktansa; erken öten horoz olmayı yeğledim..

Bugün saat dokuzda tekrar Hüseyin'in yanıt gönderip göndermediğini öğrenmek için otele gidiyorum. Yine eli boş çıkıyorum otelden. Çaresizim, rastgele yürüyorum, nereye kime gideceğimi bilemiyorum. Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız? Kimseyi tanıyorsunuz, dil bilmiyorsunuz, paranız yok, Türkiye devletinin vatandaşıysınız ama ona düşmansınız. Efendinizin çiftliğinden firar etmişsiniz, efendinizin adamları Suriye muhaberatıyla birlikte peşinizde. "Her derdin bir çaresi, her dağın bir geçidi vardır" diyeceksiniz ama, ben Beyrut'ta ne çare, ne de geçit bulabiliyorum.

Sokakta yürürken geçen arabalara, insanlara yardım bekleyen gözlerle bakıyorum. Ama kimse beni anlamıyor. Gömleğim terden ıslanmış, deniz tuzu vücudumu yakıyor, gölge bir yer arıyorum, onu da bulamıyorum. İleride büyük bir otel görünüyor, oraya gitmeye karar veriyorum. Bir müşteri gibi gidip salonunda oturacağım, belki yardımcı olabilecek birisiyle tanışırım diyorum...

Otelin salonunda bir koltukta oturduktan bir süre sonra yaklaşık olarak otuz yaşlarında, kıvrıkcık saçlı, esmer, uzun boylu bir genç yanımdaki koltuğa oturup sigarasını yaktıktan sonra bir sigara da bana uzatıyor "tahnk you" diyerek sigarayı alıyor. Arapça olarak nereli olduğumu soruyor "Türkiye" deyince "İstanbul gut" diyor. Bende "gut" diye karşılık veriyorum.

Bir süre sonra bir grup genç kız oturduğumuz salona indi. Diğer otelde gördüğüm kızlara benziyorlardı. Sarışın, estetikleri düzgün, dudakları, tırnakları boyalı, giysilerinden ve davranışlarından turist olmadıkları belli oluyordu. Kendi aralarında güllüp konuşuyorlar, dillerinden anlıyorum; bunlar Çavuşesko'nun kızları mı, başka bir diktatörlüğün kurbanları mı? Yanımdaki gençle çat pat İngilizce konuşuyorum. O, dili çok az bildiğinden benim iyi İngilizce bildiğimi sanıyordu. Pasaportla paramın kaybaldığını anlatmaya çalışıyorum. "polise git " diyor. Polise gidemeyeceğimi, yakalanıp Türkiye'ye gönderileceğimi anlatamıyorum. Genç "Ey vallah " deyip yanımdan ayrılıyor. Bende burada oturmanın bir yararının olmayacağını düşünerek, bir şişe soğuk su satın alarak yola çıkıyorum. Mağarama doğru ilerliyorum.

Mağarama geldiğimde hava çok sıcaktı. Pantolonumu, gömleğimi, botlarımı çıkardım. Çoraplarımı denizde yıkadım, üstümdeki şortla yatağıma uzandım. Gözlerimi kapadım,

anamı hatırladım; onbir yıllık cezaevi hayatımda, kendisini bir kaç kez görebilmişim. 1991 yılının nisan ayında Bartın cezaevinden tahliye olduktan sonra eve gitmiş, yalnız beş gün anamın yanında kalmıştım. Konuşmaları, hareketleri, jestleri, mimikleri gözlerimin önünde canlanıyor, çektiği acıları yüreğimde duyumsuyorum.

Eve vardığımda, tutuklanmadan önce eşimle birlikte kullandığımız yatak odama götürdü beni. Ve anlatmaya koyuldu: "İşte oğlum, tam onbir yıldır bu oda benim dünyamdır. Eşyalarınızı, giysilerinizi bu odaya topladım, her gün gelip bakıyorum; giysilerinizi tek tek inceliyor, kokluyor, öpüyor tekrar katlayıp dolaba ve sandığa yerleştiriyorum.

Gelinim 1985 yılında Diyarbakır cezaevinden tahliye olup eve gelince, onu bu odaya getirdim. Ona da anlattım, güldü. Bana sarılıp yanaklarımdan öptü. Bu odada bir ay kaldı, hastaydı. Bingöl`de ameliyat olduktan sonra tekrar eve döndü. Hep seni bana anlatırdı. O zaman kardeşin Hasan, Adana`da akademide okuyordu. Kardeşin Ömer, Elazığ Fırat üniversitesinde mühendislik bölümünü kazanmıştı. Kardeşin Sait`te Çukurova tıp fakültesine gidecekti.

Gelinim, Diyarbakır cezaevinde size yapılan işkenceleri ve sizin direnişlerinizi anlatırdı. Ben dinledikçe ağlardım. Oğullarım derin derin düşünürlerdi. Anlatılanlardan en çok baban etkilenirdi. Artık gelinime "sus bunları anlatma sizi öldürürler " demezdim. Çünkü inanmıştı gelinime. O, bir kadındı ama korkmamıştı. Size yapılan işkencelere boyun eğmemiş, işkencelerin son bulması için tam 51 gün hiç bir şey yememişti. Ben bunu biliyordum. Bir gün polisler arabayla evimizin önüne kadar geldiler "Sizin geliniz, ölüm orucunda ölmüş cesedi Diyarbakır askeri hastahanesinde, gelin götürün" dediler. Baban ve kardeşin Necmettin Bingöl`e gidip bir Otobüs kiraladılar, marangoz gelinim için bir tabut yaptır, tabutla birlikte 40 kişi otobüsle Diyarbakır`a gittiler. Köylülerimiz askeri hastahanesinin önünde toplanmışlar, subaylar babanla kardeşini içeri alıyorlar "Gelininiz henüz ölmedi, ama can çekişiyor, gidin konuşun ölüm orucunu bıraksın" diyorlar. Babanla kardeşin gelinimin yanına gidiyorlar, bir deri bir kemik kalmış gelinim. Öldü ölecek, ölümle yaşamın kesiştiği sınırdır duruyor. Baban önce gelinini dinliyor, sorunu tam olarak anlayınca tek bir kelime konuşmuyor. "Ölüm orucunu bırak, yemek ye" demiyor ona. Kendisi oruç tutarken yemek yememenin aç kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyor, gelinimse 51 gündür hiç birşey yemiyor ve yememekte kararlı. Bunun için gelinime "yemek ye" demeyi saygısızlık olarak değerlendiriyor. Ve kardeşinle birlikte çekip geliyorlar. Tabutunu bekletiyoruz, ha bugün ha yarın ölüm haberini bekliyoruz. Gözlerimize uyku girmiyor. Nihayet işkencelerin kaldırıldığını, ölüm orucunun sona erdirildiğini duyunca seviniyoruz.

Gelinim, kardeşlerinle kitap okur, tartışırdı. Ben dillerinden anlamazdım. Evimizin bahçesinin yan tarafına domates, biber ve salatalık ekmişim. Gelinimle kardeşin Hasan evimizin ön tarafına renk renk çiçekler ekmişlerdi. Sabahları erkenden ben ektiklerimi, onlar da kendi ektiklerini sularlardı. Çiçeklerle neden okadar uğraştıklarına bir anlam vermez" bırakın o yararsız şeyleri gelin domatesleri sulayın " dediğimde, Hasan gülerdi. Gelinim çiçeklerin güzelliğini anlatırdı. Hasan`da" bırak 50`sinden sonra anneme çiçek sevgisini aşıyamazsın " derdi.

Gelinimin evde kalacağını, sen tahliye olana kadar bekliyeceğini düşünüyordum. İlk geldiğinde odamızdaki bütün eşyaları dışarı çıkardı. Evlendiğiniz zamanki gibi duvarlarına açık yeşil plastik boya çekti. Karyolanızı eski yerine yerleştirdi. Elbiselerini yıkadı, ütiledi gardroba astı. Çok iyi hatırlıyorum evlendiğinizde yalnız yedi gün evde kalmış, ikinizde ortalıktan kaybolmuşunuz. Gelinim altı yıl sonra geldiğinde odanızı, ilk yerleştirdiğiniz hale getirdi. İkinizin vesikalık fotoğraflarını büyütüp çerçeveletti, karşığı duvara yanyana astı.

Polisler rahat bırakmadı gelinimi, ameliyat olduktan bir hafta sonraydı, daha hastaydı, yatıyordu, geldiler "senin ifadeni alacağız" deyip götürmek istediler. Baban directti "Bende geleceğim" dedi. Birlikte gittiler. Namussuzlar Bingöl`de gelinimi gözaltına alarak, babanı eve yolladılar. Çaresizlik içinde babanla ağladık, kardeşlerin kızgın kızgın düşünüyordular.

Onaltı gün sonra serbest bıraktılar gelinimi "Sen örgüt liderisin, örgütten kim yanına geliyor?" diye sormuşlar. Gelinim sorularına yanıt bile vermemiş. Bırakıldıktan sonra kardeşin Hasan'la sık sık konuşurlardı. Bende gizli konuşmalarını merak ediyordum ama bana birşey anlatmazlardı. Gelinim geceleri tek başına bu odada yatar, kapıyı kilitlerdi. Bir sabah geç saate kadar kapı açılmadı.

Oysa sabahları erken kalkardı."Ne oldu buna, hala yatıyor mu?" dedim kardeşin Ömer'e:"çağırayım" dedi. Kapısını iki üç kez çaldı, ses çıkmayınca korktum. Gelinim intihar etti diye düşündüm. Hasan'ı çağırdık, üçümüz birlikte bahçeye çıktık, pencereden odaya bakacaktık. Tül perde çekili, pencere kapalıydı. Camı kırdıktan sonra içeri baktı, gelinim yoktu. Hasan kapıyı açınca odaya girdim; gardrobunu açtım. Terlileri, topuklu ayakkabıları duruyordu, spor ayakkabıları yoktu. Sandığına açtım, giysileri sandıktaydı. Daha ben birşey söylemeden kardeşin Hasan "gitmiş" dedi. "Nereye gitmiş" dedim kızgınlıkla kardeşine. "Nereye gidecek? Savaşa, savaşa ana" dedi, gülerken. Anladımki bu şeytanın haberi vardı. "Seni gidi şeytan seni, demekki benden gizli bunu konuşuyordunuz ha?" dedim. Ama Hasan haberi yokmuş gibi davrandı. Sonra babanla diğer kardeşlerin haberi öğrendiler, hepimiz büyük salona geçtik, oturduk başımızı önümüze eğmiş düşünüyorduk. Hiç kimse tek bir kelime konuşmuyor, salona tam bir sessizlik hakimdi. Gelinim başka birisine kaçmadığına eminim. Ama bunu köylülere nasıl anlatacağız? Bir bunu düşünüyorum, bir de devlet duyarsa, bizi soruşturmaya alırlarsa nasıl ifade vereceğiz diyorum. Nitekim Hasan da bu konuyu düşünmüş olacak ki: "Tamam gerillaların yanına gitmiş, fazla düşünmenin gereği yok, biraz sonra köylüler duyar, devlete haber sızdıran olursa, nereye gittiğini öğrenmeye çalışırlar. Polise veya jandarmaya nasıl ifade vereceğimiz konusunda düşünelim" dedi. Hemen birgün önceki yer sallantısı aklıma geldi. Birgün önce hafif bir deprem olmuştu. Hasan'a dedimki: "Askerler gelip sorarlarsa; dün deprem oldu, gelinime sen namaz kılmıyorsun bunun için deprem oldu, diyerek kızdım, ikimiz kavga ettik sabahleyin baktık ki evde yok, diyelim," dedim. Hasan ifademe güldü, beğendi. Herkes "mantıklıdır" dedi. Dağıldık. Yengelerinin gitmesi oğullarımın umurunda bile değildi, bana bakıp gülüyorlardı. Benle baban çok üzülüyor, başımıza gelmiş en büyük felaket olarak değerlendiriyorduk.

Hasan ve diğer kardeşlerin dışarıya çıktılar, baban bahçeye gitti oturup düşünmeye başladı. Bende gelinimin bu odasına girdim. Eşyalarını, giysilerini tek tek saydım. Yıllarca bu işi yaptığımdan hepsini tanıyordum, düğme sayılarını bile biliyordum. Spor ayakkabısı, pantolonu, iç çamaşırları, bir gömleği, montusu yoktu. Bir de senin ona yolladığın mektupları almıştı, bize her zaman okuduğu mektupları.

Gelinimin gidişi böyle oldu. Gidiş o gidiş. Nerededir, dağda mı, şehirde mi, yurt içinde mi, yurt dışında mı allah bilir! Her akşam televizyon izlemeye başladık. Eskiden böyle bir alışkanlığım yoktu. Nerde olay olmuş, kaç kişi ölmüş? Ölenlerin arasında bayan var mı, diye merak ediyor, ölü haberleri verildi mi, yüreğim ağzıma geliyordu. Ben TV'nin dilinden anlamam, baban bana tercüme ediyordu. Bazen ölü kızların resimlerini, daha doğrusu cesetlerini gösterdiğinde, babanla ikimiz televizyona sokulur, ölünün saçlarına gözlerine bakardık, ama fotoğraf çabuk geçerdi, bir sonraki akşamı beklerdik. Haberler başlar başlamaz yüreğim güm güm atar, nefes alışlarım hızlanır, gözlerim ekrana takılır, sanki kalbimin yanına saatli bir bomba konulmuşcasına saatin sesini ve tiktaklarını duyardım. Haberlerde gelinimin ismi veya resmi geçecek olsa bu saatli bomba kesinlikle patlardı. Her gece bu heyecanı yaşırdım. Babanda aynısı.

Sonra sıra kardeşin Ömer'e geldi. Elazığ'da inşaat mühendisliği okuyordu. Sen evdeyken henüz ilk okula gidiyordu. İnce uzun boylu zayıftı. Ama çok zekiydi Ömer. Cezaevindeyken bir kez görüşmene gelmişti. O zaman henüz üniversitede ilk yılıydı. Kendisiyle olan konuşmalarından çok etkilenmişti. Zaten eve geldiğinde bambaşka bir Ömer olmuştu. Buna rağmen, okuyacağını, mühendis olacağını umuyordum. Ama araştırdım, arkadaşlarından sordum, Ömer Elazığ'da değildi, üniversiteyi bırakmıştı. Bize bir kağıt geldi, o kağıtta devamsızlıktan sınıfta kalacağı yazdığı söylendi.

Gitti Ömer'im."Dersim'de dağa çıkmış, devlete karşı savaşıyor," diyorlar. Halbuki

üniversiteye başladığı ilk yıl:"Ana okuyacağım, inşaat mühendisi olacağım, binalar yaptıracağım " demişti. Bende sevinmiş:"Selim`den zaten bir hayır görmedik, en azından sen oku, bize bak " demiştim. Ömer`im de gitti. Şimdi hangi dağdadır? Ekmeği var mı, yok mu? Nerede yatar? Kışın ayazında, yazın sıcağında nasıl yaşar? Zaten zayıf, iki metre boyundaydı, ufak bir taş değse ölür, nasıl savaşır o? Ömer`in gittiğine emin olduktan sonra elbiselerini toplayıp odanıza getirdim, elbiselerinizin yanına astım elbiselerini.

Hasan Ömer`in gittiğini duyduktan birkaç gün sonra:"Ana ben Adana`ya çalışmaya gidiyorum" dedi. Daha iki üç ay önce askerliğini bitirmişti. Ağırbaşlı, efendi zeki bir çocuktuktu Hasan. Sana çok benziyordu. Davranışları, konuşmaları, gülüşü tıpkı seninki gibiydi. Gelinim de Hasan`ın Selim`e çok benzediğini söylerdi. Adana`ya gideceğini söyleyince;"Git oğlum, üniversiteyi bitirmişsin, askerliğini yapmışsın, belki bir iş bulursun, kendine bir ev kiralarsın, Selim`i de Ceyhan cezaevine sürmüşler, onunla da görüşür, bize biraz para yardımında bulunursun " dedim. Köyde boş dolaşılıyor, canı sıkıldığı zaman İngilizce öğreniyor, kitap okuyordu. Polisler onu da rahat bırakmıyorlardı. Gelinimin gittiğini duyduktan sonra, sık sık eve gelir sorarlardı. Bir gün eve geldiklerinde Hasan sana mektup yazıyordu. Polisin biri mektubu okuduktan sonra Hasan`a bir tokat vurdu. Kıpkırmızı kesildi Hasan, ağladım. Bu olaydan sonra Hasan`ın derin derin düşündüğünü gördüm hep. Benim efendi melek oğlum. Onun hiç kimseye kötü söz söylediğine, kimsenin kalbini kırdığına tanık olmamıştım. O da senin gibi hep kitap okurdu. Askere zorla gönderdik, nefret ediyordu askerlikten: "Ben bunlara nasıl askerlik yaparım ana?" diyordu. Gitti asteymen oldu. İzine geldiği zaman üzerinde sivil elbiseleri vardı. Valizini açtım subay elbiseleri valizindeydi, yepyeni tertemiz elbiselerdi. "Niye bunları giymiyorsun? Köyde bunları giy" dediğimde gülümsedi: "Bırak ana öldürsen köyde giymem onları" dedi.

Tekrar askere gidene dek giymedi. Ben bu davranışına bir anlam veremiyordum o zaman. Ama o, neden giyilmemesi gerektirdiğini biliyordu demek ki! Çocuğu askerde de rahat bırakmamışlar. Senin kardeşin olduğunu bildiklerinden, sürekli takip altında tutuyorlarmış: "Ana gece gazinoda haberleri izlediğimde, özel olarak görevlendirilmiş bazı subaylar, dikkatle yüzüme bakarak olaylar karşısındaki tepkilerimi öğrenmeye çalışıyorlardı" diyordu.

Oğlum Hasan`ın Adana`ya gittikten bir süre sonra, bir pazarlama şirketinde iş bulduğunu ve çalıştığını öğrenince babanla sevindik. Senin görüşmene geliyor, Sait`e para yardımında bulunuyormuş, ben öyle duydum. Kardeşin Sait`te Adana`dan köye geldiğinde Hasan`ın çalıştığını söyledi. Senin yazdığın bir kitabı Hasan`la birlikte okuduğunu, Hasan`ın teyzenin oğlu Orhan`la bir ev kiraladığını, durumunun iyi olduğunu öğrendik.

Aradan yaklaşık olarak altı ay geçti, Hasan`ın kaldığı ev polisler tarafından basılıyor. Orhan`la hanımı başka bir odada, Hasan ayrı bir odada kalıyor. Hasan`ın odası kilitli olduğundan polisler, otomatik silahlarla kapıyı tarayıp kırdıktan sonra içeri girmişler. Fakat Hasan evde yok! El radyosuna, kitaplarına ve daktilosuna el koyuyorlar, teyzenin oğlu Orhan`ı da yanlarına alarak evden çıkıyorlar.

Hasan arandığını öğrenince ortalıktan kayboluyor. Meğer Hasan Adana`da arkadaşlarıyla ilişki kurmuş örgüt çalışmaları yapıyormuş. Aranır duruma düşünce Adana üniversitesinde öğretim görevlisi olan Zozan`ı da yanına alarak gitmiş. Hasan`ım Adana`yı karış karış bilirdi. Orada dört yıl üniversite okumuştuk. Zozan`la birlikte kayıplara karışınca; "Hasan evlenmek için Zozan`ı kaçırmış " söylentisi çıktı. Duyduğumda sevindim doğrusu, güzel bir kız Zozan. O da Hasan`ım gibi tahsilli; gençler, evlensinler diyordum. Fakat ikisinin evlenmek için kaçtığına inanmıyordum bir türlü.

Senin eskiden anlattıkların, gelinimin başına gelenler, onun bize hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolması, Hasan`ın polisten yediği dayak, Ömer`in üniversiteyi bırakıp dağa çıkma düşününce; bütün bunlar Hasan ile Zozan`ın evlenmek için ortadan kaybolmadığı düşününce uyandırıyor bende. Nihayet ikisinin Meriç nehrini geçerek Yunanistan`a, oradan Lübnan`a geçtiklerini duyduğumda "Hasan`ım da gitti " dedim. Diğer odalardaki

elbiselerini sizin odaya taşıdım. İki takım subay elbisesi, bir de sivil elbiseleri vardı. Valizinden çıkardım. Senin, gelinimin ve Ömer'in elbiselerinin yanına astım. Artık er geç Sait'in de üniversiteyi okumayacağına, bırakıp gideceğine inanmıştım.

Kardeşlerinden Necmettin`le Mahmut evlenmişlerdi. Küçük kardeşin Sadık`ta bize bakıyordu. Mahmut Adana`da öğretmenlik yapıyordu. Siverekli bir kızla evlendirdik onu, zorla geçimini sağlıyordu. Polisler iki üç kez onu da gözaltına almış; dövmüşler onu; korkuyordu zavallı. Ama Sait öyle değil, o cin gibiydi. Okuyor görünüyordu ama, Adana`da rahat durmadığını biliyordum. Hasan`ın gitmesinden yedi ay sonra, o da kayboldu. Onun da akademiye gittiğini, gerilla olduğunu duyunca elbiselerini odanıza taşıdım.

Maddi durumumuz iyi değildi, yoksulluk içindeydik. Evimiz eskimişti. Yağmur yağınca çatıdan içeriye oluk gibi su akıyordu. Okumuş, yetişmiş oğullarım bizi terk etmişti. Babanla ikimiz televizyon mahkumu olmuştuk. Gelinimiz gittiğinden televizyon haberlerini izlerken kalbimizin yanındaki bir tek saatli bombanın tiktaklarını duyardık, şimdi ise kalbimizin yanında dört saatli bomba ve kulaklarımızda onların tiktakları.

Ev ihtiyaçlarını kardeşin Necmettin çalışarak karşılıyordu. Eşi, dört çocuğu, ben, baban, küçük kardeşin Sadık hepimiz onun eline bakıyorduk. Baban artık yaşlanmış, sağ ayağına felç inmiş, koltuk deynekleriyle dolaşıyordu. Necmettin burada iş bulamadığından kaçak olarak Almanya`ya geçti, arasıra bize para yolluyor. Ne yapayım oğlum? Derdim çoktur, günler geçmiyor, her gün bu odaya geliyor, gardrobu açıyor, önce senin damatlık elbiselerini çıkarıyorum.

Bir elimle ceketini tutuyor, diğer elimle beyaz gömleğini içine yerleştiriyor, ütülü pantolonunu da ceketin altında tutuyorum, pantolon paçalarını tam kunduralarının üstüne götürüyor, seni elbiselerin içinde düşünüyorum. `Bu elbiseleri yalnız bir hafta giydin oğlum, bir haftalık damatken herşeyi bırakıp kayıplara karıştın. Sene 1978`di, sen o zaman bugün yaşadıklarımı biliyordun. Ben ise herşeyden habersizdim, anlattıklarına bir anlam veremiyordum. `diyorum. Sonra kokluyor, öpüyorum elbiselerini ve gardroba asıyorum. Bu kez gelinimin beyaz eteğini, beyaz ceketini, topuklu ayakkabılarını çıkarıyorum, ceketini eteğin üzerinde tutuyorum, ayakkabılarını eteğin bir diz boyu aşağısına ayağımla itiyorum. Ve gelinimin uzun siyah saçlarını, beyaz ceketinin bel kısmına kadar sarktığını düşünüyorum. Bu kez gelinimle konuşuyorum: `Yedi gün yanımda kaldın, sadece yedi gün. Benim saçları katran karası, gözleri üzüm habbesi, kanı tatlı gelinim, sen niye gittin, erkek işine niye karıştın? Kadın nasıl devlete karşı gelir? Kadın evde oturur, sen hiçbir kadının yapmadığını yaptın` diyor, gelinimin elbiselerini öpüyor, kokluyor dolaba asıyorum. Ve Ömer`in elbiselerini elime alıyorum, Ömer`le konuşur gibi elbiseleriyle konuşuyorum. Sonra Hasan`ın elbiselerine sıra geliyor: `benim akıllı, ağırbaşlı, olgun, karınca incitmez oğlum, şimdi nerelerdesin?` diyorum. Asker elbiseleriyle konuşmuyorum, çünkü sevmez, onları giymezdi Hasan`ım. Kısa kollu gömleğini atletini öpüyorum yavrumun. Gömleğinin düğmelerini açıyorum sonra ilikleyip dolaba asıyorum. Bu kez Sait`in elbiselerine bakıyorum ve kendi kendime söylüyorum: `Benim güler yüzlü, çelik iradeli oğlum` diyebilirdim sadece, göz yaşlarım yanaklarımdan yuvarlanıyor, hıçkırıklar boğazımda düğümleniyor, kendimi tutamıyor, hüngür hüngür ağlayarak dolaptaki elbiselerinizi kucaklıyorum. Ne yapayım oğlum? Hepiniz ananızı bırakıp gittiniz ve ben gece gündüz ölüm haberlerinizi bekleyerek yaşıyorum. Bunun acısını, gerginliğini siz bilemezsiniz. Evde resimleriniz vardı. Gelinim gittikten sonra polisler evimizi bastı. Çerçevele resimlerinizi dipçiklerle kırıp yırttılar, diğer resimlerinizde alıp götürdüler. Bana sadece elbiseleriniz ve ayakkabılarımız kaldı. Hergün gelip elbiselerle konuşuyor, kokluyor öpüyorum. Sıkıntılarım azalıyor, sizinle konuşmuş, görüşmüş koklamış öpüşmüş gibi oluyorum.`

Benim zavallı anam, şimdi oğlunun Apo tarafından tutuklandığını, Bekaa vadisinde hapse atıldığını, hapisten firar ederek Beyrut`un bir mağarasında, pasaportsuz, parasız, aç ve susuz olarak kaldığını duysa ne yapar? Kalbinin yanındaki saatli bombalardan biri patlar mı? Daha bir buçuk yıl önce oğlu Hasan`ın ölüm haberi geldiğinde, bonbanın biri patlamış

aylarca kendine gelmemiřti. Ağırbařlı, olgun karınca incitmez ođlu bir köy korucusunun hain kurřunuyla řehit dūřmüřtü.

Mahsun Korkmaz akademisinde eğitim gördükten sonra, annemin büyüdüğü Bingöl'ün şivan bölgesine gerilla komutanı olarak gitmişti. Çevreyi iyi biliyor, yöre insanlarını iyi tanıyordu. Ama uyanık davranmadı. Silahlarını teslim edeceklerini söyleyen köy korucularının hain pususunda şehit dūřmüřtü. Türk askerleri Hasan'ın cesedini, Bingöl Genç kazasına yakın bir yerde su dolu bir çukura atıyorlar. Köylülerimiz haber alınca binlerce kişinin katıldığı bir törenle köyümüzdeki mezarlığına gömüyorlar. Hasan şehit dūřtüđünde Mahsun Korkmaz akademisindeydim. Akademideki dosyasını inceledim, öz geçmişiyle ilgili uzun bir yazı vardı. O da örgüt içindeki mantıksızlıkları uzun uzun eleştiriyordu. Ama herşeyin Apo'nun yarattığı vehametten kaynaklandığını fark edememişti. Özellikleri tıpkı benim özelliklerim gibiydi. Ardından Türkiye gazetelerinde yayınlanan yazılar, annemle yapılan ropörtajı okuyunca göz yaşlarımı tutamadım, ağladım.

Zavallı anam benim, kaçışımın nedenlerini sana nasıl anlatayım? Adını duyduğun Apo: 'Kürdistan benim çiftliğimdir. Çiftliğin horozu benim, benim dışımda herkes tavuk olacak, tavuk gibi davranıp hareket edecek, gıdıklayıp yumurtlacak, yumurtaların hepsini bana verecek. Horoz gibi davrananları öldüreceğim veya tavuklaştırmaya çalışacağım'diyor.

Oğlun ömrü boyunca tavuk olarak yaşamaktansa erken öten horoz olmayı yeğledi. Dudaklarım kurumuş, susamışım, karnım aç elbiselerimi, botlarımı giyip su aramaya çıkıyorum. Çarşıya doğru değil, kıra doğru gidiyorum. Asfalt yolun üst tarafından bir vadiye iniyorum, su yerine asma ağacı buluyorum, bana yetecek kadar üzüm salkımlarını koparıp mağarama dönüyorum.

14 Agustos 1993 Beyrut

Bölüm: 4

Asyada çok namuslu görünmeye şiddetle ihtiyaç duyanlar, çok namussuzdurlar...

Yine gece yarısından sonra uyanıyorum. Gündüz sıcaktan kavruluyorum, gece soğuktan donuyorum. 15 bin yıl önceki insanın haline dönmüşüm. Gökdelenler devrinde mağara devrini yaşıyorum. Bende bir diktatörlüğün kurbanıyım, tıpkı Rus ve Romen kızları gibi. Sabaha kadar deniz kıyısında koşuyor, geziyor, hareket ediyorum. Güneşin doğusu ile birlikte şehire doğru bir umut, bir kapı, bir olanak bulmak için yola çıkıyorum. Fax için otele uğramıyorum artık, yanıtın umudum yok. Uzun boylu, kıvrırcık saçlı gençle konuştuğum otele yakın bir sokaktan geçerken, Kızılhaç işareti taşıyan bir taksi beni geçince "Kızılhaç bir umut olabilir, Kızılhaç'a sığınabilirim." diyorum. Otelin salonuna girdiğimde, genci dünkü yerinde buluyorum, merhabalaştıktan sonra Kızılhaç komitesinin nerede olduğunu soruyorum.

Fakat genç anlattıklarımı anlamıyor "Kızılhaç " kelimesinin İngilizce ve Arapça karşılığını ben bilmiyorum, o da Türkçe Kızılhaç'ın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Parmakla haç işareti yapıyorum anlamıyor, kiliseyi sorduğumu zannediyor. Vestiyerden kırmızı bir kalem istiyorum, beyaz bir kağıda artı işareti çiziyor, içini kırmızıya boyuyorum, anlıyor "Selibulahmer " diyor. Anlıyorum ki; Türkçe'deki Kızılhaç kelimesinin Arapça karşılığını söylüyor. Sevinerek İngilizce "okey " diyorum. Ardından "Plase help me" deyince ayağa kalkıp kapıdaki mercedesine biniyoruz.

Askeri nizamiye kapısından geçerek geniş bir alana giriyoruz. Çok sayıda Kızılhaç işaretili arabanın park ettiği bir garajda arabadan iniyoruz. Kızılhaç işaretili gömlekler giymiş bir grup genç kız ve erkek bizi karşılıyor. Beni götüren genç Arapça birşeyler anlattıktan sonra vedalaşıp geri dönüyor.

Gençler beni genişçe bir salona alıyorlar, çoğunluğunun İngilizce bildiğini öğrenince; gazeteci ve yazar olduğumu, paramı ve pasaportumu kaybettiğimi söylüyor, bana yardımcı olup olmayacaklarını soruyorum. Anlattıklarımı anlıyorlar. Bir genç; burasının Lübnan Kızılhaç'ı olduğunu, bir de uluslararası Kızılhaç komitesinin Hamra semtinde bulunduğunu, bu gece beni burada barındırabileceklerini, onların bana yardımcı olabileceklerini söylüyor. İtiraz edecek değildim ya; "okey" diyorum. Başka bir genç hangi dili daha iyi konuştuğumu sorunca Türkçe diyorum. "Kalk gidelim" diyor.

Nereye gideceğiz demeden Kızılhaç işaretli bir arabaya binerek, on dakikalık mesafede bulunan bir otelin ikinci katındaki mutfağına girdik. Burada iki bayanla karşılaştık; birisi bulaşık yıkıyor, diğeri oturmuş sigara içiyordu. Genç Arapça konuşmaya başlayınca, bulaşık yıkayan kadın gülümseyerek bana baktı ardından Türkçe "hoşgeldiniz" dedi. Sevindim, bu kadının bana tercümanlık yapacağını anlayınca önce nerele olduğunu sordum, Mardinli olduğunu ve Arap kökenli olduğunu söyleyince; Kürt olduğumu, Türkiye`de onbir yıl cezaevinde yattığımı, Türk polisi tarafından arandığımı, bir örgütün üyesi olduğumu, örgütle olan çelişkilerimden dolayı tutuklandığımı, Almanya`da ilticacı olduğumu ve Almanya`ya gitmek istediğimi söyledim.

Kadın anlattıklarımı tercüme ettikten sonra, ikinci kadın bana ikisinin kardeş olduklarını, uzun süreden beri Mardin`den ayrıldıklarını söyledi. Ayrılmadan önce kadınlara: Bu gece söyleyin bana yardımcı olsunlar, param, pasaportum, tanıdığım yoktur, çok zor durumdayım, dedim. Söylediklerimi gece anlattıktan sonra "Bunlar çok iyi insanlardır sana yardımcı olurlar" dedi. Kadınlarla vedalaşarak otelden ayrıldık.

Kızılhaç komitesine dönünce genç, hakkımda edindiği bilgileri telsiz başında oturan genç kıza verdi. Bana dönerek "seni bu bayana teslim edeceğim" diyerek dışarı çıktı. Genç kız oturmam için yanındaki sandalyeyi gösterince oturdum. Bana bazı sorular sormaya başladı, resmi sorular değildi bunlar. Daha çok merakını gidermek istiyordu, dilim döndüğünce yanıtlamaya çalıştım. Aç olup olmadığımı sorunca "acıım" dedim. Ona mağarada aç olarak yaşadığımı anlatamadım. Karşılıklı sohbetimiz sürerken başka genç bir kız yemek getirdi. Beyaz bir kağıtla ambalajlanmış, içinde pişmiş tavuk eti bulunan bir sandaviç. Tam doymamıştım ama idare edebilecektim.

Telsiz başındaki bayan beni geniş salona aldı; salonun orta kısmında piriketten yapılmış, sıvanmış, orta yerine Kızılhaç işareti çizili daire şeklinde bir yapı vardı. Salonun duvarlarında Kızılhaç elemanlarının savaş anında yaralıları tedavi ederken, taşırken, yardım ederken çekti oldukları çok sayıda fotoğraf asılıydı. Başka bir duvardaki kırmızı bezli bir panonun üzerine çeşitli uluslararası kuruluşların komiteye gönderdiği mesajlar iliştirilmişti. Bu panonun hemen yanında beyaz renkli tahta raflarda çok sayıda kitap diziliydi. Salonun ortasında bulunan yuvarlak yapının arkası mutfaktı. Salonun arka tarafında biri sağda, biri solda, biri de ortada üç kapı vardı. Ortadaki yatak odasına, sağdaki ve soldaki kapılar banyo ve tuvalet bölümlerine açılıyorlardı.

Salonda çok sayıda plastik oturak vardı. Ben bu oturaklardan birinde oturuyordum. Bir grup kız ve erkek kümeler halinde oturmuş sohbet ediyorlardı. Bu kadar kişi burada maaşlı mı çalışıyor, gönüllü mü, diye merak ettim doğrusu. Merakımı gidermeden salona yeni gruplar girdi. Arapça`dan ziyade Fransızca konuşuyorlar. Buranın Beyrut`un Hıristiyan kesimi olduğunu biliyorum. Ama bu kadar çok genç kız ve erkeğin burada maaşla çalıştırılmayacağını düşünüyorum, gönüllü olabilirler sonucuna varıyorum. Kızlar çok rahat, giyimli; davranışları, konuşmalarıyla Fransız kızlarını andırıyorlar. Kiminin adı Veronika, kiminin Maria, kiminin Kristin. Bir an kendimi Paris`te hissettim. Fransız`lar, Araplar`ı müthiş değiştirmişler diyorum. Bu bir değişiklik mi, bir sentez mi, bilemiyorum; iyice inceliyorum; Fransız inceliğinin, kibarlığının, zarafetinin içinde Arap çizgileri belli oluyordu. Bu durum onları daha da güzelleştiriyordu. Fakat erkekler daha fazla Arap, kızlar daha fazla Fransız, bunu fark ediyorum. Nedenleri üzerinde fazla kafa yormaya gerek görmüyorum.

Tuvalete gitmek istediğimde iki tuvaletten hangisinin bayanlara, hangisinin erkeklere ait

olduğunu bilmediğimden bekledim. Gözlerim kapılarda işaret arıyordu ama yok. Bir süre sonra bayanlardan biri oturduğum yerin karşısında bulunan tuvaletlerden birine girdi, böylece sol taraftaki tuvaletin bayanlara, sağ taraftaki tuvaletin erkeklere ait olduğunu anlayabildim. Tuvalet ihtiyacımı giderdikten sonra burada erkeklerin kendilerine, bayanların kendilerine özgü tuvalet ayrımının olmadığını da çıkarmış oldum. Tuvalete girdiğimde dikkatimi çeken ilk şey aynaydı. Çünkü kaçtığımdan beri aynaya bakmamıştım. Daha doğrusu kendi yüzümü görmemiştim. Sakalım uzamış, yüzüm kırışmış, halsizlik, yorgunluk, merak giderme istemi, gerginlik, umutsuzluk ve sakalımdaki ak kıllarla tam bir ihtiyar görünümüne bürünmüştüm.

Bir gence traş olmak için permatik olup olmadığını sordum, "var " diyerek yatak odasına doğru gitti. Az sonra permatik, havlu köpük ve kolanya ile geri döndüğünde sevindim. Traş olduktan sonra salona döndüm. Bir grup genç benimle sohbet etmek istedi. Önce kırık bükük, eğri büğrü, yarım yamalak bir İngilizce ile kısaca hayat öykümü anlatmaya çalıştım, anlattıklarımı anlıyorlardı. Konuşurken çoğunlukla ellerimi dilimin yardımına koşturuyordum, gençler gülüyorlardı. Sonra hangi ülkeleri gezdiğimi sordular; Türkiye, Kürdistan, Yunanistan, Yugoslavya, Suriye, Almanya, Hollanda, Belçika, Fransa, İspanya, Brezilya ve Lübnan dedim. "Çok gezmişsin " dediler. Bir genç, kaç tane kitap yazdığımı sordu; ikisi roman, biri tiyatro üç adet dediğimde, sohbetimiz giderek derinleşti diyebilirim. Konuştukca dilim açılıyor, İngilizce konuşurken ilk başta olduğu gibi zorlanmıyordum.

Karanlık basınca gençlerden birine nerede yatacağımı sordum. Gencin, "Yatmak istiyor musun?" sorusuna biraz uzanmak istediğimi söyledim. Aslında uykum yoktu daha çok nerede, nasıl bir yerde yatacağımı merak etmekteydim. Genç beni, oturduğum yerin karşısında bulunan kapıdan yatak odasına götürdü. İçeri girdiğimde tahminen altı metre eninde, yirmi veya yirmibeş metre uzunluğu bulunan bir salonda, karşılıklı ranzalar ve elbise dolapları görünüyordu. Genç, giriş kapısının sol tarafındaki ilk ranzayı parmağıyla işaret ederek: "Burada yatabilirsin " dedi.

Teşekkür ederek yatağa oturdum, genç dışarı çıkınca yatakhaneyi incelemeye koyuldum, karşılıklı konulmuş yirmi ranza saydım. Elbise dolaplarındaki Kızılhaç işareti dikkat çekiyordu. Yataklar, sünger, çarşafları beyazdı. Daha önce oturduğum salondan dört basamak inilerek yatakhaneye giriliyordu. Bodrum katı denilebilecek bir yerdi ama elektrikler sürekli olarak yandığından aydınlıktı.

Hava çok sıcaktı, pijamam yoktu elbise ile uyumanın güçlüklerini düşünüyordum. Kadife pantolonumun içindeki bacaklarım terlemiş, gömleğim ekşi ter kokuyor, pijama istemekten utanıyordum.

Gömleğimi pantolonumu çıkarıp yalnız şortla yatmayı düşünmeye başladım ama, ya iyi karşılamazlarsa? Yatakhaneye genç bir kız giriyor "hello " deyip yanımdan geçiyor, ilerdeki dolabın kapısını açarak birşeyler aldıktan sonra dışarı çıkıyor. Tuvalet ayrımı olmadığı gibi, burada yatakhane ayrımında mı yok diye düşünüyorum. Pantolon ve gömlekle yatmaya karar verince, botlarımı, çoraplarımı çıkarıyor ranzanın altına itiyor ve sırt üstü uzanıp uyumaya çalışıyorum. Uykum yok. Gözlerim tavanda kendimle sessizce konuşuyorum:

Selim bugün barınacak bir yer, yumuşak bir yatak buldun. Karnını doyurdun, soğuk su içtin, traş oldun, Kızılhaç'la ilişki kurdun. Ya yarın? Yarının ne olacağı belli değil. Ama hayır! Her derdin bir çaresi, her dağın bir geçidi, her imkansızlığın bir imkanı, her açmazın bir açacağı vardır demiyorlar mı? Sabretmek, uğraşmak, araştırmak, didinmek gerekiyor. "Sora sora Konya" da hanya da bulunur, arayan mevlasını da bulur, belasını da" sözleri aklıma geliyor, umutlanıyorum. Mağaraya göre burası bir ilerleme, bir imkan, bir ilişki diye düşünüyorum.

Hava sıcak terden sıırlıklam olmuşum. Böyle uyumam mümkün değil, soyunayım mı? Ama olmaz! Buraya bayanlar girip çıkıyor, gerçi şortlarım güzel, çarşafla örtünebilirim diye düşünürken; uzun boylu siyah saçlı iri gözlü yirmi yaşlarında genç bir kız içeri

girişiyor, bana "hello gud night" diyor, "gud night" diyorum, karşımdaki ranzanın yanındaki elbise dolabın önünde duruyor, üzerinde kot pantolon, beyaz bir tişört, ayağında deriden spor ayakkabıları var. Kızın arkası bana dönük, siyah saçları kalçalarının üzerine kadar uzamış, güzelliğinde bir kusur göremiyorum. Kemerini çözmeye çalıştığımı anlıyorum, kulaklarıma fermuar sesi geliyor, pantolonunu indiriyor, bir kilotla kalıyor sadece. Gözlerim kızın güzelliğinde, dolaptan çıkardığı şortu giyiyor ve üstündeki tişörtü çıkarıyor, sadece sütyenle kalıyor, beli ince, omuzları kalçaları gibi geniş Fransız ve Arap inceliklerinin sentezleştiği bir heykele benziyordu Lübnan`lı kız.

Üzerine ince bir gecelik geçirince yatağına uzanıyor, yalnızca ayaklarını örtüyor beyaz çarşafı. Bana dönük yüzüyle gülümsüyor, siyah bir örtü gibi vücudunun yarısını örten saçlarına ve bu saçların altında yarım ay gibi görünen yüzüne bakıyorum. Bir süre sonra pantolonumu ve gömleğimi çıkarıyorum, çarşafı örtünüp uyuyorum.

Bu olayı burada anlatmayabilirdim veya çok kestirmeden anlatıp geçebilirdim. Ama olayı açık anlatmanın önemli nedenleri var. Çünkü ulu önderimiz, yıllardır cinsel konuları, kendi kulları arasında dokunulmaz bir tabu haline getirmişti. Bu konularda öylesine korkunç tabular yaratmıştı ki, bunlar en koyu feodal toplumlarda bile rastlanmayan tabulardır. Sudi Arabistan`da zina yapan kadın ile erkek nasıl taşlanarak öldürülüyorlarsa; ulu önderimizin kulları arasında birbirini sevenler, birbirine aşık olanlar, birbirleriyle cinsel ilişkide bulunanlar, meşru veya gayri meşru olsun yargılanıyorlar, sopa cezasına çarptırılıyorlar, kurşuna diziliyorlar, intihara veya kaçıp düşmana sığınmaya zorlanıyorlar. Bu cezalar o kadar çok uygulanıyor ki; öldürülenlerin, kaçanların, intihar edenlerin sayısını tesbit etmek mümkün değil. Ulu önderimizin kullarına göre; romanda, şiirde, öyküde kadın erkek ilişkisini, aşkı, sevmeyi, öpüşmeyi anlatmak yozluktur. Onlara göre devrimci bir sanatçı asla böyle şeylerle uğraşmaz. Yozluğu övmez, kulların ve kitlelerin ahlakını bozmaz. Bunlar, resmi ideolojinin buyruklarıdır. Ulu önderimizin pratikte yarattığı durumun, kulların düşüncelerine yansımalarının sonucudur.

Bazı örnekler vermek istiyorum: Altı ay önce Rio Djenerio`da yapılan PEN kongresine katılmış, Türkiye`de yayınlanan "Özgür Gündem" Almanya`da yayınlanan "Berxwedan" gazetelerine izlenimlerimi yazmıştım. "Rio izlenimleri" başlıklı dizi yazımda "Saraydaki safahat ve sokaktaki rezalet" arabaşlığı altında Rio valisinin bizi davet ettiği sarayını, kaldığımız otelin bulunduğu Othon caddesini anlatmıştım.

Şu anda yazı yanımda olmadığından söz konusu bölümü kelimesi kelimesine aktaramıyorum. Ama yazdıklarımı yaklaşık olarak hatırlıyorum. Ulu önderimizin kullarının veya dalkavuklarının şiddetle karşı çıktıkları bölümü şöyle yazmıştım: "Sarayın bu safahatının yanında, Rio`da sokaklar başka. Onbir ile onsekiz yaşları arasında çok sayıda genç kız; bunlar sarı, esmer, siyah, beyaz kırmızı derili. Sokağın iki yanındaki kaldırımlar da dizilmiş, kimi belden aşağı, kimi belden yukarı çıplak, kendilerini alıp götürcek birer erkek bekliyorlardı. Bu durumu görünce yanımdaki Hüseyin Erdem ve Şenar Turgut`a "Bizim ülkemizdeki ahlaksızlık, burada ahlaktır, tıpkı bir tahtarevallinin iki ucu gibi" dedim. Hüseyin: "Biz de tahtarevallinin altındaki payandaya benziyoruz" dedi.

Ulu önderimizin kullarına göre bu satırları yazmak, halkın ve kulların hatta dağdaki gerillaların ahlakını bozmaktır. Benim adım partiyle özdeşleştiğinden kitleler bu yazıları okuduklarında "nasıl olurda Selim bunları yazar?" diye sorup eleştiri getiriyorlarmış. Bu sözde eleştiriye getiren bazı kullarla tartıştım ki, onlar Avrupa merkezinde görevli kullardır. Yazdıklarım için: "Biz doğru bulmuyoruz, kitlelerden sana çok eleştiri geliyor, biz seni savunmak zorunda kaldık; "Her yazılan partinin görüşü değil, bu yazıyı bir gazeteci olarak yazmış" dedik ama kitleler bunu kabul etmiyorlar" dediler. Söylediklerinin hepsi yalan! Kitleler, kulların illeri sürdükleri mantıkla yazıyı eleştirmezler. Bu kitlelerin eleştirisi değil, kulların ve dalkavukların eleştirisiydi. Çünkü ben resmi ideolojinin bu konudaki anlayışını çok iyi biliyorum, burada kitleler paravan olarak kullanıyordu. Kaldı ki, resmi ideolojinin etkisine giren kitleler, kendileri gibi veya gerçeği olduğu gibi algılayamazlar. Resmi ideolojiyi tekrarlarlar, resmi ideoloji gibi düşünürler.

Avrupa'da yaşayan kitleler, benim yazdıklarımı hergün gözleriyle görmüyorlar mı? Belden aşağı veya belden yukarı çıplak dolaşan bayanların yanından geçmiyorlar mı? Televizyonlarda gösterilen çıplak filimleri izlemiyorlar mı? Eşleriyle sevişmiyorlar mı, öpüşmüyorlar mı? Beni yazdıklarımın dolaylı eleştiren dalkavuşun üçü de evli. Bunlar eşlerini çıplak kucaklamıyorlar mı? Dudaklarından öpmüyorlar mı? Bütün bunlar yapılıyor, biliyorum. Peki bütün bunlar yapıncaya yozlaşılıyorsa; yazdıklarım okununca neden yozlaşılıyor? Ben yazınca kitleler görüşlerimi parti görüşleriyle özdeşleştiriyor " da ondanmış. O zaman şu gerçek ortaya çıkıyor; parti görüşü, dolayısıyla resmi ideoloji, aşkı, sevişmeyi, öpüşmeyi, çıplak kadına bakmayı ve bunların anlatımını yasaklıyor. Bu bir gerçektir. Nitekim ben Rio ile ilgili yazdığım yazıdan dolayı yargılandım. Soruşturmada bana sorulan sorulardan biri "Rio yazısında neden ahlaksızlığı teşvik ettin, bu yazıyı neden Berxwedan gazetesinde yayınladın? Açıkla! " deniyordu. Yazdığım yazıyla "halkın ahlakını bozmak " suçundan yargılanıyordum. Resmi ideoloji beni yargılıyordu. Partinin ahlak anlayışı bu aynı zamanda ulu önderimizin anlayışıdır, böyle buyuruyordu. Bu yaşamın, edebiyatın ve sanatın katledilmesi idi. "Belden aşağı veya belden yukarı çıplak kızlar" deyimini "halkın ahlakını bozuyor" olarak değerlendiren resmi ideoloji, kapitalizm öncesi katı katolik görüşün daha gerisindedir. Soruşturmada Rio yazısıyla ilgili soruyu okuyup, yanıtını yazdığımında Polonya`lı mekik icatçısının neden öldürüldüğünü, Galile`nin neden yargılandığını, Buruno`nun Roma`da neden yakıldığını daha iyi anladım. Sorgucu arkadaşımın Diyarbakır cezaevinde uzun süre birlikte yaşadığından, kendisi beni yakından tanıyan biri. Yazdığım yazıyı okumamış, resmi ideoloji yazımdan dolayı yargılanmamı buyurmuş. Yazıyla kitlelerin yozlaşmayacağını o da biliyordu. Ama resmi ideoloji, "parti ahlakı" ellerini kollarını bağıyor, beynini mühürlüyor, kulaklarını tıkıyordu. Sorgucu arkadaşımın konuyu tartışırken; "Bu kadar gerçilik olmaz" diyor, kızıyor: "zaten sen halkı hep geri görürsün, aydın özelliğidir bu" demez mi!

Halkı hor gören, halkı aşağılayan, halkı bir koyun sürüsü gibi değerlendiren kimdir, ulu önderimiz değil midir diyecektim, sonucuna katlanamacağımı düşünerek söylemekten vaz geçtim. Söylesem vereceği yanıt belli; bu yanıt kendi yanıtı olmayacak, resmi ideolojiyi tekrarlayacaktı: "Evet önderlik halkı horluyor, alçaltıyor ama aynı zamanda kaldırıp yüceltiyor" diyecekti. Resmi ideolojinin yanıtı budur. Ninemi hatırlıyorum; Allah insanı hem düşürür, hem kaldırır. Onun hikmetine akıl ermez derdi.

Soruşturmada Rio yazısıyla ilgili sorulan soruya verdiğim yanıtta düşüncelerimi açıkça savundum: "Böyle düşünülür ve bu düşünce uygulamaya geçerse Kürdistan`da sanat ve edebiyat gelişemez" dedim. Bu savunmamı kabul etmedikleri gibi; önderlik çizgisini esas alıp özeleştireni ver`dediler. Sanat ve edebiyat emperyalistlerin güdümünde olduğu için, başkanın değeri anlaşılmiyor. Ayetlerinde şunları söylüyor: "Ben dünyanın en büyük sanatçısıyım, ayetlerimin toplandığı her kitap, bir edebiyat harikasıdır." Bunları söyledikten sonra partinin edebiyatı, partinin dili, partinin uslubu dayatılıyor. Burada parti bir paravandır sadece. Partinin dili, edebiyatı, uslubu demek; önderliğin dili, edebiyatı uslubu demektir. Kürdistan`da edebiyat ve sanat ancak parti önderliğinin dili, edebiyatı ve uslubu ile gelişebilir diye buyrulur. Ulu önderimiz kulları arasında bu, tartışılmaz bir gerçektir. Bu gerçekten dolayı yirmi yıllık bir kurtuluş savaşına, edebiyat ve sanat için ortaya çıkan tonlarca malzemeye rağmen, sanat, edebiyat ve müzik adına hiç bir eser yaratılamamıştır. İşin iç yüzü şöyle: Önderlik, sanat ve edebiyattan anlamıyor. Ona göre kendisi dünyanın en büyük sanatçısı ve edebiyatçısıdır. O sapık çizgisini cezaevlerinde hakim hale getiremediğinden yaratılan bazı sanat ve edebiyat eserlerini şimdi yok etmeye çalışıyor. Cezaevleri dışında resmi bir ideoloji; sanatın, edebiyatın ve müziğin yerini alıp tekrarlanıp duruyor. Bu konuda da ulu önderimiz söyler, kulları söylenenleri tekrarlayıp "amin" derler. Notalar aynı, kelimeler aynı, cümleler aynı, resimler aynı, makaleler aynı, öyküler aynı, türküler aynı, tiyatrolar aynı, filimler aynı, şiirler aynı, marşlar aynı.

Ulu bir kişi düşürülmüş milyonları kurtarıyor. Türkünün konusu bu, şarkının konusu bu, öykünün konusu bu, makaleler bunu anlatır, yazılacaksa, roman bunu anlatmalıdır. Ulu önderimize göre bunun dışındaki edebiyat ve sanat anlayışları, burjuva anlayışlarıdır. Ve

buñlar Kemalizme hizmet eder. Daha doğrusu ulu önderimizi övmeyen edebiyat, sanat ve müzik eserleri Kemalizme hizmet eder. Bu görüşler bir gerçeğe parmak basıyor. Türkiye`de yapılan sanat ve edebiyat günümüze kadar Kemalizmi yıkarak aşamamış, onun sınırları içinde yapılmıştır. Fakat getirdiği alternatif, onu Kemalizmin çok gerisine düşürüyor. Kemalizmin sınırlarını aşmayan sanat ve edebiyata gerek yoktur diyor, kendi resmi ideolojisinin sınırları dahilinde sanat ve edebiyatın yapılmasını istiyor. Bunu kendisi için yararlı görüyor, bazı aydınları malzeme olarak kullanmaya çalışıyor. Kendi resmi idolojisinin güdümünde yapılan sanat ve edebiyatın kendisi için yararlı olduğu, bilinen bir gerçektir. Fakat böyle bir durum, edebiyat ve sanat için intihardır. Ulu önderimiz üretilen sanat ve edebiyata karşıdır, haklıdır da. Sanatın, sanatçının kendini aşmasından korkmaktadır.

Resmi ideolojiler, dünyanın neresinde olursa olsun edebiyat ve sanat düşmanıdır. Resmi ideoloji kalıpları temel alır, kalıpcılığa karşıyım demesine rağmen kalıpcıdır. Özü kalıplardan oluşur ve değişmez. Sanat ise kalıpları kabul etmez. Resmi ideoloji; gerçek kişinin, gerçek olarak belirli tarih kesitinde kitlelere kabul ettirilmesidir. Hipnotize edilen kitleler, doğru ile yanlış ayırt edemez, gerçek ile gerçek olmayanın arasındaki farkı göremez, sadece buyrukları dinler, buyrulanlar doğrultusunda hareket eder.

Sanat gerçeği yeniden yaratarak olduğu gibi ifade eder, resmi ideolojilerin kurduğu barikatları yıkar. İnsanlığa ilerlemenin yollarını açar ve aydınlatır. Bu özelliklerinden dolayı resmi ideoloji ile sanat, tarihin her döneminde çatışmışlardır.

Bu durum Hitler`in Almanya`ında da, Musoloni`nin İtalyasında da, Stalin`in Rusya`ında, Mustafa Kemal`in Türkiye`sinde de böyledir. Stalin diktatörlüğü döneminde sanat, edebiyat, müzik mi gelişti? Resmi ideoloji herşeyin yerini almadı mı? Tolstoy`un, Gogol`un, Puskin`in, Dostoyevski`nin, Gorki`nin, Solohov`un attıkları güçlü temeller üzerinde hangi edebiyat ve sanat eserleri yükseldi? Bazı savaş muhabirlerinin yazdığı belgeseller dışında resmi ideoloji sanat ve edebiyatı katletmedi mi? Bu gerçektir. Stalin`in tanrı olduğu Rusya`da sanat ve edebiyat gelişemedi, sanatçı ortaya çıkamazdı. Çünkü en güzel ve en büyük sözleri tanrı söyler. Tanrının edebiyatının ve sanatının yanında kulun sanatından söz edilir mi? Gerçeği en iyi tanrı görür ve en iyi o izah eder, kul ise tanrıyı onaylar.

Çarlık döneminde sanat ve edebiyatın gelişme imkanı ve ortamı vardı. Çünkü Çarın sözüne karşı, söz söylenebilirdi. Tören müziğinden başka müzik notaya dökülürdü. Baskı vardı, hapis vardı, bu sanatı geriletmez, mücadeleye çekerek geliştirdi. Stalin döneminde edebiyata, sanata, edebiyatçıya, sanatçıya karşı, çarlık dönemi kadar hapishane ve baskı olmamış olsa da, sanatçı ve edebiyatçı için Stalin dönemi, Çarın hapsinden daha kötüdür. Çünkü Çarlık, sanatçı ve edebiyatçıyı fiziki olarak tutukluyordu. Stalin ise sanatçı ve edebiyatçıların beyinlerini tutsak etmişti. Fiziki olarak tutuklanan ama beyni hür olan sanatçı, sanat eserleri yaratabilir, hatta en büyük sanat eserleri bu çelişik duruma düşmüş sanatçılar tarafından yaratılmıştır. Beyni tutsak olan sanatçılar, saraylarda da yaşasalar, sanat eserleri yaratamazlar. Sanatçı geçinen bu tipler genellikle hapishane yerine saraylarda yaşarlar. Bu satırları Stalin`i kötülemek için yazmıyorum. Yazdıklarım yaşanmış, bütün detaylarıyla ortaya çıkmış gerçeklerdir. Bunları resmi ideolojinin gerçeğini izah etmek için yazıyorum.

Atatürk Türkiye`sine bakalım; Türkler`in ulu önderi öldüğü tarihe kadar, sanatçı edebiyatçı denilebilecek kimse ortaya çıktı mı? Sanat, edebiyat, müzik eserleri yaratıldı mı? "Atam sen kalk ben yatam." edebiyatı dışında edebiyat gelişti mi? Hitler Almanya`sı ile, Musoloni`nin İtalya`sını anlatmayacağım. Ulu önderimizin örnek aldığı Esat`ın Suriye`si ile, Saddam`ın Irak`ına değineceğim. Çünkü bu iki ülkede de resmi ideolojiler hakim, buralarda da ilahlar iktidar da! Irak ve Suriye`de bırakın doğru dürüst romacıyı, gazeteci bile bulamazsınız. Gazete yazılarının çoğunluğunu istihbarat elemanları yazarlar. Bu ülkelerde sanatçı aramak, sahra çölünün ortasında su aramak kadar mantıksızlıktır. Buralarda sanat yapmaya kalkmak, müslüman mahallesinde domuz eti satmak kadar tehlikelidir. Resmi ideoloji kitleleri kör ettiğinde, bu ülkelerdeki sanatçı, körler

mahallesinde ayna satan adama benzer. Irak ve Suriye`de nedir sanatçı? Bu sorunun yanıtını tanık olduğum bir olayı anlatarak vermeye çalışacağım:

Suriye`nin Kamışlı kentinde Bağdat televizyonunu izlemiştim. Bağdat meclisindeki görüntülerde izlediklerim şöyle: Irak diktatörü Saddam meclis salonunun ön tarafındaki yüksek yerde askeri kıyafetle oturmuş, sağındaki ve solundaki yetmezmiş gibi, bir de arkasında üç general hazır ol vaziyette, aynı birer put gibi ayakta dikiliyorlardı. Uzun süre ekranda bu görüntü durdu. Ardından kamera salonu görüntüledi, dörtyüzden fazla kişi koltuklarda oturmuş, gözlerini Saddam`a dikmişti. Kimileri takım elbise giymiş, kıyafet takmıştı. Kimileri fistan giymiş, başlarına ağal bağlamışlardı. Spikerin konuşmalarını bana Kürtçe`ye çeviren Kamışlı Kürt: "Bunlar, Irak milletvekilleri, ileri gelenleri, Irak`ın yazarları, şairleri ve aydınlarıdır. Saddam bütün bunları meclise davet etmiş, biraz sonra onlarla sohbet edecek, Bağdat televizyonu bu sohbeti naklen yayınlayacak, Irak halkı da gün boyu bunu izlemek zorunda kalacak` dedi.

Konu öyle ilgimi çekiyordu ki, çevirmenimle birlikte dikkatlice izlemeye koyuldum. Diktatör Saddam ayak ayak üstüne atmış, karşısındakini küçümser bir eda ile kısa bir konuşma yapıyor, konuşma başlayınca oturanlar ayağa kalkıyor, Saddam`ın her cümlesinin sonunda hep birlikte alkış çalarak `yaşasın Saddam...` diye bağıyorlar, konuşma bitince Saddam`ın bir el işareti ile oturuyorlardı. Derken takım elbiseli, kıyafetli biri ekranda görüntüledi. O adam ayağa kalktı, eliyle Saddam`ı işaret ederek ajite çekmeye başladı. `Ne konuşuyor?` diye çevirmene sordum; `Saddam için yazdığı şiiri okuyor` dedi. Şair şiirini kendinden geçmişcesine okumayı sürdürürken, salondakiler ayağa kalktılar, ellerini havaya kaldırarak yerlerinde zıplamaya başladılar. Zıplama giderek Kızıldereli`ler dansına dönüştü. Şair şiirini uzattıkça zıplamalar hızlanıyordu. Kameraman ilginç pazisyonları ard arda ekrana yansıtmaya başladı. Bazen grup grup, bazen tek tek kişileri gösteriyordu. En ilginç hareket edenleri, kendinden geçenleri daha fazla ekranda tutuyordu. Yaşlı başlı adamlar; göbekleriyle, sakallarıyla, fistanlarıyla, cefiyeleriyle, hareketleriyle tam maskaraya dönmüşlerdi.

Şair şiirini bitirince alkış tufanı arasında oturdu. Bu kez fistan giymiş, başına cefiye bağlamış başka bir şair ayağa kalkıp şiir okumaya başladı; şiirde sık sık gecen Saddam vurguları dışında diğer kelimeleri anlamıyordum. Çevirmenim:

Saddam`ın Irak`ın aslanı ve kaplanı olduğunu, Irak`ın üzerinde uçan Amerika akbabalarına karşı, Irak`ın güçlü kartalı olduğunu söylüyor,` dedi. Ve tekrar ayağa kalkmalar, zıplamalar Yaşasın Başkan Saddam!` diye bağırıyorlar...

Bu maskaralığı iki saat boyunca izledim. Sahneler, hareketler, sloganlar aynıydı. Yalnızca dalkavuklar değişiyordu. Şiirlerin kelimeleri belki farklıydı ama hepsinin konusu Saddam`ı övmektir. Benim izlediklerimi Irak halkı gün boyunca izlemişti.

Yerinde zıplayıp `yaşasın başkan Saddam!` diye bağırınları izlediğimde; insan ahmak olur da bu kadar olmaz, insan dalkavuk olurda bu kadar olmaz, insan eşek olurda bu kadar olmaz diyorum. Sonra ulu önderimizin toplantıları gözlerimin önünde canlanıyor; `Merak etme Selim, ahmaklaşmamıza, dalkavuklaşmamıza, eşekleşmemize az bir zaman kaldı. Bu bizde öylesine aşırı olacak ki; ahmaklar, dalkavuklar, eşekler bile bize güleceklerdir.` diyorum.

Akşam üzeri tekrar televizyonu açıyorum aynı sahneler, aynı şiirler, aynı alkış, aynı zıplamalar... Nihayet diktatör Saddam kısa bir kapanış konuşması yapıyor, konuşma bitince ayaktakiler hep bir ağızdan yüksek sesle yemin içiyorlar. Çevirmenime yemini tercüme et diyorum;`Onların yemininde bizimki gibidir` diyor. Hayret ediyorum! Nasıl bizimki gibidir, diye soruyorum.`Bizimki gibi canımızla kanımızla seninleyiz, ey başkan!` diyor.

Ulu önderimizin kullarının her yemekten önce toplu olarak içtikleri yemin, Irak`ta diktatör Saddam için içilen yeminin aynısı olduğunu burada öğreniyorum.

1991 Haziran ayında Mahsum Korkmaz akademisine gittiğim ilk günün akşamı, gerillalar merasimde bu yemini içtiklerinde çok tuhafıma gitmişti. Diyarbakır cezaevinde işkence zoruyla bize okutturulmak istenen yemek duasına benzetmişim. Yıllarca yapılan işkenceye rağmen duada `ordu millet varolsun` kelimeleri olduğu için okumamışım. Daha sonra bize okutmamayı kabul ettirmelerine rağmen, toplu halde dua okunduğunda, ben sadece kelimelerin biçimine göre ağzımı açıp kapatmışım.

Kişiler üzerine içilen yeminlere inanmıyordum. Gençliğimde Gülizar teyzemin ettiği yeminlere inanmıyor, yeminleri ile alay ediyordum. Gülizar teyzem anlattıklarına bizi inandırmak için, babası molla Mustafa üzerine yeminler içerdi. Ben bilime inanıyordum ve burada aynı durumla karşılaşmışım.

Akademiye gittiğim ilk akşamı toplu halde yemin içerken, Diyarbakır cezaevinde yaptığım gibi sadece ağzımı açıp kapatmışım.

Akademi öğrencilerine kişi üzerine yemin içmek gereksizdir demek; ajan olmak, tasfiyeci olmak, şehitlere ve partiye karşı gelmek, bütün Kürt halkına düşman olmakla eşdeğerli görüldüğünden sessiz kaldım. Ulu öndere karşı olduğum veya düşman olduğum için okumamazlık yapmıyordum. Sadece Gülizar teyzem gibi olmak istemiyordum.

Ulu önderimizin kendisine değil, tanrılığına muhaliftim. Tanrılığına muhalif olmakla, kendisine muhalif olmak arasında çok büyük fark vardır. Tanrılığına muhalif olma, onu bu çağda maskara olmaktan kurtarmaktır. İleriyi gören bir lider, kısa vadeli bir tanrılığı, uzun vadeli bir ölümsüzlüğe tercih etmez. Ama bütün diktatörlerin özelliği, ileriye görmemeleridir. Diktatörlere göre herşey onlarla başlar, onlarla biter. Bunun için sağ oldukları ve iktidarda kaldıkları müddetçe halk tarafından yüceliklerde tutulmalarını isterler, öldükleri veya pislikleri açığa çıktığı zaman, çıkarıldıkları yüceliklerden kafa üstü bok çukuruna atılırlar. Bütün diktatörler bu akibeti bildikleri için, yaşarken yüceltmeye, dünyanın bütün nimetlerinden faydalanmayı, güçlerinin yetebileceği kadar herşeyi, herkesi egemenlik altına almayı tercih ederler. Öldükten sonra bok çukuruna heykelleriyle birlikte gömülmeleri, onlar açısından fazla önem arz etmez. Bütün diktatörlerin yaşamlarını ve sonlarını gözlerinizin önünden geçirin bu sonucu görürsünüz.

Kanımla canımla seninleyim eyyy Başkan!` diyerek her yemekten önce yemin içmek; sen ister doğru ister yanlış yap, senin yüceliğine, doğruluğuna, kayıtsız, koşulsuz inanmışım, sana tereddütsüz güveniyorum, kanımla, canımla sana itiat ediyorum demektir. Bu yemine insanın aklı alınmış, bir `can ve kan` derekesine indirgenerek başkana sunulmuştur. Böyle yeminler, kulların tanrıları için içtikleri yeminlerdir. Tanrım için böyle yemin içip kul olmaktansa, şeytan olmayı tercih ederim; ettim de.

Ulu önderimizin kendisi başka bir insan için böyle bir yemin içer mi? Başka bir insan için: `Her zaman ve her koşulda tereddütsüz sana güvenir ve sana itiat ederim` der mi? Belki ulu önderimiz Hafız Esat`ın yanında diyordur; başka yerde demez. `Ben hiç kimseye güvenmem` sözünü sık sık tekrarlayan kendisidir. O, hiç kimseye güvenmez, herkesin kayıtsız şartsız kendisine güvenmesi için yemin dayatır. Bu gerçekte gösteriyor ki; diktatörler hiç kimseye güvenmezler, herkesin kayıtsız şartsız kendilerine güvenmesini isterler...

Yanımda soyunan Lübnanlı kız konusu bizi nerelere götürdü? Kul iken o bölümü öyle açık yazsaydım kellem giderdi. Neden? İşte beni düşündüren bu! Acaba benim yerimde ulu önderimiz olsaydı ne düşünür, ne yapardı? Gözlerini mi kapardı? Başka tarafa mı bakardı? Yoksa kalkıp kaçır mıydı?

Babam dinine bağlı sadık bir Müslümandır. Babam yerimde olsaydı, acaba o ne yapardı? Babamın bende farkı birşey yapmayacağına inanıyorum. Ama ulu önderimizin ise sadece hayal ve düşünce aşamasında bırakacağına inanmıyorum. O, gördüğü yaptığı olayları doğru anlatmaz. Yaptıklarının tersini anlatır. Yapar, `yapmadım` der. Kullarına yasakladığı herşeyi, kendisi için serbest sayar...

Tekrar Rio yazısıyla ilgili soruşturmaya dönüyorum. İfademde, bu yazı, ahlaksızlığı geliştiriyor olarak değerlendirmek, Ahmede Xani'nin gerisine düşmektir diye yazıyorum. Şair Ahmede Xani imamdı. Onuncu yüzyılda Mem u Zin adlı destanı yazarken, Siteye ile Tajdin'in gerdek gecesini öylesine açık anlatmıştı ki; bu gün evlenen iki gencin gerdek gecesini aynı anlatımla ben yazmaya kalksam, bu zihniyet tarafından taşlanırım. İfademde iyiki DURGUN DON'u ben değilde, Solohov yazdı` diyorum. Çünkü Solohov dört ciltlik eserinin büyük bir bölümünde, Aksinya ile George'un aşkını ve buğday tarlalarındaki sevişmelerini anlatır. Bizde böyle kitap yazana: `Bu yozlaşmış biridir, önderliğin yaşamını ve devrimin dağ gibi sorunları varken, onları yazmıyor, kalkıp Aksinya ile George'nin pisliklerini yazıyor, böylece halk yozlaştırılıp devrimin can alıcı sorunlarından uzaklaştırılmak isteniyor` denilerek yazarın başına bir kurşun sıkılır.

Bu mantık Tolstoy'u bir gün bile yaşatmazdı, Rosa Lüksemburg `sevgiliye mektup`u bu gün Kürdistan`lı bir bayan olarak yazsaydı bu zihniyet tarafından önce fahişe olarak damgalanır, ardından buharlaştırılırdı.

Tüm bunların savunması; `onların halk gerçeği ile bizim halk gerçekliğimiz ayrıdır` der. Bu savunma gerçeği ifade etmiyor, bizim halkımızdan olan kadınlar ve erkekler, buğday tarlaları içinde, ağaçların altında, ahırlarda sevişmiyorlar mı ? Birbirlerine aşık olmuyorlar mı ? Halkımızdan olan kadın ve erkekler gayri meşru cinsel ilişkilerde bulunmuyorlar mı ? Hatta başka halklara göre bu işi daha fazla kaidesiz kuralsız yapmıyorlar mı ? `Yapıyorlar ama bizde anlatılması ayıp!` denilecek. Hangi ahlaka göre bizde anlatılması ayıp? Feodal ahlaka göre, değil mi? Feodal, gizliden her türlü halı karıştırır, sekiz veya dokuz yaşındaki kızla yatar, evlilik maskesi altında on kadınla sevişir, halkın yanında namus abidesi kesilir. Bizim halk gerçeğimiz budur işte! Buna mı uyacağım? Uymazsam ceza çekeceğimi biliyorum. Uyarak namussuz olmaksansa, uymayarak cezalandırılmayı tercih ediyorum.

Dağdan kopan Ateş'i okudum. Omar Gabazas yazmış, kitabı kaleme aldığı zaman; Nikaragua içişleri bakanlığında sorumluymuş. Somoza diktatörlüğüne karşı gelişen mücadeleye nasıl katıldığını anlatıyor. Kitabın bir bölümünde parası olmadığı için seviştiği kızla birlikte bir eczaneden gebeliği önleyici ilaçları, nasıl çaldıklarını anlatıyor. Başka bir bölümde, uzun süre dağda kadınsız kaldığında nasıl masturbasyon yaptığını, hasta olarak hastahaneye götürüldüğünde ise; ameliyat öncesi etek traşını yapan hemşirenin narin parmaklarıyla nasıl ereksiyona getirildiğini anlatıyor. Bu bölümleri okuyunca: `Gabazas, Kürdistan`da yaşamadığına, ulu önderimizin kulu olmadığına dua et, içişleri bakanlığında değil, başbakan olsaydın; yozluk yaptığın, halkın ahlakını bozduğun gerekçesiyle gebertilirdin` dedim.

Oysa bu kitap yirmi dile çevrilmiş, Latin Amerika şaheserleri arasında yer almıştır. Her aşırı namusluluğun arkasında, büyük namussuzluklar vardır. Feodal ahlak iki yüzlüdür; görülen, gösterilen yüzünde namus, arka yüzünde namussuzluk yazılıdır. Genelevinde çalışan kadınlar, çarşıya çıktıklarında örtünür ve aşırı namuslu görünürler. Bazı feodaller, şeyhler ve imamlar, halk içinde insan oğlunun en namusluları gibi kendilerini gösterirler, böyle olduklarını halka kabul ettirdikten sonra, insan soyunun en namussuzları olurlar.

Yaşamım boyunca bu örnekleri çok görmüş, yaşamış ve tanık olmuşum; bizim köyün bir imamı, bir de şeyhi vardı. Şeyh öldü, imam hala yaşıyor. Köyümüzün camisinde ikisini de zina hakkındaki verdikleri vaizleri dinlemiştim: `Kim bir kadınla gayri meşru cinsel ilişkide bulunursa, cehennemde büyük azaplar çeker` diyor, onlarca örnekle onlarca azap çeşitleri sayıyorlardı. Ama ben şeyhin de, imamın da köyümüzdeki bazı kadınlarla gayri meşru ilişkide olduklarını biliyordum. Anlattıklarına kendileri bile inanmıyorlardı; ben niye inanayım? Kendileri inanmıyorlardı ama, vaizleri dinleyenlerin inanması kendileri için önemliydi. İmam çoğu kez zina üzerine vaiz verip, namaz kıldırdıktan sonra, gayri meşru ilişkide olduğu kadının evine giderdi. O kadar azap çeşitleri sayan imamın, vaizin hemen ardından gidip kadınla ilişkiye geçeceğini köylüler düşünemezdi. Ama ben imamın

vaizlerine inanmadığım gibi, kadınla olan ilişkilerini çok iyi biliyordum.

İşte caminin vaiz kürsüsündeki aşırı namus nutuklarının ardındaki gerçek budur. Feodal namusluluk, böyle namussuzluktur. Namussuzluğu çok fazla yapmanın ön koşulu, çok namuslu olarak görünmektir. Halk bu görüntüye inandırıldıktan sonra, senin ile halk arasına perde çekilmiştir. Artık bu perdenin arkasında istediğin halı karıştırabilirsin. Hatta bu durumu sağladıktan sonra, halkın kızlarını kullanabilirsin.

Halk, yaptıklarını gözleriyle görse, gördüklerine değil, gözlerine inanmaz. `Gözlerim yanlış gördü` der. Bunun örnekleri çoktur; D.Bakır yöresinde yaşayan Ensarioğlu şeyhi hakkında anlatılan, gerçekten yaşanmış bir öykü; çarpıcı bir örnektir. Ensarioğlu şeyhi, köyünde güzelliği ile tanınan kadının evine, kocası olmadığı zaman gider, kadını ikna ederek yatak odasına götürür. Bir süre sonra kadının kocası yatak odasının kapısını açarak kadınla şeyhi uygunsuz vaziyette görür. Gözlerine inanmaz, kapıyı kapatarak dışarıya çıkar. Dışarıda akli karışan adam, bir yandan tövbe eder, diğer yandan gördüklerinin gerçek olup olmadığını düşünür, bir daha kapıyı açar; bu kez karısı yalnızdır, şeyh pencereden kaçıp gitmiştir. Adam karısına; `sen yalnız mısın, diye sorunca, kadın: `Rüyamı gördün, başka kim olacak, ` yanıtını verir. Adam bir kaç kez daha tövbe çekerek, gözlerinin kendisini aldattığına inanır.

Kadının kocası bir kaç gün sonra camiye gider, aynı şeyh vaiz kürsüsünde zina ile ilgili vaiz vermektedir. Bir ara kadının kocası ile şeyh göz göze gelirler, şeyh: `Ey müminler, bazen şeytan mümin insanların kılığında eşlerinizin yatağında size görünebilir, sakın müminlerden kuşkulamayınız ` der, kadının kocası şeyhten değil, şeytandan kuşulanır.

Katolik kilisesi papaz ile rahibeler için genelde cinsel ilişkiyi yasaklamıştır. Bu yasak perdesinin arkasındaki ilişkilerin iğrençliklerini anlatan romanlar okunduğunda, filimler izlendiğinde insanın midesi bulanır. Konuyu anlatan filimlerden birini bir arkadaşım anlatmıştı: Bir kilisede kalan rahibeler, akşam olunca, o gün ne yaptıklarını en açık bir dille, günah çıkarır bir üslupla, bir deftere yazarak baş rahibeye teslim ederler. Genç bir rahibe, genç bir adama aşık olur. Fakat bunu defterine yazmaz. Bir süre sonra erkekle buluşup konuşur, yine yazmaz. Başka bir gün buluştuğu erkekle dokuz kez sevişir. Akşam kiliseye dönünce, günlük günah defterine bu olayı yazmazsa büyük bir suç işlemiş olacağını düşündüğünden `bir erkekle buluştum, seviştim seviştim, dokuz kez seviştim` diye yazar. Bu ifadeyi okuyan baş rahibe, genç rahibeyi yanına çağırarak ifadesini alır, sonra yere yatırır, kalçalarına ve sırtına yüz kamçı attırır. Böylece rahibe günlüğüne böyle şeyler yazmaktan vaz geçer. Aradan epeyce zaman geçer genç rahibe, baş rahibe ile bir papazı sevişirken görür. Bir gün sonra baş rahibeye `neden sana yüz kamçı atılmadı, sorusunu sorunca şu yanıtı alır: Kızım, ben yirmibeş yıldır bu işi yapıyorum, hoşuma giden erkeklerle yatıyorum. Bu güne kadar ne kimseye çaktırdım, ne kimse gördü, ne de günlük günah defterime yazdım ve hep en büyük yasakçı göründüm. Sen bizi gördün kimseye söyleme, bundan sonra sen de benim gibi yap` der. Peki namusuz kim? Genç rahibe mi, baş rahibe mi, yoksa bu katı kuralları koyan katolik görüşün mimarları mı? Ulu önderimizin ahlak, namus ve kadın konusundaki o yüce görüşleri de bundan farklı değil! Eskiden yaşanmış bu iğrenç ilişkilerin sosyalizm söylemiyle maskelenmiş bir biçimdir. Yarattığı sonuçlar daha iğrençtir.

Ulu önderimiz, meşru veya gayri meşru cinsel ilişkinin yoz ilişki olduğunu söylüyor. Sürekli ayet indiren kendisidir. Neden bu konuda bu kadar fazla ayet indirdiği bazılarınca merak konusuyken, benim gibi münafıklar nedenini biliyordu. Ulu önderimizin, Ensarioğlu şeyhi, köyümüzün imami, katolik görüşün mimarları ve baş rahibeden farklı değillerdir.

Ulu önderimizin ayetlerine göre meşru cinsel ilişki yüzünden, bir kaç kez gizli olarak bulduğum için, Beka`da yargılandım. Soruşturmada bana `önderliğin kadın erkek ilişkileri hakkındaki görüşlerini bildiğin halde, neden Aysel`le aynı evlerde kaldın, sorusu soruldu. Bazı dalkavuklar `Eşiyile karı koca gibi yaşamış` diye ifade verdiler.

Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir tarihte, hiçbir örgütte, tarikkatta, dinde, mezhepte böyle bir olayın yaşandığına inanmıyorum. Evliyim, onbir yıl cezaevinde kalmışım, eşim de benim gibi Almanya'da, eşimle buluşmayacağım; papaz gibi yaşayıp hiç bir kadınla ilişkide bulunmayacağım! Eşim tam bir kuldu. Ayetlere inanmıştı, benimle ilişki kurmaktan korkuyordu. Mantiğından nefret ediyordum, benim içinde artık meşru ile gayri meşru arasındaki ayrım kalkmıştı.

Herkesten önce Lübnan Kızılhaç'ın yatakhane bölümüne gelmiştim, ama benim dışımda herkes uyumuş, bir ben uyuyamamıştım. George Orwell'in 1984 adlı kitabı aklıma geliyor ve tam yaşadığım durumu anlatan kesik kesik cümleleri: 'Devrim öncesi yıllarda kalan düşünce ve davranış biçimlerini yıkmaya başladık bile... İnsanla insanın, kadınla erkeğin, ana-babayla çocuğun arasındaki bağları kopardık. Artık kimse karısına, kocasına ya da arkadaşına güvenmiyor...

''Cinsel içgüdü yok edilecek...

''Orgazm diye birşey olmayacak...

''Partiye duyulan bağlılık dışında, hiç kimsede bağlılık duygusu olmayacak...

''Ağbi'ye (bizde başkan) beslenen sevgiden başka sevgi görülmeyecek.

15 Agustos 1993 Beyrut

Bölüm: 5

Aydın özelliklerini taşıdığım gerekçesiyle eleştiriliyordum. Stalin, Çavusesko ve Apo gibi proleter olmaktansa; bırakın aydın olmayı, maymun olmayı yeğlerim. Hiç olmazsa kafesimde oynarken bana bakıp gülerler!

Sabah saat sekizde bir genç, uluslararası Kızılhaç komitesine gitmek için hazırlanmamı söyledi. 'Hazırım' dedim. Dışarı çıkarak Kızılhaç'ın münübüsüne bindik. Genç adam, 'Hamra'ya gideceğiz' diyor. Hamra'nın hangi tarafta olduğunu bilmediğimden onun yüzüne baktım ve bakışlarımla olur dedim... Arabamız hızla ilerliyor, ileride yıkık binalar görünmeye başlamıştı. Biraz yaklaşıncı binaların kurşunlanarak delik deşik ettiği görülüyordu. Yüksek apartmanların duvarları elek gibi. Pencere camları yok, bazılarının bir yanı çökmüş. Bazılarının duvarlarında kocaman delikler açılmış. Binaların bu hali, buranın daha önce korkunç bir savaşa sahne olduğunu anlatıyordu. Harabeye dönmüş mahallede yaşam belirtileri pencerele çekilen naylon muşambalarla kendini gösteriyordu.

Yıkık, çökük, delik-deşik binalarda insanlar yaşıyorlar. Camsız pencerele naylon çekilmiş. Beyrut zenginlerinin evlerini, apartmanlarını bırakıp kaçtıklarını eskiden duyardım. Demek ki doğruymuş, zenginler apartmanlarını bırakıp kaçınca; cam parası bulamayacak kadar yoksul insanlar, zenginlerin apartmanlarına yerleşerek pencerele naylon çekmişler. Harabe mahalleyi geçerek trafik işaretlerinin olmadığı, onların yerine trafik polislerinin görev yaptığı bir kavşakta yol değiştirerek kalabalık bir caddeye girdik. Hayli ilerledikten sonra arabamız sola, küçük bir sokağa saptı. Kızılhaç işaretli beyaz bayrağı görünce gitmek istediğimiz yere vardığımızı anlıyorum. Sekiz katlı binanın arka cephesindeki garaja arabayla iniyoruz. Gençle birlikte binanın ön cephesindeki kapıdan salona giriyoruz. Asansör kapısında biraz bekledikten sonra, gelen asansöre biniyoruz. Gencin bastığı düğmenin karşısında ''red croix'' kelimelerini okuyorum. Bunun İngilizce ''Kızılhaç'' demek olduğunu anlıyorum, asansör bizi yedinci kata çıkarıyor. Küçük salonda fotokopi, bilgisayar ve telefon santrali bulunuyor, odadaki zayıf, esmer bayan oturmamız için yer gösteriyor, oturuyoruz. Genç durumumu anlatıyor 'biz ilgilenemeyiz, Birleşmiş Milletler bürosuna götürün' deniyor. Gençle birlikte Kızılhaç'tan ayrılarak Birleşmiş Milletler bürosuna gidiyoruz. İngilizce ve Arapça sorularla dolu iki sayfalık bir kağıt tutuşturuyor elime, 'bunu doldurun, iki gün sonra iki vesikalık fotoğrafıyla gel' diyor, gözlüklü adam. 'Param, pasaportum, yatacak yerim yok'' diye anlatmaya çalışıyorum. Adam müthiş ukala, dinlemek istemiyor. 'Siz dediğimi yapın'' diyerek bize kapıyı gösteriyor ve 'Faddal' diyor. Bunun Arapça buyrun çıkın anlamını taşıdığını biliyorum. Çıkmaktan başka yapacak bir şeyimiz olmadığını anlayınca çıkıyoruz. Kızılhaç

komitesine geri dönüyoruz. Genç durumu anlatıyor, paramın ve kalacak yerimin olmadığını söyleyerek beni Kızılhaç'a teslim edip gidiyor.

Komitenin santral bölümünde oturuyorum. İnce boylu, zayıf, orta yaşlı, esmer, kısa saçlı bir bayan santral işlerine bakıyor. Salonda bilgisayar, fotokopi makinesi, telefon santrali ve bir telsiz bulunuyor. Sonradan adının Marie Rose olduğunu öğrendiğim bu kadın tüm bu araçları idare ediyor. Telsiz konuşmalarına başlamadan önce "Tyr tyr tyr Beyrut" demesi çok hoşuma gidiyor. Marie Arapça ve Fransızca'yı çok iyi biliyor, İngilizce'yi de anlıyor. Boş kaldığında kendisiyle konuşuyorum. Gazeteci-yazar ve milletvekili olduğumu, Şam'da tutuklandığımı pasaport ve paramın üstümden alındığını, Türkiye'de arandığım için gidemeyeceğimi, Almanya'ya gitmek istediğimi, orada politik sığınmacı olduğumu, bana yardım etmeleri gerektiğini söylüyorum. Marie Rose beni dikkatle dinliyor, anlattıklarımı anlıyor ve başka bir odaya geçiyor. Bir süre sonra geri dönüyor "tamam, biraz sonra Türkçe bilen bir tercüman gelecek, seni dinleyecekler" diyor, sevinçle teşekkür ediyorum.

Yarım saat sonra 45-50 yaşlarında bir adam santral odasına girince, adamın tercüman olduğunu anlıyorum. Önce tanışıyoruz Aslen Mardinli Arap olduğunu, kırk yıldan bu yana Beyrut'ta oturduğunu söylüyor. Bende kısaca öykümü anlatıyorum. Sohbetimiz sürerken orta boylu, ela gözlü sarışın genç ve güzel bir bayan bizi başka bir odaya çağırıyor. Dar bir koridordan geçerek geniş bir odaya giriyoruz. Orta boylu, yakışıklı, mavi gözlü bir adamla karşılaşılıyor; önce oturmamız için yer gösteriyor, karşımızdaki masanın başına geçerek oturuyor. Gür sarı saçları, güleryüzü ve sağ elinin kökten kopmuş baş parmağı dikkatimi çekiyor. Genç adam, adının Pascal Guttat, Kızılhaç Beyrut komitesinde görevli olduğunu söylüyor, beni dinleyebileceğini belirtiyor. Genç bayan Pascal'ın konuşmasını Fransızca'dan Arapça'ya çevirerek tercümanıma aktarıyor, tercümanda Türkçe'ye çeviriyor. Pascal'a teşekkür ederek öykümü kısaca anlatıyorum.

Aramızdaki diyalogtan Pascal'ın aydın bir insan olduğunu anlıyorum. Anlattıklarımı dikkatle dinleyip düşündükten sonra: "Tamam, aldığın formu doldurup seni Birleşmiş Milletler bürosuna göndereceğiz" diyor. Paramın, pasaportumun, kimliğim olmadığını tekrar söylüyor, bir de Almanya'ya telefon etmek istediğimi iletiyorum. Bizi tekrar santral odasına alıyorlar. Bir süre sonra Marie Rose telefon numarası istiyor, veriyorum. Yaklaşık beş dakika sonra masanın üzerindeki telefon çalıyor. Heycanla kaldırıyorum; her zaman ki gibi Hüseyin Erdem'in kaseti Almanca birşeyler okuyor. "Hüseyin, evde isen telefonu kaldır" diyorum. Evet, telefon kalkıyor ve Hüseyin'in sesi! "Nerdesin yahu, faxını aldım, bende seni arıyordum" deyince, yazdıklarımı tekrarlamaya gerek görmüyorum. Son durumu anlatmaya başlıyorum. "Şu anda Beyrut Kızılhaç komitesindeyim, bana yardımcı olmalarını istedim" dedim. "Bizim işimiz değil" diyorlar. Param, kimliğim, kalacak yerim yok. Mümkünse o yedi dillerinden biriyle buradaki sorumluyla konuş, sığınmamı kabul etsinler veya para ve kalacak yer sorunumu hal etsinler diyorum. "Tamam, ben şimdi görüşür, ardından Kızılhaç merkeziyle konuşurum" diyor. Marie Rose'ye arkadaşımın pascal'la görüşmek istediğini söylüyorum. Marie hemen Pascal'ı bağlıyor. Hüseyin ile vedalaşıp telefonu kapatıyorum. Hüseyin ile Pascal'ın görüşmesi uzun sürüyor ne konuştuklarını bilmiyorum.

Santral odasında Mardin'li tercümanla sohbet ederken uzun boylu esmer bir bayan elindeki makbuz defteriyle yanıma gelerek imza karşılığında bana yirmi bin Lübnan lirası veriyor. Bana parayı verirken bunlar bu gecelik otel ve yiyecek için diyor. Bayan odadan ayrılıp gidince tercüman paraları elinde evirip çeviriyordu. Bana verecek gibi bir hali vardı. "Benim maddi durumum iyi, senin paran yok, sana vereyim" diyerek parayı bana uzatıyor. İyi olur diyerek elindeki binlikleri alarak cüzdanıma yerleştiriyorum. Birleşmiş Milletlerden aldığım formu tercümanla birlikte doduruyorum. Marie Rose'ye iyi günler diyerek Kızılhaç bürosundan ayrılıyorum.

Tercümanla ana caddeye çıkınca bildiğin fotoğrafçı var mı, diyorum. "Evet. Bizim dükkanın karşısında Türkçe bilen Ermeni bir fotoğrafçı var" yanıtını alıyorum. Oraya gidiyoruz. Yaşlı Ermeni bir dakika içinde dört adet vesikalık fotoğrafımı çekerek üç bin

liramı alıyor. Yaşlı Ermeni ve karısıyla biraz konuşuyor, bana tercümanlık yapan adamla birlikte Ermeni dükkanının hemen karşısında bulunan markete giriyoruz. Burada çalışan Kürt yeğeniyle tanışıyorum, sohbet sırasında bunların henüz 'serok Apo'yu duymadıklarını tahmin ediyorum. Samimi olmaya çalışıyor, bana yardımcı olmalarını sağlayayım diye düşünüyorum. Tercümanın Kürt yeğeni İbrahim Tatlıses hayranı. İbrahim ile ilgili sorular soruyor, ben de İbrahim'i çok yakından tanıyormuşum gibi anlatıyorum. Neden sesi güzeller hep Urfa'dan çıkıyor?' diye soruyor. 'Acı biberden olsa gerek'' diyorum, birlikte gülüyoruz. Samimeyeti ilerletiyorum, meyve yiyoruz, sigara ve soğuk su içiyorum. Tercümanın evinin marketin üst katında olduğunu öğreniyorum. Beni evine davet edip etmiyeceğini düşünüyorum. Parasız kalmanın kötü olduğunu, Almanya'dan para isteyebileceğimi, ama banka aracılığıyla geç geleceğini söylüyorum. Tercümanın: 'Çok geç gelir, Almanya'da iki oğlum var, arasına bana para gönderiyorlar, onbeş veya yirmi günde ancak elime ulaşıyor'' diyor. Oğullarının Almanya'nın hangi kentinde oturduklarını soruyorum. 'Biri Essen'de diğeri Berlin'de' yanıtını alıyorum. Bana yardımcı olabilirsen, hemen para isteyebilirim diyorum. 'Nasıl, diyor. Oğullarının telefon numaralarını bana ver, ben Essen veya Berlin'deki yakınlarıma telefon numaralarını veririm 'Götürün buraya, şu kadar para bırakın'derim, akşam oğluna telefon açarız 'parayı aldım'dediyse, burada paraları bana ödersin, oğulların sana paraları yollarlar diyorum.

Tercüman biraz düşünüyor "oğularım hayırsızdır, parayı yerler, göndermezler" diyor. İkna etmek için uzun süre uğraşıyorum, ikna olmuyor. Cimri biri olduğunu anlıyorum. Kürt yeğeni üst kattan tepsiyle yemek getiriyor, taze fasulye ve pilav yiyoruz. Adamın beni evine davet etmiyeceğini anlayınca, yatacak otel aramaya çıkıyorum. Hamra'nın en işlek caddelerinin birinde "Hotel Sanlazar" levhası gözüme takılıyor. Oraya doğru gidiyorum, caddeden onbeş yirmi merdiven yukarı çıkarak otelin küçük salonunda oturan orta yaşlı adama, bir bir gece otelde kalmak istediğimi söylüyor, muhabir kartımı gösteriyorum. Adam gazeteci olduğumu anlayınca pasaport istemiyor. Kimlikteki adımy soyadımy, ana baba adımy, doğum tarihimy bir kağıda geçirdikten sonra "12 dolar" diyor, kimliğimy geri veriyor. Parayı ödedikten sonra anahtarı alarak üçüncü kattaki odama çıkıyorum. Tek yataklı bir odada tuvalet ve banyo yok, su akıyor, oda kokuyor, basık ve çok sıcak. Ne yapabilirim? 12 dolarlık oda ancak böyle olur deyip oturuyorum. Pantolonumu gömleğimy botumu çıkarıp yatağa uzanıyorum.

Acıktığımda aşağı iniyorum, otelin ışıklı levhasında "Hotel, Restaurant, Night Kulüp" yazılarımı okuyorum. Otelin giriş salonunun hemen bitişiğinde bir kafeterya var, oraya giriyorum. Burda cocacola-pepsi, şarap gibi içeceklerin satıldığını görüyorum. Biraz oturduktan sonra gece kulübünün alt katta, restaurantın üçüncü katta olduğunu, kafeteryada çalışan esmer ince boylu bayandan öğreniyorum. Üçüncü kata çıkıyorum; burası restoranta değil tavernaya benziyor. Zenci bir erkekle, beyaz iki kadın çalıştırıyor; müzik çalıyor ama pist boş, benden başka müşteri yok. Bir bayan oturmam için yer gösteriyor, pahalı bir yer olduğunu düşündüğümünden, arkadaşlarımla biraz sonra birlikte geliriz deyip çıkıyorum. Sandaviç dükkanından bir sandaviç alıp yiyiyorum, soğuk su içiyor ve otelime geri dönüyorum.

Otel garip bir otele benziyor; odaları pislik kokuyor, alt katında gece kulübü, üçüncü katında taverna bulunuyor. Karanlık basınca ortalık canlanmaya başlıyor. Odamdan çıkıp kafeteryaya iniyorum. İnce uzun boylu bayandan bir çay istiyorum. Bayan çayı masama bırakıp tezgahın başına geçiyor, çayımı yudumlarken; yüzü eğri büğrü bir genç içeri giriyor, tezgahdaki bayanın karşısında yüksek bir tabureye oturarak Kürtçe konuşuyor. Uzun süre dinliyorum, sonra nereli olduklarını soruyorum. Kürt olduğumu öğrenince seviniyorlar. Bayan Nusaybinli olduğunu, erkekte Hasekili olduğunu söylüyor. Onların sorularına türkiyeli ve gazeteci olduğumu söylüyerek yanıt veriyorum. Sonra kendimi açığa vurmanın yanlış olduğunu anlıyorum.

Erkekle biraz konuşuyorum, karanlık işlerde çalışan biri olduğunu kullandığı dilden seziyorum. Bir süre sonra erkek çıkıp gidiyor, bayanla yalnız kalıyoruz. Bayanın burada sadece kafeterya işlerine bakmadığı anlaşılıyor. İki de bir aynaya bakıp saçlarını tarıyor,

kaşlarını düzeltiyor, tuhaf tuhaf hareketleri var. Bir ara oturduğum masaya gelerek "O erkekle fazla samimi olma, burada adamları kandırıp aşağıdaki gece kulübüne götürüyor, orada şişman kadınlarla adamların paralarını alıyorlar" diyor. Asağıdaki kadınların "şişmanlığını" anlatırken; hareketleri kendi "inceliğini" anlatıyordu. Yüz vermediğimi anlayınca tezgahın başına geçiyor, çay parasını ödeyip yukarı çıkıyorum. Odamda, rastgele ortalıkta dolaşmamın doğru olmadığını düşünüyorum, hapis hayatımı sürdürmeye karar veriyorum.

Aşağıdaki müzik sesleri, "Ya leyli ya leyli..." ile başlayan türkü sesleri, kadın kahkahaları, erkek naralarının sesleri geliyor. Yatağıma uzanıyorum ama yatağın ortası çökük, düzeltmeye çalışıyorum olmuyor, öyle uzanıyorum. Düşünmeye başlıyorum; mağaramdan basit bir otele kadar geldim. Ama henüz hiçbir kapı yüzüme açılmış değil. Birleşmiş Milletler bürosu, Almanya'ya gitmem için bana yardımcı olur mu? Orada çalışan ukala gözlüklü adamdan pek ümitli değilim. Kızılhaç`da "Bizim ilgileneceğimiz bir iş değil" diyor. Peki bana pasaportu kim verecek? Ya vize? Almanya`da sığınmacı olduğum halde ayrılmıştım, bu durumda bana vize verirler mi? Hüseyin Erdem birşeyler yapabilir mi? Bu sorular kafamı meşgul ediyor. Sonra herbirinin yanıtı esrarengiz bir dağ gibi önüme dikiliyor. PEN, uluslararası AF örgütü ve uluslararası gazeteciler örgütü üyesiyim, bu üç uluslararası örgüt beni tanıyor. Bu örgütlere ve Kızılhaç merkezine bir mektupla durumumu bildirmeyi düşünüyorum. Uluslararası AF örgütü sorumlularından Türkçe bilen tanıdıklarım var. Onlara mektup ulaştırabilirsem, diğer örgütlere ulaştırırlar diye düşünüyorum.

Düşlerim geçmişe, beni buraya getiren nedenlere uzanıyor. Herşey 1991 yılının nisan ayında, cezaevinden çıktıktan sonra başladı. Tamı tamına onbir yıl cezaevinde kalmıştım. Girdiğim günden, çıktığım güne kadar cezaevlerinde direnen arkadaşlarımdan cephesinde yer almıştım. Bütün işkencelere, tehditlere, baskılara, zülme rağmen işkencecilere boyun eğmemiş, düşüncelerime bağlı kalmış, sömürgeci mahkemelerinde susmamıştım. Hertürlü aşağılık muameleye rağmen şiirimiz: "Yaşasın bağımsızlık, yaşasın özgürlük!" olmuştu. Cezaevlerinde yürüttüğümüz uzun vadeli savaş sonucu, koşullar düzelmmişti. Diyarbakır direnme savaşımızı insanlığa anlatmak için, iki ciltlik bir roman ve bir tiyatro kitabı kaleme almıştım. Kitaplarım Türkiye ve Almanya`da yayınlanınca geniş bir yankı yaratmıştı. Bunun sonucu Kürt ve Türk kamuoyunda tanındım. Cezaevinde iken çok sayıda dergi ve gazeteye makaleler, inceleme yazıları yazdım. Türkiye'deki resmi ideolojiyi ince ince eleştiren Bay Muhafız imzalı yazılarım Yeni Ülke gazetesinde yayımlandı.

Ceyhan cezaevinde tutuklu iken arkadaşım Mustafa Karasu ve Yılmaz Uzun'la birlikte Adana, Mersin, Ceyhan, Tarsus ve İskenderun'a göç etmiş Kürt kitlelerini örgütlemeye çalıştım. İçerde olmamıza rağmen HEP'in kuruluşunda, örgütlenmesinde önemli etkilerimiz oldu. Cezaevi açlık grevlerinde sözcülük, cezaevi temsilciliği görevlerini üstlendim. Tüm bu çabalar kamuoyunda tanınmama neden olmuştu. Cezaevinden tahliye olunca bunu daha iyi anladım.

Bu durumu ulu önderimiz de biliyor. Oluşturduğu mantığa göre, tanınmamız vahim bir durum. Bunu sonradan anlıyorum. Benimle aynı durumda olan Sakine Cansız, kadın olduğu için kamuoyunun ilgisini daha fazla çekmişti. 12 yıl cezaevlerinde kalmış, zülme boyun eğmemiş, direnmişti. Erkeklerin korkudan altlarına işediği mahkemelerde, Sakine Cansız, Kürt halkının, onun haklı davasının gür sesi olmuş, 51 gün ölüm orucu tutmuş, bütün direnişlerde cesaret ve kararlılık bayrağı olmuş, efsaneleşmişti. Kendisi dışında efsaneleşen herkesi öldürmeyi ve tasfiye etmeyi politika haline getiren ulu önderimiz, tahliye olmamızla birlikte tuzaklarını hazırlıyor ve bizi yanına çağırıyordu.

Önderimizin bu çağırısına "hayır" diyemedim, onbir yıl cezaevinde yattıktan, o kadar işkence görüp acı çektikten, bütün çevremi mücadeleye kattıktan sonra evde oturacak değildim. Çağırısı sevinerek kabul ettim. Yurt dışına çıkmadan önce Diyarbakır'da önderimizle bir telefon konuşması yaptım. Bana M. Şener 'in ajan olduğunu, partiye karşı faaliyet yürüttüğünü söyledi. İstanbul'a gittiğimde olayın detayını politikacı ve gazeteci

Doğu Perinçek'ten öğrendim.

M. Şener'i çok yakından tanıyordum. Diyarbakır cezaevinde sekiz yıl birlikte yatmıştık. Her konuda anlaştığımız biri değildi. Bir çok konuda zıt anlayışlarımız vardı. 1984 yılında cezaevindeki büyük barikat direnişinin ortasında, işkenceye dayanmayarak bize elbise giydirtmede rol oynamıştı. Bu yüzden içerdeki örgüt kararıyla ilişkileri bir süre askıya alınmıştı. Hoşuma gitmeyen bazı özellikleri vardı. Önderimize güvenim tam olduğundan Şener hakkında söyledikleri kafamı kurcalıyordu. Uzun süre kaldığım cezaevlerinde, Türk devletini çok yakından tanımış, deney ve tecrübe sahibi olmuştum. İçerde okuma fırsatı bulabildiğimden; tarih, edebiyat, felsefe, psikoloji, sosyoloji konularını incelemiştim; ufkum genişlemişti. Mücadeleye önemli katkılar yapacağıma inanıyordum. Önderimize de çok güveniyordum. Ona muhalefet etmek aklımın ucundan geçmiyordu. Kendisini bir önder olarak kabul etmiştim. Ama "ulu" kelimesini ona yakıştırmıyordum. Ayrıca yurt dışına çıkarken Şener'in 12 Eylül'den önce ajan olduğuna inanmıyordum, iyi olmayan bazı özelliklerinin olduğunu biliyor, cezaevinden tahliye olduktan sonra devletle ilişkiye geçmesinden kuşkulanıyordum. Bu düşüncelerle 1991 Mayıs'da Yunanistan'a geçtim. Atina'da kaldığım bir haftalık sürede, cezaevinden tahliye olanlara karşı bir antipatinin olduğunu sezdim. Bize, "siz partiye yabancısınız" diyorlardı. Ben de "olabilir uzun süre(4) içerde kaldık, dışarda büyük gelişmeler oldu, parti büyümüş, biz geri kalmış olabiliriz" diyordum.

Bir hafta sonra Şam'a gittim. Önderimiz, kaldığımız eve, uzun boylu, iyi giyimli, kültürlü güzel bir bayanla bizi ziyaret etmeye geldi. O, kaldığımız eve girmeden, kapıyı açan biri heyecanlı, korkulu bir sesle, "başkan geliyor" dedi. Odada dokuz kişi oturuyorduk; henüz önderimiz içeri girmemiş ama herkes hazırol vaziyetine geçerek soluğunu tutmuştu. Bu normal bir hazırol vaziyetinden ziyade, Diyarbakır cezaevinde teslimiyetçilerin kaldığı koşullara, işkenceci Yüzbaşı Esat Oktay'ın koşu girdiğindeki hazırol vaziyetine benziyordu. Duruma bakıp şaşırıyorum. Çaresiz bende ortama uyuyorum. Ama hoşuma gitmiyor; cezaevinde kurallara uydurulmuş teslimiyetçi bir tutuklu psikolojisine kapılıyorum.

Nihayet önderimiz içeri giriyor, öpüşüyoruz. Bir koltuğa oturduktan sonra, ben de oturuyorum. Gerçekten kendisine saygı duyuyorum. Kendisini Amircal Cabral, Kastro ve Ho She Min gibi bir lider olarak görüyorum. Bu yüzden kendisi oturduktan sonra oturuyorum. Ben oturunca diğer arkadaşların oturmadıklarını, tuhaf tuhaf bana baktıklarını görüyorum. Hemen orada benim dışındakilerin önderimizi bir önder gibi değil, bir tanrı gibi gördüklerini, tanrının huzurunda kulun oturamayacağını ve partiye yabancılaşmanın ne demek olduğunu anlıyorum! Kalkıp hazırol vaziyete geçmeyi düşünüyorum. Kalkmaya yeltendiğimde "otur otur, birşey olmaz" diyor önderimiz. Ardından diğerlerine sert bir ses tonuyla "oturun!" diyor. Ama hepsi heykel gibi, suratlarına baktığımda herbiri birer mumya. Sadece oynayan gözleri ölü olmadıklarının belirtisi.

Ulu önderimizin emrini almadan oturmam, resmen ona muhalefet etmektir. Bunun anlamı "ben kul değilim, seni de tanrı olarak kabul etmiyorum" demektir. Hareketimin anlamı buydu. Ben bunun bilincinde değildim. Ama o biliyordu, çok saygılı ve doğal davranmıştım. Ama insanların tanrılaştırılması düşüncesine kesinlikle karşıydım. Sosyalizmin yıkılmasının bir nedeninin bu olduğunu düşünüyordum; konuyla ilgili detaylı araştırmam olmuştu. Bartın cezaevindeyken Özgür Halk dergisinin benimle yaptığı bir röportajda düşüncelerimi açıkça anlatmıştım: "Sosyalizmi yıkıntıya götüren nedenlerden biri, kişilerin ilahlaştırılmasıydı" demiştim. Şimdi ilahın kendisiyle karşılaşınca, acaba röportajımı okuyunca ne kadar kızmış diye düşünüyordum. Röportajda "bir toplum ne kadar zayıf ve düşürülmüşse, toplum orada güçlü bir kişiye sığırır. Mısır köleleri fravunların yüceliğini göstermek için, yüksek pramitler dikip kendilerini küçüştürdiler. Halklar güç sahibi oldukça kişilerin yüceltilmesi gereksizleşir" demiştim. Bu satırları yazdığımda ulu önderimizi eleştirdiğimin bilincinde değildim. Çünkü kendini tanrılaştırdığını bilmiyordum. Daha doğrusu bu satırları yazarken Stalin'in konumunu ketsetmiştim. Ulu önderimizin tanrılaşmada Stalin'i geçtiğini yeni görüyordum. Ulu

önderimiz bu görüşmemizde M.Şener olayı ile ilgili kısaca bilgi verdikten sonra "akademide hazırlanmış bir büroşür var, çok önemlidir, gittiğinde okursun dedi. "Gittiğimde okurum, içerdeki hatalarını burada da sürdürmüştür "dediğimde bana ters ters baktı ama, birşey demedi. Yemek yedikten sonra Belgrad'tan birlikte geldiğim Rojbin arkadaşla kurye eşliğinde akademiye yolladık.

Yaklaşık bir saat sonra akademi yönetiminin binasına vardık. Tarifsiz bir sevinç bu! On bir yıl sonra yoldaşlarıma kavuşmak! Cezaevine girdiğimde küçük bir grup olan parti, şimdi binlerce üyeye kavuşmuştu. Askeri akademi kurulmuş, herkesin üzerine askeri üniforma, ellerinde otomatik silahlar. Bütün bunlar mücadele demekti, özgürlük demekti! Benim için bundan daha büyük bir mutluluk olamazdı. Akademi yönetiminin binasına girince; yedi sekiz kişinin içeride oturduklarını gördüm. Bazılarını cezaevinden tanıyordum, bazıları yabancıydı. Ayağa kalktılar, el sıkıştık "hoş geldiniz " dediler. Oturduk. Hiçkimse konuşmuyor, soğuk davranılıyordu. Daha sonra akademi yönetiminde görevli olan eşim geldi. Onunda "hoş geldin" i soğuktu. Kendi kendime ne oldu, bir hata mı yapıldı? Arkadaşlarımla soğuk davranmalarının nedeni üzerinde düşünmeye koyuldum. Ardından disiplin askerliğin gereğidir diye düşünüp rahatlamaya çalıştım.

Dr. Baran diğer komutanlara "bölükleri iştimaaya çağırın arkadaşlara tören düzenliyeceğiz," diyor. Komutanlar dışarı çıkınca, bölükler az sonra içtima alanında sıralar halinde diziliyorlar. Dr. Baran önde, biz kız arkadaşla ardından yürüyoruz. Sırayla arkadaşların elini sıkıyoruz, sonra taburun önüne geçiyoruz. Dr. Baran kısa bir konuşma yapmamı istiyor. "Arkadaşlar yokuştan tepeye çıkarken çok zorlandım. Şu anda doğru dürüst soluk alamıyorum. Mücadeleyi bu aşamaya getirdiniz, halkımın sesini bütün dünyaya duyurduğunuz için sizlere saygı duyuyorum" dedim. Sonradan öğreniyorum ki, bu konuşmam resmi söyleme ve ideolojiye tam zıt bir konuşmamış. Önderliğin yüceliğinden söz etmemişim, onun çizgisine bağlı kalacağımı belirtmemişim. Her türlü tasfiyeciliğe karşı, kanımın son damlasına kadar önderlik çizgisinde yürüyeceğimi vurgulamamışım. Parti önderliğinin beni yarattığını, bana güç verdiğini söylemeyi unuttum. İşin en kötüsü parti önderliğine saygı duyuyorum demem gerekirken "kıçını yerden kaldıramayan "gerilla adaylarına saygı duyuyorum demişim. Bu konuşmam PKK üslubuna aykırı olarak değerlendiriyor ve "cezaevi kişiliği işte böyledir "deniliyor.

Tekrar akademi yönetimi binasına gidiyoruz. Giyinmemiz için bize askeri elbise veriliyor. Cezaevinde iken direnişlere katılmayan, silahıyla gidip Mardin'de polise teslim olan Derikli Mecit Gümüş'ün akademi yönetiminde komutan olduğunu görünce; içerdeki durumu bilmiyor herhalde diye düşünüyorum. Oturduğumuz bölüme arasına eşim girip çıkıyor. Bir yabancı gibi davranıyor; sanki beni hiç görmemiş, tanımamış, konuşmamış, sanki benim okul arkadaşım, hayat arkadaşım, yoldaşım, hapishane arkadaşım değilmiş gibi. Bana hiçbirşey sormuyor. Askeri kural, resmiyet olur da, bu kadar olmaz diye düşünüyorum. Düşünebiliyor musunuz? Onbir yıl eşinizi görmüyorsunuz, sonra karşılaşıyorsunuz ve eşiniz sizle konuşmuyor! Ne zaman cezaevinden çıktın? Ailemizi gördün mü, demiyor.

Yönetim binasında iki arkadaşla sohbet ediyorum. Alışkanlık gereği, ayak ayak üstüne atmıştım. Bu durumu gören eşim "indir ayağını! Niye ayak ayak üstüne atıyorsun? Kendini önderlik mi sanıyorsun," diyerek bana bağırıyor. Diğerleri duvar gibi. Halbuki burası askeri bir akademinin yönetimi, ayak ayak üstüne atılıp oturulmaz dese, saygıyla karşılar ayağımı indiririm."Sen kendini önderlik mi sanıyorsun "sözünden, burada ancak ulu önderimizin ayak ayak üstüne atıp oturabileceğini, onun dışında böyle bir harekette bulunan kişinin, kendini önderlik yerine koymak istediğini, bunun sonucunun veya akibetinin ne olduğunu anlıyor ve hemen ayağımı indiriyorum.

M.Şener'le ilgili büroşürü istiyorum. Veriyorlar. Hazırlayanların isimlerine göz atıyorum. Herkes kod ismini değil, asıl ismini kullanmış. Ulu önderimizi öven, başkalarını ajan olarak damgalayan yazılar dışında kimsenin kendi ismiyle yazı yazamayacağını sonradan öğreniyorum. Büroşüre imza atanların çoğunluğunu tanıyorum, onüç isim sayıyorum. Bunların dördü dışında cezaevinde kimi itirafçılık yapmış, kimi gönüllü polise teslim

olmuş, kimi hiçbir direnişe katılmamış, partiye sahip çıkmamış kişiler.

Büroşürün bazı paragraflarını okuyarak ana mantığı kavramaya çalışıyorum. M.Şener'in sülalece ajan olduğunu, başta annesi Salihe, abisi, kızkardeşleri, kardeşi daha 12 Eylül 1980 öncesi Batman'da Temel Cingöz adlı bir subay tarafından ajanlaştırılıp partiye sokulduğu yazıyordu. Okuyorum ve düşünüyorum... M.Şener 1978'de Lice'nin Fiş köyünde yapılan PKK'nın birinci kuruluş kongresine delege olarak katılıyor. Daha sonra MK üyeliğine seçiliyor. 1980'e kadar Kürdistan'ın çeşitli bölgelerinde faaliyet yürütüyor, 1980'de gözaltına alınıyor. Bir aylık gözaltı süresinde, bütün işkencelere rağmen tek bir kişiyi ele vermiyor. Cezaevinde üst düzeyde sorumluluk alarak örgütsel faaliyetini sürdürüyor. 1981 ölüm orucunda tam 44 gün yemek yemiyor, 5 gün de su içmediğinden komaya giriyor. Kemal Pir veya M.Hayri Durmuş "ölelim" dese ölecek bu kişiliğe "ajandır" deniliyor. 1980'de silahıyla gidip polise teslim olan Mecit Gümüş, Viranşehir PKK gurubunda itiraf yapan Faysal Dünlayacı diğer adıyla Kani Yılmaz (içerde yılanlar, dışarda yılmaz oldular) ise burada devrimciydiler! Sözde devrimciler M.Şener hakkında "ajandır" diye büroşür hazırlamışlardı.

Büroşürün bir yerinde, Şener'in güya söylediği sözlerden alıntıya yer verilmişti; Hayri Diyarbakır cezaevinde ölüm orucunda ölmeden birkaç gün önce "Şener, artık cezaevi temsilcimiz sensin" demiş. Buraya itiraz ettim. Hayri böyle bir söz söylemedi dedim. "Kendisi bunu önderliğe söyledi" dediler. "O zaman yanılmak için söylemiş" deyince hep bir ağızdan "Deme ki, sen önderliğin yanılacağını düşünüyorsun ha!" dediler. Dayanamadım "vallahi ben yalnızca Allah'ın yanılmayacağını biliyordum da" dedim alaylı bir edayla. Suratlar taşa kesti! Tek bir kelime daha konuşsam kavga çıkar gerekçesiyle sustum. Bir bayan sesizliği bozdu: "Selim arkadaş, bu büroşürü önderlik onaylamış, sen büroşürü eleştiriyorsun, bu doğru bir tutum değildir" dedi. Anlıyorum ki, önderliğin onayladığı bir büroşür eleştirilmez! Büroşürün mantığı ile imza atanların konumunu yanyana getiriyorum, gülesim geliyor, gülemiyorum.

M.Şener 1984'te cezaevinde elbise giydirme konusunda rolü oldu. Tahliye olduktan sonra, şu şu kanıtlarla ajandır denilse, inanacağım. Ama yalanlardan başka ortada kanıt yoktu. Büroşürü yanıma aldım, içinde olduğum takımın yanına gitmeyi düşünüyorum. Ulu önderimiz gittiğinde Sakine ile konuşmak aklıma geldi. Dr. Baran'a söyledim, Sakine'yi çağırdı. Yönetim odasının karşısındaki binaya geçtik. Yalnız konuşmamızın çok, ama çok tehlikeli olduğunu bilmiyordum. Sakine cezaevi arkadaşım, çok sevdiğim değer verdiğim ama bazı tutumlarını beğenmediğim, eleştirdiğim bir arkadaşım. Cezaevinde Hamili Yıldırım'la nişanlanmıştı. İki kişi nişanlanmak istediklerini bana söylediklerinde çok sevinmiş, nisan yüzüklerini almak istemiştim. Nişan yüzüklerini henüz takmadan, Şener'in ayak oyunlarıyla (Bu ayak oyunları Şener'in Apo'cu mantığından kaynaklanıyordu) Hamili Yıldırım cezaevi örgütünün merkez üyeliğinden düşürüldü. Biz bir gurup arkadaş Diyarbakır cezaevinden Urfa cezaevine sürgün edildik. Hamili merkezden düşürülünce Sakine'de Hamili ile ilişkisini kesiyor ve ona karşı tavır alıyor. Bu kez M.Şener'le nişanlanıyor. Hamili ile ilişkilerini kestiğini duyduğumda çok kızmıştım. Kendisine yazdığım bir mektupta "Hamili merkezden düşürüldüğü için ilişkini kestir, sevginin ve aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Eğer bu anlayışını bırakmazsan yakında yeni bir sorumlu bulursun" demiştim. Meğer Sakine çoktan Şener'i bulmuştu.

Sakine, Mustafa Karasu'ya yazdığı mektuplarda M.Şener ile ulu önderimizi çok övüyor, göklere çıkarıyordu. Bir kadının, ama mistik bir kadının tanrıları övmesi gibi. Mektupları okuyunca yüzümü buruşturuyordum, bazen de kızılıyordum. Mustafa Karasu ve Şener ile Apo'yu kusursuz gördüğünden "sen zaten dünyada hiçkimseyi beğenmiyorsun ki" diyorlardı. Bu konularda Sakine'yi eleştirmek için çağırmıştım. Sakine'nin yüzüne baktım; kurumuş, ezilmiş, büzülmüş, kapalı bir odada oksijensiz kalmış sanılır; zayıflamış, bir deri bir kemik. O görkemli, coşkulu, heyecanlı, direnişçi Sakine'den eser yok. Kupkuru bir kafa, çukura düşmüş iki göz, sülük gibi büzgün dudaklar, küçük bir bıçak gibi yüzünün ortasına batırılmış burundan ibaretti Sakine. Gözleri benden bir umut bekliyordu, öyle hissettim. Buna rağmen eleştirilerimi yüzüne karşı söyledim. Mektubumda ileri sürdüğüm düşüncelerimi daha detaylı ortaya koydum.

"Tamam, benim hatalarım var, ama işler senin bildiğin gibi değil" dedi. Ve ağladı. İlk olarak onun ağladığını görüyorum. Diyarbakır zindanının zulüm fırtınasında bir abide gibi dik durmayı başaran, işkence altında asla ağlamayan bu kadının, burada ağlaması beni şaşırttı. "Duygusal davranma! En büyük hatalarından biri, Hamili merkezden düştü diye, onunla ilişkini kesip Şener'le nişanlanman oldu" dedim. "Sorun bu değil dedi, buraya yeni geldin sana hiçbirşey anlatmam, herşeyi kendin gör ve öğren" dedi. Ayrıldık

Konuşmalarımızın tümü bunlardı. Daha sonra Sakine ile ulu önderimize karşı komplo düzenleme toplantısı yaptığımı öğrenecektim. Ulu önderimiz iki kişinin yanyana gelip konuşmasından neden korkuyordu? Bizim partimizde böyle birşeyin olacağına inanmazdım. Tabi, sonradan ulu önderimizin, çok büyük suçlar işleyen ve bu suçların açığa çıkmasından korkan kişilerin psikolojisine kapıldığını öğreneceğim.

Takımda arkadaşlarımla tanıştıktan sonra büroşürün tümünü okuyorum; yüzde sekseni yalan diyorum kendi kendime. Yazılanlara inanmıyorum. Çünkü cezaevini en iyi ben biliyorum, büroşürü yazanlar değil. M.Şener direnirken bu büroşürü yazanların çoğu, canını kurtarmak için işkencecilere yalvarıyordu. Önceden ajan olan birine, üç yıl Diyarbakır sopaları, zincirleri, copları atlamaz. Önceden ajan olan biri 44 gün ölüm orucuna dayanamaz, diyorum. Çok sonraları anlıyorum ki, çarpıtılmak istenen bir tarih var. Tarihi yazanlar, tarihin ırzına geçenler tarafından yargılanıyorlardı. Benim yaşadığım gerçekler, burada gerçek değildi.

Burada 2+2=4 değil, 5 eder deniliyordu. Cezaevi teslimiyetçileri ve itirafçıları, bir diktatöre dalkavuk olmak zorunda kalmış bir kaç kişi, Mahsun Korkmaz akademisi gibi kutsal bir yerde, bir büroşür yazmışlar, ulu önderimiz bu büroşürü onaylamış. Bu mu doğru, yoksa yaşadıklarım ve gördüklerim mi? Elbette önderlik ne söylerse, o doğrudur! Çünkü önderlik bir kurumdur ve bir ulusu temsil ediyor! Bu ulus yanılmaz, bütün ulus yalan söylemez! Resmi ideoloji böyle buyuruyor. Kaldığım takımda arkadaşlarla konuşmaya başlıyorum. Mücadeleye yeni katılanlar var. Birkaç yıllık olanlar var. Avrupa'dan gelenler var. Kürdistan ve Türkiye'nin çeşitli ilerinden gelenler var. Hemen hemen hepsi önderlikten söz ederken, bir tanrıdan söz eder gibiler. Ders programına bakıyorum, baştan sona önderlik ile ilgili; önderliğin yaşamı, stratejik ve taktik önderlik, önderliğin vuruş tarzı ve çalışma tarzı, önderliğe karşı gelişen tasfiyecilik, parti tarihi (Bu ders önderliğin yaşam öyküsüdür.) Önderliğin ocak çözümlenmeleri, mart, nisan-mayıs, haziran-temmuz, ağustos-eylül, ekim-kasım, aralık çözümlenmeleri. Önderliğin 86, 87, 88, 89, 90 çözümlenmeleri. (11)

Biz cezaevinden çıkanlar buna yabancıyız. Yani böyle bir önderliğe yabancıyız. Dışardakiler de partiye yabancı. Çünkü parti denilince, onlar önderliği (Apo'yu) anlıyorlar. Onlara böyle kavratılmış. Biz ise "önderlik" denilince partiyi anlıyoruz. Bir gerilla: "Cezaevinden çıkan arkadaşların yaşam tarzı, partinin yaşam tarzına benzemiyor" diyor "Nasıl benzemiyor? Biraz açıklar mısın?" diyorum. "Örneğin önderliğe karşı yaklaşımları çok kötü" diyor. "Nasıl yaklaşıyorlar?" diye soruyorum; "Sanki önderlik arkadaşlarıymış gibi karşısında konuşuyorlar. Konuşurken el kol hareketleri yapıyorlar, önderlik onları derste ayağa kaldırdığında, kendilerine 'otur' denilmeden oturuyorlar, önderliğin yanında çok konuşuyorlar, bazıları önderlikle tartışmaya kalkıyor. Bu PKK'nin uslubu değil, düşmanın uslubudur" diyor. Evet söylediklerini çok iyi anlıyorum. Ama size devrimciliği, particiliği yanlış kavratmışlar. Abdullah yoldaş, bizim arkadaşımızdır. El kol hareketleri konuşmayı güçlendirir. Abdullah arkadaşta konuşurken, el kol hareketleri, hatta kaş göz hareketleri yapmıyor mu? Ona serbest olan, bize niye yasak olsun? Bir insan derse kaldırıldı mı, gerekenleri söyledikten sonra oturmasında sakınca yoktur. Hatta ayağa kalkmasına da gerek yoktur. Abdullah arkadaşla tartışmak ya da yanında konuşmak niye kötü olsun? Abdullah arkadaş günlerce konuşunca iyi de, cezaevinden çıkan arkadaşlar konuşunca, neden düşmanın uslubu olsun, demek geçiyor içimden. Ama bunu söylemenin gereksizliğini hissettiğimden susuyorum.

Resmi ideoloji ona öyle buyurmuş ve buyruk tartışılmazdır. Tanrı buyurur, kul "amin"

der. Önderlik konuşur dalkavuk dinler, önderlik karşısında dalkavuğun yapacağı şunlardır: Put gibi durmak, söylediği her söze "evet başkanım, doğrudur başkanım, öyledir başkanım, ayetlerinden güç alıyorum başkanım..." işte önderlik uslubu budur. Avrupa'dan akademiye gelen biri, cezaevinden tahliye olup akademiye gelenleri eleştiriyor: "Uslup bozuk" diyor, "arkadaşlar Avrupa'da önderlikle konuşurken bile, hazırol vaziyete geçiyorlar, diyor. Sakine arkadaş yirmi yıllık PKK olmasına rağmen, bir arkadaşıyla konuşur gibi, el kol hareketleri yaparak önderlikle tartışıyor" diyor.

Diyarbakır askeri mahkemelerinde, sanık kürsüsünde siyasi savunmayı yapan Sakine'yi gözlerimin önünde canlandırıyorum; oradada işkenceciler el kol hareketlerini yasaklamışlardı. Sakine dinlememişti yasakları, söyleyeceklerini parmağıyla yumruğuyla güçlendirmişti. Bir gün sonra Faysal Dünlayıcı ile akademi yönetim binasının yanında görüşüm. Diyarbakır cezaevinde birlikte yatmıştık. 1980 yılında henüz cezaevinde işkence başlamadan önce aynı koğuştaydık. Bize işkence yapılmaya başlanınca, protesto etmek amacıyla topluca açlık grevine girdik. İki gün sonra işkenceciler koğuşumuzu basmaya geldiler. Bizi havalandırmaya çıkarıp dövecek ve zorla helva yedireceklerdi. Faysal Dumlayıcı, dayak yememek için "ben açlık grevinde değilim" dedi. Dışarı çıkarmadılar, koğuştaki herkes dövüldü, yalnız ona karışmadılar, sonra gönüllü teslim oldu. Kısmi itiraf yaptı, siyasi savunma yapmadı, partiye sahip çıkmadı. Hiçbir (Toplu olanlar hariç.) direnişe katılmadı. Faysal Dumlayıcı, kod adıyla Kani Yılmaz, şimdi ulu önderimizin danışmanı, Lübnan temsilcisi ve akademi yönetiminden sorumlu. Kani beni çok iyi tanıyor. Cezaevinde teslim olmasına, itiraf yapmasına, savunma yapmamasına, direnmemesine rağmen ilişkilerimiz iyiydi. İşte bu Kani Yılmaz veya Faysal Dumlayıcı, bana "Selim arkadaş en kısa zamanda uslubunu düzelt" diyordu. "Abdullah arkadaş deme, bu bize yabancı bir usluptur. Ya parti önderliği ya da başkan demek gerekiyor, parti önderliğini yakından tanımamışsın. Kürdistan'da gerçekten çok büyük, çok yüce bir önderlik doğmuştur! O yalnız PKK önderliği değildir, bu terim yetersizdir, ulusal önderdir. Aslında bunun ötesinde dünyadaki bütün insanlığı temsil ediyor! Önderliği böyle değerlendirip, buna göre davranmamız gerekir. Seni iyi tanıyorum gerçekten saygı duyuyorum, cezaevinde girdiğim tutumlardan dolayı kendimi lanetliyorum, diyordu. D.Bakır cezaevinde Mustafa Kemal'i överek göklere çıkarmaya alışan Faysal arkadaşımın ilk önderlik dersimi almış oldum.

Nesim Kılıç'la karşılaşıyorum. 12 Eylül darbesi döneminde PKK merkez komite üyesiye tutuklanmış, 11 yıl Diyarbakır ve başka cezaevlerinde kaldıktan sonra tahliye olmuş, akademiye gelmişti. Cezaevinde Nesim'le samimiydik. Oda benim gibi mizahi seven, açık yürekli ve açık sözlü bir arkadaştı. Benden önce akademiye geldiği için karşılaştığımızda ona: "Burada ne var ne yok?" diye soruyorum, "tek kelimeyle vahim! Bizi düşman olarak görüyorlar arkadaşım, açık açık söylüyorlar, siz Şener'cisiniz" diyorlar.

Başka arkadaşlarla konuşmalardan sonra, bizi "Şener'ci" olarak değerlendirdikleri sonucuna vardım. Demek ki, biz buraya gelmeden çok önce, ulu önderimiz gerekli çalışmayı yapmış, resmi ideolojinin deyimiyle; yapıyı bize karşı hazırlamıştı. Eşimin neden benimle konuşmadığını, öğrencilerin neden bana karşı soğuk davrandıklarını anlıyorum artık. Demek ki ben, Şener'ciyim de, haberim yokmuş diyorum. Ama Şener'ci olmayı, Apo'cu olmak kadar tehlikeli olarak değerlendiriyordum. Üstelik Şener'le uyuşan bir yapım da yoktu. Ama kısa zamanda sorunun nerede yattığını görüyorum. Şener'in kişilik sorunu olmadığını, tutumu bir yaşam tarzı, olaylara bakış açısı sorunu olduğunu görebiliyorum. Cezaevi ile ilgili değerlendirmelerden, ulu önderimizin kullanımını bize verdiği nasihatlerden herşey açık seçik ortadaydı. Ve ben kesinlikle Şener'in ajan olmadığını emindim.

Cezaevinde düşmana boyun eğmeyen, yıllarca direnen, içerde örgütü oluşturup geliştiren, mahkemelerde siyasi savunma yapan, en zor koşullarda; Türk sömürgeciliğine karşı, Kürt halkının gür sesi olmayı başaranlar, bir kimlik kişilik sahibi olmuşlardı. Bu kişilik, doğru bildiği yoldan asla sapmayan, hak-hukuk, bağımsızlık-özgürlük için kellesi koltukta, zora-despotizme, sömürgeciliğe (Şam sömürgeciliği buna dahildir.) asla boyun eğmeyen,

yoldaşlarına ölümüne bağlı bir kişilikti.

Bu kişilik, ulu önderimizin yarattığı ortama, yani köle tipin yaratıldığı yere geldiğinde; kendini kul, köle, dalkavuk, ulu önderimizi tanrı, efendi ve sultan olarak görmüyordu. Bu kişiliğin yaşam, davranış ve konuşma tarzı; kölenin, dalkavuğun ve kulun yaşam tarzı gibi değil, kendine güvenen başı dik özgür insanın yaşam, davranış ve konuşma tarzıydı. İşte Şener'cilik denilen, cezaevi kişiliği denilen olay bu idi. Demek ki, Şener, köle gibi değil; özgür insan gibi davrandığı, konuştuğu; ulu önderimizi tanrı olarak kabul etmediği için ajan olarak damgalandı. Evet, dalkavuk gibi olmazsam, ulu önderimizi tanrı olarak kabul etmezsem ajan olarak damgalanacağımı ve öldürüleceğimi adım gibi biliyorum artık. Bu durum; Suriye sömürgeciliğinin, bir Kürt eliyle yeni şekillenen direnişçi, bağımsızlıkçı, özgürlükçü Kürt kişiliğinin tasfiyesinden başka birşey değildi.

Cezaevlerinden tahliye olup akademiye gelenlerin sayısı kırkı aşmıştı. Bunlardan yedi veya sekizi direnişçiydi. Diğerleri cezaevlerinde kayıtsız şartsız boyun eğmişlerdi. Türk askerlerinin ve subaylarının her buyruğuna "emredersin komutanım" deyip uymuşlardı. Yıllarca kul, köle, dalkavuk eğitimi görmüş, kişilikleri, onurları şahsiyetleri erozyona uğramış, insanlığa özgü erdemlerini, cezaevi erdemlerini cezaevi duvarları arasında bırakıp gelmişlerdi. Gelirken alınları açık başları dik değildi. Kendilerine güvenleri yoktu, direnme mekanizmaları kırılmıştı.

Mecit Gümüş, Faysal Dumlayıcı, Fevzi Yönden, Mustafa Göçmen, Ali Aksoy cezaevinde, düşmana teslim olmuş, itiraf etmiş, direnişlere katılmamış kişilerdi. Bunlar burada akedeminin en iyi askerleri, ulu önderimizin en yakınları ve akedeminin komutanlarıydılar. Ulu önderimizin bunlara yönelik tek bir eleştirisi yoktu. Çünkü yaşam tarzları ve uslubları ulu önderimizin istediği biçimdeydi. Ve akademide ispiyonculuk görevini bunlar üstlenmişlerdi.

12 Eylülün ve yüzbaşı Esat Oktay'ın kullandıkları kişiliksizleştirdikleri tipler, ulu önderimizin bulunduğu ortama geldiklerinde, hiç yabancılık çekmiyor, zorlanmıyorlardı. Çünkü yaşamlarında bir değişiklik olmuyor, sadece efendi değiştirmiş oluyorlardı. Cezaevinde yaptıklarını akademide yaparak, gösterdikleri davranışları burada da sergileyerek, ulu önderimizi çok memnun ediyorlardı. Ulu önderimiz, başı eğik, boynu bükük, buyrulan herşeye "emredersin" diyen kul arıyordu. Diyarbakır cezaevinde yüzbaşı Esat'ın yarattığı bu tipi çok seven ulu önderimiz, yüzbaşı Esat'ın boyun eğdiremediği, alınlarından öpmek zorunda kaldığı, bağımsızlıkçı-özgürlükçü kişiliklerden nefret ediyor ve öldürüyordu. Çünkü onun ardındaki başka bir Esat, öyle buyuruyordu.

Mahsum Korkmaz akademisinde yaşam tarzı ve uslubu bozuk olanlar ben, Sakine Cansız, Mustafa Gezgör, Ferhan Güllü, Zeki Yılmaz, Cahide Şener ve Nesim Kılıç'tı. Bizler "Sorunduk, kendimizi parti ortamına dayatıyorduk" Ulu önderimizin deyimine göre "ikinci tip önderlik şekilenmesiydik." Hakkımızda yapılan değerlendirmeler bunlardı. Böyle değerlendirildiğimiz için, cezaevinde itirafçılık yapanlar, devlete teslim olanlar üzerimize geliyorlardı. Cezaevinde direnişçi olduğumuzdan dolayı bizden nefret ettikleri gibi, burada da nefret ediyorlardı. Ve cezaevlerindeki görevlerini burada üstlenmişlerdi. Orada yüzbaşı Esat'a dayanarak bizi kullandırmaya çalışmışlardı. Burada başka bir Esat'ın akademi uzantısı olan ulu önderimize dayanarak bizi kullandırmaya çalışıyorlardı. Benim için iki Esat arasında hiç bir fark yoktu. Yöntemleri, taktikleri, amaçları aynıydı. Köle Kürt yaratmak, çoğaltmak, kullanmaktı. Özgür kişilikli bağımsız düşünebilen, kişilikli Kürdü imha etmekte. Birinci Esat'a karşı açık direniştim. İkinci Esat'ın yüzü bir Kürt'le gizlenmişti! Kimse bunu göremiyordu. Bu da açık direnmenin koşullarını ortadan kaldırıyordu.

Bir gün akademi yönetiminde komutan olan Mecit Gümüş'ün, bir sözüne tepki duyduğumda bana "konuşmalarına dikkat et, burası cezaevi değil, akademi. Uygulama var ha!" demişti. Cezaevinin teslimiyetçisi, akademide beni cezaevine atmakla tehdit ediyordu. O zaman anlıyorum ki burası devrimci bir akademi değil, aslanların çakallara boğdurulduğu bir vadi. Dayanamıyor Mecit Gümüş'e "siktir ol " diyorum. Suratı kıpkırmızı kesiliyor ve çekip gidiyor. Tabi Mecit Gümüş'e " siktir ol " demek, akademi

yönetimine, dolayısıyla ulu önderimize " siktir ol" demek olduğunu sonradan anlıyorum. Dosyam kabarıyor devrim kaçkını ve cezaevinin teslimiyetçisi; akademi yönetiminin ve önderliğin temsilcisi oluyor, bende yönetim ve önderliğin karşıtı.

Akademide sorun olan kişileri kısaca tanıtmakta yarar vardır: Sakine Cansız: 1975'te PKK'ye sempati duydu. Kısa süre sonra profesyonel olarak çalışmaya başladı. 1978'de Fiş köyünde yapılan PKK'nin birinci kongresine katıldı. 1979 yılında Elazığ'da gözaltına alındı. Sakine ile birlikte gözaltına alınanların içinde, merkez komüte üyeleri de vardı, çoğu çözülmeye rağmen, Sakine susmasını bildi. 1982'de Malatya cezaevinden tek başına firar etmeyi başardı. Dışarda kendisine yardımcı olacak olmadığından, tekrar tutuklanarak, daha sonra Diyarbakır cezaevine gönderildi. Diyarbakır cezaevindeki bütün direnişlere katıldı. 300 sayfayı geçen savunmasıyla Kürdistan tarihinin örnek kadınıdır. Fransızların ulusal kadın kahramanı Jaan De Ark ve Roza Lüksemburg'un benzeridir.

Mustafa Gezgör: 1975'ten sonra bütün yaşamını Kürdistan ulusal mücadelesine adadı. Tutuklanmadan önce birçok silahlı eyleme katıldı. Tutuklandıktan sonra, kaldığı cezaevlerinde tüm tutukluların devlete teslim olmasına karşın, o tek başına yıllarca direndi. Cezaevlerindeki bütün açlık grevlerine ve ölüm oruçlarına katıldı. Diyarbakır cezaevinde tünel kazma işlerinde inanılmaz becerilerini ortaya koydu. Tarihçi, şair ve yazardı. "Parti karşıt dır!" suçlaması altında tutulduğu için; biran önce Türk ordusuyla çarpışmak, bu iddiayı çürütmek onun tek arzusuuydu. Nihayet 1992'de bu arzusunun gerçekleşti. (12)

Ferhan Güllü: 1975 lerde Kürdistan ulusal mücadelesinin saflarına katıldı. 1978'de profesyonel çalıştı. Cesur, disiplinli, fedakar ve eylemci bir yapıya sahipti. 12 yıl çeşitli cezaevlerinde kaldı. O da Mustafa Gezgör gibi, herkesin boyun eğdiği cezaevlerinde tek başına direndi. Boyun eğmedi, dayatılan kurallara uymadı, parti bayrağını zulüm kalelerinin burçlarında dalgalandırmayı başardı. Antep cezaevinin tüneline denilebilir ki, bir başına kazdı. Akademide "savaşa gitmek istemiyor, hasta numarası yapıyor, cezaevi kişiliklidir, bunalımlı bir tiptir, Zaza kafalıdır" gibi değerlendirmelere tabi tutuldu. Midesi genişlemişti, sürekli kusuyordu. Tedavi edilmedi, ölüme terk edildi. Mecburen şehir faaliyetlerine gitti ve İstanbul'da tutuklandı. Poliste susmak yine tercihi oldu.

Zeki Yılmaz: Laz olmasına rağmen, 1975 lerde Kürdistan ulusal kurtuluş saflarına katıldı. Ailesini öğretmeliğini, ülkesini terk etti. Birçok silahlı eylemde yer aldı. 1980'de tutuklandı. Diyarbakır cezaevinde ön saflarda direnenlerle birlikte oldu. İdam cezasına carptırıldı. Tahliye olana kadar devlete boyun eğmedi. Akademide geldiğinde geri plana atılarak susturuldu. Daha sonra Apo'nun talimatı üzerine dağda tutuklanarak idamdan yargılandı, akıbeti bilinmiyor.

Nesim Kılıç: 12 Eylül darbesi döneminde merkez komüte üyesiydi. Apo dışarı kaçtığında, o, iç merkezde görevliydi. Mardin'de tutuklandı, poliste iyi tavır sergilememesine rağmen, merkez komite üyesi olması tasfiye edilmesi için yeterliydi. Akademide gördüğü yaklaşım karşısında "Bir yurtsever olarak kalmak istiyorum" demişti.

Cahide Şener: Cahide'nin önemli özellikleri yoktu. Sakine cansız'la birlikte cezaevinde kalması, Kürt kamuoyunda tanınmasını sağladığından, Apo'nun hışmına uğradı. Akademiden gittikten uzun bir süre sonra "kurtuluşu (!)"Türk polisine sığınmada buldu.

Yukarda kısaca tanıttıklarım ve ben, akademide ne kadar devrimden uzak, partiye karşı idiysek; Diyarbakır cezaevi teslimiyetçileri ve itirafçıları, Mecit Gümüş, Fevzi Yöndem, Mustafa göçmen, Ali Aksoy ve Faysal Dunlayıcı o kadar devrimci ve önderlik çizgisine yakındılar.

Nitekim ulu önderimiz, bunlardan Mecit Gümüş'e çok güvendiği için, GAP bölgesine koordinatör olarak gönderdi. Mecit GAP'a gittikten beş altı ay sonra yakalandı. Bildiği bütün bilgileri polise verdi, tüm ilişkilerini tutuklattı, yüzlerce insanı işkenceye aldırttı. GAP bölgesini tasviye etti. Ayrıca polisin düzenlediği televizyon oturumunda itiraf yaptı.

Tutuklanıp cezaevine konulduktan sonra, cezaevinde özeleştiri vererek, tutuklu temsilcilerinden biri oldu.

Faysal Dunlayıcı: Lübnan sorumlusu iken, ulu önderimizin talimatıyla, cezaevinin kahramanı Mustafa Karasu ile birlikte Avrupa'ya gönderildi. Faysal yani Kani Yılmaz, Avrupa koordinatorü ve ulu önderimizin sözcüsü oldu. Mustafa Karasu'da onun denetimine verildi.

Fevzi Yöndem ve Mustafa Göçmen: Antep-Suruc sorumluları olarak gönderildiler. Fevzi Yöndem tutuklanınca eskiden olduğu gibi tekrar itiraf etti. Polisin hiç bilmediği bilgileri verdi, gazetelerde itirafları yayınlandı, bir süre polisle birlikte çalıştı. Diyarbakır cezaevine konulunca oda özeleştiri verdikten sonra, tutuklulara ulu önderimizin çizgisini kavratmak için eğitim çalışmaları düzenlemeye başladı.

Ali Aksoy: 1992'nin ilk baharında Mardin bölgesinde, koordinator olan Faysal Kurt'un yerine koordinator olarak atandı. Akademide veya ulu önderimizin anlayışına göre devrimci tek bir ölçütü vardı; ulu öndere kayıtsız-şartsız, koşulsuz boyun eğmek, onu tanı olarak görmektir. Bizler bunu yapmayı başaramadığımız veya istemediğimiz için "şeytan" olarak görüldük. Biz akademide birer şeytan'dık. Özellikle ben ile Sakine tam tamına şeytan olarak değerlendiriliyorduk. Akademide, İslam dininde; tanrı için yapılan bütün övgüler ulu önderimi, şeytan için yapılan bütün yergiler, ben ile Sakine için yapılıyordu. Önderlik yapıcı, biz bozucuyduk. Önderlik düzeni sağlıyordu, biz karıştırıyorduk. Önderlik disiplini oluşturuyor, biz lackalaştırıyorduk. Önderlik savaşı, biz savaşı durdurduk!

Buradaki kültür, İslam dinindeki tanrı ile şeytan kültürünün aynasıydı. Mantık aynı mantık. Suudi Arabistan'a haca giden hacılar, şeytan'ı taşlama vadisine gittiklerinde, şeytana ne kadar taş vururlarsa o kadar sevap kazanacaklarına inanırlar; Bekaa vadisinde ise ben ile Sakine'ye en fazla sözle taşıyanlar; ulu öndere o kadar yakın oluyorlardı. Bunları abartısız yazıyorum. 1992 Temmuz ve Ağustos ayetleri incelenirse söylediklerimin ne kadar gerçek olduğu anlaşılır.

Akademide katıldığım ilk ders "Kürdistan'da kadın sorunu ve aile" dersi idi. Ulu önderimiz bu konuya çok önem verdiğinden, çok sayıda ayet indirmişti. Dersi anlatan arkadaş, bu ayetleri ha bre tekrarlıyordu: "Aile ocağı ajan bir kurumdur. Evlilik mücadeleden kaçmak ve ajanlıktır. Devrimci evlilik diye bir evlilik yoktur. Feodal ve burjuva evlilikler yozluktur" gibi sözler tekrarlanıyordu. Dersin anlatım bölümü bitince, söz hakkı istedim. Görüşlerimi şöyle anlattım: "Arkadaşı dikkatle dinledim. Doğru görüşlerle birlikte, yanlış anlayışlar daha fazlaydı. Olaylara düz bakmak doğru değildir. Kürdistan'da kadın erkek ilişkilerine baktığımızda, gerçek ilişkiler hakimdir. Biz bu ilişki tarzına; kadının horlanmasına, bir meta gibi görülmesine karşıyız. Evlilikler, kişileri ulusal kurtuluş mücadelesine katılmakta alıkoymuyorsa, eleştiririz. Ama her türlü evlilik ajanlıktır diyerek, kadın ve erkek arasındaki duygusal ve cinsel ilişkiyi red etmek, sapıklıktır. Doğaya, doğa kanunlarına karşı gelmek demektir. Dünyada hiçbir güç böyle bir ilişkiyi yasaklayamaz, red edemez. Konunun daha iyi anlaşılabilmesi için, bir örnek vermek istiyorum: Bir şehir düşünelim; yolları bozuk, trafik işaretleri yok, araba sürücülerinin hepsi acemi olsun. Bu şehirde her gün onlarca trafik kazasında yüzlerce kişi ölsün. Sonra çözüm için bir "akıllı" trafik kazalarını önlemek ve insanların ölmelerinin önüne geçmek için, yani sorunun çözümü için, arabaların trafiğe çıkmasını yasaklasın. Bu çözüm değil çözümsüzlüktür, hatta daha büyük bir çözümsüzlük. Peki bunun çözümü nedir? Şehrin eskimiş yollarını düzeltmek, gerekli yerlere trafik işaretleri koymak, sürücülerini eğitmek ve trafik akışını sağlamaktır. Kürdistan'da kadın erkek ilişkileri geridir gerekçesiyle, her türlü evliliği, dolayısıyla cinsel ve duygusal ilişkiyi yasaklamak, arabaların trafiğe çıkmasını yasaklayan 'akıllı' adamın önlemine benziyor. Biz kadın erkek sorununu daha 1976'larda tartışmıştık. Evliliğe karşı olan, cinsel ve duygusal ilişkiyi red eden birisi, o tarihte de vardı. Bu adam daha sonra bir kıza tecavüz etti. Olay açığa çıkmasını diye, kızı ajanlıkla damgalıyarak 'ajandır' gerekçesiyle bir erkek arkadaşına vurdurttu. Bir süre sonra erkeği de 'ajandır' gerekçesiyle öldürttü. Ama buna rağmen

işlediği suçlar ortaya çıktı. Kendi kazdığı kuyuya kendi düştü. Gerilla koşullarında, evlilik ilişkilerini sürdürmenin güçlüklerini biliyorum. Bu durumu göz önünde bulundurarak ileri bir kadın erkek ilişkisi yaratmamız gerekiyor" diye açıkladım.

Anlattıklarımı herkes pür dikkat dinlemişti. Bütün tabuları yerle bir ettiğimden haberim yoktu. Tam kul olanlar, ayetlere inananlar, başlarına taş yağacak, felaket kopacakmış gibi sağa sola bakıyorlardı. Dersi anlatan arkadaş, şaşkınlıktan sıyrılınca: "Heval, benim anlatıklarım önderliğin çözümleridir" dedi. Bu arada eşim söz hakkı istedi; kızmış, tabusuna saldırılmış, totem dönemindeki bir kadına benziyordu hareketleri. Sözüne, "bende bir zamanlar evliydim" diye başladı. "Ama şimdi evlilikten nefret ediyorum., evlendiğime bin pişmanım! Biz Diyarbakır cezaevinde tutsak iken askerler eşimi soyarak, beni karşısına götürdüler, eşimin kuralara uymasını istediler. Ve eşim kuralara uydu. İşte orda evliliğin düşman işi olduğunu anladım," diye bitirdi. Sakine evliliğimizi savunmak için ayağa kalktı, susturdular. Ortalık darmadağın, kafalar alak bulak oldu. Meğer ben ayetlere karşı çıkmışım, evliliği yasaklıyana "sapıktır" demişim. Bu akademide ulu önderimize yapılan en büyük saldırıymış. Derse ara verildi, dışarı çıktık. Kullar kızgın, kullar şaşkındı. Yönetimde görevli olanlar, ulu öndere rapor yazmak için yönetim binasına doğru koşuyorlardı. Diğer öğrencilerin çoğu korkulu gözlerle bana bakıyor, ben ise görüşlerimi dile getirmiştım. Ve dışarda etrafımda toplananlara konuşmaya devam ediyordum.

Bir ara yalnız başıma gezerken, zeki olduğu gözlerinden belli olan siyah saçlı, orta boylu, estetiği düzgün genç bir kız yanıma geldi. Benimle konuşmak istediğini söyleyince, "buyur" dedim. Birlikte yürümeye başladık, adını sordum "Roza" dedi. Ardından: "Arkadaş, senin bugün anlatıkların başkası anlatsaydı, önce tutuklanır, ardından öldürülürdü" dedi. Hayretle kıza baktım "Olur mu öyle şey, ben düşüncelerimi söyledim. Niye tutuklanayım veya öldürüleyim ki?" dediğinde güldü: "Sen daha burayı kavramamışsın, önderliğin çözümlerine karşı ben düşüncelerimi söyledim demek, nedir biliyor musun, diye sordu. "Nedir?" dedim. Kız ilerdeki bir binayı parmağıyla işaret etti. "Nedir o ?" dediğimde, "hapishane" yanıtını verdi. Ve konuşmasını sürdürdü: "Aslında senin söylediklerin çok doğruydu, ama doğrular, her yerde söylenmez. Kendine dikkat edersen iyi olur, ben başıma gelenleri şu anda anlatamam," diyerek benden ayrıldı.

Roza'dan ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra, akademide savcı olarak görevli olan biri (Bu şahsin bir ay kadar önce idam cezasına çarptırıldığını, tutukluken "önderlik kimdir ve doğru temsili nasıl yapılır?" adlı kitabı yazdıktan sonra, ulu önderimiz tarafından af edilerek akademi yönetiminde savcı olarak görevlendirildiğini sonradan öğreniyorum.) yanıma gelerek, Roza'nın benimle ne konuştuğunu sordu. Takip altında olduğumu anladığımdan:

"Roza kimdir?" dedim.

"Biraz önce seninle dolaşan kızın adı Roza idi" dediğinde

"Yani benimle konuşamaz mı?"

"Konuşabilir de... " dediğinde, sözünü keserek:

"Onunla ne konuştuğumu sana anlatmak zorunda değilim. Bir daha böyle birşey yapma!"

"Sakin yanlış anlama, tehlikeli bir tiptir, onun için söyleyeyim dedim."

"Beni yoldan mı çıkarır?" dediğimde, gülerek:

"Hayır, 12 Eylül kişiliğidir de..."

Ulu önderimize hergün raporlar gitmeye başladı. Raporlarda "Akademi elden gitti, dersler amacından saptırıldı, çözümlerlere karşı çıkılıyor, kendilerini ortamımıza dayatıyorlar. Önderliği tanımıyorlar " deniliyordu. Yönetim işpiyoncu ağını harekete geçiriyor, Diyarbakır cezaevinde teslimiyetçi ve işpiyoncu olan, Antep, Adıyaman ve Mersin cezaevlerinde Türk devletine kul olanlarla birlikte akademide bizi işpiyonluyorlardı. Kiminle ne konuşuyorsak; on dakika sonra yönetime, akşam Şam'daki ulu önderimize ulaşıyor konuştuklarımız.

Hiçbirimizin partiye muhalefet etme düşüncesi yoktu. Ama gün geçtikçe, dersleri dinledikçe, parti diye bir kurumun olmadığını anlıyorum. Parti organizasyonu yok,

partinin üyeleri yok, karar mekanizmaları yok, kararlar azınlık çoğunluk ilkesine göre alınmıyor. Azınlık çoğunluğa tabi değil, birey partiye tabi değil, çoğunluk ve herşey bir bireye tabi. O birey ne derse, o doğrudur, çoğunluk bunu kabul etmek zorundadır.

Eskiden PKK de azınlık çoğunluğa tabi idi. Ama şimdi herşey tersine çevrilmiş; çoğunluk, ulus, in-cin, kurt-kuş, taş-toprak bir tek bireye tabidir. PKK ortadan kaldırılmıştır. Ulu önderimiz kendisini PKK'nin yerine koymuştur. Partinin yerinde ulu önderimiz, onun dalkavukları ve ispiyoncuları vardır. Bu üç grubun toplamına PKK denilmiştir.

Ulu önderimiz, akademiye gelmeden önce, durumun böyle olduğunu anladım. Hiç, ama hiç birşeye karşı çıkmıyorum, daha çok şey öğrenmek istiyorum; bunun için bütün ayetleri okuyarak geçmişi öğrenmeye karar veriyorum. Korkunç bir gerçekle karşı karşıyayım! Şimdiye kadar kimse bunu fark etmedi mi? Fark edenler korkudan söylemiyorlar mı? Bütün bu soruların cevabını bulmam gerekiyor ve ayetleri inceliyorum.

Ulu önderimiz ülkeden kaçtıktan sonra "partinin" üç kongresi yurt dışında yapılıyor, her üç kongrede ulu önderimizin ayetleri talimat olarak kabul ediliyor, kongre talimatları kayıtsız şartsız onaylanıyor. Kimlerin kongreye katılması gerektiğini ulu önderimiz tespit ediyor. Kongre öncesi ve sonrası bir çok devrimci tutuklanıyor, tasfiye ediliyor ya da öldürülüyor. Kongre disiplini adı altında düşüncelerini dile getirebilecek delegeler, uygulamaya alınarak diğerleri susturuluyor. Kongrelere katılan herkesin -kardeşi Osman bey hariç- kendisi pratiği kendisine mahkum ettiriliyor. Kongrelere sunulan kişisel öz eleştirileri okuduğumda, bu gerçek net anlaşılıyor. Kongrelerde özeleştiri vermeyen tek kişi, ulu önderimiz oluyor. O, özeleştiri vermez, eleştirir. Tanrı olduğundan hata işlemez, böyle inanılır. Kongrelerden sonra merkez komitesine seçilenlerin listesi ulu önderimize sunulur. Ulu önderimiz bu listeyi onaylamadığı gibi " ne merkez komitesidir diye sorar. Gereksiz bir şeydir. Bana bağlı olanlar bizim üyemizdir, taktik önderliktir" diyerek oluşumu ortadan kaldırır.

Nitekim, kongreler arasındaki zaman zarfında merkez komiteleri, bu güne kadar hiçbir toplantı yapmamış, hiçbir karar almamışlardır. Taktik önderlik olarak adlandırılan pratik görevliler, stratejik önderliğin, yani Apo'nun talimatlarını yerine getirmekle yükümlüdür. Oluşturulan resmi mantığa göre; stratejik önderlik ulu önderimizdir. Taktik önderlik ise gerilla komutanları, Avrupa ve orta doğu "sorumlularıdır," Taktik önderlikler karar alamazlar, düşünce üretmezler, politikanın ilkelerini saptıyamazlar, sadece ulu önderin aldığı kararları taktiksiz uygularlar. Merkez komitesinin ve partinin sadece adları vardır, kendileri yoktur. Bu Suriye sömürgeciliğinin çok usta bir şekilde PKK'yi tafsiye etmesidir ve bu durum ülkemizi sömürgeleştiren dört sömürgeci devletin çıkarınadır.

Arasına PKK merkez komitesi imzası, çeşitli bildirimlerde kullanılmaktadır. Bazı kişilerin ismi, merkez komite üyesi olarak geçmektedir. Bu da bir düzmedir. Ulu önderimizin kardeşi Osman bey, Cemil Bayık ve Suruç'lu Cemal'in adı, çeşitli basın yayın organlarında merkez komite üyeleri olarak geçer. Bu üçü dışında kimsenin bu ünvanı kullandığı görülmemiştir. Merkez komitesi imzasıyla kaleme alınan yazıların öyküleri şöyledir. Ben akademide iken Faysal Dunlayıcı, tek başına bildirimler yazıyor, altına PKK-MK imzasını koyup yayınlıyordu. Sonraları bu işi ben de yaptım. Ulu önderimizin talimatları doğrultusunda taktik önderlikte görevli olan herkes böyle yapabilir. Stratejik önderlik için biçilen konum, bunun dışında bir sonuç yaratmaz. Ulu önderimiz bütün ulusun, aynı zamanda bütün dünya insanının temsilcisidir! Böyle yüce bir kişinin yanında, merkez komitesinin sözü bile edilemeyeceği bilinen bir gerçektir. Bunları öğrenince, Suriye sömürgeciliğinin denetim altına aldığı ulu önderimizin, PKK'nin nasıl tafsiye ettiğini daha iyi anlamaya başladım.

Suriye sömürgeciliği, ulu önderimizi hangi taktiklerle kendisine bağlamışsa, ulu önderimizde aynı taktiklerle Kürtleri kendisine bağlamaya çalışıyordu. Nitekim benimle olan bir konuşmada, "otorite çok önemlidir, ben sizi boşuna mı uzun süre hazırol da bekletiyorum? Şam'da basit bir devlet memuru ile görüşmek istediğimde, beni bile, dört saat ayakta bekletiyorlar; adam otorite sağlamak istiyor" demişti.

Ulu önderimiz, PKK'yi tasfiye ettikten sonra; "Yaşasın bağımsızlık" sloganı yerine "yaşasın başkan Apo" sloganını geçirdi. Düzenlenen bütün yürüyüş, gece ve toplantılarda "yaşasın bağımsızlık" sloganı değil "yaşasın başkan Apo" sloganı atılıyor. İşte silahlı mücadele gelişti denilecek; silahlı mücadele gelişti gelişecek denilecek... Ama örgüt yok, kurum yok, karar mekanizması yok, halk örgütlü değil. Bir gün "Herşeyi durduruyorum" dediyse ulu önderimiz, enkaz dışında ortalıkta bişey bulamayacaksınız. Boşuna "Benden olmazsa bir gün ayakta duramazlar" demiyor! Çünkü ayakta durabilecek bütün yapıları ve insanları tasfiye etmiştir. Sık sık 'Benden olmazsa hiçbir şey kalmaz ' demesinin anlamı "kendim dışımda hiç bir şey bırakmadım, yedim, bitirdim" demek istiyor.

Nihayet ulu önderimizin akademiye geleceği haberi geliyor. Akademi öğrencilerinin silahları toplanıyor, yüksek tepelerdeki direklerde dalgalanan ordu ve cepe bayraklarının yanına, parti bayrağı asılıyor. Bize partiyi sadece önderlik temsil edebilir, önderlik akademiye geldiğinde parti bayrağı asılır, ayrıldığında kaldırılır, "deniliyor. Demek ki, partiyi sadece ulu önderimiz temsil ediyor! Akademide çok şey öğreniyorum ve güçleniyorum! Ulu önderimiz, 55 gün akademide kalacak. En önemli hedeflerinden birisi; M.Şener'in ajan olduğunu, bir cezaevi konferansı ile bize onaylattırmak, bundan sonra cezaevinden çıkacak olan eski PKK'lileri şimdiden mahkum ettirmek, özellikle Diyarbakır cezaevinde direnenleri ve Diyarbakır direnişlerini mahkum etmek, ben Sakine ve bir kaç arkadaş da etkisizleştirerek kullaştırmaktı.

Sorun sadece M.Şener sorunu değildi. Çünkü eski PKK'lilerden, direnişçilerden, gerçekten devrimci olan, düşünebilen, politikadan anlayan hangi arkadaş, ulu önderimizin hakim olduğu ortama geliyorsa, tanrılığı ile çelişkiye düşüyor. Bu tek tek bireylerin sorunu değil, cezaevinde yatan ve mücadelenin saflarına katılan bütün direnişçilerin sorunudur. Ulu önderimiz, 1983'ten beri öldürülmesi gereken PKK'lileri öldürmüş, kaçırılması gerekenleri kaçırtmış, intihara sürüklenmesi gerekenleri intihara sürüklemiş, oturtulması gerekenleri oturtmuş, geri kalanları kullaştırarak tanrılığını kabul ettirmişti. Geriye sadece cezaevlerinde kalan ve direnen eski PKK'liler kalmıştır. Bu insanlar, cezaevinde iken ulu önderimiz için zararlı değiller. Çünkü, cezaevindekiler henüz onun gerçek yüzünü anlamamışlardır. Onu bir yoldaşları, bir arkadaşları, mücadelecisi biri ve var olduğunu düşündükleri PKK'nin genel sekreteri olarak biliyorlar ve saygı duyuyorlar. İçerdeki dışarda kul-tanrı veya efendi-köle ilişkisinin hakim olduğunu iğrenç bir mekanizmanın ve yamyam bir destpotun olduğunu bilmiyorlar. Dışarı çıkıp yanına geldiklerinde, yarattığı dünyayı kavradıklarında, gerçeği görüyor ve objektif olarak direnişe geçiyorlar. Ulu önderimiz için bu büyük bir sorundur. Hemde vahim bir sorun! Efendiye karşı en küçük bir baş kaldırı, bütün köleleri harekete geçirebilir. Her an bir Spartaküs çıkabilir. Cezaevinde yatan eski PKK'lileri ve direnişçileri birer Spartaküs gören ve efendi psikozunun, narsizmin (13) kendisini ele geçirmesine izin veren ulu önderimiz, Diyarbakır cezaevinde direnenlere saldırmayı iktidarının yegane güvencesi olarak görüyor. "Düşman cezaevindekilerle oynamış, düşman cezaevindekileri rahabilite etmiş, düşman cezaevindekileri çocuklaştırmış, disipline gelmiyorlar, örgüte gelmiyorlar, silahlı mücadele istemiyorlar, zorluklara katlanmıyorlar" yalanlarından dolayı değildir eski PKK'lilere ve direnişçilere yönelmesi, eğer söz konusu belirlemelerden dolayı olmasıydı, Antep cezaevinde yatanlara; Mersin, Adıyaman, Adana cezaevlerinde yatanlara saldırmaması gerekirdi. Bu cezaevinde binlerce kişi yattı. 12 Eylül vahşetine karşı tek bir direniş olmadı, mahkemelerde tek kişi savunma yapmadı. Herkes teslim oldu, ispiyonculuk ve ihbar yaygınlaştı. Buralardan tahliye olanların büyük bir çoğunluğu tekrar mücadeleye katılmadı. Akademiye gelen birkaç kişi cezaevindeyken hergün "yaşasın Mustafa Kemal" diye, burada da "biji serok Apo" diye bağıryorlardı. Bunlara yönelik bir eleştiri, tek bir saldırı var mı? Yok. Diyarbakır cezaevinde ispiyonculuk, teslimiyetçilik yapanlara, mahkemelerde savunma yapmayanlara, PKK'ye sahip çıkmayanlara yönelik eleştiriler var mı? Onları mahum etmeye çalışıyor mu? Hayır.

Düşmanın oynadığı, düşmanın çocuklaştırdığı, düşmanın nörtürleştirdiği, düşmanın köleleştirdiği, düşmanın onursuzlaştırdığı adamlara çok güveniyor ve onlara çok önemli

görevler veriyor! Çünkü çocuklaşanlar, kullaşanlar, onursuzlaşanlar, köleleşenler gereklidir! Diktatörlük buna ihtiyaç duyar. Bunlar aracılığıyla çocuklaştıracak, kullaştıracak, onursuzlaştıracak insan aranır. Direnen insana; baş eğmeyen, onurunu koruyan, ülkesini bir çorbaya satacak kadar alçalmayanlara saldırılır. Kendini hak, Diyarbakır direnişçilerini ve eski PKK'lileri ise beyninin kanayan yarası olarak görür. Bu yaradan nasıl kurtulacağını düşünür. Son yılların bütün ayetleri bununla ilgilidir. Direnenleri ve direnişçileri mahkum etmek için ha bre yalan üretmekle. "Bunlar örgütlenmeye gelmiyor, silahlı mücadeleden kaçıyor, beceriksiz..." yakıştırmalarına "Ajan" damgalamaları ile direnişçileri öldürüyor, kaçırıyor, tasfiye ediyor, tutukluyor "ajan" suçlamalarıyla intihar vari eylemlerle yok ediyor.

Bundan sonra cezaevinden tahliye olan direnişçiler ve eski PKK'liler, ulu önderimizin sahasına gittiklerinde anlattığım gerçekleri göreceklerdir. Ya kul-köle-bu köle deyimini sakın Martov ile Lenin arasında polemik konusu olan "disiplin insanı köleleştirir" anlamında anlamayın. Ulu önderimizin yarattığı köle; Aristo'nun tarifini yaptığı köledir. Aristo "Köle konuşan allettir" demişti. Ulu önderimizin köleleri Aristo'nun köle tanımının daha aşağısına çekti. Çünkü ulu önderimiz kendi kölelerini kastederek "iki kelimeyi bir araya getiremiyorlar, konuşamıyorlar, çok zavallıdırlar," belirlenmesiyle kölelerini konuşamayan alet düzeyine düşürdü. Köleler, ya her türlü adiliğe boyun eğecekler ya kaçacaklar ya intihar edecek ya da öldürüleceklerdir. Kürt kamuoyu tarafından tanınanlar ise, köle olsalar da kurtulamayacaklardır. Diyarbakır cezaevindeki Esat'a köle olanların kurtulmadığı gibi, Şam'daki Esat'ın uzantısına köle olanlar, eğer çok tanınmamışlar ve yurtsever özleri varsa kurtulamazlar. İki Esat arasında kalmış bir nesilin çilesidir bu! Ulu önderimiz, önce benimle Sakine'yi mahkum edecek, bunu biliyorum. Beni ve Sakine'yi kullaştırmak için iki aracı vardı. Sakine Diyarbakır cezaevinde iken M.Şener ile nişanlanmıştı. Şener ise ulu önderimize baş kaldırarak fotoğraflarını yırtmış, göz altına alındığı için firar etmiş, muhalefetini sürdürüyordu. Ulu önderimiz, M.Şener'e "Türk ajanıdır!" diyerek kullarını buna inandırmıştı. Yani Sakine bir "ajanın " nişanlısıydı. Benim ise akademi yönetimindeki eşim, ulu önderimizin kulu idi. Onu da bana karşı kulanacaktı. Sakine'nin nişanlısı "çok tehlikeli bir ajan" benim eşim ise "kararlı bir devrimci." Çok tehlikeli ajan ile çok kararlı devrimci, diktatörün elinde birer sopa, bu sopalarla bizi kullaştırmaya çalışacaktı. Ulu önderimizin ilk dersini dağdan, cezaevlerinden, kasabalardan, avrupadan gelen yaklaşık 400 kişi ile birlikte dinliyorum:

"Düşman sizinle oynamış, sizi çocuklaştırmış, siz politikadan ne anlarsınız? Şener sizin adamınızdı. Düşman, ajanını sizin başınıza geçirmiş, haberiniz bile yoktur "Direndik kazandık" diyorsunuz. Ne kazandınız? Benden olmasaydı, hiçbiriniz yaşayamazdınız. Siz direnmediniz, ben sizi kurtardım. Bize bağlı olanlar, son sözlerinde bana bağlılıklarını bildirenler, çaresiz intihar ettiler. Silahsız direnme olur mu? Çocuklaşmayın! Siz sıradan askerdiniz, orada direnen bendim! Bunu öğreneceksiniz! Ben nasıl yaptım? Dağ gibi olanakları nasıl yarattım? Bunu bileceksiniz. Siz düşürülmüşsünüz, ölmüşsünüz ama haberiniz yok. Bu halinize düşmanla savaşıyorsunuz? Korkmayın sizi hemen savaşa göndermem. Ben gece gündüz savaşıyorum, siz ise savaştan kaçuyorsunuz. Ben zorlukları aşıyorum, siz kolaya alışmışsınız ..." diyor.

Şam'da oturan oydu, savaştan gelen bizdik, zorlukların girdabını biz yarıydık, karlı dağları biz aşmıştık, soğuk kış gecelerinde inançlarımızla biz düşmana karşı savaşıydık. Kuş tüyü yataklarda yatan oydu, biz davamız uğruna ölümlerin koynunda yatmıştık, biz ac kalmıştık, havayla beslenen oydu! M.Şener'i Türk ajanlığıyla suçlarken Şam'ın ajani oydu!

Burada yalan tarih yazılıyordu "Burada yalan gerçeğin yerine geçiriliyordu. Burada geçmiş değiştiriliyordu. Tıpkı George Orwell'in hafızamda kalan satırları gibi: "Geçmişin değiştirilmesi iki nedenle zorunludur. Bunlardan biri, ikinci derece bir gerekçe, bir önlem niteliğindedir. Tıpkı proleter sınıf gibi, parti üyesi de, elinde karşılaştırma yapacak herhangi bir ölçü bulunmamasına sesizce katlanır. O da her türlü karşılaştırma olanağından yoksun bırakıldığı gibi, geçmişle olan bağları koparılmalıdır, yabancılardan uzak tutulduğu gibi, geçmişte koparılmalıdır..."

..."Gelelim geçmişin değiştirilmesinin en önemli nedenine. Parti onlarda ağbi, bizde başkanın yanılmazlığını kanıtlamaktır. Bunun için bütün söylemlerin, kayıtların, istatistiklerin değiştirilmesi zorunludur" O büyük Orvell bu konuda başka neler yazmıştı, hatırlamaya çalışıyorum. "Geçmişteki olayların nesnel bir varlıkları olmadığı, bunların ancak bazı kayıtlarla insanın beleklerinde yaşadıkları ileri sürülür. Hatırlananlarla kayıtlar hangi noktalarda birleşiyorsa, geçmiş odur. Parti bütün kayıtları denetlediği gibi, insanların belleklerini de denetim altında tutabildiğine göre, parti geçmişin ne olmasını istiyorsa, geçmiş odur diyebiliriz..."

Ulu önderimiz geçmişini yok ederken, bizim geçmişini savunma hakkımız yoktu. Tek bir sözüme karşı, onlarca dalkavuk söz hakkı alıp saldırıya geçti. Bunların çoğu özel savaş ve yüzbaşı Esat Oktay tarafından cezaevlerinde şekillendirilerek ve ulu önderimizin tezgahından geçirilerek karşımıza dikilen dalkavuklardı. Burada bir sultan ile onlarca dalkavuk karşısında geçmişin sanığıydık biz!.. Savunma hakkımız elimizden alınıyor. Sultan söylüyor, dalkavuk onaylıyor. Dalkavuklar övüyor, sultan seviniyor. Ve bize ders vermeye devam ediyor:

" Şener ajandı! Benim fotoğraflarımı yırtmış. Türkiye komünist partisi, Turgut Özal, Celal Talabani, Mesut Barzani, bilmem Amerika ile ilişkiindedir, beni tasfiye etmek istiyorlar. " diyor. Değerli ulu önderimiz, biz kuluz yanılabiliriz, kandırılabilir, anlamayabilir, fark etmeyebiliriz. M.Şener cezaevinden tahliye olduktan bir süre sonra akademiye gelir gelmez onu siz koordinator yaptınız; hiç kimsenin görüşüne baş vurmaya gerek görmeden merkez komitesi üyesi sıfatını siz verdiniz. Onu otomatik silahla yanınızda sürekli dolaştıran sizsiniz, onu dördüncü kongrenin divanına siz atadınız. Siz ki, tanrısınız, tanrılığınızla adamda bir kusur görmemişsiniz, niye biz kullara yükleniyorsunuz, demek istiyorum. Ama diyemiyorum. O konuşacak biz onaylayacağız. Bu partinin uslubudur.

Ulu önderimiz, zaman zaman bana söz hakkı veriyor. Kendi bildiklerimi söylesem kellemler gider, onun gibi konuşup dalkavuklukta yapmıyorum. Bazen soytarlık yapıyor, arkadaşlar gülüyor, ulu önderimiz kızıyor. Soytarlık değil, dalkavukluk bekliyor benden. Uzun konuşmama izin verilmediği için, söylemek istediğim bütün düşüncelerimi bir kaç cümlemin içine sıkıştırıp söyleyince herkes gülüyordu. Çünkü ortamı tiye alıyordum. Diktatörlüğün bulunduğu bir ortamda özgür konuşamazdım, açık konuşma yerine dolaylı konuşmak zorunda kalıyordum. 12 Eylül faşizmi döneminde Diyarbakır askeri mahkemelerinin karşısında saatlerce konuşmuştum. Çünkü Türk sömürgeciliğine ve onun yeni biçimi olan 12 Eylül faşizmine karşı direnmenin ideolojik temelleri atılmıştı. Yüzyüze bulunduğumuz diktatörlüğe karşı direnmenin ideolojik temellerini henüz atamamıştı. Bunun için direnenler ya öldürülmüş ya intihar etmiş ya tasfiye edilmişti. Kimse bunlara sahip çıkmamıştır.

Bu açıdan, diktatörlüğün analizini yapmak büyük bir önem arz ediyor. Analizini yapabilmem için bütün gelişmeleri öğrenmem, belgeleri incelemem ve ulu önderimizi iyi dinlemem gerekiyordu. Diktatörlüğün analizi yapılmayınca ona karşı direnilmediğinden, yapılacak iki şey vardır: Dalkavuk veya soytarı olmak. Soytarlığı oynuyorum; hoşuna gitmiyor. Doğru kültürü ile yetiştiğinden, dalkavuk olmamı istiyor. Onu da ben beceremiyorum. Veya dalkavuk olmayı onuruma yediremiyorum. "Olur mu! İnsan karşı çıkar, direnir" demeyin! Diktatörlükten diktatörlüğe fark vardır. Diktatörlük vardır karşısında direnilir. Türkiye'deki, Latin Amerika'daki diktatörlükler gibi. Bunlar sadece çıplak zordan ibarettirler, beynsel diktatör özelliklerini yitirmişlerdir. Diktatörlükler vardır karşısında direnilmez, Stalin, Hitler, Saddam-Esat diktatörlükleri gibi. Çünkü bunlar zorla birlikte insanların kafalarında diktatörlüklerini inşa etmişlerdir. Karşı karşıya olduğumuz diktatörlük, birincilerden değil, ikincilerdendir. Nasıl direnirsiniz? Tahlil etmeden önce tek bir çareniz vardır: Susmak ve onaylamak.

Sakine ile konuşamadım, konuşamam. Çünkü yasak. Takip ediliyor, dinleniyoruz. Her taraf ispiyoncu kaynıyor. Ama Sakine direnmeyi düşünüyor, biliyorum. Konuşabilsem "hayır dur" diyeceğim ama fırsat bulamıyorum. Gün geçtikçe benle Sakine'nin

olumsuzluğu hakkında ayetler çoğalıyor. Sabahları spora çıkıyoruz, tepelere tırmanınca, yürüyemiyor, nefesim kesiliyor, kusmak istiyorum, geri kalıyorum. Onbir yıl kaldığım cezaevinde spor yapmamış, yürüyememişim. Şimdi yürümekte, koşmakta zorlanıyorum. Bu durum aleyhimde kullanılıyor "kendini yere atıyor, savaşa gitmek istemiyor, yük taşıyamayacağından gerilla olmaz" deniliyor. Ardından "Bunlar zaten savaşa karşı, PKK'yi reformistleştirmek istiyorlar" yorumları yapılıyordu. Demeki bütün diktatörlüklerin mantığı aynı.

Bir gün eşimle konuşmaya karar verdim. Dersten çıkınca yanıma çağırdım. Geldi "Ne diyorsun?" dedi sertçe. "öğrenmek istiyorum, nedir senin bu yaptıkların? Hatalarım varsa söyle eleştir" dedim. Sessiz kalınca "senin tavırlarına bir anlam veremiyorum, parmağındaki yüzüğü çıkarmışsın, evliliği sona erdirmek istiyorsan konuşup sona erdirelim" dedim. "Ben senin kölen miyim, dedi ve hiç birşeyi konuşmaya gerek görmeden çekip gitti.

Ders başlıyor, içeri giriyoruz. Ulu önderimiz ayet indirmeye devam ediyor. M.Şener ve bütün tasfiyeciler hakkında bize perspektifler veriyor. Bizim görevimizde bu perspektifleri iyi kavramak, geceleri üzerinde iyi çalışmak, sonra ayetler doğrultusunda raporlar hazırlamak, ardından bireysel özelleştirileri kaleme alarak başta kendimizi, ardından M.Şener, Diyarbakır direnişlerini ve direnişçilerini mahkum etmektir. Cezaevini yaşayan, tarihi yapan, yazan bizler, kendi gördüklerimizi, yaşadıklarımızı, yaptıklarımızı yazıp anlatmayacağız. Cezaevini görmeyen, cezaevinde yaşamayan, orada ne olup bittiğini doğru dürüst bilmeyen ulu önderimiz, kendi saçma sapan yalanlarını söyleyecek, bizde bu yalanlar doğrultusunda raporlar hazırlayacağız. "Hayır." desem" bireyseldir, partinin görüşlerini değil, kendi görüşlerini savunuyor diyecekler. Oysa orada parti yok ki görüşleri olsun. Bir diktatör yalanlarını bize onaylatırıp "parti görüşleridir" diye piyasaya sürmek istiyor. Burada resmi ideojinin sahtekarlığını daha iyi gördüğümden ilk iş olarak eşimden boşanmaya karar veriyorum.

Onun bana karşı kullanılmasına müsaade etmeyeceğim. Kararımı verince cezaevi konferans çalışmalarını yaptığımız çadırın karşısındaki ağacın altına çağırıyorum onu. O gelince "otur konuşup evliliği sona erdireceğiz. 13 yıl önce Dersim'de bir ağacın altında başlayan aşkımızı, Bekaa vadisindeki bu ağacın altında bitireceğiz. Durumu yarın platformda açıklayacağım" diyorum, kızıyor, "Benim böyle bir niyetim yok, sen ne yaparsan yap" deyip gidiyor. Sabah saat sekizde ders platformunda oturuyoruz, ulu önderimiz geldiğinde, ayağa kalktık "Oturun" deyince oturduk. Kızgın, suratı asık, yeni birşeylerin olacağı belli. Ayakta put gibi duruyor. Dr. Baran'a dönerek "sorun çıkaranlar, kendilerini ortamımıza dayatan var mı?" diye sordu. Dr.Baran, "vardır başkanım" dedi. Kızgınlıkla "kimlerdir bunlar," deyince Baran, "başkanım Selim, Sakine, Medya, Cahide; kadın sorununda kendilerini ortamımıza dayatıyorlar" yanıtını verdi

Hazırlanan senaryoyu hemen anladım. Eşim akşamki konuşmalarımızı aktarmış, boşanacağımı platformda açıklayacağımı söylemiş, bu durumu engelemek için senaryo düzenlenmişti. Nitekim ulu önderimiz "Selim, Sakine, Cahide, Medya sizi dersten dışarı atıyorum. Çıkin dışarı!" dedi. Sakine karşı çıkıyor "konuşmak istiyorum" diyor, sonra iki kişi tarafından konuşturulmadan dışarı atılıyor. Ben senaryoyu bildiğim için itirazsız dışarı çıkıyorum, sesi geliyor ulu önderimizin. Medya'ya kızıyor: "çık dışarı! Ailecilik yapasın diye seni yönetime almadık" diyor. Kızmanın, konuşmanın numara olduğunu biliyorum. Yönetimde görevli birkaç kişinin eşliğinde yönetim binasına doğru gidiyoruz. Sakine ile Cahide hüngür hüngür ağlıyorlar. Yönetim binasına yaklaştığımızda eşim silahların bulunduğu bir binaya doğru hızla koşmaya başladı. Güya gidip orada intihar edecek. Baran da intihar etmesini engellemek için peşinden koştu. Beni etkilemek ve boyun eğdirmek için hazırlanan senaryonun bir sahnesi olduğunu bildiğimden hiç etkilenmediğim gibi kendi kendime "siz yapın, bir gün hepsini yazarım" diyorum.

Dr.Baran'la eşim gelince, yönetim binasına giriyoruz. Cahide ile Sakine yüksek sesle ağlamalarını sürdürüyorlar. Yönetimde görevli, mücadeleye yeni katılmış bir ukala bana "siz burayı bozamazsınız!" deyince "lan serserilik yapma" diyerek üzerine gittim, dışarı

kaçtı. Baran'la karşı karşıya geldik."Bana al karımı nereye gidiyorsan git" diyor. Sanli babasıyla konuşuyor küllüstür baytar. Bu söz karşısında çok kızdığımı görünce; yumuşayarak "yahu Selim arkadaş burası parti ortamıdır. Bak, ben pratiğimden dolayı yargılandım, ölüm cezasına çarptırıldım. Ama önderliğin yüce adalet duygusu beni afetti. Şimdi akademi koordinatorüyüm" diyor. Bu sözler karşısında daha çok kızıyorum "Sen yaptığın pisliklerden dolayı idam cezasına çarptırıldın, şimdi ipi benim boynumamı geçirmek istiyorsun" deyince sesini kesiyor. Cahide ile Sakine hala ağlıyorlardı. Eşim bir köşede sinsi sinsi olup bitenleri izliyordu. Dr. Baran "rapor yazın" deyince Sakine ile ben "hayır, tek bir kelime yazmayacağız, dedik! Bizi platforma götürün herşeyi orada tartışacağız." "Baran rapor yazmayacağımızı anlayınca uzun süre bizi bekletti. Sakine ile Cahide'yi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama göz yaşları durmak bilmiyor. Sonunda Baran kendisine gelen talimatı bize uyguluyor. "üç gün ayrı ayrı takımlarda kalacaksınız ve bu zaman zarfında kimse ile konuşmayacaksınız"

Beni alıp kıra doğru götürüyorlar, kayalık bir alanda konumlanmış bir takım görünüyor. Biri bana "Selim arkadaş, üç gün konuşmayacaksın, talimat böyle" deyince "ben konuşurum" diyorum. Sesi çıkmıyor, beni takıma teslim edip geri dönüyorlar. Takım komutanı bana bir battaniye veriyor, battaniyemi alıp yüksekçe bir taşın gölgesinde oturuyorum. Akşam olunca arkadaşların çoğu etrafımda toplanıyor. Konuşuyorum, bazıları konuşuyor, bazıları konuşmaktan çekiniyorlardı. Çoğu mücadeleye yeni katılmıştı ve hepsi de beni tanyordu. Ulu önderimiz yönetime verdiği talimatla yönetimin gizliden aleyhimize yaptığı propagandaya göre, PKK'yi reformistleştirmek ve savaşa gitmek istemiyormuşuz"

Savaşa asla gitmeyenler, bizi savaşa gitmek istemiyorlar diye karalıyordu. Resmi ideoloji kafaları çalıştırmaz, gözleri görmez hale getirdiği için kimse ona "yahu bizim aramızda sen ve kardeşin Osman dışında savaşa gitmeyen, acı çekmeyen, dağda yatmayan, işkence görmeyen, aç kalmayan, yaralanmayan, elleri soğukta donmayan kimse var mı?" demiyor. "Biz geçiciyiz. Bir kaç yıl içinde ya öldürüleceğiz ya tutuklanacağız ya soğuktan donacağız ya suda boğulacağız ya da sizler tarafından ihanetçi olarak damgalanacağız. Ölmeyen, ihanetçi olmayan, ebedi olarak kalacak olan ikinizsiniz" diyemiyor. Bunun sırrını çözemiyor.

Gece dışarda taşların arasında yatıyoruz. Tek battaniye ile yerde yatmak soğuk ama, koşullara alışıyoruz. Gündüz herkes derse gidiyor. Yanıma silahlı bir nöbetçi bırakılıyor. Ondört yaşlarında, adı: Cem, gözleri mavi, saçları siyah Cem'in. Boyuna uygun askeri elbiseler giymiş, palaskasını takmış, iki jarjörünü, iki yanına asmış. Elinde kalaşnikofu, küçük bir gerilla. Cem, Ceyhan cezaevinde tutuklu Hasan Karakuş'un akrabasıdır. Açık görüşmelerde ziyaretimize gelirdi. Kendisini çok sevdiğimden birlikte havalandırmada volta atardık. Kendisiyle saatlerce konuşur, Kürdistan'ın durumunu anlatırdım. Cezaevlerinde bize yapılan işkenceleri ve bizim direnişlerimizi anlattığımda çok etkilenir, gözleri büyür, dudakları büzüşür, yanakları al al olurdu. Anlatımlarıma ara verince uykudan uyanır gibi "Selim ağbi anlat dinliyorum " derdi. Şimdi Cem kaçmayayım diye silahlı olarak benim nöbetimi tutuyordu. Bir taşın üzerine oturmuş eli silahlı Cem'e bakıyorum. Diktatörlüğün öğrenliğine tükürüyorum.

Burada, bu diktatörlüğü iyi öğrenip tahlil etme ve yapılan, yaşanan herşeyi Kürt halkına izah etmenin önemini kavriyorum. Cem arasına başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri hüüzün dolu.Yüzünde tarif edilmez bir ifade var. Kafası allak bullak. Çok sevdiği, çok güvendiği, çok değer verdiği, bütün sözlerine inandığı Selim ağabisi bu taşların arasına getirilmiş, eline bir tüfek verilerek "Sen burada nöbet tut "denilmişti. Ne yapmış acaba Selim ağabisi? Bir suç mu işlemiş? O kadar çok güvendiği Selim ağabisi suç işler mi? Baran "bunlar kadın sorununda kendilerini ortamımıza dayatıyorlar" demişti. Peki kendini ortama dayatmak ne demektir? Cem'in boyu kadar tüfeğine bakıyorum. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Sonra Cem'in bilinçli olarak nöbetçi yapıldığını düşünüyorum. Diktatör Cem'i nöbetçi bırakmakla şunları anlatmak istiyordu: "İşte cezaevinde sürekli ziyaretine gelen, daha 14 yaşında bir çocuk, sen 17 yıllık bir devrimcisin, bununla seni gözaltında tutuyorum, eşin bile sana düşman, öldürün bunu desem, ilk kurşunu o sıkar.

Gücümü anla ve bana boyun ey!" Gözaltı süresi bittiğinde, derste bir konuşmasında buna yakın şeyler söylemişti benim için. Bu adam çobanlara, köylülere böyle muameleler yapıyor, kimse duymuyor, anlatmıyor, anlatamıyor, yazmıyor. Bana da bunları yapacak kadar akılsız mı? Ben anlatırım, yazarım, herşey açığa çıkar, bütün dünya olanı biteni öğrenir. Sonra bana bunları yapmasının korkusundan ileri geldiği sonucuna varıyorum. Çünkü diktatörlerin çok korkak olduklarını önceden biliyorum. Muhafifleri tutuklamalarının, öldürmelerinin nedeni korkaklıklarındandır. Diktatörler suçludur. İktidari zorla gasp ettikleri için suçludur. Onların işlediği suçları açığa çıkaracaklarından korktukları için muhaliflerini öldürürler, işledikleri suçlar ne kadar fazla ise, korkuları o denli büyür. Ama ben muhalif olduğumu söylememişim ki. Bunun suçları çok büyük ve henüz kimse bilmiyor, muhalif olabileceğimden korkuyor. En azından tanrılığını kabul etmediğimi, tanrılığından rahatsız olduğumu davranışlarımdan çıkarıyor.

Göz hapsinde tutulduğum ikinci gün, akademi yönetiminde görevli birisi yanıma geliyor. Başka bir takıma gideceğimizi söylüyor. Birlikte gidiyoruz. 1980 yılında silahıyla gidip Türk polisine teslim olan, cezaevinde devrimcilik yapmaktan vaz geçen Mecit Gümüş'ün başkanlığında hazırlıkları tamamlanmak üzere olan cezaevi konferansı (15) tarafından talimatla atanmış dört kişilik bir komisyon, yanıtlamam için bir soru kağıdı bana veriyorlar. Kağıdı aldığımda Mecit Gümüş "Selim arkadaş, bu sorulara yanıt ver, inceliyeceğiz konfaranza katılıp katılmayacağına karar vereceğiz." diyor. Başka alternatifim yok "tamam" diyorum. Ve takımına dönerek soruları okuyorum. Doğru yanıt versem "ajan" olarak damgalanacağım, yalan yanıt versem onurum zedelenecek. Ben ki, en zor koşullarda doğruyu söylemekten asla kaçınmayan bir insandım. Burada yalan söyleyecektim. Çünkü diktatörlüğü kavramam, ilerde izah etmem gerekiyor. Ulu önderimiz de zaten doğruları değil, yalan söylememi istiyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla sorulan sorulara, verdiğim yanıtlar şöyleydi:

1-Önderliğe neden karşısın?

Yanıt: Karşı değilim.

2-Partinin disiplinine, yaşam tarzına neden karşısın?

Yanıt: Karşı değilim.

3-Partiye karşı gelişen provakasyonlara karşı neden tavır almıyorsun?

Yanıt:Daha yeni geldim, öğrenmeye çalışıyorum.

4-Cezaevi konfaranasına katılmak, konfaran disiplinine uymak istiyor musun?

Yanıt: Evet.

Bu yanıtları yazınca yüzüm kızarıyor, ellerim titriyor, yalan söylediğim için kendimden öğreniyorum."Kadın sorununu ortamımıza dayatıyorlar" bahanesiyle dersten atılıp göz hapsine alınmışım. Ama bana sorulan soruların amacı çok başka. Demokratik bir konfaranın yapılmasından, gerçeklerin ortaya konulmasından korkuluyor. Sorduğu sorularla: Önderliğe karşı olmamamı ve onun söylediği herşeyi kabul etmemi istiyor. "Disiplin ve yaşam tarzı" söylemi adı altında tam bir kul olmamı istiyor. M.Şener'e karşı aktif bir tavır takınmamı, onun ajan olduğunu söylememi istiyor. Konfaran süresince talimatlara ve söylenenlere kesin uymamı istiyor. Bunları yapmazsam beni de ajan ilan etmenin zeminini hızla oluşturuyor.

Bir gün sonra beni derse çağırıyorlar. Gidip oturuyorum. Sakine, Cahide ve eşimi de getiriyorlar, daha sonra onların da aynı işleme tabi tutulduklarını ve birbirleriyle konuşmalarını engellediklerini öğreniyorum. Esat Oktay; Diyarbakır cezaevinde bu üç kadının birbirleriyle konuşmalarını engelleyememişti. Ama burada bu "devrim adına!" gerçekleşmişti. Derste ulu önderimiz bir defalığına ululuğunu göstererek bizi af ettiğini söylüyor. Platformdaki öğrencilerin hepsi seviniyor. Çünkü hem bizim aklımız başımıza gelmiş, hemde ulu önderimiz büyüklüğünü göstermişti!

Dersten sonra cezaevi konferans hazırlıklarının yapıldığı çadıra gidiyorum. Çadırda Nesim Kılıç bana üç gün dersten atıldıktan sonra, ulu önderimizin hakkımdaki ayetlerini aktarıyor, hem de Apo'nun kendi diliyle "işte cezaevi önderleriniz! Hepsi düşkün! Bir kariya düşkün! Ülke, savaş onların umurunda bile değildir. Yani ayıp olmazsa 'evini ver,

gidip karımla yatacağım' diyecek. Ben böyle bir alçaklığa müsaade eder miyim? Buralar kutsal yerlerdir, şehitlerin kanıyla sulanmıştı. Yunanistan'a Meriç'i geçerken önderliğe çok bağlı bir arkadaşı nehirde bırakıp kaçıyor. Halbuki ipi çekse kurtaracak, çekmiyor. Bir çok yerden bana bilgi geliyor. Bunlar boşuna serbest bırakılmadı: Aralarında düşmanın adamları var. Ben biliyorum!"

İki gün sonra redaksiyondan çıkan ayetleri okuyorum. Cümlesi cümlesine doğru aktarmış arkadaş. Şimdiye kadar "ajan" diye öldürülenlerin hiçbirisinin ajan olmadığını inanıyorum. Apo kendini ele veriyor ve bundan daha büyük bir kanıt olamaz. Çünkü kendimi çok iyi biliyorum ve ulu önderimiz bana "ajandır" diyor. Ne yapabilirim? Sessizleşiyorum. Zaten o benden bunu istiyor: "Ya sus, söylediklerimi onayla, ya da seni ajan ilan ederim, bütün kullarım bana inanır. Seni kurşuna dizer, idam mangasını da eşine yönettirim" diyor.

Meriç nehrini geçerken, üzerinde can yeleği bulunan Şeyfettin Aluş'u jandarma karakolunun karşısındaki ışıkların altına sürüklediğimiz için, kıyıya çıkaramamıştık. Benim dışımda dört arkadaş daha vardı. Ben ipi çekmediysem, diğer dört arkadaş ipi niye çekmediler? Şeyfettin Aluş boğulmadı, iki kilometre aşağıda kıyıya çıktı, daha sonra akademiye geldi. Ulu önderimiz, burada akademi öğrencilerine yalan söyleyerek, yalan ayet indirerek beni gözden düşürmek istiyordu. Eşimin bana karşı kullanıldığı için, kendisinden nefret ediyor ve boşanmak istiyorum. Ulu önderimiz, beni suçlandırarak maskesinin ardına geçiyor. Bunu açıklamıyor, kimsenin bu durumu öğrenmemesi için, olayı ters düz etmesi gerekir, "ayıp olmazsa evini ver, gidip eşimle yatacağım diyecek" diyor. Öğrencileri kışkırtmak amacıyla "buralar kutsal yerlerdir, şehit kanıyla sulanmıştır, ben böyle alçaklığa müsaade eder miyim?" diyor. Ve ekliyor "bana raporlar geliyor. Devlet boşuna bunları serbest bırakmadı. aralarında devletin adamları var" diyerek, öğrencilerin bilgisizliğinden yararlanıyor. Kendi iktidarı için herşeyi mubah saydığı açıkça ortada. Böyle yaptığının üzülüyor, seviniyorum. İyi böyle açık yapıyor diyorum. Böyle yapmasaydı; Baki Karer'in, Mahmut Bilgili'nin, İbrahim Aydın'ın, Enver Ata'nın, Bircan Yıldız'ın, Saime Askı'nın, Ayten Yıldırım'ın, Abdullah Ekinci'nin, Dilaver Yıldırım'ın, Çetin Güngör'ün, Hüseyin Ve Kesire Yıldırım'ın, M.Şener'in, Gençli Salahattin'in ve daha adını sayamadığım yüzlerce kişinin ajan olmadıklarını nasıl anlayacaktım?

Gün geçtikçe diktatör kendini çözüyor, hemde inanılmaz kanıtlarla! O, kendini gizlediğini sanıyor, konuştuğu kendini ele veriyor. Konfarans çalışmaları resmen başlamadan, bu kez Sakine'nin ajanlığı gündeme geldi. Zeki Yılmaz Türkiye'den yurt dışına çıkarken, İstanbul'da bir örgüt görevlisi, ulu önderimize iletilmek üzere kendisine bir not veriyor. Bu notta Sakine Cansız'ın, Diyarbakır Güvenlik Mahkemesi Savcısı ile bir görüşme yaptığı belirtiliyordu. Sakine, "görüşüm" diyerek görüşmesinin amacını şöyle açıkladı: "Ben Diyarbakır cezaevinde tutukluymken, söz konusu savcı cezaevi savcısıydı. Ara sıra koğuşumuza gelir, kendisiyle konuşurduk. Direnişler ve açlık grevleri döneminde koğuş temsilcisi olduğum için, kendisi ile diğer temsilcilerle birlikte pazarlıklar yapmıştık. Tahliye olduğumda Diyarbakır'daki avukatım Fevzi Veznadaroğlu'nun evine gitmiştim. Bir gün Fevzi mahkemeye gideceğini söyleyince Fevzi'nin eşi Sevtap'la birlikte biz de gitmeye karar verdik. Devlet güvenlik mahkemesi koridorunda sözünü ettiğim savcı ile karşılaşınca bizi odasına davet etti. Odaya üçümüz birlikte girdik. Ben Diyarbakır cezaevinin tünelinin kimler tarafından ispiyonlandığını merak ediyordum, dolaylı yollardan öğrenmeye çalıştım. Ama söylemedi. Görüşmemiz buydu." dedi. Burada Sakine'nin saflığı şu: O dönemde Şener'in Diyarbakır cezaevi tünelinin devlete ihbar ettiği söylentisi yayılmıştı. Hem de Apo tarafından. Şenerle Sakine nişanlılar. Sakine bu yüzden bu söylentinin kaynağını merak ediyordu. Kürt halkına düşman olan devlet güvenlik mahkemesi savcısından gerçeği öğrenmek istemesi saflığıydı.

Diğer yandan ulu önderimizin eline bir koz geçmişti. Bunu kullanacaktı. Nitekim Sakine'yi dörtüüz kişinin huzurunda ayağa dikerek yüzüne karşı şunları söyledi: "Sen bir PKK militanısın, nasıl olurda tünelin kimler tarafından ispiyonlandığını gidip devlet güvenlik mahkemesi savcısından öğrenmeye kalkarsın? Sen dost düşman tanımını yitirmişsin. Adam bana rapor yazmış 'Sakine ajandır' diyor. Evet bunu ben söylemiyorum.

Senin en güvendiklerin bana yazıyorlar. Sana mi güveneyim, onlara mı? Evet bunu dikkate alacağım" Bu ayetten sonra konfarans çalışmalarına başlıyoruz. Diyarbakır cezaevini sadece resimde görmüş, Avrupa'da bir iki ay cezaevinde yatmış Meral Kıdır adında bir kadın başımıza veriliyor. Konfaransın bütün raporlarını bu kadın yazıyor.

Konfaransın her oturumunda sonra geçmişte cezaevinde ispiyonculuk yapanlar, konuştuğumuz herşeyi akademi yönetimine aktarıyorlar. Avrupadan gelen Meral'da gelişmeleri Apo'ya rapor ediyor. Müthiş sıkılıyorum, yazma yeteneğimi yitiriyorum. Diğer komisyonlar ulu önderimizin ayetlerine bakıp cezaevleri hakkında rapor yazıyorlar. Benim içinde yer aldığım komisyonda, resmi görüş doğrultusunda iki sayfalık bir rapor hazırladı. Daha sonra bütün komisyonların yazdıkları raporlar tek tek okunarak oya sunuldu, oy birliğiyle kabul edildi. Bu oy birliği, muhalefet olmadığından ötürü değildi. Muhalefet ortamı olmadığından dolayıldı. Bizim görevimiz ulu önderimizin 55 gün boyunca bizim için indirdiği ayetleri okumak, onları raporlara dönüştürerek, sonra okuyarak oya sunmak ve oybirliği ile kabul etmektir. Parti anlayışı bize böyle buyuruyordu. Bu işi yaparken 1982'den şimdiye kadar yapılan bütün konferans ve kongrelerin böyle yapıldığını özümde yaşayarak anlıyorum. Ve bunun önderlik tarzı olduğunu öğreniyorum. Müthiş bir demokrasi örneği sunduk. Daha sonra Yeni Ülke gazetesinin benimle yaptığı bir röportajda ki, ben resmi ideoloji doğrultusunda soruları yanıtlamak zorundaydım- "Konfaransımız demokrasinin kanıtıdır" başlığı kullanılmıştı. Bu gerçeğin tersyüz edilmesiydi. Demokrasizlik, kitlelere demokrasi olarak yansıtılıyordu. Bütün karar taslamalarının oybirliği ile kabul edilmesi, Kesanlı Ali destanındaki demokrasiden öte bir şey değildi. Kesanlı Ali'nin elinde bir tabanca, mahalle sakinleri adaylardan hangisi için ellerini kaldıracakları konusunda kararsız. Kesanlı Ali adı okununca, Kesanlı Ali tabancasını havaya kaldırıp mahalle sakinlerine sert bir bakış atar ve ateşler, bütün mahallelilerin elleri kendiliğinden havaya kalkar ve Kesanlı Ali oybirliği ile seçimi kazanır.

Romanya parlamentosundaki oylamaları televizyondan izlemiştim. Çavuşesko'nun eli havaya kalkınca, bütün ellerin havaya kalktığını görüyordum. Bizdeki demokrasi tam da böyleydi. Ve biz konfaransa katılanlar, böyle şerefsizleşmiştik! Konfarans çalışmalarımız henüz sona ermeden M.Şener'in kamuoyuna ilettiği bazı bildiri ve yazılar elimize geçti. Daha doğrusu bu yazıları ulu önderimiz bize verdi. Şu anda yazıların içeriğini hatırlamıyorum. Sadece hiç unutamayacağım üç önemli nokta var. İkisi çok önemlidir. Ulu önderimizi uzaktan değil, çok yakından tanıyan ve onun egemen olduğu ortama giren herkes tarafından kısa zaman içinde görülür. M.Şener'in birinci belirlemesi "Apo Astiyages'tir" idi. İkinci belirlemesi, yazdığı yazıların altında kullandığı "PKK'vejin" (PKK-Diriliş) imzasıydı. Onlarca yazı içerisinde dikatimi çeken bu dört kelime idi. Bu dört kelime bana 1982'den beri yaşanan herşeyi anlatıyordu.

Büyük bir kitap ile, bu dört kelimenin anlattığını anlatamazdı bana. Bu dört kelimenin içindeki gizi, ulu önderimizi tanıdıkça çözmeye başladım, sonunda Şener'in dört kelime ile gerçeğin üzerindeki giz perdesini kaldırdığını çok sonradan anladım. Konfaransa katılanların büyük çoğunluğu, Astiyages'in kim olduğunu ve ulu önderimizin neden Astiyages'e benzetildiğini bilmiyordu. Ulu önderimizde bu benzetmeden bir şey anlamamıştı. Ben ve Mustafa Gezgör tarihle ilgilendiğimiz için ulu önderimizin neden Astiyages'e benzetildiğini çok iyi biliyorduk. Yazıyı okuyup çadırdan dışarı çıktığımızda yanıma gelen Gezgör'e: "Astiyages konusunda ne diyorsun Gezgör?" dediğimde. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı, dua yapıyormuş gibi kollarını açarak "Allah bilir" dedi gülümseyerek. Ulu önderimizin neden Astiyages'e benzetildiğini izah etmem gerekiyor: Tarihin babası Herodot milattan önceleri yazdığı tarih kitabında Med kralı Astiyages için şunları yazıyor: Medlerin son kralı Astiyages, rüyasında kızı Madane'nin kadınlık organından bir asma ağacının çıktığını ve bütün dünyanın bu ağacın gölgesinde kaldığını görür. Hemen rahiplerini çağırarak rüyasının yorumlanmasını ister. Rahipler, uzun bir müzakereden sonra krala şu açıklamayı iletirler: "Kızınız Madane evlenecek, erkek bir çocuk dünyaya getirecek ve bu çocuk bütün dünyayı egemenlik altına alacak. Bu açıklama karşısında korkuya kapılan kral, kızını bir Persli ile evlendirir. Onun inancına göre Persli bir erkekten doğan çocuk kral olmaz. Dokuz ay sonra kızı Madane'nin erkek bir çocuk

doğurduğunu duyan kral, çocuğun saraya getirilmesini buyurur. Çocuk saraya getirilir. Kral, komutanı Harpagos'u yanına çağırarak, çocuğu ona teslim eder: "Bu çocuğu götür, dağda bırak, ölsün, sonra adamlarımı göndereceğim ölüyü gömsünler" diye buyurur.

Komutan Harpagos çocuğu alıp dışarı çıkınca, güzeliğine büyülenir, kıymaz ve çocuğu Astiyages'in çobanına teslim eder. Çoban çocukla evine gider, karısı Kiyinik'in bir oğlan doğurduğunu ama çocuğun ölü olduğunu görür. Kralın torununu karısına vererek, kendi ölü oğlunu götürüp dağda bırakır. Bir süre sonra Astiyages'in adamları gelip ölüyü gömerler. Aradan yedi yıl geçer, Madane'nin oğlu çobanın yanında büyür. Ve arkadaşlarıyla oyun oynar. Çocuk oyunda kral rolü üstlenir ve suçlu rolünde olan bir Med soylusunun oğlunu döver. Çocuk yaralanınca, babası Astiyages'e şikayete gider. "Senin çobanın oğlu benim oğlumu döverek yaralamış" der. Astiyages çoban ile oğlunu saraya çağırır. Çocuğu görür görmez tanır. Çoban eza görünce konuşur, gerçeği anlatır.

Astiyages çobanı serbest bırakarak Harpagos'a şu haberi yolluyor: "Davet yemeği veriyorum, küçük oğlunuda yanına alarak saraya gel" diyor. Harpagos sekiz yaşındaki oğluyla geliyor, misafirlerin oturduğu salona geçiyor, küçük oğlu Astiyages'in emriyle kasaplara teslim ediliyor. Kasaplar çocuğu kesip kafasını, ayaklarını ve ellerini bir meyve sepetine koyuyorlar. Geri kalan kısmı aşçılara teslim ediyorlar. Aşçılar yemek hazırlayıp sunuyorlar. Diğer misafirlere hayvan etinden yapılmış yemekler yedirilirken, Harpagos'a oğlunun eti yediriliyor. Yemek bitince Astiyages Harpagos'a: "yemek lezetli miydi?" diye soruyor. Harpagos'da: "Çok lezetliydi" yanıtını veriyor. Bir süre sonra meyve sepetleri geliyor. Harpagos önüne konan sepetin örtüsünü kaldırıncı, oğlunun etini yediğini anlıyor. Kral tekrar Mag rahiblerini çağırıyor, "çocuğu ne yapalım?" diye soruyor. Rahibler "Çocuk oyunda kral oldu, gerçekte kral olmayacak," diyorlar. Bunun üzerine çocuk annesinin yanına gönderiliyor.

İşte bu çocuk annesi Madane'nin yanında büyüyünce, Harpagos bir mektupla gerçeği çocuğu anlatıyor. Daha sonra Perslerin birinci kralı olan Kiyirus olarak tarihte bilinen bu çocuk, Perslerin başına geçerek dedesi Astiyages'e karşı savaş açınca; Med orduları komutanı Harpagos ordularıyla Kiyirus'un saflarına geçerek Med devletine son vererek Astiyages'i ölümüne kadar haps ediyorlar.

Tarihçi Herodot, Med kralı Astiyages'i yaklaşık olarak böyle anlatıyor. Burada kralın emrine uymayan bir komutana, oğlunun eti yedirildiğini görüyoruz. Çok iğrenç, çok barbar, çok insanlık dışı bir yöntemdir bu. İktidarının elinden alınmaması için başta torununu kurda kuşa yem etmek isteyecek kadar duygusuz ve vahşidir kral. Torununu öldürmeyen ve buyruğunu çiğneyen komutanı Harpagos'a oğlunun etini yedirecek kadar barbar, iktidar hırsından gözü dönmüş bu korkak kralın, kendi iktidarını elinde tutmak için, nasıl insanlıktan çıktığı görülüyor.

Ulu önderimizi Tanrı olarak kabul etmeyen, ona karşı şu veya bu biçimde muhalif olanlara karşı, ulu önderimizin uyguladığı yöntemlerle Astiyages'in yöntemleri birbirine çok benziyordu. Hatta ulu önderimizin kullandığı bazı yöntemler kendisini Astiyages'i'nin daha gerisinde düşürüyor. Yani ulu önderimiz barbarlıkta daha ileri gitmiştir. Ben bu yöntemlerin çoğuna tanık oldum. Bu kitap bir bütün olarak okunduğunda, onun iğrençliği, yöntemleri kavranmış olacaktır. Ulu önderimiz tanrılıktan vazgeçmeyeceğine, iktidar hırsı giderek artacağına, buna paralel olarak korkusu büyüyeceğine göre, onun güdümünde olanlar, bu yöntemlerle daha çok karşılaşacaklardır. Harpagos'un ihaneti tartışma götürür bir ihanettir. Bunun için ben, ulu önderimizin iğrenç, barbar ve insanlık dışı yöntemlerinden dolayı kaçıp Türk devletine sığınanları Harpagos'a benzetiyorum. Hidayet Bozyiğit (16) bir Harpagos'tur. Gönül Atay (17) bir Harpagos'tur. Terzi Cemal (Ali Ömürcan) bir Harpagos'tur. Bunun öyküsü ibret vericidir; yeri gelince anlatacağım.

"PKK-Vejin" imzasının bildirilerde kullanılması daha anlamlıdır. Cezaevlerinden tahliye olup ulu önderimizin yanına gelen herkes, kısa bir süre içinde PKK'nin ismi dışında, sanıldığı gibi bir parti olmadığı görülecek ve anlaşılacaktır. PKK'nin merkezi, bölge komiteleri, tüzüğü, üyeleri yoktur. Yani önderimiz partiyi öldürmüştür. Örgütten biraz

anlayan, kafası birazcık çalışan herkes bu durumu görebilir. Bunun bilincine varan kişi, M.Şener'in bulduğu ismin gerçeği müthiş anlatıldığını görür. PKK DIRELİŞ! Bu imza öldürülmüş PKK gerçeğini izah ediyor. Şener'in yazılarında ulu önderimizin kadınlarla olan ilişkileride anlatılıyordu. "Çok sayıda kızla cinsel ilişkiye geçince, kokusu çıktı, zorbela örtbas ettik" deniyordu. Ulu önderimiz de M.Şener'in çok sayıda kızla yattığını söylüyordu. Bir kızın Şener'e yazdığı bir aşk mektubunu okumuştum. Ayrıca kaçan, yargılanma düzeyine düşen önemli kişilerin tümü hakkında "kızlarla, kadınlarla ilişkisi vardı" deniliyordu. Ulu önderimiz şimdi Almanya'nın Düsseldorf cezaevinde tutuklu olan Haydar Kaytan için "Ha... kızların Fuat'ı, ha Fuat'ın kızları" deyip alay ediyordu. Ben, ulu önderimizde dahil, çoğunun kızlarla kadınlarla bu tür ilişkilerde olduklarına inanıyordum. Çünkü konulan kuralların ve savunulan mantığın doğal bir sonucuydu bu.

Tarih başladığından bu güne kadar hiçbir diktatörün kadın ve erkek arasında cinsel ilişkiyi böyle yasakladığını okumadım, duymadım, izlemedim. Sigarayı, içkiyi yasaklayan hükümdarları duydum. Ama cinsel ilişkiyi yasaklayanı duymadım. Ben bilimi, ahlakı, felsefeyi, toplumlar tarihini, sosyolojiyi, psikolojiyi okumuş bazı sonuçlar çıkarmış birisiyim. Cinsel ilişki; görünümde ne kadar katı kurallarla yasaklanırsa, gizliden o kadar fazla yapılır. En büyük yasakçı en fazla yapandır. Osmanlı halifeleri döneminde halifeye bağlı olarak çalışan kadınlar; zina suçunu işleyen kadın ve erkekleri, korkunç cezalara çarptırırken; halifeler üçyüz veya dörtyüz cariye ile nikahsız cinsel ilişkide bulunurlardı. Buranın mantığını ve doğuracağı sonucu bildiğim için M.Şener'in kadın konusundaki yaklaşımını fazla önemsemedim. O zaman bu işin vehametini ve korkunçluğunu henüz bilmiyordum. Bu ilişkilerden dolayı öldürülen, yargılanan, kaçırılan, oturtulan, intihara sürüklenenlerin öykülerini henüz öğrenmemiştim. Ulu önderimizin kulları arasında;cinsel ilişki suçlaması, ajan suçlamasından öte bir suçlamaydı. Ulu önderimizin önerisiyle yüzlerce insanın şimdiki kadar öldürülenlerin yüzde kırkının-cinsel ilişki suçlamasından dolayı öldürüldüğünü öğrendiğimden ürperdim! M.Şener'in yazılarını okuduğumuzda benim gibi bazı münafıklar dışında ulu önderimizin çok sayıda kadınla cinsel ilişki kurduğuna inanmadı. Tanrının böyle birşey yapmayacağını düşünüyorlardı. Hepsi Ensarioğlu köyündeki güzel kadının kocası gibiydiler. Bundan dolayı ulu önderimiz işini sağlama bağlamış, eline geçeni af etmiyordu. Eline düşenler anlattığında, kimse inanmıyordu. Konfaransın sonuç bölümüne dönüyorum. M.Şener'i ulu önderimizin buyruğu üzere oybirliği ile ölüm cezasına çarptırıyoruz.

Ulu önderimizi ululuyor, kulluğumuzu kabul ediyoruz. Sonra bireysel özeleştirimizi kaleme alıyoruz. Özeleştirimde pravakasyonlar ve Şener olayından hiç söz etmiyorum. Platformda okuduğumda, ulu önderimiz yarım saat bana saldırıyor, ardından dalkavuklar söz hakkı alıp beni yerden yere vuruyorlar. Sonunda ulu önderimiz yeni bir özeleştiri yazmam için şu ayeti indiriyor: Başka konularda saatlerce konuşur ama partinin can alıcı sorununda tek bir kelime konuşmaz, özeleştirisini kabul etmiyorum, ya yeni bir özeleştiri yazacak ya da parti ile olan ilişkileri gözden geçirilecek " diyordu. Çaresiz özeleştirimden yeniden yazıyorum. Acaba ne yazsam hoşuma gidecek diye düşünüyorum! Sonunda hoşuma gidebilecek su satırları yazıyorum: M.Şener, cezaevinde idare ile işbirliği yapıp bize elbise giydirdiği zaman, seni yere çalacağımıza, başımıza geçirdik."

İki üç paragraflarda kendi körlüğümüzü, ulu önderimizin meziyetlerini ve ululuğunu anlattım. Bu kez özeleştirim kabul edildi. Ama buna rağmen münafıklığı terk etmediğimi, allahlığını kabul etmediğimi biliyordu. Bu son özeleştirimden dinledikten sonra şu ayeti indirdi: "Mustafa Sabri arkadaş (Bu akademideki kod adımdır) aydın özellikli biridir. İdeolojik kalmış, bol bol demagoji yapar, esas sorunlar hakkında tek söz söylemez, lafi verir çevirir, altan girer, yandan geçer. Bu ikinci tip önderlik şekilenmesidir. Zaten bizlerde bunlara çokca rastlanmıştır. Sonunda kaçmış veya ihanet etmişlerdir. Bi rde bize bağlı olan biraz taktik düzeyde bazıları vardır, geriye kalanlar şekilsizdirler, daha doğrusu partinin köleleridirler"

Evet, ulu önderimizin benim hakimdeki bu son ayeti bütün kullara bir talimattı. Ben ikinci tip önderlik şekilenmesiydim, sonum kaçmak ihanet veya cezalandırılmaktı. Takdiri ilahi yerine gelecek, Astyages'in yöntemleri devreye girecekti. Konfarans çalışmalarımı

sürdürürken; M.Şener, Halep, Kamışlı, Haseki gibi şehirlerde faaliyet sürdürüyordu. Ayrıca Amerika, Irak savaşı döneminde ulu önderimizle Irak'ın ulu önderi Saddam arasındaki yakınlaşmayı yayınladığı bildirilerde izah etmiş, "Apo Saddam'la gizli anlaşma yaptı " demişti. Suriye muhabarata da bu bilgilere dayanarak ulu önderimizi sıkıştırıyordu. Akademinin kapanması an meselesiydi. Ulu önderimiz çok zor bir duruma düşmüştü. Bu açıdan konferans kararlarımız ve bireysel özeleştirimiz onun için çok önemliydi.

Nitekim Şam'da ulu önderimizin evinde kalan cezaevi arkadaşım Tekin Kızılay'ın anlatımına göre, cezaevi konferansının bütün belgeleri ve bireysel özeleştirimiz muhabarata veriliyor, muhabarat bu belgeleri okuyunca bizim yalanlarımıza inanarak, M.Şener'in Türk ajanı olduğuna inanıyor ve aradan henüz bir hafta geçmeden M.Şener Kamışlıda bir evde öldürülüyordu.

Karanlık çökmüştü. Ortalık sesizdi. Ne araba gürültüsü, ne sivrisinek vızıltısı vardı. Rüzgar esmiyor, taşlar suskundu. Ağaçlar ıslık çalmıyor, kuru otların hisirtisi duyulmuyordu. Sanki az sonra kıyamet kopacak gibi bütün canlılar soluğunu tutmuştu. Ben de konferansın yapıldığı çadıra sesizce volta atıp düşünüyordum. Birden silahlar patladı. Ama ard arda patladı silahlar. Giderek sesler çoğalıyordu, silah sesleri, silah seslerine katılıyordu. Yüzlerce otomatik silah uluyordu. Çadırdan çıktığımda, tepelerde nöbet tutanlar, silah sesleri ile koroya katılıyorlardı. Yönetim binasına doğru hızlı adımlarla koştum. Kendi kendime; ya Kenan Evren ya da bölge valisi Hayri Kozakçıoğlu öldürüldü, onun için silahlarla bu sevinç gösterişi yapılıyor diye düşünüyorum ve seviniyordum. İctima alanına vardığımda eli silahlı yüzlerce kişi havaya silah sıkıyor, hem halay çekiyor, hemde "Biji Serok Apo!" diye bağıyorlardı. Müthiş bir sevinc gösterisine tanık oluyorum. İlk rastladığıma 'ne oldu?' diye soruyorum. "M.Şener alcaii öldürüldü!" diyorlar.

Kürdün birbirini öldürme ilkeliliğini; halayında, sevincinde, silah seslerinde görüyorum. Zulu kabilesinin üyelerine benzetiyorum, dansları ve havaya silah sıkmaları Zuların gösterişini andırıyordu! Midem bulanıyor ama açığa vuramıyorum. Bazılarının beni izlediğinin farkına vardığımda yanlarına yaklaşıyorum: "Keşke bu işi daha önce yapsalardı, biz de kurtulurduk" dediğimde sevinçle gülüyorlar. O gece orda yamyamlığın dansı oynandı. Yamyam, bir çocuğunu daha yemişti. Dalkavuklar bunu kutlamak için silah sıkıp dans ediyorlardı.

M.Şener'in asıl katili bizdik. Çünkü onun ölüm kararını biz vermiştik. Korktuğumuz; gerçekleri söylemekten çekindiğimiz için resmi ideoloji ve resmi görüşü onaylamış oluyorduk. Beni korkutan ölüm korkusundan çok, öldürüldükten sonra bana yapılandırılacak ajan damgasıydı. Bir ara benle Sakine'nin öldürüldüğü haberleri Türkiye gazetelerine yansımıştı. Haberleri yalanladık. Resmi ideoloji doğrultusunda gazetelere açıklamalar yaptım. Bunun dışına çıkamazdım. Ulu önderimizin emirleri ve ayetleri ile sekiz yıl aynı cezaevinde kaldığımız, aynı acıları çektiğimiz, aynı cipler, kalaslar, zincirler, demir sopalarla dayak yediğimiz, birlikte aç kaldığımız -Anadolu coğrafyasında 60 milyonu aşkın insanın korkusundan sindiği, birçok devrimcinin ve korkakların yurt dışına kaçtıkları dönemde- zulümün ve barbarlığın göbeğinde "yaşasın özgürlük ve bağımsızlık" sloganını birlikte haykırdığımız arkadaşımıza, arkadaşınıza ajan demek zorunda kalıyorsunuz, ardından arkadaşımızı/arkadaşınızı yiyiyorsunuz! Tıpkı Harpagos'a oğlunun etinin yedirildiği gibi.

Uykum gelmiyor, vicdan azabı çekiyorum. Yatağın ortasındaki çökük, otel odasının pis kokusundan ziyade vicdanım uyumamı engelliyor. Uyuyamıyor, düşlerim geçmiş ile gelecek arasında mekik dokuyor.

20 Ağustos 1993 Beyrut

Bölüm: 6

Kul başka bir kulun söylediği gerçeğe inanmaktansa, Tanrı'nın yalanına inanır.

Sabah erkenden otelden ayrıldım. Birleşmiş Milletler bürosuna gideceğim ama, tek başıma büronun yerini bulmak zor olacak... Bir taksiye biniyorum, gittiğim yerin çok yakın olmasına rağmen şöför, beş bin lirami alıyor. Beyrut'taki taksi şöförleri, kaldırımlarda veya yol kenarlarında yürüyen veya bekleyen insanları, insan olarak görmez, para olarak görürler. Sabahtan akşama kadar cadde cadde, sokak sokak koşuşturarak, kornaya basarak insan toplarlar. Her insan, onlar için bir binliktir, artık kim ne kadar toplayabilirse, aralarında müthiş bir yarış var. Geçim kaygısı! Bindığımız arabanın şöförü şaşı gibi; bir gözü yol kenarında, bir gözü yolda.

Birleşmiş Milletler bürosunda ukala adamla karşılaşıyorum. Bana verdiği formu ve iki adet vesikalık fotoğrafımı veriyorum. Ukala verdiklerimi bir dosyaya koyduktan sonra, küçük bir kağıt parçasına Arapça birşeyler yazarak bana veriyor: "Git beş gün sonra gel" diyor. Ukalaya param yok, kalacak yerim yok, karnım aç demenin bir anlamının olmayacağını bildiğimden dışarı çıkarak Kızılhaç komitesine doğru gidiyorum. Komitenin salonuna gidip oturduğumda; Paskal, sekreteri Kristin ile birlikte oturduğum salona geliyor, her zamanki gibi gülümseyen yüzüyle "Arkadaşın Kızılhaç'ın Cenevre'deki merkezi ile konuşmuş, sana yardımcı olacağız" deyince seviniyorum, dil bilmediğimden başka birşey soramıyorum. Paskal sekreteri ile çıkıp gidince, muhasebe işlerine bakan uzun boylu, esmer bir bayan oturduğum salona geliyor, Fransızca "Bojur" dedikten, elindeki makbuz defterini önümdeki masanın üzerine koyduktan sonra, diğer elindeki kalemi nazikçe uzatarak defterin alt köşesine imza atmamı istiyor. Gösterdiği yere imzamı atınca bana 200 dolar uzatıyor. "Arkadaşım bankaya para yatırmış, para makbuzunu Cenevre'deki Kızılhaç merkezine faxlamış, telefonla bize verilen talimat üzerine bu parayı sana veriyorum" dedi. Bayana teşekkür ediyor ve Kızılhaç komitesinden ayrılıyorum. Cuma gününden pazartesi gününe kadar kendime başka bir otel arıyorum.

Hamra bölgesinde, denize yakın bir yerde "Kings Hotel" yeni krallar otelinin levhasını görüyorum. Krallar otelinde yatacak kadar param yok ama, geceliğinin kaç dolar olduğunu sormaya gidiyorum. Vestiyerdeki genç:"30 dolar" deyince; üç gece için 90 Dolar ödüyorum. Kalacağım odayı bana gösteriyorlar. Oda güzel, yatak sağlam ve geniş, çarşafklar bembeyaz, banyo bölümü fena değil, sıcak suyu akıyor. Bir elbise dolabı bie de küçük bir buzdolabı var. Balkonu geniş, denize bakıyor.

Güzelce bir banyo yaptıktan sonra, otelin bitişiğindeki süper marketten üç günlük yiyecek satın alıp buz dolabıma yerleştiriyorum. Karnımı doyurduktan sonra biraz yatakta uzanıyor, akşam üstü otelden çıkıp deniz kıyısına gidiyorum. Sakin bir koy bulunca soyunup yüzüyorum. Uzun süre deniz kıyısında eğleştikten sonra otele dönüyorum. Nihayet Beyrut'ta para sahibi olmuş, üstelik krallar otelinde yatıyorum. "Mağaradan krallar oteline yükseliş" diyor, gülüyorum. Burada konuşacak, dertleşecek kimse olmadığından; kendi kendimle konuşuyor, kendi kendimle dertleşiyor, geçmişini yeniden yaşıyorum: Araziye uyacağız, araziye uygun tipler olacağız. Ulu önderimizin ayetlerinde "köle tip, jandarma tip, feodal tip, köylü tip, küçük burjuva tip" çözümlenmeleri vardı. Bende arazi tip olmaya karar verdim. Aslında bu terimi, Diyarbakır cezaevinde devlete teslim olup dördürtlük kurallara uyan cezaevinden tahliye olup akademiye geldikten sonra "Biji Serok Apo" diye bağırın, görüntüde iyi asker olanlar için kullanıyordum. Bu tipler, Diyarbakır cezaevinde askerlerin söylediği her sözü kanun sayıp uyuyorlardı, akademiye gelince bu kez ulu önderimizin söylediklerini kanun sayıp, put gibi duruyorlardı. Bu duruma tanık olunca: "Bunlar yağmur nereye yağarsa tarlayı oraya taşıyan tipler" diyordum. Nesim Kılıç'ta gülüyordu. Sonunda araziye uymaktan başka çarenin olmadığını anlayınca, araziye uydum. Artık Nesim beni gördüğü her yerde: "Arazi ne yapıyorsun?" der, birlikte gülerdik.

Nesim'inde morali çok bozuktu. Anlatılan hikayelere o da inanmıyordu. Bir ara "bir sempatizan olarak kalacağım" kararına vardı. Bu kararı kabul edilmeyince, oda ulu öndere ve kulluk yapmaktan başka bir yolun olmadığını fark etti. Özeleştirisini verirken ulu önderimiz kendisine: "Önderliğe bağlı mısınız?" sorusunu sordu. Biraz düşünen Nesim; "ortodoksa!" dedi. Bu söz karşısında idi amin güllü ulu önderimiz: "Oozaman akan sular durur!" dedi. Ve Nesim'de kullar kervanına katıldı. Bu olaydan sonra Nesim'e,

Nedim lakabını taktım. Osmanlı saray şairi Nedim'in adı bu. Osmanlı saray şairi Nedim, şairden ziyade dalkavuktu. Nesim'le her karşılaşmamızda ben ona "Nedim" O bana "Arazi" derdi. Bu isimlerin ne anlama geldiklerini yalnız ikimiz biliyorduk. Birbirimizi "Nedim" veya "Arazi" diye çağırduğumuz da, gülerdik. Çevremizdekiler neden güldüğümüzü bilmediklerinden, şaşkın şaşkın bize bakarlardı.

Bizden sonra Mustafa Gezgör'de akademide ulu önderimize dalkavukluk yapılmadan yaşanılmayacağını anladı. Edebiyatçı ve zeki bir arkadaşı Mustafa. "Ulan mademki bizden devrimcilik yerine ulu önderimizi övme, dalkavuk olmamız isteniyor, o zaman bu işi benden daha iyi kimse yapamaz" dercesine derslerde ulu önderimizi övmeye başladı. Ama bunu öylesine açık yapıyordu; ulu önderimiz fark etti mi bilemiyorum. Bir gün Mustafa Gezgör övgü yağdırmaya başlayınca, ulu önderimiz tarafından azarlandı. Başka bir gün derste ulu önderimizden söz hakkı alarak: "Ben önderliğin yaşamını bir roman haline getirmek istiyorum," dedi. Mustafa'nın söylediklerini önümsemiyormuş gibi bir tavır takınan ulu önderimiz, iki eliyle yüzünü sildikten sonra: "Beni nasıl anlatacağın? Anlatacak gücün var mı? Beni anlayabilmiş misiniz? Zannetmiyorum. Beni bir tarif et bakalım, nasıl bir insanım?" dedi. Biraz düşünen Mustafa Gezgör: "Önderlik ölüye can verdi; Kürt halkı ölüydü, önderlik diriltti. Önderlik duymayanı duyar, görmeyeni görür hale getirdi. Önderlik birleşmeyi birleştirdi, konuşmayı konuşturdu. Böyle tarif edebilirim" deyince; ulu önderimiz beğenmemiş olacak ki: "Yetersiz! Sen beni anlayamazsın, (Tanrıdır ya! Kul tanrıyı anlayamaz) kendimi biraz sana anlatmam lazım," dedi. Ve tam üç saat kendini anlattı mübarek önderimiz. Mustafa Gezgör'de üç saat put gibi hazırol vaziyete bekliyerek anlatılanları dinledi.

Akademideki bütün derslerde önderliğin yüceliğini anlatıyorduk. Uslup böyleydi. Parti tarihi dersinde; önce ölü bir Kürt toplumu manzarasını çizerdik, ardından önderliğin Ankara'da ortaya çıkışı, önderliğin ilk gurubu oluşturması, önderliğin Kürdistan gezisi, önderliğin yurt dışına çıkışı, önderliğin silahlı mücadele kararı vermesi, parti için tasfiyeciler, T.C ve enperyalizmin Önderliği tasfiye planlarını anlatınca tarih anlaşılmiş oluyordu. Ortada tarihi yapan tek bir kahraman vardı. Geri kalan insanlar, militanlar, askerler tarihin yapılışında, bu yapıda kullanılan çok kalitesiz malzemelerdi. Önderlikle ilgili derste konuşan bazı gerillalar: "Bizim önderimiz, Mao, Lenin kadar büyük bir önderdir" diyorlardı.

Ben daha yüceltiyordum ve: "Hayır arkadaşlar! Mao, Lenin, Ho She Min, in halkları zaten Mersin'e doğru gidiyorlardı, onlar sadece Mersine doğru yürüyen halklarının başına gecmişlerdi. Bizde durum böyle değildi; 1970'lerde önderimiz Mersin'e doğru giderken, halkımız tersine doğru gidiyordu. Bizim önderimizin onlardan fazlalığı; tersine giden bir halkın yüzünü Mersin'e çevirmesidir," diyordum. Verdiğim örnek herkesin hoşuma gidiyordu; ispiyoncuların anlatıklarını kısa zaman içinde ulu önderimizin kulaklarına yetiştireceklerini biliyordum.

Ortama, onun deyimıyla 'araziye' uydukça ulu önderimizin bana karşı tavır ve konuşmalarının değiştiğini hissediyordum. Derslerde soru sorup, görüş alırken; sorularını daha çok bana yöneltip görüşlerimi alıyordu. Bu durum kulların bana yönelik bakış açılarını değiştiriyordu. Ders aralarında bazı kullar benimle konuştuklarında akademi adımla: "Mustafa Sabri arkadaş, sende büyük gelişme var" diyorlardı. Devrimcilikten vaz geçme, kullaşma, insanlıktan çıkışarak, adileşerek dalkavuklaşmanın adı, burada "gelişme" oluyordu. Bende "doğrudur, bende hızlı bir gelişme vardı" deyip, gülüyordum. Sakine içine kapanmıştı. Ona karşı sert davranmış, kalbini kırmıştım. Bir defa, bir kaç dakikalığına başbaşa kaldığımızda; kendisinden özür diledim ama, özürümü kabul etmedi. Beni aşağılık biri olarak görüyordu belkide. Haklıydı da; artık birbirimize güvenemez olmuştuk. Ulu önderimizin istediği zaten buydu: Hiç kimse birbirine güvenmesin, herkes ulu öndere güvensin. Mekanizma böyle kurulmuş, böyle çalışıyordu. Sakine bunu bilmesine rağmen kabahati bende buluyordu.

Akademi yönetimi değişti. Gidenler gitti, biz kaldık. Eşimin avrupa'ya gönderileceğini duymuştum. Bir akşam üstü, "önderlik seni çağırıyor" dediler, gittim. Tokalaşarak karşı

karşıya oturunca bana: "Medya'yı Avrupa'ya göndermek istiyoruz, ne dersin?" dedi. Yanıtımı beklemeden "hastadır, gitsin tedavi olsun, orada bir görev veririz" diyerek kararımı bildirdi. Daha önce "evlenmek alçaklıktır, ajanlıktır" diyen ulu önderimiz, şimdi benimle hiçbir ilişkisi kalmayan Medya için, "Avrupa'ya göndermek istiyoruz, ne dersin" diyor? Biraz düşünerek: "Ben karışmam, nereye giderse gitsin" diyorum. Bunun üzerine: "Görüştünüz mü?" diye soruyor "Hayır" yanıtını veriyorum. Gülüyor: "Görüşün görüşün" diyor, görüşmemizi bitiriyoruz.

Ulu önderimizle görüştüğüm akademinin missafirhanesinden dışarı çıktığımda, bütün takımların içtima alanında içtimaya geçtiklerini görünce, hızlı adımlarla takımın içinde belirli olan yerime geçerek düşünüyorum; Medya için benimle görüşmesine, konuyla ilgili düşüncelerimi öğrenmek istemesine bir anlam veremiyorum. Aylarca bana karşı bir araç gibi kullanıldı eşim. Onurumuzu, haysiyetimizi, insanlığımızı ayaklar altına alan, ilişkilerimizi tümünden koparan, bizi birbirimize karşı düşman hale getiren ulu önderimiz, şimdi beni yanına çağırarak: Eşini Avrupa'ya göndermek istiyoruz, ne diyorsun, diyor! Dalkavuk olmayı kabul etmediğimde, eşimi bana karşı sopa olarak kullandı. Dalkavukluk merdivenlerine tırmanmaya başlayınca bu kez onu bana karşı yem olarak kullanmaya çalışıyor. Yine sömürgecilik, D. Bakır cezaevi celladı Esat Oktay aklıma geliyor, renkleri ne olursa olsun bütün diktatörlerden nefret ediyorum!

İçtimadan sonra tören için hazırlandık. Ulu önderimiz tören alanına geldi, hepimizle sırayla tokalaştı. Medya'nın da gideceğini biliyordum, benimle aynı sırada ilerde bekliyordu. Törenden sonra kaldığım takıma giderken yanından geçeceğim, kendi kendime: "kesinlikle yüzüne bakmayacağım, kendisiyle konuşmayacağım, güle güle demeyeceğim" diyorum. İçim dolu, dişlerim kenetli, bir ağaç, bir kalas, bir kuru odun gibi ruhsuzum. Kendimi zor tutuyorum, önünden böyle geçtim. Bir kaç adım ilerledim, ardımdan bir ses: "Selim" dedi. Duymamazlıktan geldim, daha hızlı yürümeye başladım. Tekrar "Selim" diyerek, ardımdan koşan ayak seslerini duydum. Yüzlerce kişi bu sahneyi izlediğinden, durmazsam iyi olmaz diye düşünüyor ve dönüp bekliyorum. Vedalaşmak için elini uzatıyor, ama eli havada kalıyor. Kupkuru bir ağaç gibiyim, yüzüme bakıyor, bakışlarımı yere cakıyor. "Ben gidiyorum birşey diyor musun?" diyor, ama bu soru cümlesine öylesine bir anlam yüklüyor ki, ben gidiyorum beni affet diyor sanki. Tek söz söylemeden, yüzüne bakmadan yanından uzaklaştım.

Akşam üzeri takım komutanımız, bayanlar takımında kalan bir bayanın benimle görüşmek istediğini söylüyor, takımımından ayrılarak bayan takımının olduğu çadırların yanına varıyorum, çadırın kapısında beni bekleyen bayan elindeki sırt çantasını bana uzatarak: "Bunları sana vermem için Medya bıraktı" diyor. Çantayı elime alarak, takımımın konuklandığı yere doğru yürüyorum, Yolda çantayı açıp içine bakıyorum; bir askeri parka, bir askeri kazak, bir diş fırçası, bir diş macunu, iki vesikalık fotoğrafı var çantada. Eşyaları incelerken ister istemez duygulanıyorum. Duygulanmak önderlik çizgisine göre büyük bir suç ve düşkünlüktür, ben suçumu işliyor ve düşkünlüştüm. Elbiseleri katlayıp tekrar çantaya yerleştirirken, eşim, okul arkadaşım, hapis arkadaşım, yoldaşım, sevgilim, sevdiğim Aysel gözlerimin önünde canlanıyor, Medya'dan nefret ediyorum. Takımına doğru yürürken "lanet olsun böyle ilişkiye, lanet olsun böyle sosyalizime, lanet olsun böyle insanlığa, lanet olsun lanet olsun.....!" diyorum.

Burada ulu öndere bağlı oldun mu, dalkavuk oldun mu "akan sular durur", beceri, yetenek, bilinç, deney, tecrübe, kararlık, uzak görüşlük önemli değildir burada. Hatta bunların tümü çok ama çok zararlıdır. Önderlik çizgisine gelmek için başta terk edilmesi gereken özelliklerdir. Önderliğe bağlı ol, namusuz ve şerefsiz ol, adi ol, ispiyoncu ol, en namuslu insana kurşun sık ve itirafçı ol, bunlar hiç önemli değil, yeterki önderliğe bağlı ol; akar sular durur! Ulu önderimize göre devrimci olmanın tek bir tanımı vardır o da şudur: "Önderlik çizgisini doğru gören, uygulayan, öndere ölümüne bağlanan, bunun dışındaki tüm duygusal. insansal, toplumsal bağlılıklarını yok eden kişi devrimcidir." Bu tanıma uymayan, ulu önderimizi tanrı gibi değilde, insan gibi gören herkes özel savaşın ve T.C'nin ajanıdır. Bu sadece bir belirleme değil, bir ayet ve bir yasadır. Bu ayet ve yasa öylesine korkunç uygulanıyordu ki; yalnız 1992 yılında, önderlik çizgisine uymadığı

gerekçesiyle mahkeme kararları ve ulu önderimizin kararıyla karşıma dizilenlerin (ben bu kadarını biliyorum) sayısı yüz kırk bir kişidir. (18)

Eski yönetim gidince, ulu önderimiz tarafından yeni bir akademi yönetimi atandı. On kişiden oluşan bu yönetimin üçü cezaevi çıkışlıydı. Cezaevinde üçününde durumu vasattı. İspyonculuk ve itirafçılık yapmamışlardı ama, cezaevi direnişçiliğinde tuturamamışlardı. Yeni yönetimde bir köylüm, hata yakın akrabam da yer alıyordu. Bu akrabam, ben tutuklanıp cezaevine girdiğimde henüz ortaokulda okuyordu. Köyde bulunduğumda düşüncelerimden hayli etkilenmişti. 1986 yılında işçi olarak gittiği Almanya'da mücadeleye katılmış. Bir davaya inanmaktan ziyade, mücadeleye katılmayı geçim kaynağı olarak görmüştü. İyi dalkavukluk yapar, ulu önderimizi iyi överdi.

Ulu önderimiz, beni şeytan ilan ettiği zaman; beni taşıyıp iyi bir hacı olmak isteyenlerden biri de buydu. Gerçekten benle Sakine, kelimenin gerçek anlamıyla Beka vadisinde birer şeytandık. M.Şener olayı çıkmadan cezaevi direnişçileri melekti. Bütün yeminler, "önderliğe ve zinden direnişçilerine bağlı kalacağıma söz veriyorum" la bitiyordu. İslam inancında olanların Allah ve melakietler üzerine yemin ettikleri gibi, akademide cezaevi direnişçileri ile ulu önderimiz üzerine yemin içiliyordu. Akademiye melek olarak geldik fakat ulu önderimizin önünde secdeye durmadığımızdan, dergahtan atılarak boynumuza toknahlet takıldı. (19) Ve Ardından taşlandık. En çok taşıyanlarda, en fazla ulu önderimizin gözüne girmek isteyenlardı. Ayrıca, akrabam olanın bu konuda özel bir çaba sarf ettiğini görünce durum daha da dikkatimi çekti. Ya ulu önderimiz tarafından özel olarak görevlendirilmişti ya da bu onun özel bir taktiği idi; yakınlarını kişiye karşı kullanarak düşürmekti taktik; eşimden sonra bu adamı kullandığını düşünüyorum- ya da yakınım daha üst bir mevciye gelmek, olanaklara konmak için mükafatlandırılmak istiyordu.

1991'de Türkiye'de yapılan genel seçimlerde Halkın Emek Partisi Bingöl adayı İbrahim İncedursun seçimleri kayıp ettiğinden, ulu önderimizin eleştirine maruz kaldım. Bana: "Neden Bingöl'ü örgütleyememişsin?" deyince bende: Onbir yıldır cezaevindeyim, görüşmeme gelenleri örgütledim, korkudan gelmeyenleri nasıl örgütleyeyim?" dedim. Akrabam olan fırsatın yararlanarak söz hakkı aldı: "Başkanım Selim bu güne kadar Bingöl'de tek bir adam örgütlememiştir" dedi. Böyle yırtık dondan çıkar gibi kendisini ortaya atmasına çok sinirlendim, siktiri çekecektim ama kendimi zor tutum. Herkes şaşırmişti, yakınımın bu sahtekarlığını ortaya koymak için: "Acaba arkadaş kendini adamdan saymıyor mu?" diye sorunca, yakınımın yüzü pancar gibi kızardı. Bu durumu izleyen 500'e yakın gerilla kahkahayla güldü. Kendi kendime "Allah kimseyi şeytan edip fanatik kulların bulunduğu bir vadiye düşürmesin" dedim. Dalkavukluk yapıp devrimci olacağını sanan veya devrimciliğin böyle olduğuna inanan yakınımı biraz anlatmalıyım. Ulu önderimizin yarattığı tipin, tipik bir örneği olduğu için anlatmadan geçemeyeceğim: Yakınım yeni oluşan akademi yönetiminde kamp savcılığı görevine atanmıştı. Yazdığı iddianameleri duruşmalarda okuduğunda, kalkıp tokatlamak geçiyordu içimden. "Alçak, düşkün, yozlaşmış ve fahişe gibi kelimelere doluydu yazdığı suçlamalar.

Bir ara KOÇER takma adlı bir bayanın, göz altına alındığını duymuştum; kız, tutuklandıktan yaklaşık bir ay sonra mahkemeye çıkarıldı. Sivas doğumluydu, Almanya'da büyümüştü. Bize anlatıldığına göre Almanya'da bazı erkeklerle ilişkileri olmuştu. Koçer'in sesi çok güzeldi, akademiye gelmeden önce Aram Dikran'la sahne sanatçılığı yaptığı, kaset doldurduğu söyleniyordu. Bizden önce akademide eğitim gördüğü Beyrut'a sorumlu olarak atandığı, bir genç ile ilişkiye girdikten sonra evlenmek istediği bize verilen bilgiler arasındaydı. Koçer, bu suçlarından dolayı Beyrut'a yakalanıp akademiye getirilmiş, bir ay uygulamada kalıp mahkeme huzuruna çıkarılmıştı.

Yaklaşık olarak 500 öğrenci palatforumda mahkemeyi izlemekteyiz; genç kızın yüzü bize dönük, hazır ol vaziyete karşımızda bekliyor. Yakınım, yazdığı iddianameyi eline alıp okumaya başlıyor: "Bu unsur, Almanya'da fahişelik yapmış, özel savaş tarafından yozlaştırılmış, rezil, namusuz bir fahişedir! Yüce ortamımızda bulunmasına rağmen bu yozluğunu sürdürmüş, kutsal akademinin adını kirlenmiş, bu iflah olmaz düşkün, lümpen

orosupu'nun soruşturma komisyonu adına idamını istiyorum!"

Bu manzarayı kafanızda canlandırıyor musunuz? Kendinizi bir anlık bu gencecik kızın yerine koyabiliyor musunuz? 20 yaşlarında gencecik bir kızsınız, 500 bayan ve erkeğin huzurunda ayakta bekletiliyorsunuz ve söz konusu iddianame yüzünüze karşı okunuyor. Bu yargılamada Koçer, oy çoğunluğuyla idam cezasına çarptırıldı! Kızın idamı için elimi kaldırmadığımdan; dışarı çıktığımızda, yakınım beni eleştirmeye geldi: "Sen yirmi yıllık PKK'lisin ama, yeni mücadeleye katılanlar kadar aktif değilsin" dedi. Kızın idamı için elimi kaldırmadığımdan, onun gözünde pasiftim.

Ben herşeyden önce, suçu ne olursa olsun idam cezasına karşıyım. Bu konu hakkında geniş bilgiye sahip olduğumdan bazı sonuçlara varmış, idam cezasının mantıksızlığını anlamış, idam cezalarının kalkması için mücadeleler vermiş, konuyla ilgili yazılar kaleme almıştım. Türk devletinin ve Güney Afrika'daki Beyaz rejimin yaptığı idamları protesto etmek için etkinliklere katılmış, açlık grevine girmiştim. Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam edildiği 6 Mayıs sabahı hüngür hüngür ağlamıştım!

Sonra, mahkemeyi mahkeme olarak kabul etmiyordum. Ortada kanun yoktu, kanunsuz mahkemeye mahkeme denilemezdi. Burada ulu önderimiz çizgisi kanundu, genç kız bu çizgiye göre yargılanıyordu. Şartlandırılan ve resmi ideoloji ile beyinleri uyuşturulan, pratik uygulayıcılardı. Bunları yakınımına anlatmaya gerek görmüyordum. Çünkü beyni, anlatacaklarını, anlamayacak şekilde programlanmıştı.

Koçer idam cezasına çarptırıldıktan bir süre sonra ulu önderimiz tarafından af edilerek, gerilla olarak Botan bölgesine gönderildi. İlk fırsatta Türk ordusuna sığınarak Harpagos'laştığını duydum. Kız Türk ordusuna sığınınca bölgede operasyonlar başlamış, köylüler tutuklanmış, kadınların ırzına geçilmişti; bunlar yakınımın umurunda bile değildi. O iyi bir dalkavuk olmayı ve ulu önderimizin anlatılarını tekrarlamayı düşünür, devrimin, ülkenin, halkın önemi kavrayamazdı. Üç ay sonra akademinin yönetimi değişti. Yakınım sorumlu olarak Avrupaya gönderildi. Bu kez ben akademi yönetimine ve soruşturma komisyonuna seçildim. Suriye'li bir Kürt soruşturma komisyonuna bir rapor yazmıştı. Okuduğumda çarpıldım. Raporunda: "Bir önceki yönetimde soruşturma komisyonunda görevli olan Mesut'un, yönetimde görevli olan Hacer'le uygunsuz ilişkileri vardı. Bir gece kaldığım takımın tepe nöbetçisi iken; ağaçlık alanda ikisini uygunsuz pozisyonda gördüm. Yönetim değişmeden uygulamaya alınır, başıma bir iş gelir diye kimseye söyleyemedim. Bir kaç kez önderliğe rapor yazmayı düşündüm, cesaret edemedim" diye yazmıştı.

Hacer, Suriye'de üniversite okumus, iri yapılı, esmer ve güzel bir kızdı. Bana verilen raporu saha komutanına okudum. Çünkü saha komutanı Adnan, bir öteki yönetimde de görevliydi. Raporu dinledikten sonra "böyle bir şey olabilir mi?" diye sorduğumda "doğrudur" dedi. "Geceleri hep Hacer'le devriyeye çıkar, saatlerce gelmezlerdi. Bir kaç kez eleştirdim, gözlerimle görmediğim için fazla üstüne gidemedim" diye noktalandı. Namusuzluğu yargılayan namusuz savcı buydur işte! Demek ki, Koçer hakkında hazırladığı iddianamede kullanılan bütün kelimeler, kendisi içinde geçerliydi. Ulu önderimizin yasakladığı cinsel ilişkinin, doğuracağı doğal sonuç buydu. Bir kaç yıl önce Almanya'da birisiyle seviştiği için kızını idam cezasına çarptıran savcının kendisi, duruşmayı sonuçlandırdığı günün akşamı, akademinin "kutsal toprak"ları içindeki ağaçların altında güzel Hacer'le sevişiyor. Tıpkı vaiz verip namaz kıldıktan sonra ilişkide olduğu kadının evine giden köyümüzün imamı gibi veya "dokuz kez seviştim" diye günah kağıdına yazan genç rahibeye yüz kamçı atırıp, bir papaz ile sevişen baş rahibe gibi.

Bu durumu ulu önderimize izah ettim. Bu kadar sahtekar olan yakınımın Adana ve Mersin pratiğinden de kuskuluyum dedim. Ulu önderimiz anlatıklarımı dinleyince: "Tehlikeli bir adamdır, bizim basit bir memurumuzdur" dedi. Mustafa Gezgör, söz hakkı almadan oturduğu yerden ayağa kalktı: Ama damga memurudur" dedi. Ulu önderimiz biraz düşündükten sonra: "Tamam o görevden alacağız" dedi. Kul olduğu ve bana karşı kullanımında gerekli olduğu için cezalandırılmadan ziyade, benimle karşı karşıya getirilmesi

için planlar yapılıyor olmalıydı. Nitekim ben Avrupa'ya gönderilirken ulu önderimiz yakınımı kastederek bana: "Senin adamındır, git yargıla, ne yaparsan yap" dedi. Avrupa'ya gittiğimde konuyu sadece yakınıma ve açık yürekli, dürüst, doğruları dobra dobra savunan Akif Hasan'a anlattım. Başta ulu önderimiz olmak üzere avrupadaki diğer kullar onunla boğazlanmasını istiyorlardı.

Yakınımı bu işin asıl "suçlusunu" olarak görmediğim için, ilişkilerimi düzeyli kalmasına çaba harcadığımdan, bana akademide ateş püskürülüyordu. Avrupa'ya gelince kendisiyle telefon sohbetleri yaptım, içerikli eleştiriler aldım. Bütün çabalarıma rağmen Avrupa'da bizi karşı karşıya getiremediler. Bekaa'daki son tutuklanmamda yakınım bana karşı kullanıldı. Verdiği raporda: "1978'de bir arkadaşın ölümüne neden olmuş, cezaevinden tahliye olup köye gittiğinde bir Türk subayı ile görüşmüş. Şeyfetin Alus'u Meriç nehrinde bırakmış, eşi 1980'de Diyarbakır cezaevinde tutukluymken, arandığı halde gidip kendisiyle görüşmüş, akademide eşiyile ilişkileri çok kötü iken, nasıl olduysa Avrupa'da düzelmişti" diye yazmıştı.

Yakınım henüz tasfiye edilmemesi gereken bir tıpsız olduğundan, güzel Hacer'le işlediği "günah" kasaya konuldu, ilerde önderlik çizgisi için bir tip haline gelirse, günah kasası açılacaktı. Ben tasfiye edilmesi gereken bir mertebeye ulaştığımdan; "neden eşinle karı koca gibi yaşadın?" gerekçesiyle beni yargılayan zihniyet, henüz şekilsiz olan ve kullanılmaya elverişli olan yakınımın "akademinin kutsal toprak"ları üzerinde Hacer'le sevişmesini yargı konusu yapmıyor. Yakınım ulu önderimizin ahlak anlayışının taktiklerini tam uyguladığı için yargılanmıyor.

Ulu önderimiz, pek çok genç kız ve erkeğin idam cezalarını 'cinsel ilişkide bulunmuş' gerekçesiyle onaylarken, kendisi harem kurmuştu. Yakınım kamp savcısıymken, Haluk ve Emine kod isimli iki genç eğitim için akademiye gelmişti. Haluk Diyarbakır cezaevinde tutuklu olan Mehmet Doluk'un kardeşiydi. Kendisi de uzun süre aynı cezaevinde yatmıştı. Asıl adı Abdullah Doluk'tu. Ağırbaşlı, zeki ve efendi bir gençti. Adana'da örgüt faaliyetlerini sürdürürken, edebiyat fakültesinde okuyan Adıyaman'lı Emine ile tanışmış, birbirlerini sevmişlerdi. Ben Ceyhan cezaevinde tutukluymken, Emine sık sık ziyaretimize geldiğinden kendisiyle konuşurdum. Emine'nin Haluk'tan önce başka bir arkadaşı varmış, gerillaya katılıp Cudi'de şehit düşünce, Haluk'la tanışmış, bir süre birlikte yaşadıkten sonra akademiye gelmişlerdi. Akademi yönetimi yukardaki anlatımlarımı duyunca, ikisininide tutuklattı. İkibuçuk aydan fazla uygulamada kaldılar. Haluk, bütün hakaret, alçaltma ve baskılara rağmen ifade vermeyi red ettiğinde, mahkemeye çıkarılmadı. Emine için hazırlanan iddianame, Koçer için hazırlanan iddianamenin aynısı idi: "Namusuz, orosupu, özel savaşın ajanı, yozlaşmış, adi." kelimeleriyle doluydu. Emine'nin duruşmasındaki iddianameyi yine yakınım okumuştu. Emine ile Haluk'un üç ay önce yaptıklarının aynısını Hacer'e yaptılar.

Emine'de Koçer gibi idam cezasına carptırıldı. Biz cezaevinden çıkanlar akademide olduğumuz için demokrasi havarisi kesilen ulu önderimiz, Emine'nin idam cezasını bozarak, altı ay çalışma kampına gönderdi. Edebiyat fakültesi üçüncü sınıf öğrencisi Emine, Bar Elas bahçelerinde narin parmaklarıyla altı ay ağaçlardan meyve topladı. Kaldığı evlerde horlandı, aşağılandı, azarlandı. Ceza süresi bittikten sonra "uslanarak" akademiye geri getirildi. Sonra, kendisi başka, Haluk başka bir bölgeye savaşa gönderildi. Tüm bunlar, insanları kazanmanın, devrimcileştirmenin yöntemleri değil, Harpagos'laştırmının yöntemleridir. Bekleyin sonuçları hep birlikte göreceğiz.

Yine yakınımın görevli olduğu dönemde; eğitim görmek amacıyla Irak Kürdistan'ından akademiye 130 kişi eğitim adayı olarak gelmişti. Bunlar, eğitimlerini tamamladıktan sonra geri gönderilecek, orada PAK (Partiya Azadiya Kürdistan)da görevlendireceklerdi. Bir kısmı Soran, bir kısmı Badinan bölgesindendiler. Aralarında çok sayıda üniversite öğrencileri vardı ve değişik asiretlere mensuptular.

Bu insanlar insani yöntemlerle insanca eğitilselerdi; Irak Kürdistan'ında büyük bir gelişme olacağı muhakkaktı. Çoğunluğu daha önce Talabani ve Barzani saflarında savaşmışlardı, Marksizme eğilimli oldukları için buraya gelmişlerdi. Ulu önderimize göre bunların kişiliği, Talabani ve Barzani tarafından dejenere edildiğinden, iyi bir rapt u zapt

altına alınarak düzeltileceklerdi.

Bir arkadaşımın anlatımına göre, yakınım ve akademi yönetiminde görevli iki komutan, kamptan firar eden daha sonra tutuklanarak uygulamaya konulan dört Iraklı Kürde, işkence zoruyla çöp tenekesindeki bütün pislikleri yedirmişlerdi. Bu D.Bakır celadı Esat Oktay'ın taktiğidir. O da Kürtlere pislik yedirerek islah edeceğine inanıyordu.

Iraklı Kürtler uygulamadan sonra mahkemeye çıkarıldılar; akademiden firar etmenin Kürt halkına ihanet etmek olduğunu anladıklarını, ölene kadar önderliğe bağlı kalacakları sözünü vererek tekrar eğitime alındılar. Serbest bırakılanlar, mağruz kaldıkları muameleleri arkadaşlarına anlatıyorlar. Bu eğitim adayları Güney Kürdistan'a gönderilmeden önce, ulu önderimiz bölgeleri ile ilgili uzun bir konuşma yaptı. Sonra; bir isteklerinin olup olmadığını sordu. Kanseri bir delikanlı söz alarak ayağa kalktı: "Seroke me boğazımda kanser var, spor yapamıyorum, mümkünse beni tedaviye göndersinler" dedi güzel Kürtçesiyle. Bu sözler karşısında hiddetlenen ulu önderimiz: "Ben burada bir ulusun tedavisinden söz ediyorum, sen kalkıp pis kişiliğini ortaya atıyorsun eşekoğlu eşek! Atın bunu dışarı!" deyince, iki gerilla, delikanlının kollarından ayaklarından tutarak, karga tulumba dışarı sürüklediler. 500 kişi bu manzarayı izledik.

Iraklı Kürtlerin gözleri faltaşı gibi açılmıştı, kullar ise ulu önderlerinin otoriterliğini hayran hayran izliyorlardı. Ulu önderimiz, ölümcül hastaları: "Kendilerini yere atıyorlar" gerekçesiyle uygulamaya alınmamasını buyurdu. Eğitime gelenlere sanki: "Namusuzlar, şerefsizler, burada işiniz ne" deniliyordu. Birleşen, birleşmeye can atan güçlerin yıldırılması söz konusuydu. Bu durum, uyanmakta olan Kürdistan'ı sömürgeleştirilenler açısından tehlike arz etmeye başlamıştı. Sanki, sömürgeci güçlerin mutabakatı sağlanmıştı. Suriye sömürgeciliği tarafından yeniden köleleştirilme çabalarının dolaylı yansımasıyla karşı karşıyaydık. Oysa ulu önderimiz kanser hastası delikanlıya: "Kanser olduğunu geldiğinde yönetime söylemeliydin. Biz insan hayatına çok önem veririz. Durumunu doktora anlat, seni hastahaneye sevk etsinler, başka bir isteğin var mı?" dese ydi insanların gönlünü kazanırdı. O, insanların gönlünü kazanma değil, insanları korkutarak köleleştirmenin peşindeydi. Bu çağda köleliğin olmayacağını; olsa da çok iğrenç ve ömrünün kısa olacağını, iktidarın verdiği körlük nedeniyle görmüyordu.

Üç aylık eğitimden sonra Güneyli Kürtler guruplar halinde bölgelerine gönderildiler. Oraya varır varmaz; ellerindeki silahları, kendileriyle birlikte olan bir gurup Kuzeyli Kürde çevirerek, onları önce esir aldılar, daha sonra serbest bırakarak, ailelerine ve aşiretlerine sıgındılar. Bu Astyages yöntemlerinin yarattığı Harpagos'laşmanın aynı topraklar üzerinde yeniden tekerürüydü.

Sorusturma komisyonunda görevli olduğum dört aylık süre içinde kimseyi tutuklamadım. Başka yerlerde tutuklanıp bana gönderilenlere işkence ve kötü muamele yapılmasına izin vermedim. Cezaevlerinde yıllarca işkence gören ben, savcı olunca; işkenceci mi olacaktım? Asla! İlk olarak Beyrut'a, gözaltına alınarak bize gönderilen bir bayanla bir erkeğin soruşturmasını yaptım. Erkeğin adı Abdurrahman, kod adı Sevgat, bayanın adı: Emine idi. Abdurrahman Suruçluydu. Bir yıl önce akademide eğitim görmüş, Beyrut'a sorumlu olarak atanmış, iri yarı bir gençti. Emine ise Beyrut Kürtlerindendi. İnce, cılız, zayıf, hastalıklı birisiydi. Küçük bacısı daha önce gerilaya katılmış, Bitlis'te şehit düşmüştü. Annesi ve babası Beyrut'ta oturuyorlardı ve yurtsever bir aileydi. Emine sürekli evlerine gelen Abdurrahman'a aşık olmuş, "evlenelim" diyormuş. Neticede ikisi arasında önderlik çizgisinin engelleyemeyeceği bir aşk başlamıştı. Lübnan sorumlusu Faysal Dumlayıcı olayı duyunca, ikisini tutuklatıp bize göndermişti. Abdurrahmanı ayrı, Emine'yi ayrı bir odaya kapatıyorum: "Rapor yazın" diyorum sadece ve çekip gidiyorum. Birgün sonra raporları geliyor. Abdurrahman Türkçe, Emine Arapça olarak yazmış. Tercüme ettirerek okuyorum ikisininide. "Biz birbirimizle evlenmek istiyoruz... " diye yazmışlar.

Bir gün öyle üzeri dersten sonra ulu önderimizle akademi yönetimine doğru giderken, bize: "O namusuzların durumu nedir?" diye sordu. "Evlenmek istiyoruz diyorlar

başkanım" dedim. "Serseri misiniz? Peki ne yaptınız?" diye soruyor, sesiz kalıyorum. Ve sözlerini tamamlıyor: "Gidin Sevgat'ı sikin! Ondan sonra sikini kesin, bilmem neresine koyun!" diye emir veriyor. Bunları biz akademi yönetimindeki komutanlara söylüyor, çekip evine gidiyor. Bu bir talimattır, başka kullar olsa harfiyen yerine getirmek zorundadırlar. Çünkü ulu önderimizin talimatlarını harfiyen uygulamamak, önderlik çizgisini boşa çıkarmak, Türk özel savaşının uygulayıcısı olmaktı. Ve bunun karşılığı ölümdür.

Yönetimdeki arkadaşlarla toplantı yapıyoruz. Cezaevi çıkışlı beş arkadaşız, yönetime tam hakimiz. Cezaevinde itiraf yapan Ali Aksoy koordinator, biz yönetim görevlisiyiz. Zeki Yılmaz, Ben, Resul ve Bilge. Bizim dışımızda ikisi bayan, beş kişi daha var. Tartışmamız sırasında Bilge ile Ali Aksoy işkence yapılmasından yanaydılar. Çünkü ikiside tartışmanın gereksiz olduğunu söylüyor, talimattan söz ediyorlardı. Bilge, konuyu tartışmaya devam ettiğimizi görünce, partiden birşey anlamadığımızı söylüyordu. Çünkü ulu önderimiz, yani ulusun kendisi talimat vermiş, biz ise o talimatı tartışıyorduk. İşte cezaevi kişiliği buydu. Tartışma esnasında şunu da anladım; cezaevlerinde ve polis soruşturmalarında işkence ile uslananlar veya işkence ile "adam" olanlar yani yenilenler; insanlara işkence yapmaktan yanaydılar. İşkenceyle insanların doğru yola geleceğine, adanlaşacağına inanıyorlardı. Fakat cezaevlerinde işkencelere ve işkencecilere boyun eğmeyenler, insanlara işkence yapılmasına kesinlikle karşıydılar. Bilge ve Ali Aksoy'un direnme mekanizması poliste ve cezaevi işkence hanelerinde kırılmıştı. Şimdi Sevgat'a işkence yapılarak, direnme mekanizmasının kırılmasını istiyorlardı. Benim, Laz Zeki'nin ve Resul'un tavrını bildiklerinden, söylemek istediklerini açıkça söylemiyor, talimata sığınıyorlardı.

Sonunda tartışmanın gereksizliğine inanınca:"Tamam sorumluluğu ben üstleniyorum "deyip cezaevine gittim. Ortada talimat var, uygulamazsam Astyages'in yöntemleri gelir, uygulasam devrimciliğimi ve insanlığımı yitiririm. Yolda konu üzerinde düşünmek cezaevi kapısına kadar gittim, nöbetçiler beni görünce hazırol vaziyette geçtiler, düşüncelerimden sıyrılarak:"Abdulrahman'ın kapısını açın !" diye sert bir emir verdim. Kapı açılınca içeri girip kapıyı kapattım. Abdulrahman beni görünce ayağa kalkarak put gibi durdu. Daha öncede soruşturmaya alınan Abdulrahman'ın korktuğu her halinden belli oluyordu. Ama beni tanıyor, işkence ve vahşetle ilgili kitaplarımı okumuş, işkence yapmayacağımı biliyordu. Kendisine:"Otur Abdulrahman"diyorum, hazırolu bozmuyor, göğsü öne doğru fırlamış, elleri yanlarına bitişik, dik, sabit gözlerle bana bakıyordu. Oturduktan sonra onu da oturtuyorum.

"Bak Abdulrahman, parti evliliği yasaklamış, sen ise bir yasağı çiğniyorsun"diyorum.

"Komutanım, biliyorum" diyor.

"Bildiğin halde niye yapıyorsun?"

"Mecbur kaldığımdan"

"Neden mecbur kaldığını öğrenmek istiyorum?"

"Komutanım, şimdiye kadar kimseye anlatmadım, seni tanıyor ve kendime güvendiğim kadar sana güveniyorum, anlatacağım: Emine hastadır, Beyrut'a doktora gitmiş. Doktor, evlenmezse ölür teshişini koymuş, o da durumu bana anlattı, benimle evlenmek istediğini açıkladı."

Bunları çok etkileyici, içten gelen acı bir dille anlatınca, gülümsüyorum:

"Yani bir yurtseverin kızının hayatını kurtarmak için kendini fedamı etmek istiyorsun?" dediğimde o da gülümsedi. Mizahi sevdiğimi biliyor, anlatıklarına inanmadığımı bildiği halde

"Evet komutanım kızın hayatını kurtarmak istiyorum" dedi.

Onunla resmi ideolojinin dili ve mantığı ile konuşmuyor, gerçeklerin diliyle anlatıyordum: "Abdurrahman, ben onüç yıldan beri evliyim, oniki yıldır eşimle buluşmadım. Evliliğe karşı değilim. Seni savaşa gönderiyoruz, orada evliliği sürdürmek zordur. Emine'yi kendinle dolaştıramazsın. Gerçek budur, bu gerçeği görmeye çalış. Emine ile evlenip evde

oturman, mücadeleden vaz gecmen doğru olmaz. Birbirinizi sevin, bu çok doğaldır, ama evlenecek koşulları yaratmak için mücadeleyi geliştirmemiz gerekiyor," diyorum. Söylediklerimin çok doğru olduğunu söylüyor, "Ama ben yapamıyorum" diyor. Söylediklerimin üzerinde düşünmesi istiyor, bir isteğinin olup olmadığını soruyorum "Hayır" diyor. Ayağa kalkıp hazırol vaziyette geçiyor. Abdurrahman'ın kapatıldığı odadan çıkınca, kapıda hazırol vaziyette bekleyen nöbetçilere. "Emine'nin kapısını açın!" diyorum. Anahtar ve zincir sesi geliyor, bu seslerden nefret ediyorum. Kapı açılınca içeri giriyorum. Emine korkulu gözlerle hazırol vaziyette penceresiz, karanlık küçük odanın orta yerinde durmuş bana bakıyordu. Kısa boylu, esmer, ince, zayıf, siyah saçlı, kurbağa yüzü karakuru bir kızdı Emine. Kendisi ile Kurdmanci diliyle konuşuyorum: "Raporunu okudum, son olarak bir diyeceğin var mı?" diye soruyorum, zavallı bir durumda boynunu bükerek "Willeh heval gotina min i davi ez dixwazim bi Ebdurrahman're bizewicim (Vallah arkadaş son sözüm abdurrahman'la evlenmek istiyorum.) " deyince içim burkuluyor. Nöbetçiler gülüyorlar ve kapı Emine'nin yüzüne kapanıyor.

Akademi yönetiminin bulunduğu binalara doğru yürürken yolda düşünüyorum; önderlik çizgisini değil, aklın çizgisini uygulamıştım. Önderlik çizgisine göre böyle konuları tartışmamamın veya böyle konularda kişileri ikna etmeye kalkmanın zamanı çoktan geçmiştir. Kişi önderlik çizgisine karşı gelerek suç işlemiştir. Otorite dayatılarak, gerekenler yapılmalıdır. Ya önderlik öldürülmeli, ya da "adam" edilmelidir. Yönetim binasına gidince arkadaşlar merakla "ne oldu?" diye soruyorlar, isteklerinde diretiyorlar yanıtını veriyorum. Ali Aksoy tekrar önderliğin talimatından söz ediyor, yaşanmıyoruz. Bizi ispiyonladıkların da, tutuklanarak Abdurrahman'ın yanına gideceğimizi, başımıza kötü şeylerin geleceğini biliyoruz. Sonra Ali'nin kolay kolay böyle bir şeyi göze alamayacağını düşünüyoruz. Bilge: "Bir iddianame hazırlayın yargılayalım" diyor. İddianame hazırlamayı kabul etmiyor, kızı serbest bırakıp babasının evine gönderelim, Abdurrahman'ı eğitime alalım diyorum. Bilge, Adnan, Zeki ve Resul önerimi mantıklı buluyorlar, ardından "Önderlik bu öneriyi kabul etmez" diyorlar. Sonunda Zeki Yılmaz'a iddianame hazırlama görevi veriyoruz. Bir gün sonra iddianemeyi hazırlayıp getiriyor, okuyunca Zeki'ye sinirleniyorum. Çünkü iddianame "yozlaşmış, fahişe, alçak, rezil, şerefsiz..." kelimelerle dolu. "Ben bu iddianamenin altına imzamı atmam, bir gün bu yazılanlar tarihe geçer, gelecek nesiller okuduklarında yüzümüze tükürür" diyorum. Zeki ise : Selim arkadaş, partinin uslubu nasılsa, ben öyle yazmak zorundayım, burada kendi uslubumuza göre iddianame hazırlamayacağımızı hala anlayamadın mı?" diyor. O da haklı. Ama buna rağmen diretiyordum. Neticede ikisini yargılamaktan vazgeçiyoruz. Zaten ulu önderimiz, uzun süre tutuklu kalmalarını istiyor, bunu biliyoruz. Bizde önerimizi, bizden sonra gelecek olan yönetime devretmeye karar veriyoruz. Bizden sonra gelen yönetim önerimize uygun olarak Emine'yi babasının evine gönderiyor, Abdurrahman eğitime alınmıyor. Bir süre sonra Abdurrahman akademiden firar ederek Beyrut'a gidiyor, Emine'yi alıp kayıplara karışıyorlar.

İbretlik olaylardan birini daha anlatmak istiyorum: "Türk'lerin kızı, yani Kürt milletvekili Ahmet Türk'ün yegeni, Hevi Türk (20) akademinin öğrencilerinden Azman kod adlı bir gerillaya aşık olmuştu. Azman Serhat eyaletinde bir ağanın oğlu, avukat. Gerilla savaşına katılmış, üç yıl kadar dağda kaldıktan sonra akademiye gelmişti. Hevi Türk 20-21 yaşlarında uzun boylu, esmer iriyapılı bir kız. Bir gün dersten sonra akademi yönetimine geldiğinde, yönetimde görevli Malatyalı Leyla bana: "Hevi ile Azman arasında birşeyler var" dedi. Ne var diye sorduğumda; sen ders anlatırken Hevi sürekli Azman'a bakıyordu" dedi. Önemsemez bir tavır takınarak, baktıysa ne yapalım dedim. Tekrar derse girişte Azman başka bir yere oturdu, Hevi yerini değiştirerek Azman'la bakışabileceği bir yere geçti," diye sürdürdü konuşmasını. Yani başkanımın dışında stratejik konuşlandırma mı var, demek istiyorsun, dediğimde güldü. Ertesi gün yine ben ders veriyordum, ikisini izledim Leyla'nin söyledikleri doğruydular; hem bakışma hem strateji konuşlanma vardı. Benim anlayışıma göre değil, önderlik çizgisine göre bu suçtu.(2) Kutsal akademi toprak" ları üzerinde göz zinası yapılıyor, dersler dolayısıyla savaş boşa çıkarılıyordu. Bu da objektif olarak ajanlıktı! Aynı günün akşamı Leyla "Dediklerim doğru çıktı değil mi?" deyince diğer arkadaşların yanında konuyu

tartıştık" Hemen ikisinide tutuklayalım" dediler. Ne köleci çağda, ne feodal çağda, ne de yeryüzünde bugüne kadar bakışma suç sayılmamıştır! Bakıştı diye kimse hapisaneye atılmamıştır, "Bakışma suçu" diye bir suç kavramı yoktur, iddianameyi nasıl hazırlayacağız? Bu insanların gururunu yüzlerce kişinin önünde rencide etmeye gerek yoktur diyeceğim, "ahlaksızlığa müsaade ediyor, önderlik çizgisine karşı geliyor" olarak değerlendirileceğinden, düşündüklerimi söyleyemiyorum.

Çaresiz Hevi'yi tutuklayacağız. Dersi dinlemediği, boşa çıkardığı gerekçesini ileri süreceğiz. Azman'a da uyarıda bulunacağız. Bilge Hevi'yi tutukluyor, konuyla ilgili Azman'la da konuşuyor, Azman kızıyor "siz bana komplo kurmuşsunuz" diyor. Bilge Azman'ı yakından tanıdığı için ikna ediyor. Hevi'yide iki gün sonra serbest bırakıyoruz. Soruşturma raporunda: "Azman'ı seviyordum, ders anında kendisine baktığım doğrudur, ama kendisini sevdiğimden haberi yoktur" diye yazmıştı.

Ulu önderimizin yüce çizgisinin akademide böyle uygulandığını gören, öğrenen öğrenciler dağa gidince; daha katı bir şekilde uyguluyorlar. Çünkü bu çizgiyi ne kadar keskin ve katı uygularlarsa, devrimin o kadar çabuk gerçekleşeceğine inandırılmışlardır. Uygulanan bu sapık çizginin sonuçları 1992 bölge raporlarına şöyle yansıyor: "Dersim'de parti içinde cezalandırılanların sayısı 17, şehit düşenlerin sayısı 23'tür. Amed'e parti içinde cezalandırılanlar 38, şehit düşenlerin sayısı 42'dir. Botan'da parti içinde cezalandırılanların sayısı 27. Evet, bu rakamlar uzayıp gidiyor. 1992 konferans raporlarına kaçanların sayısı artmıştı; bazı bölgelerde kaçanlar, kalanların iki katıdır. Bazı bölgelerde de kaçanların sayısı düşüktür. Uygulanan sapık çizgiden kurtulmak ve ihanet damgasını yememek için intiharvari eylemlerle kendilerini imha edenler, şehit sayıldığından; çizgiyi protesto etmek için intihar edenler "yaşamamış ve ölmemişler" olarak görüldüklerinden, sayılarını tesbit etmek mümkün değildir. Bir de mahkemelerde yargılanmadan, çizgiye muhalif oldukları için özel imha ekipleri tarafından "ip ucu bırakılmadan" ortadan kaldırılanlar vardır. Bunların sayıları hayli kabarıktır; özel bir şekilde öldürülüp, gizli gizli mezralara konulmuşlardır. Sapık bir çizgi ve barbar bir düşman tarafından, halkımızın en değerli evlatları böyle yok ediliyor! Sapık çizgi tarafından öldürülenlerin yüzde doksanbeşi suçludur. Mahkeme kararlarına ve ulu önderimizin onayına göre, ulu önderimizin kendi deyimiyle ,çizgi suçu' işlemişlerdi. Öldürülenler, Türk devletinin ajanları olsalardı; ifadeleri, mahkeme tutanakları, isimleri, resimleri gazetelerde yayınlanırdı. Suçsuz yere öldürüldükleri için "öldürüldük" diye üstlenilmediği gibi, yaşayıp yaşamadıkları söylenmiyor. Ortadan kaybolanların akıbetlerini sormak suç olarak değerlendirildiğinden, kaybolanları sormamak devrimci bir anlayış olarak kabul görüyor.

Bazı bölgelerde aileler oğullarının ve kızlarının parti (önderliğin sapık çizgisi) tarafından öldürüldüğünü duyuyorlar. Bölgedeki gerilla komutanlarına baş vurarak, oğullarının ve kızlarının neden öldürüldüğünü soruyorlar. Gerilla komutanları, ailelere verecek yanıt bulamadıklarından; oğullarından ve kızlarından haberlerinin olmadığını söylüyorlar.

"1993 telsiz konuşmaları" 21 adlı kitabı okuduğumda iğrenmiştim. Botan gerilla komutanı telsizle ulu önderimize: "Başkanım, Botan'da bizden önceki yönetim tarafından, çok sayıda arkadaş yargılanıp öldürülmüş, aileleri durumu öğrenmişler, gelip bize soruyorlar verecek yanıt bulamıyoruz. Bu ailelere ne diyelim?" sorusunu soruyor. Ulu önderimiz şu yanıtı veriyor: "O ailelere deyinki; sizin çocuklarınız devrimciydi. İçimize sızmış özel savaş elamanları tarafından katledildiler. Biz, çocuklarımızı öldürenleri kısa zamanda ortaya çıkararak intikamlarını aldık. Ne yapalım savaştır, oluyor deyin" diyor. Telsiz başındaki Botan komutanı bu "mantıklı!" yanıt karşısına "anlaşıldı başkanım" diyor. Oysa o gençler öldürülmeden önce "yüce bağımsızlık mahkemeleri" tarafından yargılanarak idam cezasına çarptırılmış, idam kararları ulu önderimiz tarafından onaylanmıştır. İçimize ajan sızdığı doğrudur. Ve bu ajan, ülkemizin bir parçasıydı, sömürgeleştiren bir ülkenin başkentine oturuyor, telsiz talimatlarıyla geleceğimizi kurşuna dizdiriyordu!

Ulu önderimizin çizgisine göre objektif ile subjektif ajanlık arasında önemli bir fark yoktu. Önderlik çizgisine uymayan, çizgiyi uygulamayan, uydurmayan, uygulatmayan kim olursa olsun ajandır, yargılanıp cezalandırılır. Kanun önderlik çizgisidir, yargılama buna göre yapılır. Öldürülenlerin aradan altı ay geçmeden suçsuzlukları anlaşılr, buna

rağmen sapık çizgi dayatılır. Burda suçlu; kaçkın, ölü ve köleler üretiyor. Kimse bunu göremiyor; asil suçlu görülmeince, suçsuz gençler suçlanarak öldürülüyor. Öldürülenler, gerçekte ajan olmadıklarından isimleri kamuoyuna açıklanmadığı gibi "kayıp" bile denilmiyor. Pek çok aile oğullarının veya kızlarının yaşadıklarını, dağda savaştıklarını sanıyor.

Sorgusunu yaptığım son "Suçlu" Roza idi. Akademiye geldiğimde, katıldığım ilk derste, kadın sorunu ile ilgili görüşlerimi söylediğim gün, benimle konuşmak isteyen kömür gözlü Diyarbakır'lı Roza. Eşiminde görevli olduğu akademi yönetimi tarafından daha önce tutuklandığını, sonra serbest bırakılarak Batman'da kontr-gerilla tarafından şehit edilen gazeteci Cengiz Altun'un kız kardeşi Sakine ile Bar Elyas'a alındıklarını, burada bir süre tutuklandıktan sonra Şam'a ulu önderimizin evine gönderildiklerini biliyorum. Bu iki genç kız, çok önemli bazı olaylara tanık olmuş, bazı dayatmalara karşı çıkmışlardı. Ulu önderimizin ikisini "ahlaksız ve sürtük" olarak damgalamış, iki kez uygulamaya tabi tutmuş, sonunda yine evine almıştı. Sakine ile Roza yaşadıkları olayları Bar Elyas ve Şam'da Fuat Cavgun'a anlatmışlardı. Kimselere anlatılmaz sırlar bunlar. Fuat Cavgun, önce bunalıma giriyor ardından kızlarla ayrıntıyı konuşuyor ve "bu durumu açıklığa kavuşturacağım" diyor.

Ulu önderimizin kuryesi Ahmet Fuat'ın ulu önderimiz için söylediği kötü sözleri, cebindeki küçük bir ses alma cihazına kayıt ediyor, sonradan ulu önderimize dinletiyor. Ses başka bir odadan ve uzaktan alındığı için bir şey anlaşılmadığından suç delili olarak bize gönderiliyor. Soruşturma komisyonunda kaseti dinliyoruz, ses anlaşılmayınca imha ediyoruz. Ulu önderimiz işin iç yüzünü bildiğinden, hemen Fuat Cavgun'u Almanya'ya gönderiyor, ardından Avrupa sorumlusuna şu talimatı veriyor : "O serseriye sağlam bir evde göz altında tutun, kendisi ile konuşulmasın, hiç kimse ile temasa geçmesin, çok tehlikeli bir unsurdur."

Bu talimat üzerine Fuat Almanya'da 1992'nin başından beri denetim altında tutuluyor. 7 Mart 1993 tarihinde ben Almanya'dan ayrıldığımda hala denetim altındaydı. Birkaç kez örgütün izni dışında bazı bölgeler veya ülkelere gittiğinden dolayı sert eleştirilere mağruz kalmıştı. Almanya'dan ayrılmadan üçgün önce Mustafa Karasu ile bir görüşmemizde: "Başkan bana "Fuat'ı öldürün gitsin" dedi ama ben kabul etmedim" demişti. Cezaevi kişiliğini sürdürüyorsunuz Mustafa. Önderlik "öldürün gitsin" demişte, sen kabul etmemişsin? Astyages yöntemlerinin pusuda beklediğini bilmen gerekir diyecektim ama, Karasu henüz ulu önderimizin karşı devrimciliğini, yamyamlığını, örgüt ve halk düşmanlığını, gözleriyle görmediği için; inanmayacağını bildiğinden, bildiklerimi anlatmadım. Çünkü cezaevinden ilk çıktığımda ulu önderimizin aleyhinde kim böyle sözler sarf etseydi "Düşman propagandasıdır" der, inanmazdım. Ulu önderimiz, biz yönetimdeki komutanlara: "Fuat Cavgun yozlaşmış, birer düşkün olan Roza ve Sakine ile uygunsuz ilişkiler geliştirmişti. Bundan dolayı örgütle bir ilişkisi kalmamış, Almanya'ya gönderilmiştir" dedi.

Roza Şam'da suç işledi gerekçesiyle tutuklandı, akademiye getirilip bize teslim edildi. Kendisiyle hiçbir şey konuşmadan cezaevinin boş bir odasına kapatıyoruz. Bir gün sonra kurye bir defter getiriyor, kabaca bir inceledikten sonra, nedir bu, diyorum: "Sakine'nin şiir defteridir, önderlik incelenmesini istedi" diyor. Şiirleri okuyorum; ince ruhlu bir el tarafından yazıldığı hemen kendini belli ediyordu. Bir dörtlüğün altı kırmızı kalemle çizilenmişti iki mısrasını hatırlıyorum:

"Dillerin gerçekleri anlatamadığı bir gerçek
Bu gün yine Kabe'ye saldırdı o köpek!"

Bununla neyi anlatmak istediğini birbirimize soruyoruz, Ali Aksoy: "Kabe Diyarbakır cezaevi, köpek önderliktir" diyor, mantıklı buluyoruz. Kurye, bir de Roza ile ilgili bir rapor getirmişti. Raporda "önderliğin yemeğine zehir atarken yakalandı" deniliyordu. Cezaevine konulduğunun üçüncü günü soruşturma yapmak amacıyla odasına girdim. Dışarda diz boyu kadar kar vardı, odası buz gibi soğuktu. Roza'nın kaldığı yerde soba yoktu. Sünger

yatağın üstünde ve üç battaniye altında tir tir titiyordu. Odanın ölgün mum ışığında siyah saçları ve kömür karası gözleri parlıyordu. Roza'nın odasındaki soğuk, bana 1981 kışını, Diyarbakır tercitlerinin soğuşunu hatırlattı. Fakat şimdiki fark; ben orada tutuklu, burada savcıyım. Odanın kapısından içeri girdiğimde Roza ayağa kalkıp hazırol vaziyeti almak istedi. "Hayır otur" dedim, oturduktan sonra "sigaram yok" dedi. Cebimdeki paketi verdim. Roza sigarayı içerken "önderliğin zehirlemek istemişsin, tutuklamanın nedeni budur, biliyor musun?" dediğimde, peki sen bu iddiaya inanıyor musun?" sorusunu sordu. "Benim inanıp inanmamam önemli değil, ne olmuşsa bana yaz" diyorum. Roza bir "Ahh!" çekip bir süre soluğunu tuttuktan sonra konuşmaya başlıyor:

"Selim arkadaş, ben Diyarbakır'lıyım ama Ankara'da büyüdüm. Dev sol'a sempati duyuyordum, sonra PKK sempaticileriyle tanıştım. Süre içinde ilişkilerim ilerleyince; işimi ailemi terk ederek akademiye geldim. Devrimcilik yapmak, ülkem bağımsızlığı için savaşmak istiyordum. Fakat burada başka şeylerle karşılaştım. Haklı olduğum halde "düşkün" oldum. Daha önce bu odada günlerce işkence gördüm, senin o adı karın bizzat saçlarımı çektii, kafamı duvara vurdu, diğerleri beni dipçiklediler. Ben kimseyi öldürmek veya zehirlemek için buralara gelmedim. Daha önce ve şimdi buraya neden konulduğumu bir ben, bir de başkanımız biliyor ve suçumu kimseye söylemeyeceğim!"

Bana anlat, bana güvenmiyor musun, diye soruyorum:

"Hayır bana işkence yaparsınız."

"Benim işkence yapacağıma inanıyor musun?"

"Sen yapmazsın ama, oyapacak adam bulur" diyor.

"Ben burada olduğum sürece sana kimse işkence yapamaz"

"Ahh! Sen hala gerçeği anlamamış ve görmemişsin, bundan dolayı sana anlatsamda inanmayacaksın" deyip susuyor.

"Eşim seni nasıl döver?" diye soruyorum. Amacım insanlara yapılan işkencelerin dozunu ve yöntemlerini öğrenmekti. Anlatıyor, dinledikçe nefret ediyorum, başımı önüme eğip düşünüyorum. Hayır! Bunlar PKK'li olamaz. PKK mazlumların, horlananların, işkence görenlerin, zulme, sömürüye ve işkencecilere karşı olanların partisiydi. Biraz daha düşününce; Selim sen hala o partiyi arayacak kadar safsın dedim kendi kendime.

Uzun süre başlarımız önümüzde, bakışlarımız yerde öylece suskun kaldık. "İşkence yapanların suçu yok, yaptırın var" diyor, zeki kız. Açık vermemek için;" yanlış düşünüyorsun, o yönetim adi kişilerden oluşmuştu. Niye şimdi sana işkence yapılmıyor? Önderlik bana 'git işkence yap' dese yapmam. Fakat kendim yaparsam yaparım, yapmadım diye rapor yazarım" dedim. Kız, mantığı ve sistemi anlatmaya başlayınca; kendimi Diyarbakır cezaevinde yüzbaşı Esat Oktay'dan sonra gelen Abdullah Kahraman gibi görüyorum. O da cezaevinde yeni göreve başladığı zaman: "İşkence yapmak devletin politikası değildir, her şeyi o namusuz Esat yaptı" diyordu. Suskun ve düşünceli olduğumu gören Roza: "Peki eşinin bu kadar adileşmesinin nedenleri üzerinde hiç düşündün mü?" diye sorarak suskunluğumu bozmak istiyor.

"Eşimin adileştiğini biliyorum, fakat nedenlerini henüz anlamış değilim. Bırak seni, bana bile Diyarbakır cezaevinde görmediğim işkenceleri yaptı. Cezaevi konfaransı yapıldığı zaman, geceleri arazide yattığımız için bitlenmiştik. Bizim Ferhan Güllü askeri elbiselerimizi sıcak suyla kaynatıyordu; bitler ölsünler diye, sıcak suya bir avuc D.D.atıyor, elbiseleri iyi durulamadan kurutuyordu. Elbiseleri giydik, öyle sıcağında vücudumuz terleyince D.D.T ter gözeneklerinden vucuda giriyor ve ard arda düşüyoruz. Gece bizi Bar Elas'ta ki bir Filistin hastanesine kaldırıyorlar, komaya girdiğimizden dördümüzde erkeklik organından hortumla sidik torbasındaki zehirli idrarı çıkarıyorlar. Ölümünden kurtularak akademiye geri döndük.

Cezaevi konfaransında asla kabul edemeyeceğim görüşleri kabul etmek zorunda kaldığımdan, sinirlerim gergin, sıkıntıdan patlamak üzereyim. İdrar yollarımda müthiş bir yanma var, kalkıp tualete gidiyorum, ağrı dahada artıyor. Ama idrar gelmiyor. Sidik torbasına giden kanalın sinirden, sıkıntıdan kapandığını bilmiyorum. Su içtikçe böğürümdeki ağrıları artıyor. Ard arda tualete gidiyorum, zorlanıyorum. İdrar gelmeyince ağrılara dayanmayıp inliyor ve bağırıyorum. İnleme ve bağırma seslerim ta

cezaevi konferansının yapıldığı çadıra kadar gidiyor. Sanki diyarbakır cezaevinin tecrit salonunda işkenceye alınmış gibi bağıyorum.

Ağrı; cop ağrısı, saz sapı ağrısı, demir sandalye ayağının ağrısı, balta sapı ağrısı, içine demir çubuk konulmuş hortum ağrısına benziyor. Bütün ağrılarımı tanırım. Ağrıdan ziyade yanmadır bu. Ama odun ateşi, çakmak, kibrit, mum yakmasından ziyade kaynak makinesi yakması gibi bir yangı bu. Veya sanki büyük bir taşı erkeklik organıma bağlamışlar, aşağı doğru çekiliyorcasına bir ağrı. Çadıra geri döndüğümde bağırtılarımı duyan arkadaşlar: 'Hastahane'de takılan hortumdan dolayı zedelenme var onun için ağrıyor' dediler. Sidik gelmiyor diyorum kimse birşey anlamıyor, biraz yerde kıvranınca tekrar kalkıp tuvalete gidiyorum. Yine kaynak makinesinin yangısı. Yine erkeklik organıma bir topac gibi bağlanmış taş, yine gücüm yettiğince bağıyorum. Geri dönüyorum çadıra. Karnım davul gibi şişmiş; ayakta duramıyor, oturamıyor, yerde kıvranarak bağıyordum. "Beni hastahane'ye kaldırın, dayanamıyorum. Diyarbakır işkencelerinin acısı gibi acı duyuyorum."

Çadırımızın ispiyoncusu Rubar, durumumu yönetime bildirince bir süre sonra eşim geldi. Vücudum ter içinde sırıldıklam, yerde kıvranıp bağıyorum. Uzaktan yerde yatan bir ite bakar gibi bana bakan eşim: "Nedir, kendini yere atmışsın? Kalk, otur!" diye bağırdı bana. "Biraz yakına geli anlatayım" dediğimde "Ne anlatacaksın?" deyip çadırdan çıktı. Akademi yönetimine "Bir şeyi yok" diye rapor verdiğini biliyorum. Çünkü beni dinleme zahmetinde bile katlanmadı. Ona göre cezaevi konferansına katılmak istemediğimden kendimi yere atmıştım. Resmi ideolojinin tesbiti buydu. İki gün geceli gündüzlü, Beka'nin taşları arasında bir çakal gibi uludum, kendimi yerden yere vurdum. Tuvalete çıkamamam benim için ölümcül bir dertti ve düşüncelerimin polisi konumunda olan eşimin vicdanı ve yüreği Beka'nin taşları gibi sertti. Tuvalete çıkamayışımın ikinci günü, çadıra Suriye Kürtlerinden bir doktor geldi. Selim Çürükkaya olduğumu biliyordu. Beni muayene etikten sonra alay eder gibi gizliden elime bir vitamin hapı tutuşturdu. Yüzüne tükürecektim ama kendimi tutum ve hapi fırlattım.

O gece bağırmalarım giderek artınca akademi doktoru Nasır çadıra geldi. Bir ağrı kesici iğne yaptı, kardeşim Sait'le Çukurova'da aynı okulda okuduklarını söyledi. Karnımın çok şişkin olduğunu görünce: "Hastahane'ye kaldırmazlarsa, sidik torbası patlar" dedikten sonra yönetime doğru gitti. Nasır'ın üç ay sonra bana anlatığına göre doktor Baran'a gitmiş "Selimi hastahane'ye kaldırmazsanız ölür, sorumluluğunu ben üstlenmem" dediğinde gebersin" demiş Baran. Aynı sözü Ferhan Güllü için de kullanmış. Yönetimin beni hastahane'ye kaldırmayacağını anlayınca, gece yarısı Ferhan Güllü ve iki arkadaş: "Gelin beni su yönetime götürün, ben o şerefsize ne söyleyeceğimi bilirim" dedim.

O gece Bar Elis'a götürüldüm, hastahane'de erkeklik organıma hortum takılarak ikibuçuk litre fazla su alındı, yeniden dünyaya gelmiş gibi sevindim. Bir gün sonra konumlandığım çadırın kapısına gelen eşim sırtarak "geçmiş olsun" deyince, Beka'nin taşları gibi duyarsızdım. Burada sözümü kesen Roza: "Bütün bunların nedenini anladığın gün, benim neden buraya konulduğumu anlarsın, rapor yazmaya gerek duymuyorum ne yaparsanız yapın" dedi. Roza'nın bu esrarengiz cümlelerinin anlamını o zaman tam olarak bilmiyordum. Son olarak yakalandığımda, benimle birlikte Bekaa'daki cezaevinde tutuklu olan ulu önderimizin kuryesi Fevzi'den öğrendim gerçeği.

Roza'yi hiç bir zaman unutamam. Diyarbakır vahşetinde pişen cesaretime rağmen onun yanında cesaretsizdim. Özgürlük timsali kömür gözlü Roza, seni unutmadığımı, cesaretsiz ve alçak biri olmadığımı bilesin diye, bu satırlarla seni geleceğe aktarıyorum. Ölü müsün sağ mısın bilemiyorum. Fakat bu kayıtlarla seni ölümsüzleştirmek istiyorum. Roza ile konuşmamızdan üç gün sonra nöbetçiler; Roza'nın ölüm orucu haberini getirdiler. Zaten Şam'da daha önce bileklerini kesmiş, ölümden kurtulmuştu. Bu kızın bildiği önemli şeyler üzerine düşünmeye çalışıyordum. Ali Aksoy "gebersin!" dedi. Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde ölüm oruçları ve açlık grevlerine başladığımızda savcıların ve cezaevi müdürlerinin kullandıkları "gebersinler" sözünü şimdi arkadaşım kullanıyordu.

Onbir yıllık cezaevi yaşamımda tam 23 kez açlık grevine ve ölüm orucuna girmiştım. Şimdi ise bana karşı ölüm orucu başlamıştı. Haksızlığa uğrayan insan seslerini, insanlığa duyurmak için, başka çareleri olmayanların kendilerini yiyerek bitirdikleri bir eylem biçimiydi ölüm orucu. Ölüm oruçlarında şehit düşerek PKK'nin insancıl yönünü ortaya koyan Kemal'lerin, Hayri'lerin partisine karşı, genç bir kız, ölüm orucuna başlamıştı. Önce böyle düşünüyorum, sonra hayır diyorum. Eğer PKK bugün ölmüş olsaydı, bu genç kız ölüm orucuna girmemiş olacaktı. Bu genç kız, kendini partinin yerine koymuş ulu önderimize karşı ölüm orucuna girmişti.

Eylemin onbirinci günü Roza'yı görmeye gidiyorum, kaldığı odanın kapısını açtığımda, oturmuş sigara içiyordu. İçeri girdiğimde ayağa kalkmaya çalışırken elimi omuzuna koyarak oturttum, sigaramı yaktıktan sonra: "Roza vazgeç, bu eylemle birşey elde edemezsin" dedim, daha sözümü uzatacaktım; yıllarca Türk savaşçıların bana karşı kullandıkları kelimeleri kullandığımı hatırladığımdan, utanarak sustum. Sonra eylemden vazgeçirdim Roza'yı. Bana güveniyordu "Sen buradan gidersen, bana işkence yaparlar" diyordu. Avrupaya gittiğimde henüz tutukluydu. Son yakalandığımda kurye Fevzi, Roza için: (22) "serbest bırakılıp Şam'a getirildi. Hiç bir zaman başkana "başkan" demedi, sonunda Botan'a gerilla olarak gönderildi" demişti

Oteldeki ilk geceyi bunları düşünerek, kendi kendimle konuşarak, söylenerek, kendimi yargılayarak bazılarını saygıyla anarak, bazılarını lanetleyerek geçirdim. Çok az uyuyor, düşünüyör kendimle hesaplaşıyordum.

21 Agustos 1993 Beyrut

Bölüm: 7

"Tanrılar, bizleri bilgisizliklerin duvarları arasına hapsederek, içimize korku salarak köleleştirdiler."

Hamra Arapça'da kırmızı demektir. Ben Beyrut'un Hamra semtinden denize doğru yürüyorum. Tenha, taşlık bir koy buluyorum. Kimsenin beni göremeyeceği bir yerde oturup güneşlenmek ve denizi seyretmek istiyorum. Arayışım uzun sürmüyor, kayalıklarla dalgaların gelgitlerini izleyerek düşünüyorum. Ulu önderimizin kurduğu dünya gözlerimin önündeki denizin üzerine seriliyor. Bu dünyada düşünce üretmek, düşünmek yasak. Ulu önderimizin kitapları dışında kitap, onun çıkardığı gazeteler dışında gazete okumak, araştırma yapmak, soru sormak suç. BBC radyosunun haberleri dışında radyo dinlemek, televizyon izlemek, çizgi dışı olmak, mizah yapmak, gülmek, ağlamak, duygulanmak sohbet etmek yargıyı gerektirir. Roman okumak, tiyatro ile ilgilenmek, Mozart'i dinlemek yozluğun daniskasıdır.

Bu korkunç durumla bizleri bilgisizliklerin duvarları arasına hapsediyor ve ardından; içimize korku salıyordu Ulu önderimiz bizleri şöyle bir dünyaya inandırmaya çalışıyordu: Biz kullar onun yüce çizgisine ulaşmadığımız, iyi uygulamadığımız, boşa çıkardığımız için objektif ajanlarız. Bu birinci halkayı oluşturuyor. Kürt ve Türk solunun bütün örgütleri hem objektif hem subjektif ajandır, bu ikinci halkayı oluşturuyor. Üçüncü halkada korkunç canavarlar, ejderhalar, vampirler, köpek balıkları, yarasalar, leş kargaları, çakal ve kurtlar vardır. Bunlar Türkiye, ABD, İsveç, Almanya, Rusya vs. ülkelerdir. Bütün bu kan emici, ürkütücü, korkutucu, ajan ve canavarların orta yerinde ulu önderimiz bir kurtarıcıdır. Eğer ona boyun eğer, allah'ın ipine sarılır gibi ona sarılır, söylediklerini tam yaparsak bizi bunlardan kurtarır. Boyun eğmezsek başımıza gazaplar yağdırır; kimimizin başına bir torba geçirterek boğdurur, kimimizi en sevdiğimiz arkadaşlarımızın kurşunlarına hedef yapar, kimimizi yüksek kayalardan atıp parçalar, kimimizi avukat Mahmut Bilgili gibi yemekte boğdurur, cesedimizi satırla parçalayıp kanalizyona atar, kimimizi öldürdükten sonra tanınmayalım diye yüzümüzün derisini soyar, kimimizin cesedini bir varil benzinin içine yerleştirerek ateşe verir. Eline geçirmediğini ajan, vampir, canavar, PKK ve halk düşmanı olarak ilan eder. Bu korkuları içimize saldıkça köleleşir ve ona bağlanırsınız. Türkiye Cumhuriyeti de 70 yıldan beri aynı mantıkla bizleri köleleştirmişti. Türkiye'deki resmi ideolojiye göre Yunanlar, Bulgarlar, Rumlar,

Ermeniler, Rusya, "yedi dühel" Türklerin ebedi düşmanıydı, "Türkün Türkten başka dostu yok" mantığı herkesi düşman ilan etmişti. İçte "bölüçülük, kominizim, vatan hainleri, irtica" vardı. Bu korkunç ortamda her Türk gözlerini yumarak, kulaklarını tıkayarak, hiç birşey düşünmeyerek Kemalizmin "ulu öğretisine" sığınmalıydı.

Nefret ediyorum dünyadan ve bakışlarımı gökyüzüne çevirerek düşünüyorum: 1991 yılının son aylarında Mahsum Korkmaz akademisinde; " Türkiye Devrimci Halk Partisi " ile ilgili başlatılan çalışmaları hatırlıyorum. Ulu önderimiz bir toplantıda; " Türkiye`de devrimci mücadele bir türlü gelişmedi, yeni bir parti kurmak gerekiyor, bizim saflarımızda çok sayıda Türk var, gerekli desteği sunar, bir partiyi kurarız. Parti için bir program gereklidir, ayrıca bazı büroşürler hazırlanabilir. Büroşür konuları; Türkiye`de silahlı mücadele sorunları, Türkiye solunun eleştirisi, Türk tarihi ve Kemalizm, Türkiye`de kişilik sorunları olabilir " dedi. Hemen ardından bu sorunları yazıp tartışabilen altı kişilik bir komisyon atadı. Bu komisyonda ben, Zehra, Laz Zeki, Mümin Akçakaya, Hasan Serik ve Bilge vardı. Ulu önderimiz tartışacağımız konularla ilgili gerekli perspektifleri verdikten sonra Laz Zeki`yi ayağa kaldırarak " Sen bir Mustafa Kemal olabilirsin" dediğinde, yüzü kızaran Zeki arkadaşın düştüğü duruma çoğu güldü.

Biz talimatları aldıktan sonra Mahsum Korkmaz akademisinde, revir olarak kullanılan binanın solunda bir çadır kurduk, adını da " Türkiye çadırı " koyarak çalışmalarımızı burada sürdürmeye başladık. Program taslağı üzerinde tartışmalar sürdürürken; Almanya`nin Düsseldorf kentinde tutuklu olan Türk asıllı Duran Kalkan, Mardin eyaletinde koordinator olan Türk asıllı Edip (Muharrem) ve yardımcısı Elif in de konuyla ilgili görüş ve önerilerini istedik. Bir süre sonra Duran Kalkan`ın görüş ve önerileri geldi. Bizim hazırladığımız programın gerisinde olmakla birlikte bazı önerilerinden yararlandık. Edip ile Elif, dikkat çekici bir tavır takındılar. Bize gönderdikleri bir notta " Türkiye`nin kendine göre koşulları vardır, PKK`yi orada taklit ederek devrim geliştirilemez. Eğer bir partinin kurulması gerekiyorsa; bu partiyi yıllardan beri Kürdistan ulusal saflarına katılıp enternasyonalist görevini yapan Türkiye devrimcileri tarafından kurulması gerekiyor. Parti bir seksiyon partisi olmamalı, bağımsız bir parti olmalı ve kimseden talimat almamalıdır, " deniyordu.

Ulu önderimiz bu notu okuyunca vahim bir durumun ortaya çıktığını değerlendirdi. Edip ile Elif i acil olarak akademiye çağırdı. Ve ikisi aleyhine anti propoganda geliştirdi. Bize anlattığına göre; ikisi karı koca hayatı yaşıyorlarmış, bölgede düşmanla ilişkili faaliyetler geliştirerek çok sayıda gerillayı kurşuna dizmişler. Oysa aynı Edip ile Elif daha üç dört ay kadar önce zindan konfaransına gönderdikleri bir mektupla, biz cezaevlerinden tahliye olanları Uruguay cezaevlerinden tahliye olan gerilla komutanlarına benzeterek; köşe yazarı olmakla, legal faaliyetlere önem vermekle, silahlı mücadeleyi tasfiye etmekle suçlanmışlardı. Bu mektubu bize iştahla okuyan ulu önderimiz Edip ile Elif`i örnek devrimciler olarak göstermişti. Dört ay öncesinin örnek devrimcileri "akademiye acil olarak gelin" talimatına uymayarak, Mardin bölgesinden İstanbul`a geçerek Türkiye`de parti kurma faaliyetlerine başladılar, tabi hemen" ajan " ilan edildiler. Bu durumu öğrendiğimde ilerde olabilecekleri biliyormuşum gibi, Türkiye çadırında komisyon çalışmalarımızı bitirdikten sonra sohbet arasında şunları söylemiştim:" Zeki, başkanımızın deyişiyle sen Mustafa Kemal`sin. Mümin zaten İsmet İnönü`ye benziyor, Hasan Kazım Karabekir, Zehra`da Halide Edip Adivar olsun. Edip ile Elif`de Mustafa Suphi ile karısı konumuna geldiler. Türkiye`ye gittiğinizde ilk işiniz; Edip ile Elif`i boğmak, sonra bir Çerkez Ethem yaratmaktır" dedim.

Anlattıklarına kahkahalarla gülüyorlardı. Mümin İsmet İnönü`ye benzetildiğine seviniyordu. Zehra ise Halide Edip Adivar rolünü üstlenmek istemiyordu... Türkiye partisi ile ilgili çalışmalarımızı, şubat 1992 sonunda bitirdik. Zehra bir grupla birlikte ulu önderimizin talimatı üzerine Türkiye`ye gönderildi. Laz Zeki Türkiye çalışmaları yerine gerilla olarak Botan`a gitti. Daha sonra Botan`da ulu önderimizin talimatıyla tutuklanarak idamadan yargılandı. Anlaşılan Mustafa Kemal`liği kimseye kaptırmayan ulu önderimiz, Laz Zeki`ye Çerkez Ethem rolünü vermişti. Edip ile Elif`in akıbetini çok sonraları Avrupa`da öğrenecektim. 1974`lerden sonra henüz bir grup aşamasında Karanlı bir Azeri

olarak PKK`ye katılan Edip, 12 Eylül öncesi Kars`ta PKK bölge sorumluluğu yapmıştı. 12 Eylül darbesinden sonra Lübnan sahasına geçerek uzun süre burada eğitim görmüş, 1984`te ulu önderimizin vekili ve Avrupa koordinatorü olarak Avrupa`ya gitmişti. Burada diğer Kürt gruplarına, ulu önderimize içten içe muhalefet geliştirenlere karşı terör estirmiş ve pek çok yurtsever ve devrimciyi ulu önderimizin talimatıyla katletmişti. Ulu önderimizin Avrupa`daki kalıpcı anlayışlarının mimari olmuştu. Tüm bunlara rağmen Avrupa`da tutuklanan Edip, önce idam cezasına çarptırılarak, ardından Yunanistan`a gönderilerek oradan da Mardin eyalet koordinatorlüğüne atandı. Ancak Edip Türkiye partisi çalışmaları gündeme gelince Eskişehirli kasap kızı olan Elif le Türkiye Partisi çalışmaları için İstanbul`a gitti. Buna öfkelenen ulu önderimiz, Kemalist metodlarını devreye soktu. Artık Edip ile Elif nerede olurlarsa olsunlar hal edilmeliydiler. İstanbul`da ulu önderimizin talimatlarını alan kullar, faaliyete geçip onların izini buldular. Durumu ulu önderimize iletiler. Bir talimat üzerine "topal Osman" (24) hazırlıklarını tamamladıktan sonra yanına bir kişiyi daha alarak İstanbul`da bir Mardinli`nin evinde pusu kurdu. Gece karanlığı bastığında Edip ile Elif pusu kurulan eve girip kapıyı kapatıyorlar. Evde saklananlar, Edip`in başına bir un çuvalı geçirerek boğuyorlar! Böylece 70 yıl önce İstanbul`a parti kurmaya giden Mustafa Suphi, Mustafa Kemal`in emriyle Karadeniz`de boğdurulurken, Edip de aynı amaçla, parti kurma amacıyla İstanbul`da iken, ulu önderimizin emriyle başı çuvalın içine geçirilip boğduruldu. Sıra cesedi imha etmeye geldiğinde, Edip`i boğanlar, başına çuval geçirilmiş ceseti İstanbul`un bir çöplüğüne götürüp, üzerine benzin dökerek yakıyorlar.

Ulu önderimize Edip`in yürüttüğü çalışmalar hakkındaki bilgiler gerekli olduğu için; Elif Şam`a götürüldü. Bilgiler aldıktan sonra "af" edilerek, gözetim altında Türkiye Partisi faaliyetlerine gönderildi. Daha sonra bilinmeyen bir yerde, bilinmeyen metodlarla yok edildiğini tahmin ediyorum. Çünkü bu yok edilme "Polis Elif`i kaçırdı" biçiminde kullar arasında yansıtıldı ve Elif konusu da böyle kapatılmış oldu. Yirmi yıldır devrimci mücadelede yer alan Elif in ardından, ne bir satırlık yazı, ne de bir açıklama yapıldı. Bunlar çoğumuz gibi bir frankenstayn yarattılar. Bu frankenstayn, yaratıcılarını yiyerek geri kalanların içine korku salıyor!

Gök yüzünün ucsuz bucaksızlığı denizin enginliğinde... Ulu önderimizin düşüncelerimdeki yıkık, harabe dünyasının kalıntılarıyla Beyrut sokaklarına dalıyorum.

22 Agustos 1993 Beyrut

Bölüm: 8

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Ben size yalnız dumanı değil, ateşi de gösteriyorum.

Öğle satlerine yakın uyandım. Duş aldıktan sonra kahvaltımı yaptım. İnsan bir işle uğraşmayınca zaman geçmiyor, dakikalar, saatler, günler, geceler haftalar uzuyor da uzuyor. Pasaport vize sorunumu nasıl çözeceğim? Kızılhaç: "Bir ülke sana vize verirse, pasaport sorun değil, onu biz hal ederiz." diyor. Ama bildiğim kadarıyla vize almak sorun değil, bu konu kafamı kurcalıyor, gidip bir Hüseyin`le konuşayım diyorum. Lübnan`da telefon başlı başına bir sorun, oysa günümüz dünyasında telefon sistemi, bir ülkenin sinir sistemidir. Lübnan`da savaş her şeyi harabeye çevirdiği gibi, telefon sisteminide harabeye çevirmişti. Lübnan`ın sinir sistemi bozuk olduğundan kolay kolay duymaz ve duyurmaz. Öğleden sonra odamdan çıkıp aşağıdaki salona iniyorum. Vestiyerde çalışana telefon açılıp açılmayacağını soruyorum "Dakikası dört dolar" diyor. Bu, Lübnan parasıyla 7 bin, Türk parasıyla 40 bin lira ediyor. İşin kötüsü Hüseyin evde olmazsa kaseti konuşacak, kasete de para ödeyeceğim. Sonra ya Allah deyip telefon tuşlarına basıyorum. Karşı tarafta telefon kalkınca seviniyorum, merhabalaştıktan sonra:

"Merak etme. Kızılhaç, durumunu uluslararası AF örgütüne, Gazeteciler Birliğine ve PEN`e yazmış. Bu dört kuruluş Almanya ve Belçika`nın sana vize vermesi için girişimlerde bulunacak. Fazla üzülme gerek yok, en kısa zamanda geleceksin" deyince "Biraz acil olsun, buralarda daha fazla kalamam, selamlar gözlerimden öpüyorum " diyor,

telefonu kapatıyorum. Akşam üzeri yine deniz kıyısına gitmeye karar veriyorum. Dalgaları uzun süre izledikten sonra yüzüyorum. Elbiselerimi giyip otelime doğru yola çıkarken, yüzlerce kişinin ilerdeki bir uçuruma doğru koştuklarını gördüm. Merak ettiğim için bende o yöne doğru koşmaya başladım. Birinin uçurumdan denize düştüğünü öğrendim. Adamı görmedim ama botların onu boğulmaktan kurtardığını, ambulansla hastahaneye götürdüğünü anladım.

Güneş batmak üzereydi, kalabalık arasında dolaşırken otele dönmeyi düşünüyordum. Birden Batmanlı bir yurtseveri karşımda gördüm. Adam elini bana uzatarak " Hoşgeldin " dedi. Tokalaştım "Hoş bulduk Hacı" dedim. Ben Bar Elias`taki otelde göz altındayken, Hacı da otelin diğer bölümünde bazı tüccarlarla birlikte kalıyordu. Şebeke Beyrut`ta Hacı`yi bir dükkana yerleştirmiş, buradan Kürdistan`ın çeşitli il ve ilçelerine elektronik eşya gönderiyordu. Hacı yurtsever ve dürüst bir insan olduğu için durumumu gizlemiyorum. "Kaçtım Hacı" dediğimde, sapsarı kesildi! "Hoca, o kelimeyi kendin için kullanmana üzülüyorum" Deddi. Ona göre kaçmak namusuzluktu, bana göre ise kaçmamak! Hacı benim bildiklerimi ve gördüklerimi bilmediği gibi, herşeyi güllük gülistanlık olarak görüyordu. Ama buna rağmen Hacı`ya" Evet bende üzülüyorum ama bir gerçeği ifade ediyor o kelime "diyorum.

"Peki neyi? "

"Arkadaşlarla anlaşılamadım"

"O zaman başkana çık" diyor. Sonra üzerimdeki kışlık kadife pantolonuma, kışlık botlara, rengi soluk gömleğe bakıyor:

"Paran yok mu?"

"Hayır, yok"

"Eyvah, Selim Çürükaya bu hale mi düşecekti!"

"Bu hale düşürüldüm Hacı"

"Peki senden ne istiyorlar?" deyince Hacı`ya herşeyi anlatmanın yararsız olduğunu düşündüğümden:

"Diyarbakır cezaevinin tarihini tersyüz edecek bir kitap yazacaksın ya da seni öldüreceğiz diyorlar "

"Bunu kim istiyor?"

"Parti görüşü olarak bana dayatılıyor Hacı " deyince, o yine "sen başkana çık" deyip duruyor. Adam parti demenin başkan demek olduğunu bilmeyorki! Bende" Başkan da yaz " diyor dediğimde:

"Başkan diyorsa yazmalısın!"

"Ben inanmadığım, doğru bulmadığım bir şeyi yazmam. Yalanın altına imza atmam, bu yüzden beni öldürmek istiyorlar ve kaçtım" dediğimde, biraz düşünüyor:

"Sen bir suç işlemişsin ki, seni öldürmek istiyorlar, yoksa neden seni öldürsünler?" deyip anlattıklarımın bir şey anlamıyor.

"Yalnız suç işleyenleri öldürmüyorlar `suçlara` tanık olanları da ortadan kaldırıyorlar. Ben bunlardanım, işlenen suçların, çarpıtılan gerçeğin ve tarihin tanığıyım, bunun için beni ortadan kaldırmak istiyorlar" diyorum. Yine anlattıklarımın bir şey anlamayınca kendisiyle vedalaşıp ayrılmak istiyorum. İtiraz ediyor Hacı: "Gel yemek yiyelim., bu Beyrut`ta parasız, tek başına seni bırakmam " diyor. Hacı`yla çekiştiriyoruz, iki tüccar daha geliyor, onlarda beni tanıyorlar, hep birlikte yalvarıyorlar. "Gel bizim otelde kal" diyorlar. "Hayır sağolun" diyorum. Akşam saat sekizden, gece saat bire kadar cadde cadde dolaşıyoruz beni bırakmıyorlar, neticede ikna ediyorum "Eyvallah" deyip bir köşeyi dönüyorum, karanlık bir sokağa geçerek koşu koşu bir incir ağacının yanına varıp tırmanıyor; dalları arasında saklanıyorum. Uzun bir süre bekledikten sonra ağaçtan inip otelime dönüyorum.

Otelde yatağıma uzanırken düşünüyorum. Diyarbakır cezaevinde Apocu mantığın Stalinist mantık olduğunu, bu mantığın basta insan kişiliğini hedef aldığını (1985- 86`da PKK`den ayrıldı ve hapishanede sözü edilen mantığa karşı ideolojik olarak aktif mücadele verdi) söyleyen Naif Kurt`un bana anlattığı bir hikaye aklıma geliyor.Nayif in anlattığına göre: Dini etkinliğin güçlü olduğu bir bölgeye giden dört arkadaşı, kendi aralarında konuşarak birisini şeyh tayin ediyorlar ve köylere gittiklerinde söz konusu adamın keramet sahibi

çok yüce ve ulu bir insan olduğunu köylülere anlatıyorlar. Düzenledikleri bir kaç hileyle şeyhin keramet sahibi olduğunu köylülere inandırıyorlar. Köylüler, şeyhe tam güvenerek onu yüceltip tapıyorlar. Artık şeyhin dediği her söz kanun haline geliyor ve şeyh ilk iş olarak arkadaşlarından kurtulmak istiyor. Köylülere arkadaşlarının kafir ve münafık olduklarını söylüyor, köylüler şeyhe inanarak sopalarla adamlara saldırıyorlar. Şeyhin eski arkadaşları köylülere: "Durun bizi vurmayın, sizin şeyh olarak bildiğiniz kişi şeyh falan değildir, biz buraya gelmeden önce işsiz güçsüz kişilerdik; kendi aramızda anlaşarak onun şeyh olduğunu size söyleyerek kandırdık. Şimdi bizi öldürtüp sahtekarlığının delillerini ortadan kaldırmaya çalışıyor " diyorlar, ama köylüler dinlemeyip üçünü de öldürüyorlar.

Bizim Hacı'yı düşününce, şeyhin arkadaşlarını öldüren köylüler aklıma geliyor. Ve gülüyorum.

Yarın Bar Elias sakinleri Beyrut'ta olduğumu öğrenecekler, durumum ulu önderimize telefonla iletilecek, ardından, "sağ yakalayıp getirmek mümkün değil, aranıp bulunsun` konuşalım sana bir şey yapılmaz, önderliğin talimatıdır` denilecek, uygun bir eve götürülüp, hiç kimseye çaktırmadan, arkada hiç bir iz bırakılmadan öldürüleceğim. "İp ucu bırakandan hesap sorarım" talimatı verilir ve beni tanıyan bir ekip Beyrut'a gönderilir. Böyle yapılacağı çok iyi biliyorum.Çünkü aynı talimat ve yöntemlerle kaybedilenlerin sayısını dahi bilmiyorum. Otelde bu konu üzerine düşünerek, tedbirlerimi alıyorum. Birincisi, zorunlu olmadıkça otelden çıkmayacağım. İkincisi, çarşamba günü Kızılhaç'a gidip ölüm orucuna girmeyi kararlaştırıyorum. Neden kaçtığımı ölüm orucuna başlayarak dünya kamuoyuna açıklasam, beni öldürmeyi göze alamaz diye düşünüyorum. Kaçışım böyle gizli kalırsa, beni gizli kapaklı bir şekilde öldürüp herşeyin üstünü örtbilecekler diyorum. Ardından basın ajanslarına ve gazetelere gönderilecek bir sayfalık bir açıklama kaleme alıyorum.

Türk basını beni öldürmek isteyen ulu önderimizi protesto etmek için Beyrut Kızılhaç bürosunda ölüm orucuna başladığımı öğrenirse; onlarca muhabir ve gazeteci gönderir. Türk basını olayı kendi açısından kullansa da, durumumu geniş kitlelere duyurmuş olurum. Çarşamba günü elimdeki basın açıklaması ile Kızılhaç bürosuna gidiyorum. Marie Rose'ye " Beni takip edenler Beyrut'ta olduğumu öğrendiler, beni arayacaklarını, otellerde araştırma yapacaklarını biliyorum. Bu durumu protesto etmek için şu andan itibaren ölüm orucuna başlıyorum. Büronuzdan dışarı çıkmayacağım, elimdeki bu açıklamayı da bazı ajans ve gazetelere faxlamak istiyorum" diye açıklamada bulunuyorum. Rose şaşkınlıkla söylediklerimi dinledikten sonra Pascal'la konuşmak için başka odaya geçiyor. Yazdığım açıklamanın altına tarihi yazmayı unuttuğu gördüm. Takvime baktım, günlerden 14 Temmuz. Müthiş bir tesadüf dedim kendi kendime. Çünkü 14 Temmuz 1982 günü benimde tutuklu bulunduğum, Diyarbakır cezaevinde zulme karşı büyük çaplı ölüm orucu başlamış, dört arkadaşım şehit düşmüştü. Bende onbir yıl sonra aynı gün, tıpkı Türk sömürgecilerinin yaptığı gibi Kürt halkının ileriye gören evlatlarını, öldürerek, bağımsızlığımızın önüne set çekmek isteyen, başka sömürgeci bir zihniyetin; yaşam tarzını, yönetim biçimini halkımıza dayatan ve bunun için partiyi tasfiye ederek kendini onun yerine koyan ulu önderimizi protesto etmek amacıyla ölüm orucuna başlayacaktım.

Ben düşünmeyi sürdürürken, komitede çalışan Faysal yanıma geldi. Bana komitenin toplantı yaptığını, bir karar aldığını, bu kararı bana iletmek istediğini söyledi: "Burası insani bir kuruluştur, siyasi işlere bulaşmaz, ayrıca geceleri burada kalabileceğin yer yok, ölüm orucuna taraftar değiliz, vize işi uzun sürebilir, açlık grevinden vaz geçeceksen, seni Hristyanların bulunduğu kesimde Esrefye oteline yerleştireceğiz, dışarı çıkıp gezmezsen, otel güvenlidir " Faysal'ı dinleyip uzun süre düşündükten sonra eyleme girmekten vaz geçmeye karar verdim. Akşam saat beşte komitenin koordinatorü bayan Marie le Kohli beni taksi ile Esrefye oteline götürdü. Kızılhaç komitesi adına bir oda aldı, beş günlük otel parası olan 100 doları ödedi, 200 dolarda bana vererek arabasıyla evine gitti.

Bayan Marie ile vedalaştıktan sonra ikinci kattaki 206 nolu odama gittim. Oda; yatağıyla, döşemesiyle, banyosuyla muazzamdı. Duştan sonra yatağımın üzerine oturarak düş kurmaya başladım. Zaten yalnız kaldığımda hep düş kurarım. Bazen geçmişe, bazen

geleceğe uzanıyor düşlerim. Bazen uçağa biniyor Almanya'nın Frankfurt kentindeki hava alanına iniyorum. Kalabalıkların arasında nereye gideceğimi bilemiyorum. Eskiden gittiğim, bildiğim yerlere gidemem, yurtseverler ne zaman, nereden geldiğimi soracaklar. Gerçekleri olduğu gibi izah edersem, huzursuzluk isyan başlar. Peki, Almanya'da ne yapacağım? Susarsam, hiç kimseye bir şey söylemezsem, doğru olur mu? Böyle yaparsam "yıldı, örgüte ayak uydurmadı, mücadeleyi terk etti " propogandası yaptırır, fırsat bulduğunda Mahmut Bilgili veya başkaları gibi beni gizliden imha ettirir. Gerçekleri olduğu gibi anlatır, yazarsam, ardıma adam takarak öldürmeye çalışır. Gerçekleri yazmamdan ve anlatmamdan çok korkar. Çünkü bütün suçları orta yere dökülür, gerçek yüzü ortaya çıkar. O halde susmamam, yazmam gerek. Yapılanlar, olup bitenler, katliamlar, tasfiyeler, cinayetler karşısında susacaksam, ha örgüt içinde susmuşum, ha dışında, ikisi arasında fark yoktur. Susacaksam kaçmam gereksizleşir. Neden kaçtım ki?

Gerçekler gizli kalmamalı, korku gerçeklerin üstüne perde olmamalıdır. Anlatacağım diyorum. Ama nasıl? Yani nasıl anlatacağım? Nasıl inandıracam? Tanrıya karşı gelmişim, kullara tanrının "tanrı" olmadığını, tanrı olarak bilinenin, bir sahtekar, bir zulümkar, bir ikiyüzlü ve Kürdistan'ı sömürgeleştiren bir devletin elinde kukla, Kürt halkının gelecek vaad eden gençliğinin celladı olduğunu anlatacağım. Herkesi kısa bir süresi içinde buna inandırmanın güç olduğunu biliyorum. Çünkü böyle bir durum karşısında tanrı; kulların kulaklarını tıkar, gözlerine perde çeker, beyinlerine mühür vurur. Kendisinin söyledikleri dışında kulları göremez, duyamaz, okuyamaz, düşünemezler!.. Rus halkı Stalin'i 60 yıl sonra anladı. Romenler, ancak 40 yıl sonra Çavuşesko'nun gerçek yüzünü gördü. Buna rağmen anlatmam gerekir. Bu bir zorunluluktur. Zorunluluğun da ötesinde insani görevimdir. Bütün diktatörlerin ortak özellikleri yansıyacak kitabıma. Anlatmanın yolu yöntemi de önemli. Gazete ve radyolara verilecek bir demeç, açıklama ile vehamet anlatılmadığı gibi, anlaşılabilir. Bir bildiri dağıtımı ile kimse ikna edilemez. Üç sayfalık, on sayfalık anlatımlarda kitleler inandırılmaz.

O halde ne yapmam gerekiyor, diye uzun uzun düşünüyorum. Neticede cezaevinden tahliye olduktan sonra gördüklerimi, yaşadıklarımı, okuduklarımı, tanık olduklarımı kaleme alacağım ve yayınlatacağım diyorum. Yalan uzun süre ayakta kalmaz, gerçekler fırtınasını salıp yalanları süpürüp atmaya çalışayım, belki bu fırtınanın gürlüğü ile kulların gözleri görür, kulakları işitir, beyinleri çalışır diye düşünüyorum. Yazacaklarıma karşı diktatörlüğün idolojisi: " Bunlar özel savaşın, düşmanın söylediği şeylerdir " diyecek, beni karalayan, gözden düşüren yazılar, tanınan kullara kendi asıl isimleriyle yazdıracaktı; bunun ötesinde söyleyecek sözü yoktu. Kullar kendi isimleriyle yapacakları açıklamalarda beni yerecek, ulu önderimizi överek göklere çıkaracaktır; onların açıklamaları da benim yazdıklarımı doğrulayacaktır. "Özel savaşın, düşmanın söylediği şeylerdir "savunması, geçmişte: "Sovyetler'de demokrasi yok, sosyalizm yok, diktatörlük ve devlet kapitalizmi var" diyenlere karşı "bunlar emperyalizmin söylediği şeylerdir" diyenlerin savunmasına benzeyecektir. "Ateş olmayan yerden duman tütmez" ben size yalnız dumanı değil, ateşi de gösteriyorum. Bütün kanıtlarımla, bütün deneyimimle konuşuyorum. Anlattıklarımı inanmazsanız bile, gösterdiklerimi görürsünüz. Avrupa'da görürsünüz, Şam'da görürsünüz, dağda görürsünüz, şehirde görürsünüz. Bugün görmezseniz yarın görürsünüz, yarın görmezseniz öbür gün, ama kesinlikle görürsünüz. Yurt severseniz, kul olmamışsanız çoğu şeyi görüyorsunuz, cephe çalışanı iseniz, kendi gözlerinizle yapılanları, söylenenleri, anlatılanları görmeye, kendi kulaklarınızla işitmeye çalışın. Ulu önderimiz tarafından atanmış kişilerseniz, zaten herşeyin içinde yaşıyorsunuz; paslanan, o çalışamaz duruma getirilen beyninizi çalıştırmaya uğraşın. Düşünmek insanın asli görevidir. Bu görevi bir başkasına vermeyin. İnsana özgü bu asil görevin elinizden alınmasına da izin vermeyin. İnsanı diğer yaratıklarından ayıran tek özellik, düşünebilmesi; düşüncelerini yazılı ve sözlü dile getirebilmesi, yani yazıp çizebilmesidir. Bunun için çalışan, özgür bir beyin gereklidir. Düşünme görevinize sahip çıkın. Diktatörün beyniyle düşündüğünüz, diktatörün gözleriyle gördüğünüz, diktatörün kulaklarıyla işittiğiniz sürece gerçekleri göremeyeceğiniz gibi anlatamayacaksınız. Duygusuzlaşın; kör, sağır ve dilsiz olmanızı istemem.

Ulu önderimizin heykelleri ve fotoğrafları halk tarafından kırılıp yırtılarak atıldığı zaman, kendi beyninizle düşündüğünüzde, bugün benim anlattıklarımın çok ötesinde şeyleri anlatacaksınız. Ama unutmayın ki, o gün ben, tarih ve gelecek nesillerle birlikte diktatörlüklerin yüzünüze tükürmüş olacağız."Hasas bir dönemden geçiyoruz. Türk devleti ile savaş sürüyor, böyle bir dönemde önderimiz etkisizleşirse, bu düşmanın işine yarar, Kürt halkı tarihte bir şans yakalamıştır; herşeye rağmen katlanmak gerekir', savunması; diktatörlüğü, başka bir anlatımla, zülmü yaşatıp geliştirir. Resmi idolojinin istediği budur; yani diktatörlüğün görüşü. Tarihteki bütün diktatörler, halkını felaketlerin girdabında boğarken:"benim sayemde yaşıyorsunuz ve yaşıyacaksınız " diyorlardı. Kenan Evren, 1980 yılında darbe ile iktidara geldiğinde; resmi ideoloji tarafından kafası uyuşturulan bütün zihniyetler, onun sayesinde Türk milletinin saadete ve refaha kavuşacağını yazıyorlardı. Oysa Kenan Evren; susan, buza kesen, işitemez, göremez ve üretmez, kısır bir Türkiye bıraktı ardında.

Resmi ideoloji:"Başkan Apo sayesinde mücadele yükseliyor" diyor. Ben bunun tam tersini iddia ediyorum; ulu önderimiz , gelişmelerin önünü tıkıyor. Kendisi savaşa gitmiyor, savaşanların savaşa önderlik yapmalarına izin vermiyor. Savaş, ordunun ve halkın örgütlenmesiyle güçlenir. Ulu önderimiz halkı sürüleştirmeye çalışırken, gerillanın ordulaşmasını engelliyor. Kürdistan`daki savaşın genelkurmayı yoktur. Yani savaşı sevk ve idare edecek, savaşla ilgili her türlü kararı alabilecek bir kurumun oluşmasına izin verilmemişti. Neden? Çünkü böyle bir kurum oluşursa, ulu önderimiz Şam`da mülteci durumuna düşer. Bir mülteci ve kaçkın durumuna düşmemek için, ordunun merkezileşmesini engelleyerek, her eyaletin başına bir koordinator atamıştı. kendisi Şam`dan telsizle çatışmaları yönetiyordu. Etkili, yetkili, karar sahibi olanlar, savaşı yürütenler değil de, Şam`da oturup göbek büyüten, keyif çatan, savaşmanın ne olduğunu bilmeyen, savaşı yönetiyordu. Şam`dan çıkan talimatla Cudi, Amed, Dersim, Serhat ve Garzanda süren savaş, kör ve total bir savaştı.

Savaş, Şam`daki mahallelerde, evlerde, apartmanlarda oturarak, sağa sola küfür ederek öğrenilmez; bizzat savaş meydanlarında öğrenilir. On yıldan beri savaş cephelelerinde savaşan gerilla komutanları tonlarca deney ve tecrübe edinmelerine rağmen, bu deney ve tecrübeler doğrultusunda değil, ulu önderin patavatsız, mantıksız talimatları doğrultusunda hareket etmek zorunda kaldılar. Savaşın bizzat deney ve tecrübeleri askeri derslerin ana konusu olması gerekirken, bunların yerine ulu önderin -savaşın gerçeğiyle hiç bir ilişkisi olmayan- ayetleri, telsiz konuşmaları talimat olarak kabul ettirilip yürütülüyordu. Arabaya benzin yerine su konulduğunu düşünün, yürütmeye çalışın; işte aynı mantıksızlıkla, kör, total bir savaş yürütülüyordu.

Bekaa`da hapisteyken telsiz konuşmalarını okuduğumda çok gülmüştüm. Ulu önderimiz her konuşmasının ardından "bunları bütün yapıya dinletin veya okutun müthiş güç alırlar" diyor. Karşıdaki gerilla komutanı "doğrudur başkanım, okuyunca güçleniyoruz` diye onaylıyor. Bu bir yanılsamadır. Savaşı görmeyen, silahlı olarak dağa tırmanmayan, pusu kurmayan, çatışarak pusudan çıkmayan, karşı tarafın yaptığı savaş hilelerine tanık olmayan, dağı, taşı, vadiyi, sürünmesini, ayağa kalkıp koşulmasını, tutulmasını, boş bırakılmasını, yanıtılması gereken yerleri bilmeyen birisinin küfür ve azarlarla dolu zırvaları insana nasıl güç verir? "Benim söylediklerim size güç veriyor" diye buyururken, karşıdaki "doğrudur" demek zorundadır."Sayın başkanım, gel, savaşın başına geç, anlattıklarımın dışarıdan gazel okumak olduğunu görürsün" diyecek durumda değil ki. Telsiz konuşmalarının bir yerinde, ulu önderimiz bir komutana:"Komutanlar savaşanlarla birlikte olacak, hatta savaşanların önünde olacak, öyle uzakta durup savaşı seyreden, kendisini saklayan komutan, komutan olmaz, bunu herkes böyle bilsin" diyor. Gerilla komutanı "doğrudur, yaparız başkanım" diyor.

Oysa; başkanım, en büyük komutan sensin, uzakta oturup savaşı seyredeceğine, Şam`da gezip tozacağına, gel idare et. Ayıptır, saklanma. Uzaktan seyr etme. Bu durumda bazı komutanlar seni örnek alıyorlar, demeliydi. Gerçek budur. Bu durum savaşı köstekliyor. Bunun ötesinde ulu önderimizin çizgisi sapık bir çizgidir. Gerillayı özgürleştirme maskesi altında köleleştiriyor. Her gerilla kendini iyice bir yoklasın; gerçekten özgürleşmiş mi,

köleleşmiş mi? Özgür insan, düşünür ve düşünce üretir. Düşündüklerini hayata geçirir. Köle adam düşünemez, düşünce üretmez efendisinin kendisine söylediği ve öğrettiği kelimeleri tekrarlar. Kölenin dünya görüşü, idolojisi, olaylara bakış açısı, yaşanılanları analiz etme yeteneği yoktur. Efendisi ona neyi, nasıl ve ne için öğretmişse öyle düşünür ve yaşar. Gerillada ulu önderimizin ayetleri dışında söz söylemek, düşünmek, düşünce üretmek mümkün müdür? Değildir. Çünkü resmi ideoloji şunu bir kanun ve ilke haline getirmiştir: "Kimse kendi görüşlerini hiç bir yerde söylemeyecek, savunmayacak ve onların doğrultusunda hareket etmeyecektir. Herkes partinin görüşlerini savunacak, anlatacak, bu düşünce doğrultusunda hareket edecektir. "Ortada parti diye bir olgu yok! Partilerde üyeler veya üyeleri temsil etme yetkisiyle seçilenler; kongre, konfarans, kurultay gibi toplantılardate temsil ettiği mntıkanın görüşlerini söyler, sorunları tartışır, ortak düşünceler ve görüşler oluşturulur. Bundan sonra parti üyeleri bu görüşleri savunmak ve hayata geçirmekle yükümlü olurlar. Böyle durumlarda kişisel görüşler demokrasi gereği çoğunluğun görüşlerine tabi olur. Oysa bizde, herkes ulu önderimizin söylediğini tekrarlayacak, düşünecek, savunacak ve hayata geçirecektir. Bu vahim durumdan dolayı gerillada, şehirlerde ve Avrupa`da düşünce üretilmesi tamamen engellenmiş, düşünce üretenler çizgi dışı ve düşman olarak görülüp öldürülmüş ya da tasfiye edilmişlerdir. Çünkü düşünce yalnız ulu önder tarafından üretilir, geri kalanlar tekrarlar.

Şöyle bir etrafınıza baktığınızda, toplantılardaki konuşmaları dinlediğinizde, gazetelerdeki yazıları okuduğunuzda, anlatılan dersleri izlediğinizde sadece tekrarcıları göreceksiniz. Düşünce üretmeyen gerilla, savaşı kazanamaz. Savaşı kazansa, karşı tarafı yıksa, ekonomisini, eğitimini, maliyesini ve diğer kurumlarını parçalasa bile, yeni bir şey inşa edemez ve sonu yıkımdır. Ulu önderimiz, ilerde yenilmemizin ve yıkılmamızın temellerini şimdiden atmıştır. Ulu önderimizin bütün tedbirlerine almış olmasına rağmen savaştan insan taktik düzeyde olsada düşünce üretir. Bunu tam olarak engellemesi imkansızdır. Zaten biraz savaş yürüyorsa çizgisini tam olarak hakim kılamadığında ve gerilla da düşünce üretilmesini tam olarak engelleyemediğindedir.

Nitekim Bekaa`daki hapiste Parmaksız Zeki`nin (Şemdin Sakık) yazdığı iki kitabını okuduğumda bu durumun bilincine varmış, savaş ve örgütlenme ile ilgili çok önemli düşünceler üretmiş olduğunu gördüm. Bu kitapları yayımlanmadığı gibi, ulu önderimize çok yakın bazı kulların eleştirisine uğramaya başlamıştır. Bir kula" Parmaksız Zeki Giyap gibi bir düşünür, bir asker olabilir " dediğimde yüzünü buruşturarak: "Kendini önderlik gibi görüyor ilerde tehlikeli olabilir " diyerek resmi ideolojinin mantığını ifade etti. Çünkü resmi ideolojiye göre, düşünce üreten herkes diktatörün rakibidir. Diktatörde rakip değil köle veya kul istiyor. Bunlara ek olarak; ulu önderimizin sapık çizgisi, gerillalar arasında yoldaşlık ilişkilerini yok ederek; kuşkuculuk, güvensizlik, birbirini takip, tutuklama, yargılama, infaz gibi sonuçlar yaratarak; gerillanın moralsizleşmesine, savaşa azminin kırılmasına, memnuniyetsiz insanların çoğalmasına, kaçışların, düşmana teslim olanların artmasına ve mücadele ibresinin yükselmeyişine neden oluyor. 1992 eyalet konfarans raporlarını okuduğumda, şu gerçek net olarak ortaya konulmuştur; savaştan kaçanların, yani gönüllü olarak gelip katıldıktan sonra, sapık çizginin yarattığı sonuçları görünce kaçanların sayısı, şehit düşenlerin ve kaçmayanların sayısının bir kaç katıdır.

Bazılarının zor koşullardan ve korkudan kaçtıklarını var saksakta büyük çoğunluğun, sapık çizginin yarattığı sonuçlardan dolayı kaçtığı, bilinen bir gerçektir. En önemlisi savaşa katılan insanlar, çok büyük amaçlar için savaşa katılmışlardır. Ulu önderimiz, kendini bu amaçların yerine koymuştur. Savaşa ilk olarak katılan genç: "ben ülkem için, ben halkım için, ben köyüm için, ben ailem için, ben gelecek nesiller için, ben kendim için savaşa gidiyorum" diye düşünür ve gider. Dağa gittikten kısa bir süre sonra sade ve sadece "Apo için" savaştığını anlar ve Apo Şam`da oturmaktadır. Esat`ın uşağıdır. Oysa gerilla halkı için savaşa katılmıştır. Yarattılan herşeyin Apo tarafından gasp edildiğini, kendi yaşamının bile, onun dudakları arasından çıkan bir söze bağlı olduğunu fark edince ya kaçır ya intihar, intiharvari bir eylemle kendini yok eder ya bir kenara çekilir ya da Apo`nun bu sapık çizgisini boşa çıkarmaya çalışırken tutuklanıp kurşuna dizilir. Yirmi yıllık bir tarihe baktığımızda mücadeleye katılan birinci ve ikinci kuşaktan kalanların

sayısının bir elin parmak sayısı kadar az olduğu gerçeği söylediklerimin kanıtıdır. Ulu önderimizin feodal ve despot çizgisi şehirlerde yaşayan kitlelerimiz tarafından bilindiğinden, kitleler örgütlü bir mücadele içine girmekten çekinirler. Devletin baskı, zulüm ve katliamlarına karşı başlatılan Serhildanlar kitleleri önemli derecede uyandırmasına ve cesaret sahibi kılmasına rağmen, kitlelere özgürlük değil, despot çizgi dayatıldığından, düşmanın kitleyi pasifleştirme uğraşısı başarılı olmuş ve despot çizgi düşmana hizmet etmiştir. Kört halkının özgürlük savaşının başına bunları getiren ulu önderimiz, Kürdistan halkının bir yumruk olmasını, cephede örgütlenmesini engelemiştir.

1985'te kurulduğu söylenen ERNK'nin sadece bir programı, adı ve bayrağı vardır. Cephenin tüzüğü yoktur. Merkezi yoktur, cephenin liderleri, yöneticileri, yerel örgütleri yoktur. Yani cephe bir güç, bir örgüt, bir otorite, bir karar organı değildir. Çünkü otorite ve karar organı yalnızca ulu önderimizdir. O hem parti, hem cephedir. -Allah onu başımızdan eksik etmesin! Ne adanmış bu böyle. O her yerdedir, her şeye kadirdir. Eh, allah olmak kolay değil.- Bu gerçekten dolayı cephenin bir güç olması, kendi liderlerini yaratması engellenmiştir. Avrupa ve Kürdistan'da "cephe çalışanları" olarak adlandırılanların görevi, ulu önderimize direk bağlı olarak çalışanlara hamallık yapmak, onların tüm isteklerini yerine getirmektir. Bunlar düşüncede daha özgür, yetkide ise kölelerin köleleri konumundadırlar. Bu durum halk örgütlenmesinin kösteklenmesi, tıkatılmasıdır. Cephe örgütlenmesini böyle tıkayan ulu önderimiz, legal çalışmaların gelişmesine de engel olmuştur. HEP'in örgütlenmesini, kurumlaşmasını, partileşmesini, halkın desteğini almasını engelleyen kendisidir. Çünkü o kendisi dışında hiç kimsenin Kürt halkı tarafından tanınmamasını, hiç bir kurumun mesrulaşmasını istemez. (Bu bir Şam yasasıdır) HEP örgütlenip kurumlaşsa, halkla bütünleşip mücadele etse, HEP'liler, halk tarafından tanınır, sayılır, sevilir, sözleri dinlenir ve bir güç olurlar. Bu durum ise ulu önderimiz için büyük bir felaket olur. İşte bu felaketi önlemek için şimdikiye kadar (5) HEP genel başkanlarının yüzüne karşı sürekli "Biji serok Apo" sloganları atıldı. Ve ulu önderimiz tarafından HEP'te çalışanlar hakkında şu ayetler indirildi "HEP'lilerin hepsi reformisttir. Bizim ve halkın olanaklarına göz dikmişlerdir. Öne çıkmak, meşhur olmak istiyorlar, buna fırsat vermemek lazım, kendini bilmez tiplerdir, fırsat bulsalar ülkeyi, halkı beş paraya satarlar" Bu ayetlerden sonra Avrupa kullarına ve gerilaya verilen talimatlarla HEP'in anti propagandası yapıldı, halk içindeki örgütlenmesi yasaklanarak bir tabela partisi haline getirildi. HEP'nin de PKK gibi ismi ve lavhası vardı, kendisi yoktu. HEP adına seçilen milletvekillerinin sesi kestirildiği gibi adsis şansız "bir iş becermez, yeteneksiz kişiler" haline getirildiler.

HEP bir yandan bu hale getirilirken diğer yandan telefon dalkavukları yaratıldı. Şam'da oturan, bu telefon dalkavukları diğer HEP'lileri de dalkavuk olmaya zorladı. Nitekim parti kongre, toplantı ve mitinglerinde Türk ve Kürt halkının dile getirilmesi gereken onlarca acil ve canalı sorunu varken hep "biji serok Apo" sologanı atıldı. Çünkü ulu önderimiz için Kürt halkının sorunları taliydi, önemli olan HEP'lilerin de "Biji serok Apo" demesiydi. Görüldüğü gibi legal alandaki çalışmalar böylece tıkatılarak bu alanda çalışabilecek binlerce insan atıl bırakıldı. Ulu önderimiz için halkın örgütlenmesi savaşın gelişmesi fazla önemli değildir. Onun için kendi diktatörlüğünü oturtması önemliydi.

Tüm bunları bir kişinin yapması ve üstesinden gelmesi mümkün gözüküyor. Kürt halkının örgütlenmesini, bağımsız bir güç olmasını istemeyen sömürgeci güçler; halkın talebinin bağımsızlık olduğunun bilincine varan bu karanlık güçler; sömürgeci devletlere karşı gelişen, bağımsızlık ruhunu saptıran ve baltalayan bölgesel ve uluslararası ilişkilerini devreye sokmuşlardır. Ortadoğu'da kısmi bir pay sahibi olmak isteyen, küçük hesaplar peşinde koşan, ruhen kul olmaya hazır olanlar vardır. Bunlardan biri de Apo dur. Sömürgeci güçler; Apo'yu kullandılar, kullanıyorlar, kullanacaklar da. Ulu önderimiz, bu gücün taktik bir uygulayıcısı durumuna düşmüştür. Bağımsızlık ve özgürlük için yola çıkan PKK'yi tasfiye ederek, onun yerine kendine bağlı bir araç koydu ve bu aracı söz konusu stratejinin taktik bir gücü haline getirdi.

Bütün bunlar bizim gerçeklerimizdir. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi bir felaket kıskacı içinde olduğu görülüyor. Ulu önderimiz bir tıpa gibi, kendini bütün

gelişmelerin boğazına atıyor: "Hiç bir şey beni aşmamalı, hiç bir şey benim denetimim dışına çıkmamalı, benim haberim olmadan en ufak bir gelişme olmamalı; yoksa ben giderim, ben gidersem tufan olur, felaket kopar, Kürt halkı helak olur..." diyor. Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi tufan ve felakettir onun için. Bu girdaptan çıkmak, Kürt halkını, bağımsızlık, özgürlük veya halkları istemine uygun bir statüye kavuşturmak, açıklık ve yapılanma Kürdistan devriminin acil sorunudur. Rusya'da 1925 yılında uygulanması gereken Glastnost ve Prostroika 70 yıl geçiktirildiği için devrim yaşatılmadı, öldürüldü. Biz ise dünyadaki tüm gelişmeleri ve acı deneyleri göz önünde bulundurarak, tecrübelerden yararlanarak, ulu önderimizin yarattığı tabloyu görerek, açıklık ve yapılanma politikasını hayata geçirmek zorundayız.

Bunun için:

1. 1983 yıllarında PKK içinde yapılan ve tek kişinin diktatörlüğü -süreç içinde gerçekleşen darbe- sona erdirilmeli. PKK'nin geçmişi de tartışmaya açılarak, Stalinist partilerin akibeti göz önünde bulundurularak partileşmeye yeniden gidilmelidir.
2. Kürdistan'nin politik yaşamına tek parti mantığından vaz geçilerek çok partili bir anlayışın kabul edilmesi.
3. Stratejik önderlik, taktik önderlik gibi safsatalara son verilerek, meclis, cephe ve partiler, Kürt ulusunun politik temsilcileri ve öncüleri olarak kabul olması.
4. Bütün Kürt parti ve örgütlerinin katılacakları demokratik bir cephenin kurulması, cephenin bir merkeze kavuşturulması ve Kürdistan'daki bütün gelişmelere el atması.
5. Ordunun merkezileştirilerek, bir genel kurmaya kavuşturulması, genel kurmanın ülke içinde savaşın başında olması, savaşla ilgili bütün kararların genel kurmay tarafından verilmesi, yurt dışında olanların bu kuruma alınması.
6. Orta, Kuzey, Batı Kürdistan'daki bütün örgütlerin oluşturacağı cephenin girişimiyle, genel bir seçim yapılarak Kürt halkının en yüce karar organı olan Kürdistan Uluslar Meclisinin oluşturulması.
7. Merkezileştirilen ordunun meclisin denetimine verilmesi.
8. Kürt ulusunun diğer parçaları arasında liderler savaşı yerine, halkı temsil eden kurumlar arasında-kosullar göz önünde bulundurularak-asgari müştereklerde birliğin sağlanması.
9. Meclisin denetiminde ulusal kurumların oluşturulması.
10. Kürt halkını referanduma hazırlanması, bunun için iç ve dış koşulların oluşturulması.

Bu temel ilkeler için çaba sarf ederek çalışmak, ulusumuzun geleceği açısından büyük önem taşıdığından dağdaki gerillanın şehirlerdeki yurtseverlerin, HEP içinde çalışanların: Avrupa'daki yurtseverlerin ve diğer bütün Kürt örgütlerin kaçınılmaz tarihi görevleridir.

Esrefiye oteli bir dörtyolun ağzında, geçen arabaların gürültüsünden uyuyamadığımdan düşünüyorum, düşünüyorum düşünüyorum.

23 Ağustos 1993 Beyrut

Bölüm: 9

Bir ülkede veya örgütte diktatörlüğün olup olmadığını anlamak istiyorsanız, orada dalkavukların bulunup bulunmadığına bakınız.

Öyle saatlerine yakın esrefiye otelinin önünde bir taksiye binerek kızıl haç komitesine gidiyorum. Komitede çalışan Faysal Nehmen, benimle biraz sohbet ettikten sonra, eviden benim için getirdiği, içinde bir pantolon ile bir gömlek olan poşeti uzatıyor. Teşekkür ederek alıyorum. İsrail ve Hizbullah örgütünün Güney Lübnan'daki çatışmaları üzerine konuşuyoruz, Faysal Şii'lerden olduğu için Hizbullah'a ilgi duyuyor. Lübnan'da kelimenin tam anlamıyla bir savaş var. İsrail hava kuvvetlerine bağlı uçaklar, bombaları Güney Lübnan'ın yerleşim birimlerine atıyorlar. Bomba gürültülerinden Beyrut'taki binaların camları titriyor.

Savaş tırmandığından, Kızılhaç çalışanlarının hepsi meşgul. Delegasyon, Pascal'ın başkanlığında sürekli toplantı halinde. Marie Rose telsizin basından ayrılmıyor, "tyr tyr Beyrut" deyip duruyor.

Faysal'a Almanya'ya bir telefon açmak istediğimi söylüyorum, Pascal'ın "okey" in den sonra Hüseyin ile görüşüyorum. Hüseyin: "PEN, IGM, Uluslararası AF örgütü sana vize verilmesi için Alman dış işleri bakanlığına baş vurdular" diyor. Selamlarımı ileterek otelime dönüyorum. Yolda bir kot pantolon bir tişört, spor bir ayakabısı satın alıyorum. Artık almanya'ya gidebileceğime kendimi inandırmaya çalışıyorum.

1992'nin mart ayında Bekaa'daki Mahsum Korkmaz akademisine idim. Kar yağmış hava soğumuştur. Ulu önderimiz bana: "hazırlan Almanya'ya gideceksin" demişti. Akademi yönetiminde komutan olarak görev yaptığım dört ay içinde beni eleştirmemiş, düşüncelerime önem veriyormuş gibi davranmıştı. Akademide kaldığım sekiz ayın ilk dört ayında sürekli saldırmış, yermiş, gözden düşürmüştü, gözaltında tutmuş takibe almıştı. Son dört ayda ise; kendi deyimiyle ayağa kaldırmaya çalışmıştı. Bu onun önemli bir taktiği idi; "Önce düşür, sonra kaldır, kendine bağla" taktiği. Almanya'ya gitmek için Şam'a gitmeden bir gün önce, ikimiz missafirhanede karşılıklı sohbet ederek, özel hazırlanan öğle yemeğini yemiş, yemekten sonra Ebubekir ve Mustafa Gezgör'ü yanımıza alarak silahlı muhafızların güvenliğinde, dağ yürüyüşüne çıkıp, karlı dağlarda fotoğraf çektiğimiz. Akşam üstü missafirhaneye tekrar döndüğümüzde görevlendirme üzerine konuşmuştuk. Avrupa örgütünün merkez üyesi, Sexwebun ve Berxwedan gazetelerinin koordinatörü, Avrupa basın temsilcisi olarak atanıyordum. Ulu önderimiz görevimin çerçevesini çizdikten sonra; "Medya'da orada, senin kalacağın yere yakındır. Burada yaptığın gibi yine çatışmayasınız! O da merkezdedir birbirinizi anlayışla karşılayın" dedi.

Bu konuşmamızdan iki ay önce Faysal Dumlayıcı bana "Selim arkadaş, önemli görevler seni bekliyor, önderlik sana büyük önem veriyor. Dikkat etmişsen hayati konularda, özellikle senin düşüncelerini soruyor ve dikkate alıyor" dediğinde "biliyorum" demiştim.

Sakine benden önce Güney Kürdistan'daki bir kampa gönderilmiş, orada sesi soluğu kestirilmişti. (26) Bende Avrupa'ya gönderileceğim, eşimle ilişkilerim düzeltilecek, mevki verilecek, böylece denetim altında tutulacağım. Avrupada kaldığım süre zarfında telefon konuşmalarımızda, ulu önderimiz görüşlerime önem veriyormuş gibi görünecek, yaptığım bütün önerileri kabul edecek, fakat kendisine bağlı Avrupa'daki dalkavuklarla çembere alınacaktım; düşürülecek, iş yapamaz, partiden anlamaz, disiplinsiz, uyumsuz, tasfiyeci ilan ettirilecektim. Bu konuda dalkavuklarına aleyhimde rapor ve ifadeler yazdıracak, beni bu raporlarla suçlu duruma düşürecek, yargılayacak, sonra raporları göstererek: "ben birşey söyleyemiyorum, hiç kimseye vermediğim önemi sana verdim, beraber çalıştığın arkadaşların önderliğin çizgisini boşa çıkarıyor" diyorlar, hatta "objektif, subjektif ajan" olduğunu söyleyenler var. Yakınının Mesut bile "cezaevinden tahliye olduktan sonra, Türk subayı kendisi ile görüşmüş" diyor. Hakkında çok sayıda ifade var, bu arkadaşların hepsi senin düşmanın değil, önderlik olarak ifadelerini dikkate alacağım, ya çizgiye geleceksin, ya geleceksin" diyerek kendisine bağlanmamı, af dileyerek yalvarmamı, yaltaklanmamı ve dört dörtlük kul olmamı sağlayacaktı. Taktik böyledir ve Almanya'ya gönderiliyorum. Almanya'ya vardığımda ulu önderimizin benim hakkımda yaptığı "ikinci tip önderlik" dağarlandırması, Sexwebun gazetesinde, mart sayısında yayınlanmıştı. Avrupada'ki dalkavuklara benim hakkımda verilmiş bir talimattı bu.

Çalışmaya başladığım ilk haftada kuşatmayı ve takibi hemen farketmiştim. Süre içinde gazetelerle uğraştığımda: "Kendini bir gazeteci gibi görüyor, örgülle uğraşmıyor" eleştirilerine muhatap oldum. Örgüt işleriyle, kitlelerle uğraştığımda: "Özel ilişkiler geliştiriyor, kitleleri kendine bağlıyor, gazete işlerine bakmıyor" deniliyordu. Avrupada yaşayan Kürt aydınlarını Berxwedan gazetesinin etrafında topluyorum, ulu önderimiz telefonla bana: "çok iyi yapıyorsun" derken, dalkavuklara: "Gazete cephe gazetesi olmaktan çıktı, aydın gazetesi oldu" eleştirisini yaptırıyordu. Eşimle ilişkilerimi düzelttiğimde, bu kez dalkavuklar: "Akademide kanlı bıçaklıydınız, burada neden ilişkilirenz düzeldi?" eleştirisini getiriyorlar. Ardından Radyo ve Televizyon kurma çalışmasını onaylıyorlar "dört ay boyunca örgüt sorunlarını bir tarafa bıraktı, örgütü radyo televizyon sorunlarıyla meşgul etti" de deniliyordu. Avrupa örgütünün kararıyla Rio Djenerio'da yapılan PEN kongresine gidiyorum, daha sonra dalkavukların suçlamasına

maruz kalıyorum. Yeni ülke ve Özgür Gündem için çok sayıda fotoğraf makinası ve kamera, kendi olanaklarımla temin ediyorum, daha sonra bunu yargı konusu yapıyorlar.

Avrupada bana kurulan tuzakların tümünü izah etmek başka bir kitabın konusu olacağından, burada anlatmaya gerek görmüyorum. Ama kurulan tuzakları biliyorum. Bir mayın tarlasındayım, ispiyoncu gözler, ağızlar ve kulakların denetimindeydim. Konuşmalarımın ötesinde oturuşum, kalkışım, bakışlarım, bütün davranışlarım, duygularım hayallerim bile göz altındaydı. Ben de herşeyin izleyicisi ve gözleyicisiydim. Beni nasıl düşüreceğini, nasıl tasfiye edeceğini, sabır ve sükunetle takib ediyordum. Bana karşı uygulanan yöntemleri anlayabilirsem, benden önce tasfiye edilen, öldürülen, intihara sürüklenen, susturulan, kaçırılan binlerce insana yapıları anlamış olurdu. Bunun için bir çok şeye katlanıyor, gün geçtikçe yeni iğrençliklerle karşılaşılırdım. Avrupada oluşturulan yapıyı kısa da olsa izah etmem gerekir; gazetelerin başına geçtiğimde, önce Serxwebun gazetesini inceledim. Bu gazetede sadece ulu önderimiz kendi adıyla yazı yazabilir, başka kullar, ancak ulu önderimizi öven ve ona karşı gelen bir kulu alçaltan yazılar, yazdıklarında asıl isimlerini kullanabilirlerdi. Bu gazetede sadece ulu önderimizin ve şehitlerin resimleri yayınlanır -istisnai durumlar hariç- başka kuların resimleri yayınlanamaz. Şehitlerin yalnız birer fotoğrafı yayınlanırken, ulu önderimizin beşten otuza kadar değişik pozdaki fotoğrafları her sayısında yayınlanır. Birgün gazete çalışanlarına, "arkadaşlar, kendi imzamızla Serxwebun ve Berxwedan gazetelerine yazı yazamaz mıyız?" diye soruyorum. Yazamıyacağımızı bildiğim halde bir iki dalkavuğun bu konudaki düşüncelerini öğrenmek için soruyorum. Dalkavuk bir bayan: "Olur mu Selim arkadaş, bu gazeteler partinin gazetesidir, şehitlerin kaniyla yaratılmışlar, kolektif bir yapıları vardır, kişiler burada kendi imzalarıyla yazı yazıp meşurlaşamaz" diyerek, resmi ideolojiyi tekrarlıyordu.

Gazetelerin kolektif olduğu söyleniyor, ama yalnız tek bir kişi kendi yazı ve resimlerini yayınlıyor. Gazeteler şehitlerin kaniyla yaratılmış deniyor ama, bu şehitlerin kanı bir kişinin tekeline konuluyor, kişilerin ünlenmemesi gerekçesiyle kendi imzalarıyla yazı yazmalarına izin verilmiyor, bir kişi 'meşurlaşmak' için gazeteleri tek başına kullanıyordu. Dalkavukların "Gazeteler şehitlerin kaniyla yaratılmış, kolektiftir, bunun için kimse kendi imzası ile yazı yazamaz, fotoğrafını basamaz" ifadelerinden şunu anlıyorum: Bu gazeteler Apo'nun özel malıdır, kolektif değil, bireyseldir. Bu yüzden sadece onun yazıları ve fotoğrafları yayınlanır. Onun dışında birinin kendi imzası ile yazı yazması yasaktır. Çünkü yalnız onun tanınması gerekiyor, başkaları kendi imzalarıyla yazarlarsa bireycilik bozulur, kolektif bir gazete haline gelir, diktatör kolektivizim değil, diktatörlük istiyor. "Benim anladıklarımın tersini anlayan dalkavuklar ile kendi aramdaki farka bakıyorum; gerçek ile yalan arasındaki farkı görüyor, dalkavuklardan nefret ediyorum.

Süre içinde gazetelere haber ve imzasız yazılar yazanların mantıklarını ve düşüncelerini inceliyorum. Aslında bunların mantığını incelerken, diktatörlüğün analizini yapıyorum. Yazı yazanlar, düşünce üretmiyorlar. Ulu önderimizin geçmiş, günümüz ve gelecekle ilgili her konuda düşünce ürettiğine, yeniden düşünce üretmenin gereksizliğine inanıyorlar. Buna inandırıldıkları için, yazılarını kaleme almadan önce ulu önderimizin ayetlerini okuyorlar, ayetlerdeki düşüncelerine yine ulu önderimizin kullandığı kelimelerle kağıda aktarıyorlar. Yalnız şu değişikliği yapıyorlar: Ulu önderimiz ayetlerinde birinci tekil şahısta konuşur: "yaptım, yetiştirdim, yarattım, ayağa kaldırdım" gibi. Onlar ise; "yaptık, yetiştirdik, ayağa kaldırdık" gibi.

Gazeteye yazdığım ilk yazı tekil üslupla kaleme alındığından, iki dalkavuk: "Bizim üslubumuz böyle değildir" diyerek yazının yayınlanmasına karşı çıktılar. Durumu izah etmeye çalıştım ama; "Bizim üslubumuz tekil değil çoğuldur. Yani 'ben' yerine 'biz' kelimesi kullanılır. Partinin üslubu böyledir", diyerek diretiliyorlardı. Ben de dinlemeyerek yazımı yayınlattım. Onlara, lütfen ulu önderimizin yazılarına bir göz atın, her sayfasında en az yirmi adet "ben" kelimesine rastlarsınız demeye gerek

görmedim, dese ydım bile "önderliktir heval" diyeceklerini biliyorum. Böylece anlıyorum ki; "ben" kelimesini ancak tanrı kullanabilir. Çünkü sadece tanrının kişiliği ve sıfatı vardır. Biz kulların ve kölelerin sıfatı olamaz. Biz, biziz. Köle efendi gibi "ben" derse yasaları çiğnemiş olur

Berxwedan ve Serxwebun gazetelerinin on yıllık bir tarihleri vardı. Almanya'ya gitmeden bu kurumlarda çok sayıda gazeteci ve yazarın yetiştirildiğini düşünüyordum, gittiğimde anladım ki; buralarda çalışanların görevi; ulu önderimizin ayetlerini redekte etmek, yayınlamak, ayetler çerçevesinde bilinen üslupla bir iki yazı yazmak, büroya gelen haberleri yine önderlik üslubu ile haber yaparak ajanslara göndermektir. Gazetede gazetecilik ve yazarlıktan anlamak, yazarlık ve gazetecilik yapmak, devrimci üslubu terk etmek, çizgiyi boşa çıkarmak, burjuva üslubu konuşturmak olarak değerlendirildiğinden, gazetecilikten anlayanlar seslerini kesmiş, resmi üsluba uymuşlardır.

Gazete bürosuna her gün çok miktarda haber malzemesi geliyor, bu malzeme, ilkel bir ajitasyon ve propoganda ile "haber" yapılıyordu. Ama hiçbir ajans, radyo, gazete ve televizyon böyle yapılan haberlere değer biçmiyordu. Yapılan haberleri okuyunca: Böyle haber olmaz diyorum. "partinin üslubu böyledir, biz burjuva üslubu ile haber yapamayız" diyorlardı. Konunun anlaşılabilmesi için bir örnek vermem gerekiyor: Bitlis'te bir çatışmada üç gerilla ve sekiz askerin öldüğü haberi geliyor. Bu malzeme ile şöyle bir haber yapılıyor: "Bitlis'te kahraman gerillalarımızla vahşi, çapulcu Türk ordu sürüleri arasında çıkan üç günlük bir savaşta halk kurtuluş ordumuzun üç kahraman neferi 'yaşasın başkan Apo' sloganlarıyla şehit düşerken, Türk ordusuna kahr edici darbeler vurmuş; sekiz askeri imha etmiş, çok sayıda askeri de yaralamıştır."

Böyle yapılmış bir haberin hiçbir ajans tarafından yayınlanmayacağını biliyorum. Dalkavukların "Parti üslubu bozulmamalıdır" direktmelerine aldırmandan haberlerin nasıl yazılması gerektiğini izah ediyorum. Gazetecilikten anlayan bir arkadaş benden cesaret alarak biraz gerçeğe uygun haberler yapmaya başlıyor. Aradan kısa bir zaman geçiyor, basta BBC olmak üzere bir çok ajans ve gazete haberlerimizi manşetten veriyor. Haberlerin altında kullandığımız KURD-HA on yıllık Berxwedan ve Serxwebun isimlerinin çok çok önüne geçiyor. Ve uluslararası özellik kazanıyor. Bu çalışmalarımıza karşılık Dalkavuklar ulu önderimize ve Avrupa koordinatörüne telefonlarla "gazete ve ajans, parti üslubundan uzaklaştırılarak burjuva üslubuna çekiliyor" ihbarlarını yağıdırıyorlardı. Serxwebun Gazetesinde çalışan yeteneksiz, kaptisli, birkaç kez uygulamalardan geçirilip köleleştirilen bir bayanın, beni takip etmek, denetim altında tutmak, ayağımı kaydırmak ve yetki alanlarımda suni sorunlar yaratmakla görevlendirildiğimi anlıyorum.

Bütün kurumlarda; yalan, ispiyonculuk, entrika, ayak kaydırma, güvensizlik diz boyuydu. Kimse doğru dürüst kimse ile konuşmuyor, herkes birbirinin kuyusunu kazmaya çalışıyordu. Birbirlerinin hatalarını oturup tartışarak kendi aralarında çözme yerine; telefonla Koordinatöre veya ulu önderimize rapor etme adı altında ispiyonluyorlardı. En iyi ispiyoncu, önderlik çizgisinin en iyi uygulayıcısı olarak düşünüldüğünden aralarında inanılmaz bir rekabet vardı. Bu durum; güven, arkadaşlık bağı, yoldaşlık ilişkisi diye bir şey bırakmamıştı. Kısa zamanda durumun vahametini anlıyorum, böyle bir ortamın kim tarafından ve neden yaratıldığını kavriyorum. Hemen gerekli toplantılar düzenleyerek, bu ilişkilerin son bulması gerektiğini, birbirleri hakkında eleştirisi olanların, eleştirilerini resmi toplantılarda söylemeleri gerektiğini, bunun dışında kişilerin ardından dedikodu yapmanın, resmi toplantılarda söylenmeyen düşüncelerin koordinatör veya önderliğe telefonla aktarmanın suç sayılacağını söylüyorum. Toplantılardan kısa bir süre sonra,

ortalığın sakinleştiğini, dedikoduların sona erdiğini, arkadaşlar arasında güven bağının geliştiğini, yoldaşlık ilişkilerinin hakim hale geldiğini, kurumlarda hiçbir olumsuzluğun kalmadığını, daha sonra yaptığımız genel toplantıda tespit ediyoruz. Ulu önderimiz ve ona bağlı olarak çalışan Avrupa koordinatorü; kendilerine giden ihbar telefonlarının kesildiğini, iç didişmenin bittiğini, yoldaşlık ilişkilerinin pekiştirildiğini anlamış olacak ki; koordinatorle bir telefon görüşmemizde: "sizin denetim alanınızda bir uzlaşma söz konusudur, bu eleştiriliyor haberiniz olsun" dediğinde, her şeyi daha iyi anladım. Didişme, sorun, ayak kaydırma, entrika, ispiyon, ihbar olunca; "denetim alanınızda sorun var, hakim olamıyorsunuz", bunlar son bulunca; "uzlaşma var" eleştirileri geliyordu. Diktatör kaostan değil, uzlaşmadan korkuyordu.

Bir alanda çalışanların kendi aralarındaki çelişkileri, çatışmaları, dedikoduları, entrikaları, güvensizlikleri, ispiyonculuğu bitirmesi demek, diktatörlüğün bitmesi demektir. Çünkü diktatörlük tüm bunların toplamıdır. Denetim alanlarındaki sorunlar bitince, bayan gazetleyicim, bu kez suni sorunlar yaratmaya başladı. Bir defasında telefon defterimi kayıp etmiştim; bunu duyar duymaz kıyameti koparıyor, yanındaki arkadaşlara "Olur mu arkadaşlar, nasıl oluyor da telefon defterini kayıp ediyor?" diye soruyor, ardından; "defter Alman polisinin eline geçerse, örgüt çöker. Bu kadar tedbirsizlik olur mu?" diyerek arkadaşlarının yanından ayrılıyor, bu vahim durumu acil olarak ulu önderimize telefonla iletiyor. Muhtemelen "başkanım çok tedbirsiz, bu gün telefon defterini kayıp etti; Alman polisinin eline geçerse kurumlarımıza yönelirler" diyor. Defterimi kayıp ettiğimin üçüncü günü, Mahsum Korkmaz akademisinin bütün öğrencileri, telefon defterimi kayıp ettiğimi Bekaa'da duyuyorlar. Oysa kayıp olan defterde sadece sekiz telefon numarası vardı; bunlardan birisi Kürdistan Komite' sinin, biri Berxwedan' in, biri Frankfurt Derneğinin, diğerleri tanıdıklarımın özel telefon numaralarıydı. Kaldı ki, Avrupa'da bütün kurumlarımız legaldi. Telefon numaraları da Alman Polisinin elindeydi. Bu sorunun yarattığı olumsuzluklar düzelince bu kez yeni bir sorun çıkardı; Berxwedan da çalışan Battal ve Mehmet'in salonda asılı olan ceketlerinin ceplerindeki pasaportları çalınarak; "denetim yok, disiplin yok, hırsızlık oluyor. Bu pasaportlar başka işlerde kullanılıp yakalanırsa, polis şirketi kapatır" yaygarasını kopardı. Sorunu ulu önderimize kadar ulaştırdı. Bayanın buna benzer adı yöntemlerden vazgeçmeyeceğine inanınca, eşimin Berxwedan Gazetesine uğradığı bir sırada söz konusu bayanla eşimi bir odaya alarak bayana şunları söyledim: "Sen bunları bilinçli olarak yapıyorsun, bu gündən itibaren bunları bırakacaksın, ben hiç kimseden çekinmem, yoksa seni buradan kovarım, bir daha buraya adımını atamazsın" dedim. Söylediklerimin karşısında kaskatı kesildi. Ne yapсын zavallı? Kendisine verilen görevi doğru dürüst yapamıyor, ağzına gözüne bulaştırıyordu.

Oktay, büroya gelen haberleri, yeniden yazıp haber haline getirdikten sonra, Özgür Gündem ve Yeni Ülke Gazetelerine fakslıyordu. Bu haberler genellikle Yeni Ülke Gazetesine manşet oluyordu. Ben de her hafta Yeni Ülke Gazetesine bir köşe yazısı yazıyordum. Yazılarımda kendisini övmediğim için her hafta adımın çıkmasına tahammül etmeyen ulu önderimiz, bu bayanı kullanarak yazı yazmamı engelledi. Kurumlarda çalışanlar, bayanın bu işleri kendi başına yaptığı inancındaydılar. Bu yüzden ona karşı tavır alınca cezaevinden yeni tahliye olmuş çocuk ruhlu biriyle bir eve kapandılar, kokuları çıkmayana kadar dışarı çıkmadılar! Katıldığım son cephe toplantısında bu bayan tarafından kafaya alınan çocuk ruhlu Mazlum'a: "Selim arkadaş Berxwedan da Pijama ile dolaşıyor, bu durumu Parti ahlakıyla çelişiyor" dedirtildi. Oysa ben hiçbir zaman pijamayla dolaşmamıştım. Sabahları uyandıgımda elimi yüzümü yıkamadan önce esofmanla dolaşmıştım. Ahlaksızlığımı pijamaya sararak konferans toplantısında aleyhime kullanan ulu önderimizin bu iki durumu, yani verilen raporlardan Bekaa'da soruşturulmaya alındım. Almanya' da bir evde uygunsuz bir pozisyonda yakalanarak tecrit ediliyorlardı.

Almanya' ya gittiğimde eşimle olan ilişkilerimi anlatmam gerekiyor. Çünkü bu ilişkilerde de bir diktatörün analizini göreceksiniz. Almanya'ya vardıkdan iki gün sonra eşimle telefonda görüştüm:

"Sen dünyanın en adi yaratığısın, seninle artı hiçbir ilişkim olamaz, durumu ailene ve

aileme bildiriyorum" dediğimde, "Selim yapma, sakın ol, bir araya gelelim, konuşalım, sana anlatacaklarım var, yarın Memiş dayıya gel" dedi. Bu kadın orada baskı altında kaldı, bana karşı kullanıldı. Konuşayım belki gerçekleri daha iyi öğrenirim diyerek bir gün sonra Duisburg' da oturan yakınım Memiş dayının evine gittim. İçeri girdiğimde eşim bir odada Memiş dayı ve eşiyle oturuyordu. Güler yüzle "Hoş geldin" dedi. Ben de soğuk bir ses tonuyla "Hoş bulduk" diyerek oturdum. Memiş dayı ve hanımıyla saat 23'e kadar sohbet ettik. Bingöl'deki gelişmeleri, kırsal alandaki durumu öğrenmeye çalıştım. Saat 23.10 da Memiş dayı, yatak odamızın hazır olduğunu söyleyince; "iyi geceler" diyerek yatak odamıza geçtik. Odada iki ayrı ranza vardı ve birbirine uzaktı. Ben kapının karşısındaki pencerenin dibine konulmuş ranzanın yanına gidip soyundum, Bir esofman giyerek iyi geceler demeden yatağa girdim. Eşim Kapının arkasındaki yatakta oturmuş düşünüyordu. Aradan epeyce zaman geçti, Odada tam bir sessizlik vardı, eşim aniden oturduğu yerden kalkarak yattığım yatağa doğru geldi, üstümdeki yorganı alarak ayağıma kapandı, ağlamaya başladı. Ayaklarımı çekiyor, kafasını itekliyorum. O hem ayaklarımı öpüyor hem de ağlıyordu!

Düşünebiliyor musunuz! Akademide benimle konuşmayan, bana karşı düşman kesilen, bana karşı araç olarak kullanılan, ölümün pençesinde inlerken, beni doktora göndermeyen eşim, Almanya'da ayaklarımı kapanıp ağlıyordu! Hiçbir kanıt bir diktatörlüğü bu sahne kadar açık anlatamaz. Eşimi karşıma alıyorum, göz yaşları durmaksızın akıyor, dudakları ağlamaklı, anlamsız gözlerle bana bakıyor. "Anlat, her şeyi anlatacaksın!" diyorum. Hiçkırıkları artıyor, sarılıyor bana. Bütün ısrarlarıma rağmen hiçbir şey konuşmuyor. Sorularına sadece ağlamakla yanıt veriyor. Ben de, beni ispiyonlar diye bildiklerimi anlatamıyorum. O, gerçekleri bana anlatmaktan, itiraf etmemekten; ben de ona açılmaktan korkuyorum. Ve neticede ben de ağlamaya başlıyorum.

Trajedik bir durum; konuşamıyor ağlıyoruz, yaşadıklarımızı ağlamakla birbirimize anlatıyoruz. Ben onun neden ağladığını biliyorum, o da biliyor neden ağladığımı. Ara sıra "Anlat, neden öyle davrandın!" diye soruyorum, ağlamak ve susmakla yanıt veriyor. Ve tekrar bana sarılıyor, itiyorum onu. "Artık seni sevemem, gönül bahçemdeki bütün çiçekleri çiğnedin, harabeye çevirdin gönül bahçemi, sevgimi kırlettin, sevgimin katili, düşüncelerimin polisi oldun, seni nasıl sevebilirim? Sen artık dürüst, bildiği gerçekleri söylemekten çekinmeyen, cesur Aysel değilsin, sen korkak ürkek, sahtekar Medya' sın" diyorum. Ne söylemek istediğimi anlıyor, yanıt vermiyor, uzanıyor yanıma. Sessiz, ruhsuz, sevgisiz, içine sıcak su doldurulmuş plastik bir kadın gibi yanımda. Ben de yanında sırt üstü uzanarak gözlerimi tavana dikerek düşünüyorum. D. Bakır cezaevinin korkunç işkenceler altında korkmayan, boyun eğmeyen ikimiz burada korktuğumuz için birbirimizle konuşamıyoruz. O benden mi korkuyor, ben ondan mi korkuyorum, yoksa ikimiz ONDAN mı korkuyoruz? Garip bir korku, esrarengiz bir korku, Freud' un bile çözemeyeceği iğrenç bir korku! Ben eşimin burada da, bana karşı kullanıldığını düşündüğümünden ona bildiklerimi ifade etmekten korkuyorum, diktatörlüğün düşünce polisi olduğuna inanıyorum. Peki O neden korkuyor? Eğer düşünce polisi değilse, baş kaldıracığımdan ve öldürüleceğimden mi korkuyor, ihanet damgasından ürüyor ve ağlıyor.

Bu ilk gecemizden sonra bir yıllık bir zaman süreci içinde kendisiyle bazı buluşmalarım oldu.

Ama hiç sevmedim, rastgele bir kadın gibiydi yanımda. Kendisine hakaret ettiğim, tekmelediğim geceleri hatırlıyorum. Onu tekmelerken aslında diktatörlüğü tekmeliyordum. Ama benim boyun eğmeyeceğimi, yaratılan ortamı kabul etmeyeceğimi, korktuğu felaketin bir gün olacağını çok iyi biliyordu. Benimle birlikte hareket etme cesaretini kendinde bulamadığından boyun eğmem için sürekli nasihatlerde bulunuyordu.

Avrupa'da ki dalkavuklar, ulu önderimizden tanınmamam için, onun deyimiyle öne çıkmamam için talimat aldıklarını, bazı önlemlerden sonra görüyordum. HEP ile ilişki

kurmam engellendi. Büyük kitle gösterilerinde konuşmama yasak konuldu. Kendi adımla gazetelerde yazı yazmam uygun görülmedi. İlginç bir olay tedbirleri daha da açığa çıkardı. İslami Cihat Örgütü, (Kontr Gerilla, isim paravandır) benim hakkımda ölüm kararı almış ve bu kararı gerekçelendirerek İstanbul'da yayınlanan Yeni Ülke Gazetesine fakslamıştı. Yeni Ülke Gazetesi de bu kararı olduğu gibi Almanya' da yayınlanan Berxwedan Gazetesine göndermişti. Karar Berxwedan gazetesinde çalışan Oktay tarafından BBC' ye fakslandı. BBC akşam haber bülteninde: "İslami Cihat Örgütü gazeteci ve yazar Selim Çürükkaya hakkında ölüm kararı aldı. Ve bu haberi çeşitli haber ajanslarına gönderdi" diye verdi. Bu haberden bir gün sonra Avrupa koordinatorü telefonla Oktay'ı arayarak: "Niye o haberi BBC' ye verdin?" diye sorarak azarlıyor. Oktay durumu bana anlatınca; koordinatorün de ulu önderimiz tarafından azarlandığını biliyordum. Çünkü bunun ardından kaleme aldığım ve kendi imzamlı Berxwedan' da yayınlattığım "Rio da Kürdistan" adlı yazım ulu önderimizin eline geçince, Oktay' ı telefonla arayarak yazımın altındaki imzamdaki dolaylı azarlıyor. Ulu önderimiz bu azarlamalarıyla şunu demek istiyordu: "Ben bu adamı tasfiye edeceğim, öldüreceğim, intihara sürükleyeceğim veya kaçirtacağım neden daha fazla tanınmasına müsaade ediyorsunuz?" Ben söylemek istediklerini çok iyi anlıyor, beni nasıl tasfiye edeceğini izleyerek belleğime not düşüyordum.

Bir gazeteci (İrfan Cüre) Kürdistan Ulusal Meclisi ile ilgili benimle bir söyleşi yapmıştı. Söyleşinin giriş bölümünde, benim haberim olmadan kendi gözlemlerini aktararak: "Selim Çürükkaya' ya geleceğin başbakanı gözüyle bakılıyor" diye yazmıştı. Özgür Gündem' de yayınlanan söyleşiyi okuduğumda "Selim suç dosyanı kabarıyor" dedim. Almanya' da Ümit Aşkın'ı gördüm. On beş yıl önce, ilk karşılaşmamızda, ince, uzun boylu, sarışın, bir gençti. TIKKO' nun küçük militanıydı o zaman. Kardeşi Celal ve ablası Saime Aşkın bizim arkadaşımızdı. O TIKKO' da diretiyordu. Kendisiyle çokça tartışmış, ikna etmiştik. Son karşılaşmamızda iri yarı biri olmuştu küçük Ümit. Sarıldı öptü beni, ben de onu. Başka hiçbir şey konuşmadı, konuşamadım Ümit'le. Sadece baktık. Gözleri bana: "Hani benim güzel ablam? Niye öldürüldü? (27) ajan mıydı ablam? Ajan olduğuna sen inandın mı? İnanmadıysan öldürülmesinin nedenini neden araştırmadın? Araştırdıysan niye sessiz kalıyorsun?" sorularını soruyordu sanki. Soramam Ümit, soramam. Soru sormanın karşılığı ölüm. Ve en kötüsü ardından gelen "iharet damgasıdır" Ümit. Sana neden evinde oturuyorsun, diyemem. 15 yıl önce devrimci olman için, ikna olmanda benim de payım vardı. Fakat şimdi seni ikna etmek için gücüm ve yüzüm yok Ümit diyor bakışlarım. Ben onu çok iyi anlamıştım, onun beni anlayıp anlamadığını hala bilmiyorum.

Essen' de Abdullah Ekinci' nin kardeşi İbo' yu gördüm. O korkusuz atletik yapılı Ibo içkiye teslim olmuş, çökmüştü. İlk sorusu: "Selim ağabey, ağabeyimin ölüm nedenini neden bize söylemiyorlar?" oldu. Henüz yanıt vermeden: "Ajansa, bize kanıtları gösterebilirler" dedi. Hayır ajan değildi ağabeyin, intihar etmiş dediğimde "sen ağabeyimi benden daha iyi tanırsın, intihar edecek biri değildi ağabeyim" dedi ve sustu. O zaman Abdullah Ekinci'nin intihar nedenini tam olarak kavrayamamıştım. Bana söylendiği gibi "eleştiriler altında bunalıma girmiş, intihar etmiş"e inanmış ve bu konuda Berxwedan gazetesine bir anma yazısı yazmıştım.

Son Bekaa'da ki tutuklanmamda bana dayatılan yöntemleri gözlerimle görünce Abdullah Ekinci' nin neden intihar ettiğini anlamaktan ziyade gördüm!

Sevgili İbo, 1984 yılının 15 ağustosunda Şırnak baskınının komutanı olarak ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın özgürlüğü için silahlı mücadeleyi başlatan komutan Abdullah Ekinci' nin son büyük eyleminin nedenleri anlaşılmalıdır. Yakında halkımız ve gelecek nesiller de anlayacaktır.

Bürüksel açıklık greviden (28) sonra Paris' e gitmiştim. Köylüm ve akrabam Mahmut Tunç Paris' teki

Kürt kültür derneğinde benimle konuşmak istediğini söylemişti. Konuşmak istemedim. Kendisiyle ne konuşacaktım? Amcan (29) burada yani Paris' te bir kadınla ilişkisi olduğu gerekçesiyle Bekaa vadisinde kurşuna dizildi, bir çukura atıldı, üstü taş ve toprakla örtüldü mü diyecektim? Hayır konuşamazdım, ikna edemezdim, soracak sorulara yanıt veremezdim. "Açlık grevinden yeni çıkmıştım, konuşacak halim yok, sonra konuşuruz" diyerek atlattım. Birkaç gün sonra Bekaa' da öldürülen Mehmet Tunç' un ablası Berivan, benimle telefon görüşmesi yaptı. Berivan ile azmı yaştayız. Çocukluk arkadaşımı. Küçükken kuzularımızı birlikte otlatmış, aynı taştan ellerimize kına yakmış, kenger sütünden sakız elde etmiş, guele Morin'de birlikte yüzmüştük. Bana "kardeşimin akibetini biliyor musun?" diye sorduğunda küçüklük arkadaşına ihanet ettim, yalan söyledim. "tam olarak bilmiyorum, araştıracağım" dedim. Oysa o benim yalan söyleyeceğimi bilmezdi.

Almanya' nin Essen kentinde Öğretmen okulu arkadaşım Fadime Yaşar' in evine gittiğimde Bircan Yıldız' i hatırladım. Fadime ile Bircan bizim Tunceli öğretmen okulunun en küçükleriydi. Devrimci coşku ve heyecanımızın şaha kalktığı o yıllarda, onlar da bize katılmışlardı. Küçük, kısa boylu bir kızdı Bircan. Onu çok severdim. O da beni. Henüz Halkın Kurtuluşu grubuyla hareket ettiği günlerde beni ölümden kıl payı kurtarmıştı. Halkın Kurtuluşu örgütünün adamları beni öldürmek istiyorlar, hatta beni öldürecek olan adam, öğretmen okuluna gelmiş bekliyor, bana öldürecek silahı da Bircan aracılığıyla okula sokmuşlardı. Getirdiği silahla benim öldürüleceğimi anlatan Bircan; Tunceli Öğretmen okulunun yanındaki tepenin üstünde bulunan havuzun basında otururken, koşarak nefes nefese yanıma geldi, tedirginlik içindeki haliyle "ağabey, seni öldürecekler" demişti. Ve ben Bircan' in bu haberi üzerine ölümden kurtulmuştum. Fadime bana Bircan' ı sormadı, daha doğrusu sormadı. Saime Aşkın' la birlikte Lolan kampında ulu önderimizin emriyle kurşuna dizildiğini ikimiz de biliyorduk. Ama nedenini ne ben, ne de o söyleyebilirdi. Sormaması, sormamam bundandı.

Mahsum Korkmaz Akademi`sinden ayrılıp Almanya`ya gitmeden önce arkadaşım Hasan Serik, Hollanda`da ulu önderimizin emriyle öldürülen ve cesedi bir Kanal`da bulunan Avukat Mahmut Bilgili`nin baldızının; Almanya`daki telefon numarasını vermiş, "Gittiğinde bir görüş" demişti. Görüşmedim Hasan! Telefon numarasının yazılı olduğu kağıdı yırtıp attım. O numara cebimde bir suç aleti gibiydi. Defter`imin içindeki kağıda her baktığımda telefon numarası yerine, Av. Mahmutü görüyordum. Gidip karısıyla ne konuşacaktım? "Eşini çok iyi tanıyordum, Avukatlık diplomasını alır almaz bizim davalara bakmak için Ankara`dan Diyarbakır'a geldi, ofis semtinde bir apartman dairesinde kalıyordu, biz de arandığımız gimiz onunla kalırdık. Herşeyini bizimle paylaşır, hem avukatlık hem de militanlık yapardı. 12 Eylül Faşizm`i onuda tutukladı. 1984 barikat direnişinde 30. koğuştta birlikte idik, boyun eğmiyor, "yaşasın bağımsızlık ve özgürlük " diye bağırıyordu. Çok kararlı bir arkadaşı, ancak neden öldürüldüğünü bilmiyorum mu diyecektim? Bunu diyemezdim! Deseydim bile bacın, kocasının neden öldürüldüğünü anlatırdı bana. O zaman başım eğik olurdu, zaten Mahmut`un karşısında hepimizin başı eğikti; bir de bacının karşısında başımın eğik olmasını istemedim.

Bir Maraş`lı, bana yaşlı bir kadın`ın öyküsünü anlattı: Maraş`lı kadının genç kızı bağımsızlık mücadelesine katılmak amacıyla evden ayrılmış, aradan yıllar geçtikten sonra, kızının Bekaa da öldürüldüğünü duymus ve çıldırmış. Yoldan yürürken genç bir kızın sesini duyduğum da, hemen arkasına döner, iki elini ileriye doğru uzatır, gözlerini yumar ve `Elif, Eliiif, Eliiiiiif ` diye bağırırmış. Kimse karşılık vermeyince, bu kez yana dönüp aynı ismi tekrarlamış, yine karşılık alamayınca öne, sonra yana dönermiş, hep böyle yana yana, döne döne, Eliiiiiif diye diye yürürmüş. Ve Berxwedan telefonları:

`Kardeşim 1980 `de mücadeleye katılmıştı, bu güne kadar kendisinden hiç bir haber alamadık. Öldüğünü duyduk ama Serxwabun ve Berxwedan`dan da kendisinden hiç söz edilmiyor, yayınlanan şehit listelerinde adı yok, sizin haberiniz var mı?`

`Teyzemin kızı 8 yıldan beri ortada yok...`

`Ağbim 1980 de evi terk etti. Ölmüş mü, sağ mı? Karısı hala kendisini evde bekliyor,

sağsa bir haber göndersin.`

`1985 de köyümüzün çobanı kardeşimin öldüğü ve cesedinin bir çukura atıldığı ihbarını Kars Jandarma karakoluna yapmış, bunu üzerine jandarmalar çobanın gösterdiği yeri kazıyarak bir torba kemik çıkartılar, daha sonra bu kemikleri bize teslim ettiler ve bizde kardeşimin kemiklerini gömdük. Aradan 6 yıl gecmiş, şimdi Jandarma köyümüze baskın düzenliyor, kardeşimin ölmediğini, Kars`taki eylemleri kendisinin düzenlediğini söylüyor. Sizden öğrenmek istediğim gömdüğümüz kemikler kardeşimin mi, değil mi?`

Ve ardı arkası kesilmiyor telefonların. Onlar konuştuğça, ben de dinledikçe, bir canavar`ın cinayetlerine tanık oluyordum. Kayıplıstesi o kadar uzun ki, cezaevinden çıkıp dışarıyı öğrendikten sonra nerede ise bir kusağın yok olduğunu gördüm. Türk devletinin öldürdüklerinin isimleri, resimleri, öyküleri vardı. Bizde geriye kalanların ne isimleri, ne resimleri, ne öyküleri, ne de mezarları vardı. Ve işin en kötüsü bunları akibetini sormak suçtu!

Dalkavuk sorununu biraz daha açmak gerekiyor. Çünkü dalkavukların tahlili, diktatörlüğün analizidir. Dalkavuklarla diktatörlük, eksi ve artı gibidirler. Diktatörlük pozitif, Dalkavuklar negatiftirler, her zaman ve her yerde birliktedirler. Bir yerde Diktatörlük varsa, o yerde Dalkavuklar vardır. Ortada çok sayıda dalkavuk görülür. Gerilla`da yani dağda, insan ister istemez biraz yaratıcı olmak zorundadır. Engellenilmeye çalışılsa da, dağda savaşan insan, açısı dar olsa da düşünür. Düşünce üretir, üretmek zorundadır. Pusudan nasıl kurtulur? Tepeyi nasıl aşar, karşı güce nasıl darbe vurur, nerede ve nasıl saklanır, geçiti nasıl tutar, gibi sorulara yanıt vermek zorundadır. Bu yaratıcılığı gelişir. Dağda sadece Dalkavuk`luk yapmakla yaşanılmaz. Ama Avrupa`da durum böyle değil. Avrupa`da sadece dalkavukluk yapmakla yaşanır. Burada dalkavukluk bir geçim kaynağıdır. En iyi dalkavukluk yapan en fazla yükselir, mevki sahibi olur, çocuklarını, karısını besler. Dalkavukların, dalkavukluk yapmak dışında hiç bir becerileri yoktur. Öyle ki dalkavukluk yapmasalar açlıktan perişan olurlar. Ulu önderimiz, bu durumu iyi bildiğinden kendi dalkavuklarına sık sık "ben olmasam hepiniz açlıktan ölürsünüz" derdi. Avrupa`da dalkavukluk bir meslek haline getirilmişti. Burada Kürdistan sorunu, bağımsızlık ve özgürlük sorunu, savaş, katliam, göç gibi sorunların anlatımı, bu konularda kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi tamamen bir kenara bırakılmış, tüm bu sorunların yerine `serok Apo` konulmuştu. Düzenlenen bütün kitle toplantı ve yürüyüşlerinde konuşulan, anlatılan birinci konu; Ulu önderin büyüklüğü ve yüceliğidir. Atılan sloganlar, " biji serok Apo" Bir daha, " biji serok Apo" dur. Bütün konuşmalar;" selam sana ey Serok Apo!" ile başlar, " biji serok Apo" ile noktalanır. Ve ardından alkışlanır. İşin ilginç yanı, kitle toplantılarında dalkavukların hiç birisi ezbersiz konuşamaz. Çünkü beyinleri düşünce üretmez, düşünmez ve düşündüklerini söyleyemez. Kitle toplantıları için ulu önderimizin ayetleri okunarak konuşma metni hazırlanır ve bu metin bir dalkavuk tarafından kitlelere okunur. Böyle okunan bütün yazıların içeriği, üç aşağı beş yukarı aynı olduğundan, dalkavuk henüz konuşmasına başlamadan ne konuşacağı önceden bilinir. Ne yazık ki kitlelerde, on yıldan beri tekrarladıkları "biji serok Apo" slogan`ı dışında bir slogan üretme yetisinden mahrum bırakıldıkları için onlar da " biji serok Apo " diyerek tekrarcı oluyolar.

Bu durumu bozmaya çalıştım. Yaptığım kitle toplantılarında Kürdistan`da yaşanan gerçekleri, Türk devlet`inin yürüttüğü savaşın karakterini, şehirlerde örgütlenmenin olmamasının nedenlerini, dinin ve mezheplerin kullanılmasını, kontrgerilla ve Hizbullah sorunu gibi konuları anlatırdım. Ama kağıttan okumayarak, kendi üslubumla anlatırdım. Kitleler ilgi ile dinliyor, anlatılanlarla ilgileniyor, gazel okumadığımı, ulu önderimize övgüler dizip kürsüden ayrılmadığımı görünce; benim ile dalkavuklar arasındaki farkı hemen görüyorlardı. Ve benim toplantılarda anlattığım konular, toplantı sonrasında, derneklerde, evlerde tartışmalara neden oluyordu. Yaptığım toplantılardan sonra dalkavuklar müthiş rahatsızlanıyorlardı. Ve rahatsızlıklarını şu cümlelerle dile getiriyorlardı: "Selim parti üslubunu değil, kendi üslubunu konuşturuyor. Önderlikten hiç söz etmiyor, önderliğin görüşlerini aktarmıyor " diyorlardı. Bununla yetinmeyerek kitleleri kendi sapık görüşlerine dayanak yapıyorlardı.

Kitlelerin içine girerek halkı bana karşı kışkırtmak istendiğinin farkındaydım. " Selim parti uslubu ile konuşmuyor, niye önderlikten söz etmiyor" denmeye başlanmıştı. Doğru olduğuna inandığım çizgideydim. Onların çizgisi ve uslubu kitleleri koyunlaştırmak içindi. Ben ise kitleleri aydınlatmak istiyordum. Diktatörlük ve dalkavuklar kitlelerin aydınlatılmasından ve düşünce üretir hale getirilmesinden en az düşmandan korktukları kadar korkuyorlardı. Dalkavuklar ve uyuşturulan kitleler, yer yüzünde sadece bir türkünün olduğunu ve yalnızca tek bir makamla söylenebileceğini sanıyorlardı. Ben ise aynı makamla on yıldır tekrarlanan bir türkünün güzelim yaşamı monotonlaştırdığını anlatıyordum. Dalkavukların yaptığı konuşmalar kitleler üzerinde etki yaratmıyordu. Çünkü övgü yapıyor, acitativ sloganlar atılıyordu "Ey analar bundan sonra çocuklarınıza ninni yerine, Biji Serok Apo`yu öğretin, doyarlar." Kitleler içerikten yoksun konuşmaları dinledikten sonra yeni bir şey öğrenemiyorlardı; ama benim yaptığım konuşmaların içeriği insanları dürtüyor düşündürüyor, sorumluluk duygusunu harekete geçiriyor, görmediklerini gördürtüyor, karanın içindeki gri rengi gösteriyor, uykusunu kaçırıyor, mücadeleye sevk ediyordu. Bu durumdan dolayı kitlelerin bana karşı ilgileri farklıydı. Yani kitleler, dalkavuk olmadığımı anlıyorlardı. Rahatsızlık bundan kaynaklanıyordu. Ve Dalkavuklaşmam siyah ve beyaz renklerin dışında renklerin olduğunu söylemem, yer yüzünde bir türküden başka bir türkülerin de olduğunu söylemem, başka makamların da olduğunu göstermem rahatsız ediyordu birilerini ve çizgiye uymam isteniyordu. Bunu bütün Kürdistan halkını karşıma almam pahasına kabul etmiyordum. Çünkü ben dalkavuk olmak için PKK`ye katılmamış, 1974`ten beri Kemalizm`in dalkavuşu olmamak için başta ailem olmak üzere bütün Türk ve Kürt halkını karşıma almak pahasına PKK`ye katılarak hayatımı koymuştum. Diktatörlük, örgütün yerine geçince, Avrupa`da çokları dalkavukluğu bir meslek olarak seçti ve mevki sahibi oldu.

Çok yakından tanıdığım iki dalkavuk dikkat çekiciydi. Bunların analizi diğerleri hakkında fikir vereceğinden, üzerinde duracağım. Birisi Kürdistan Cezaevlerinde bittiği, tükendiği, hiç bir şeye hiçbir inancı kalmadığı için çoluğu çocuğuyla Avrupa`ya kaçtı. Burada dalkavukluk yaparak geçinebileceğine inandığı için, saflara katıldı. Tıpkı Türkiye`nin eski içişleri bakanı İsmet Sezgin`e benziyordu. Fiziki ve kafa yapısıyla tıpkı Sezgin. İkisinin karşılaştırmasını yapıyorum, ilginç sonuçlar çıkarıyorum. Türkiye`de o kadar yetenekli insan varken, İsmet Sezgin gibi bir beyinsizin içişleri bakanı olması tesadüfi bir olay değildir. Türkiye`de resmi bir ideoloji topluma hakim ve özel savaş rejimi vardır. Resmi ideoloji ve özel savaş; düşünce üreten, kafası çalışan, zeki insanlara önemli mevkilere getirmez, böyle insanları yargı karşısına çıkarır, tutuklar, zindanlarda çürütür. İştten el çektirir veya vatan haini ilan eder. Kafası çalışmayan, aptal, sadece kendisine verilen emirleri yerine getirebilen, kendisine dikte ettirileni yineleyen, bunun dışına katiyen çıkmayan kişileri, sorumlu mevkilere getirir. İsmet Sezgin bu özelliklere sahip olduğu için uzun süre içişleri bakanlığı görevi yaptı. Onun yaptığı bir kaç basın toplantısını ve bir kaç konuşmasını televizyondan izlemiştim. Söyledikleri birbirine benziyor, aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu. Konuştukları, Türkiye`deki resmi ideolojinin tekrarıydı. "Türkiye`nin birlik ve bütünlüğüne göz diken eli kanlı eskiyayı takip ederek, ininde kahredecek güçteyiz. Türk milleti asil ve soyludur, iç ve dış mihraklar bunu bilsinler" diyordu. Bu kara renkli tek tip tablo; bu aynı türkü, aynı makamdan 70 yıldan beri söyleniyordu. İsmet Sezgin basit bir tekrarcıydı.

Bizde de resmi ideoloji var ve hakim. Resmi ideolojiye İsmet Sezgin`ler gerekli. Kafası çalışanlar, düşünce üretenler, karanın içinde griyi görenler; iflah olmaz, düşkün, hain ve düman olarak gösterilmeliydiler. Bunlar ya öldürülüyor ya cezaevlerine atılıyor ya da gereksiz ilan ediliyorlardı. Kafası çalışmayan, düşünce üretemeyen, sadece ulu birinin söylediklerini tekrarlayan, Avrupa`da göbek büyüterek beyinlerini küçülten, kitlelere "analar çocuklarınıza ninni yerine; Biji Serok Apo`u," öğretin diye bağırın İsmet Sezgin`ler gerekliydi.

Başka biri daha vardı: Bu da 12 Eylül darbesinden önce çoluk çocuğuyla Avrupa`ya yerleşmişti. O tarihlerden beri Avrupa`da dalkavukluk yaparak kalabilmiş, savaşa katılmayı aklının ucundan bile geçirmemiş, halkın olanaklarıyla beslenmiş bir Yıldırım

Akbulut'tu. Türkiye'de Yıldırım Akbulut'un ANAP Hükümetleri döneminde uzun süre içişleri bakanlığı ve başbakanlık yapmasında tesadüfi bir olay değildi. Özal cumhurbaşkanı seçildikten sonra, ANAP, milletvekilleri içerisinde, en beyinsizi, en öküzü, en aptal kişiyi başbakan olarak seçti. Çünkü resmi ideoloji ve özel savaş böyle birisine ihtiyaç duyuyordu. Bizdeki resmi ideoloji ile bizdeki Akbulut tencere ile kapak gibi tam birbirlerine uyuyorlardı.

İşin ilginç yanı, bizim Akbulut, bizim Sezgin birbirlerini çok sever, birbirlerini destekler, her konuda aynı düşünüyorlardı. Daha doğrusu, düşündüklerinden değil, ortak yanları düşüncesiz olduklarıdır.

Benim tanınmamdan ya da popüler olmamdan rahatsızlık duyuyor, bunu zaman zaman bana söylüyorlardı. Bir defasında onların bu yöndeki eleştirilerini dinledikten sonra: "Popüler olmak için yetenek gereklidir. Siz beş veya on yıldan beri Avrupa'dasınız, her yerde siz varsınız, bütün toplantılarda siz konuşursunuz, ama siz yine yoksunuz. İnsanların kafalarında iz bırakamıyorsunuz, yetenekleriniz yok, düz insanlarsınız, tanınsanız bile Akbulut ile Sezgin'in tanındığı gibi tanınırsınız " dediğimde suratları kıpkırmızı kesilmişti.

Avrupa'da yapılan Kürdistan Ulsal Meclisi seçimlerini bunlarla birlikte organize etmiştik. Ulu Önderimiz, şubat 1992 yılında Ulusal Meclis ile ilgili Mahsum Korkmaz akademisinde bir konuşma yapmış, bu konuşma Avrupa'ya ulaşmıştı. Biz de Mayıs 1992 de Ulusal Meclisin kurulması, milletvekillerinin seçilmesi için gerekli çalışmalara başladık. Dalkavuklar, düşünce üretme yeteneğine sahip olmadıklarından, ulu önderimizin meclisle ilgili yaptığı konuşmayı tekrarlayıp duruyorlardı. Oysa çalışmalar ilerledikçe onlarca sorun ortaya çıktı, bu sorunlar karşısında tıkanıp kalıyorlardı. Örneğin seçim nasıl yapılacak, kimler seçime katılabilecek, kimler oy kullanabilecek, diğer Kürt grupları seçime katılabilecek mi, Kürdistan'da seçim nasıl yapılacaktı, HEP milletvekillerinin durumu ne olacak, oluşacak meclisin Güney Kürdistan'da oluşmuş meclisle ne gibi ilişkileri olacak, Suriye Kürtlerinin durumu ne olacak, eski Sovyetlerde yaşayan Kürtler meclise aday gösterilebilecekler mi, gibi pek çok soru ortaya atılmıştı.

Dalkavuklar düşünce üretme yeteneğinden yoksun bırakıldıklarından, bu sorulara yanıt veremiyor, ulu önderin yüce düşüncelerini bekliyorlardı ki, tekrarlayabilsinler. Ulu önderimiz de meclis konusunu bir propoganda konusu olarak gördüğünden bu konularla ilgili düşünceleri yoktu. Ulu önderimizin bu tür ağır konulara aklı ermez. Durumun böyle olduğunu görünce bütün konulara açıklık getirdim. Gazetelere yazılar yazdım, benimle yapılan röportajlarda sorulan sorulara net yanıtlar verdim, kitle toplantılarında görüşlerimi söyledim. Seçim kurulunda seçimin yapılış biçimiyle ilgili düşüncelerimi kabul ettirdim. Böylece seçimin yapılış biçimi ve meclis ile ilgili görüşlerim resmileşti. Böyle bir durum ortaya çıkınca; Akbulut ve Sezgin resmi görüş haline gelen görüşlerimin savunucuları oldular. Ulu önderimizin bu konuda zaten görüşleri yoktu. Dalkavuklar da düşüncesizdi. Kitlelerin sorularına yanıtlar verince, aydınlatılmamış konuları aydınlatınca onlarda benim söylediklerimi tekrarlamaya başladılar. Ulu önderimiz oluşan atmosferi tam olarak bilmiyor, meclis çalışmalarını iyi buluyordu. Meclisle ilgili ürettiğim düşünceler, konuyla ilgili verdiğim demeçler, röportaj sorularına verdiğim yanıtlar, kitle toplantılarında yaptığım konuşmalar, hem bizim kitleler, hem de Avrupalı bazı çevreler üzerinde olumlu bir izlenim yaratmaya başlamıştı. Meclis ve seçim çalışmalarının Avrupadaki Kürt kitleleri içinde yeni bir Atmosfer yaratması, konuyla ilgili bir çok yayın organında yazılarının yayınlanması, bir gazetenin benden " geleceğin başbakanı " olarak söz edilince Akbulut ve Sezgin'e "öne çıkmasını" talimatı verildi. Diktatörlüğün mantığı buydu. Öne çıksam kendisinin geride kalacağına inanıyor. Oysa sorun bu değil ve benim de böyle bir amacım yoktu. Akbulut ile Sezgin bu "öne çıkmasını" talimatını öylesine acemice uyguluyorlardı ki, ister istemez tepki duyuyordum. Giesen'de yapılan meclis konferansında beş kişi divana seçiliyoruz. Seçtiğimiz yerden kalkarak divan masasına geçtik, henüz kendi aramızda divan başkanı seçmeden, Akbulut alelacele Sezgin'i parmağı ile dürterek "divan başkanlığına geç, delegelere teşekkür et" diyor. Bu yöntemin anti demokratik bir yöntem olduğunu söylüyorum, beni suçlu duruma düşürmeye çalışıyorlar. Milletvekillerini tanıtmak amacıyla basın toplantısı düzenleyip; meclisin

biçimini, amaç, ve çalışma yöntemini, bileşimini basına anlatacağız. Basın toplantısı için bir sözcü gerekiyor. Akbulut Sezgin'i, Sezgin de Akbulut'un yapmasını istiyor. İkisinin de benim sözcülük yapmamam konusunda anlaşmaları belli oluyor. Çünkü ben yaparsam öne çıkarım! İkiside; dalkavuklar, onlara talimat veren de, benim Akbulut ve Sezgin'den daha iyi sözcülük yapacağını biliyor. Meclis grubunun demokratik çalışmasını talimatla engelliyor. Öne çıkmamdan, daha fazla tanınmamdan korkuluyor. Yakın zamanda beni de hal edecek ya. Kitlelerin kafasına düşebilecek kuşkuları şimdiden yok etmeye çalışıyor. Sezgin ile Akbulut basın toplantısında konuşamazlar. Gazetecilerin soracakları sorulara yanıt veremezler. Bunu çok iyi biliyordum. Palu'nun eşeğini tanıdığı kadar, ben de adamlarımı tanıyordum.

Bunların ezbere bildikleri bazı sözler vardır. Bunlar bizim kitle toplantılarında kitleleri hipnotize ederek sürüleştirmek amacıyla okunan gazellerdir. Bu gazelleri dünya basını karşısında da tekrarlayarak bizi rezil edeceklerinden veya Saddam Hüseyinin karşısında göbek atan milletvekilleri konumuna düşeceklerinden korkuyorum. Neticede Akbulut sözcülük yaptı. "Parti" böyle buyuruyordu. Meclis grubunun iradesi çiğnenmişti. Toplantı çok sönük geçti. Akbulut gazetelere haber olabilecek yeni hiç bir şey söylemedi, toplantıdan sonra milletvekillerinin çoğu Akbulut'u eleştirdi. Tabi bu durum karşısında Akbulut ile Sezgin beni suçluyorlar. Onlara göre ben Akbulut'u eleştirdiğim için diğer milletvekilleri de benden cesaret alarak eleştirmişlerdi. Resmi ideoloji cesaretli milletvekili değil, eleştiri yapan milletvekili değil, boyun eğen milletvekili istiyordu. Akbulut ile Sezgin kendilerini meclis grubu içerisinde partinin otoritesi olarak görüyorlardı. Benide susemam koşuluyla yanlarına çekerek meclisin demokratik özelliğini tamamen ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı. Onlara göre en demokratik yönetim, bir kişinin üç kişiye talimat vermesi, bu üçünün de geriye kalan talimata uydurmasıydı. Bu plana göre Akbulut Koordinatör olacak, ulu önderimizden talimatları alacak, üçümüz de bu talimatlar çerçevesinde diğerlerini zaptı rapt altına alacağız. Bu anlayışa kesinlikle karşı çıkıyorum. "meclis demokratik olarak çalışacak, kararlarını oy çokluğuyla alacak. Dışardan talimat almayacak, 'PKK' Meclisin üstünde olmayacak, içinde ve altında olacaktır " diyorum. Bu görüşlerimi Basınada yansıtıyorum. Bana göre ulu önderimiz de milletvekili olarak seçilmeliydi, kendisine bir konum biçilmesi gerekliyse. Buna Meclis karar vermemeliydi. Beimle yapılan Röpörtajlarda sorulara verdiğim yanıtlarda, Meclisle ilgili kaleme aldığım yazılarda düşüncelerimi böyle dile getirmiştım. Diğer Milletvekillerinin çoğu görüşlerimin doğru olduğuna inanıyor ve tavırlarını buna göre sergiliyorlardı.

Sezgin ile Akbulut bu duruma şiddetle muhaliftiler. İkisi kendilerini partiyi koruyan, beni de partiyi meclisten dışalayan olarak değerlendiriyorlardı. Oysa benim böyle bir niyetim yoktu. Ben demokrasiyi ve demokratik meclis çalışmasını öneriyordum. İşin gerçeği demokrasinin olduğu yerde dalkavukların işi bitiyordu. Dalkavuklar böyle bir felaketten müthiş korkuyorlardı. Partiyi koruma kaygısı sadece bir maske idi. Akbulut Almanya'da Orta bölgenin sorumlusuydu. On yıldan beri Almanya'da yaşıyor ve ulu önderimize dalkavukluk yapıyordu. Meclis seçimleri zamanında orta bölgede adayılığını koydu. Yasak olmasına rağmen denetimindeki olanakları ve çalışanları harekete geçirerek seçim çalışması yaptı, sandıklar açıldığında bölgede seçilecek olan dört delegeden dördüncü olmayı bir kaç oyla başardı.

Birinci, ikinci ve üçüncü sıralarda kazanan yurtsever üç kadındı. Üçününde seçim propogandası yapma olanakları yoktu. Üçü de Akbulut'tan çok çok fazla oy toplamışlardı. Bu gerçekte gösteriyor ki halk dalkavukları sevmiyor, demokrasi ve seçim dalkavukları ortadan kaldırıyor. Bu felaketten hem dalkavuklar hem de diktatör korkuyor. Akbulut kendi bölgesinde aldığı yenilginin nedenlerini kendi dalkavuk yapısında, kendi Akbulutluğunda aramıyor, beni eleştiriyor, " gazetelere verdiğin demeçlerle kendini ön plana çıkardın, nerdeyse kazanamayacaktım. " Dalkavuklarda kaybetme endişesi vardı, kul olmayan bazı yurtseverlerin seçilmesini benim etkime bağladılar. Hem kendi bölgeden hem de konferansta otuzbirinci milletvekili seçilmem kulları dahada kızdırdı, "öne çıkmaması " talimatına ragman öne çıkmıştım. Akbulut ile Sezgin'nin bana yönelik faaliyetlerine bizim Veli de katılınca talimat olayını ciddiyyetine daha fazla inanmaya

başladım. Veli, dürüst, çalışkan kendisine verilen işleri hamal gibi çalışıp yerine getiren, uzağı göremeyen bir arkadaşı. Veli de Sezgin ve Akbulut gibi konuşuyor" Sen kitlelerle özel ilişkiler geliştireyorsun, kitleyi kendine bağlıyorsun, gittiğim her yerde seni konuşuyorlar, parti değil " (seni konuşuyorlar derken ulu önderimizi değil demek istediğini anlıyorum.) diyor. Nerede kitleyle özel ilişki kurmuşum, diye soruyorum" Frankfurt'ta " diyor. Düşünüyorum. Frankfurt'ta kimseyle özel ilişkim yok, eşim o bölgede kaldığı için arasına gidiyordum, bir kaç kitle toplantısında konuşma yapmış, bir kaç evde kalmıştım; ama kimse özel ilişki kuracak zaman bulamamıştım. Sonuçta orada kimseyle özel ilişkim olamamıştı diyerek konuyu kapatıyordum. Şam'a gitmek için Frankfurt'a gidiyorum. Kültür derneğinin de Herbiji ile konuşuyorum, komutan Şiar'ın (31) kızkardeşi, Nazlı bizi evine davet ediyor. Herbiji ile Nazlı'nın evine gidiyoruz. Oturma salonundaki bir kanepenin üzerine oturduğumda; televizyonun üzerindeki Nazlı ile çekilmiş bir fotoğrafıma gözüm ilişiyor, ardından salonun duvarlarına gözlerimi gezdiriyorum; bir duvarda Che Guevera'nın, bir duvar'da da komutan Şiar'ın fotoğrafı asılıydı. Ayağa kalkıp diğer odaları dolaşarak duvarlara göz gezdiriyorum, evde ulu önderimizin fotoğrafı yok. Avrupa'da bir yurtseverin evinde, ulu önderimizin değilde, Selim Çürükkaya'nın fotoğrafı televizyonun üzerine konulmuş! "Yandin Selim" diyorum. Niye böyle yaptın Nazlı? Senin yaptığını Çorumlular yapmaz, yaktın Selim'i diye düşünüyorum. Bir koltuğa oturarak biraz düşündükten sonra: "Veli bu eve geliyor mu?" diye soruyorum " Her zaman burada" yanıtını alınca; Frankfurtta özel ilişkimin korkunçluğunu anlamış oluyorum.

Brüksel açlık grevinin meclis önderliğinde yapılmaması için, Avrupa merkez üyelerinin tümünün muhalefetine rağmen, ulu önderimizle anlaşılıp meclis önderliğinde açlık grevini başlatıyorum. Akbulut ile Sezgin'i "ah, of" larla açlık grevine yatırıyorum. Ardından açlık grevine yeni bir düzey getiriyorum. Açlık grevinin meclis önderliğinde olmasından yararalanarak Avrupa parlamentolarıyla ilişkiye geçip meclisi meşrulaştırmayı hedefliyorum. Bunun için milletvekili Timur Sayan'la birlikte Avrupa ülkelerinin başbakan ve devlet başkanlarına, Avrupa parlamentosu başkanına, Mandella ve Papa Jean Paul'e Kürdistan'ın son durumunu, Türk devleti'nin sivillere yönelik yaptığı katliamları, rakamlarla izah eden birer mektup kaleme alıyoruz. Ayrıca T.C. Cumhurbaşkanı Turgut Özal, başbakan Süleyman Demirel, meclis başkanı Hüsamettin Cindoruk'a gönderilmek üzere birer protesto mektubu yazıyoruz. Türk parlamentosunda görev yapan bütün Kürt kökenli milletvekillerine; Kürdistan'da yapılan katliamlar karşısında sessiz kalmamaları gerektiğini vurgulayan mektupları hazırladıktan sonra, mektupların altına Kürdistan Ulusal Meclisi Avrupa Milletvekillerinin adlarını yazarak imzaya açıyoruz. Mektupları diplomatik bir dille yazmaya özen gösterdik, uslube karşı çıkan akli eksikleri susturabildik.

Brüksel'de açlık grevini başlattığımızda; yabancı dil bilenlerden bir basın bürosu, bir de milletvekilleri sekreterlik bürosu oluşturarak; Avrupa devletlerinin Brüksel'de bulunan elçiliklerinden randevu alarak KUM milletvekilleri sıfatıyla görüşmeler yaptık. Cumhurbaşkanı'na iletilmek üzere mektupları elden verdik. Avrupa Parlamentosu Başkanı, Belçika, Hollanda ve Hamburg parlamentolarıyla milletvekili sıfatıyla görüşmeler yaptı. Bu durum; diplomatik kapıların KUM'ne açılması demektir. Açlık grevini bu seviyede ele alınmasında benim ve Timur Sayan'ın payı büyük olduğu için Akbulut ile Sezgin'in bana karşı olan rahatsızlıkları devam ediyordu. Her ikisi de bilgileri günlük olarak koordinatöre, o da ulu önderimize aktarıyordu. KUM halkımızın en yüce karar organıdır diye demeçler veriyorum. Meclis ve Brüksel açlık grevi Avrupa'nın politik, diplomatik ve basın çevrelerinde yankı uyandırıyor. Avrupa basını ve televizyonları; ulusal meclis, Kürt sorunu ve açlık grevini genişçe ele alarak kamuoyuna sunuyorlar, yalnız burada bir eksiklik yapıyordu. Ulu önderimizden hiç söz etmiyorlardı! Onun yerini bir kurum olan KUM geçmişti.

Avrupa'da ilk olarak böyle vahim bir gelişme oluyordu! Çünkü daha önce Avrupa'da düzenlenen bütün açlık grevleri ve bütün etkinliklerde, ön planda olan ulu önderimizdi. Bütün etkinlikler onu öven sloganlarla başlıyor, onun büyük boy posterlerinin taşınmasıyla sürüyor, onu öven konuşmalarla sona eriyordu. Bundan dolayı Avrupa

kamuoyu bu etkinliklere ilgi duymuyordu. Ben bu açlık grevinde, ulu önderimizi bilinçli olarak arka plana attım. Bir halk katliamlarla karşı karşıyaydı. Türkiye devleti bu halkı acımasızca yok etmeye çalışıyordu. Kontra eylemleriyle şehirlerde beşyüzden fazla sivil öldürülmüştü. Ve bu halk kendisini yönetmek için temsilcilerini seçmişti; öne çıkarılması gerekenler bunlardı. Evet, bunları ve Kürt halkının yaşadığı dramı, arka plana atıp bir kişinin önünü açmak, Kürt halkına ihanettir! Halkın can alıcı, ölümcül sorunları ortada dururken; kitlelere "yaşasın bağımsızlık " sloganı yerine " Biji Serok Apo " sloganı attırmak, bağımsızlığın önüne taş duvar çekmek demektir. Zaten Avrupadaki etkinliklerde bir diktatör, her şeyin önüne geçtiği için, kamuoyu bu büyük halkın dramı karşısında ilgisiz kalmıştı. Bu ilgisizliği emperyalizmin politikaları gibi savsatarla açıklamak diktatörün ucuz propogandasıdır.

Hükümetleri bir tarafa bırakalım; Avrupa halklarına yürüyüşlerle, gösteriler, miting ve toplantılarla Kürt halkının dramı, durumu anlatılmıyor, ulu önderimizin ululuğu anlatılıyor. Onbinlerce kişinin katıldığı gösterilerde, sadece ulu önderimizin büyük posterini taşıyor, onu öven konuşmalar yapılıyor ve yine onu öven sloganlar atılıyor. Bu maskaralıklarla Avrupa halkları, Kürt halkının çektiği acıları nasıl öğrenmiş olacaktır? Avrupa'nın gözünde kişiyi böylesine putlaştırmak maskaralıktır. Alman yaşlıları ellerinde ulu önderimizin fotoğraflarıyla caddelerde, " Biji Serok Apo " diyerek yürüyen gençlerimize bakınca, sanki kırk yıl önceki gençlik yıllarını hatırlamışçasına tuhaflaşıyorlardı.

Şırnak'ın bombalanmasından sonra düzenlenen bir yürüyüşte " kahr olsun Şırnak'ı bombalayanlar! " sloganı yerine "biji serok Apo" sloganını kitleye attıranlar, bir ulusun büyük davası önüne bir şahsı engel olarak diken dalkavuklardır. Başkaları değil! Böyle yapıldığı için, Avrupa'lılar gözlerinin önüne dikilen bu diktatörün arkasındaki kitlelerin çektiği acıları, ya görmüyorlar ya görmezlikten geliyorlar. Ben bütün bunları görüyordum, bütün dalkavuklar söylediklerimin doğru olduğunu biliyorlardı. Hatta kendi dalında uzmanlaşmış ünlü bir dalkavuk Avrupa'da yapılan geniş çaplı bir toplantıda beni kast ederek "doğru düşünceleri vardır ama, şu anda geçerli değildir" diye söylemişti. Dalkavukların derdi, halkın kurtuluşunu gerçekleştirmek değil, diktatörü övüp karın doyurmaktır. Avrupa'da yapılan son cephe toplantısında dalkavukların, büyük bir ihtimalle ulu önderimiz tarafından planlan saldırılara maruz kalıyorum. Hepsini bir ağızdan beni eleştiriyorlardı. Bütün eleştirilerin özetini bir dalkavuşun söylediği söz, izah etmektedir: "Selim bilsin ki, PKK ondan daha büyüktür."

Bütün bu suçlarım ve günahlarımla KUM toplantısına katılmak için Şam'a, oradan Güney Kürdistan'a gideceğim. Başıma gelecekleri tahmin ediyorum, buna rağmen gideceğim. Yamyamı, beni yemeye yeltenirken görmek istiyorum. Gözlerinin içine bakmak istiyorum. Bu benim için çok önemli. Gitmeden bir gün önce eşim dalkavuk olmam için bana nasihatte bulunmuştu. Kendisine şu sözleri söyledim: "meclis toplantısı ile birlikte daha da tanınacağım. O da benim işimi bitirecektir!"

Esrefiye otelinde zaman durdu, yaprak kıpırdamıyor. Ben, durmuş zamanın bağrında, durdurulamayacak zamanları düşleyerek yaşıyorum.

24 Agustos 1993 Beyrut

Bölüm: 10

Asıl yargılanması gereken yargı mevcii işgal edildiğinde haksız yargılanmaların sonu gelmez.

Otelin Menajeri Nebile`den Esrefiye otelinin yakının da bir postahanenin olduğunu, oradan uluslararası görüşmelerin yapılabileceğini öğreniyorum. Akşam üstü Nebile'nin tarif ettiği yöne giderek bodrum katındaki postahaneyi buluyorum. İçeri girdiğimde büyük bir kalabalıkla karşılaşıyor, isim yazdırarak sıraya girmenin gerektiğini öğreniyor, Hüseyin`in telefon numarasını görevli memura verip bekleme salonuna oturarak neleri konuşmam gerektirdiğini düşünüyorum. Yaklaşık bir saat sonra adım okunduğunda,

telefon kabinine girerek ahizeyi elime alıyorum: "Alo" diyen ses tanıdık bir ses. Seviniyorum, düşündüklerimi ard arda söyledim, bana para göndermeleri için kardeşimin telefon numarasını veriyorum. O da: "Sana vize verilmesi için Alman elçiliği ile uğraşılıyor" deyince vedalaşıp postaneden ayrılıyorum.

Otel odamın kapısını kilitleyince hapishane hayatım devam ediyordu. Zaten hayatımın üçte biri hapishanelerde geçti. Karşı olduğum Kemalist diktatörlüğe, şimdi yeni bir tanesi daha eklendi diyor ve son tutuklanmamı düşünmeye başlıyorum: Biz Kum milletvekilleri mart ayının başından ortalarına kadar ard arda Şam'a gelmiştik. Programımıza göre bir kaç gün Şam'da kaldıktan sonra Türkiye ve eski Sovyetlerden gelecek olan milletvekilleri ile birlikte Güney Kürdistan'ın Erbil kentine geçerek toplantımızı yapacaktık.

Ulu önderimizle ilk görüşmemizde, demokratik olarak çalışacak, Kürt milletinin, en yüce karar organı olarak işlevini sürdürecektir bir meclis'e karşı olduğunu ve meclis için ortaya çıkan halk talebini bastırmaya çalıştığını, Kuzey Kürdistan'da kısmi bir prapagandanan öte bir çalışma yaptırmadığını, meclis için gelen aydın ve yurtseverleri geri çevirdiğini, Suriye Kürtlerinin seçim olayından habersiz olduklarını, seçimi Avrupa ve eski Sovyet Kürtleri arasında bir propoganda malzemesi olarak kullandığını anlıyorum. Ulu önderimizle sohbetimiz sürerken bir kul: "Başkanım, bu meclis partinin mi, yoksa önderliğin mi denetiminde çalışacak?" diye sorunca, ulu önderimiz hiç düşünmeden: "Tabii bizim denetimimizde çalışacak" cevabını veriyor. Burada kullanılan "bizim" in anlamının "benim" demek olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu yanıtın sonra hepimizin yüzüne karşı: "Bunlar mı halkı temsil edecek? Daha seçildikleri gün bitmişler. Ama önemli değil basit bir araçtır, bir bakalım!" diyor.

Ulu önderimiz gittikten sonra kaldığımız evde kalanlardan, Suriye Kürtleri arasında seçim çalışmalarının yapılmadığı, Kuzey Kürdistan da gerillaya bağlı milislik yaptığı için deşifre olan bazılarının, gerilla komutanları tarafından milletvekili olarak gönderildiğini, meclise gelmek isteyen çok sayıda aydın, politikacı ve avukat'ın durdurulduğunu, gelenlerin geri gönderildiğini öğrendim. Bir iki gün sonra meclis olgusundan müthiş korktuğunu fark ettim. Nitekim daha sonra telsiz konuşmalarını okuduğumda Avrupa'dan gelen milletvekilleri için:"bunların hepsi düşkün, olanaklarımıza göz dikmişler, -kendisi olanaklara ve iktidara konmuş ya, kime kaptırır?- bunun için gelmişler. Bunları terbiye etmek için buraya getirdik, -diktatörlüğün olduğu bir yerde demokratik olarak çalışan bir meclisi oluşturma çabası içinde olmak terbiyesizliktir.- çözümlerimizi bol bol okutun, disiplini dayatın, adam olan olur, adam olanları ileride gerillanın denetiminde bir cephe çalışanı olarak, bir milis olarak çalıştırırız. Adam olmayanları sınır dışına atarız, nereye giderlerse gitsinler..." diyordu. Burada kullanılan "adam olmayanlar" sözleri köle veya kul olmayanlar anlamına geliyor. Ve bu noktada: Selim, Avrupa'da faaliyete geçecek meclise biçtiğin rol ile ulu önderimizin biçtiği rol arasındaki farkı gör ve başına gelecekleri düşün! Çünkü sen, meclisin Kürt milletinin en yüce kurumu olduğunu söylemiş, demeçler vermiş, röportajlarında sorulara yanıtlar verdin diyorum.

Bir daha ulu önderimizin kendisinin dışında hiç bir kurumu kabul etmeyeceğini, Esat'ın ve Saddam'ın meclisleri gibi bir meclise bile tahammül etmeyeceğini, kurumlaşmayı savunma maskesi altına her türlü kurumlaşmayı engellemeye devam edeceğini anlıyorum ve burada uzanan sömürgeci bir eli görerek düşünüyorum. PKK'nin kurumlaşması neden engellendi? Neden PKK'yi tasviye ederek sadece bir isim bıraktı? Kürdistan komitelerinin kurumlaşmalarını neden ustaca engelleyerek felce uğrattı? Hünerkom kurulduğundan bu güne kadar neden kurumlaşmadı? Kürdistan Aydınlar Birliği neden bir isimden ibarettir? Serxuebon ve Bexuedan gazeteleri neden bir redaksiyon düzeyinde tutuluyor? ERNK'nin, yani cephenin neden sadece adı, bayrağı, programı vardır(5) da kendisi yoktur? HEV-KOM neden bir isimden ibarettir? HEP'in partileşmesi, halkın desteğini alması neden engellendi? KUM'in oluşmasından neden korkuyor? Bütün bu sorulara tek bir yanıt buluyorum: Halkımızın devletleşmesini, bağımsızlaşmasını ve özgürleşmesini istemeyen sömürgeci bir gücün, stratejisini ve bu stratejiye angaje olmuş taktik bir diktatörün geleceğimizi köleleştirmek için, bu günümüzü dağıttığı, tasviye ettiği.

Bu aşamada diktatörün emrinde yeterince asker yoktur. Kendisi dışında bir kurum güçlenir, güç ve otorite sahibi olursa, üslendiği fonksiyonu yerine getiremeyeceğini, iktidarı kayıp edeceğini çıkarıyordu. Bunun için sık sık:" kurumlaşalım, ben kurumlaşmayı savunuyorum, kurumları oluşturmak istiyorum, fakat siz beceriksizsiniz, yaratamıyorsunuz..." propogandası altında bütün kurumlaşmaları engelliyor veya tasviye ediyordu. Sadece ismi olan her kuruma bir dalkavuk atıyor, emrine iki kişi vererek işleri bu düzeyde tutmaya özen gösteriyordu. İlerde emrindeki askerleri çoğaltabilirse; Ortadoğunun diğer diktatörleri gibi askerlerin dipçığı altında uydu kurumlar yaratıp Mustafa Kemal, Hafız Esat, Saddam Hüseyin örneklerini tekrarlamak istiyordu. Bunun dışında bir sistem düşünmesi zaten mümkün değildi. Çünkü yurt dışına çıktıktan sonra dünyada ki gelişmeleri izlememiş, kitap okumamıştı. 1973-1979 yılları arasında Stalin sosyalizmini kitaplardan öğrenmiş, ona inanmış, Şam dünyası kafasının miğferi olmuş, Şam sosyalizminin pkk içindeki uygulayıcısı olmuştur.

Dünyadaki gelişmelerden habersiz olduğu halde;" ben herşeyi biliyorum, Marks`ı Lenin`i aştım, hiç bir peygamber, dünyanın hiç bir lideri benim kadar konuşup yazmadı " havasına girdiği, yanındakileri de buna inandığı için kendisi de buna inanmış, bu yansılmalı durum yeni gelişmeleri öğrenmesini, gerçekleri görmesini engelliyordu. Bunun ötesinde onun ne öğrenmesi ve ne öğrenmemesi gerektirdiğini Şam yasaları belirliyordu. Tıpkı kullarının ne öğrenmesi, ne öğrenmemesi gerektirdiğini kendisinin belirlediği gibi.

Bütün ayetlerini okuduğum, uzun süre dinlediğim için çapını, ufkunu; kültür seviyesini, yani mentalitesini biliyorum. Onu şöyle analiz etmek mümkündür: Ankara, Şam kültürü, Stalin Sosyalizmi ve Urfa toprak ağalığı kültürünün birleşiminden oluşmuş bir tiptir. Entrikacılıkta Mustafa Kemal, tasviyecilikle Hafız Esat, Diktatörlükle Stalin, söylem, despotizm ve yaşam tarzıyla Urfa toprak ağasıdır.

Mustafa Kemal kendi başına çok kötü değildir. Hafız Esat ta öyle, Stalin ve Urfa toprak ağalığı da kültürde kendi başına çok kötü değillerdir. Ama bu dördünün kötü yönlerinin toplamından oluşan bir tip tam bir ucubedir. Ve biz bir Ucubeyle karşı karşıyayız. Bunları sadece bir benzetme olsun diye söylemiyorum. Ulu önderimiz daha devlet kurulmadan Mustafa Kemal`den çok daha fazla arkadaşlarının başını yedi! Ulu önderimiz daha devrim yapmadan Buharinlar, Kamanevler, Zinovyevler Trocki gibi kurbanlar o kadar çoğaldı ki; mübarek daha devlet kurmadan Esat`ı geçti. Kendisi dışında tasviyeye uğramayan bir şey bırakmadı. Urfa ağaları zaten onun yanında ağa bile sayılmazlar; oturuşu ağa, konuşması ağa, köylülerini azarlaması ağa, halka tepeden bakması ağa, yaşam tarzı ağa, tuvalete çıkma dışında ardında sürekli fotoğrafçı ve kameracı dolaştırması, sonradan görme bir ağanın aynıdır. Böyle ulu önder Kürt halkına nasıl bir rejim vaad edebilir? Nasıl bir ekonomi? Nasıl bir toplumsal düzeni? Ulu önderimizin bu konularda düşünceleri yoktur. Ekonomiden hiç birşey anlamıyor, ayetlerini inceleyin; ekonomiyle ilgili yuvarlak sözler dışında bir şey bulamazsınız. Çavuşesko, Honecker, Stalin sosyalizmini önerse, kaç yıl yaşayabilir bu çağda? Koskoca Sovyetlerde yaşayamayan Stalin rejimi, Kürdistan gibi bir ülkede yaşar mı?

Ulu önderimiz mevcut kafasıyla kapitalizmi bile yaşatamaz. Çünkü "yarattım" dediği insan mentalitesini; onun propogandasını yapamaz; onun söylediği ayetleri tekrarlama, savaşta ölme ve öldürme dışında hiç bir yeteneği yoktur. Kişinin yeteneklerini öldürtmesi, yok etmesi, geçmişinden bütünü ile sıyrılması, militanlaşması ön koşul olarak kabul edilmektedir. Bu anlayışta; ülkemizi sömürgeleştiren bir gücün taktiğini gömek gerekiyor! Ulu önderimizin denetiminde çalışıp; ekonomiden, maliyeden; ticaretten, diplomasiden, gazetecilikten, edebiyattan, sanat ve müzikten anlamak ve bu yönden gelişmek için çaba harcamak suçtur. Böyle özel yeteneklere sahip olanların yapmaları gereken ilk şey bu konulardaki bütün yeteneklerini bir tarafa bırakmalarıdır. Onun yanına giden kişilere söylenen ilk söz "bu gereksiz işlerden bir an önce vazgeçin ve militanlaşın" sözüdür. Militanlaşmanın karşılığı da, önderlik çizgisine gelmek ve dalkavuklaşmaktır. Çünkü ulu önderimizi elindeki araç, güç, beyin yapısı bunu buyuruyor.

Kim ne derse desin, ne söylerse söylesin, ne yazarsa yazsın, ulu önderimizin yönetim

anlayışı Şam yönetim anlayışının aynısıdır. Bu yönetim, toplumun üçte birini muhbir, geri kalanını sürü haline getirmek ve bastonu ele alarak gütmektir. Bunu bilmek için müneccim olmaya gerek yoktur. Çünkü ulu önderimiz:"yarının insanını bu günden yapıyorum, yarının toplumunu bu günden kuruyorum " der. Bugün yarattığı insan mentalitesini ve oluşturduğu rejimi iyice inceleyin, yarınki rejimi açıkça görürsünüz. Bugün gün beşyüz dalkavuğu varsa, devlet kurulduğunda onların sayısı yüzbine yükselir. Bugün bin ispiyoncusu varsa, devlet kurulduğunda bir milyona çıkar. Bugün üç ayda bir altı cariyeye değiştiriyorsa, toplumun tümüne hakim olduğunda bunların sayısı daha da artar, sayısız hale gelir. Bugün ortalama yılda yüz kişiyi idam ediyorsa devlet kurulduğunda günde yüz kişi idam eder. Şimdi " serok Apo " ise, devlet kurulduğunda kendisini Kürtlerin atası ilan eder. Şimdi her eve zorunlu olarak Fotoğrafı asılıyorsa, devlet kurulduğunda her evin önüne bir heykelini dikmeye çalışır. Evlerin bütün bölümlerine, trenlere, uçaklara, garajlara, barajlara, bağaçlara, binalara, dağlara, taşlara, ağaçlara, hastahanelere, postahanelere, lokantalara ve havada dolaşan büyük balonlara fotoğrafını astırır. Şimdi Sexuebun ve Bexuedan, Özgürhalk dergilerinde sadece kendi yazdığı yazıları yayınlattırıyorsa, Güney Kürdistan'da kurduğu radyodan kendi kitaplarını gün boyu okutturuyorsa; devlet kurulduğunda radyo ve televizyonlar günün 24 saatinde onun konuşmalarını verir, ayetlerini okurlar. Şimdi diktatör olan, devlet kurulduğunda herhalde demokrat olmaz! Bu gün binlerce, yüzbünlerce insan canla başla çalışır, çatışır, ölüyor, kendi yaşamları hakkında söz sahibi değillerse, herşeylerini veriyorlarsa ve Şam'da oturan diktatör herşeyin sahibiye, devlet kurulduğunda herkes devlet'e, devlet ona çalışır. Ülkemizin bir parçası, sömürge bir gücün aracı olmaktan kurtulabilirse, kuracağı düzenin bir diktatöre hizmet etmemesinden yanayım. Apo zihniyetinde Kürt halkının olanakları ve insan gücü heder olur; sonrası tasviye olma akibeti her an gündemdedir.

Yine Şam'daki gelişmelere dönüyorum. Orada önemli gelişmeler yaşanıyor; kendini ortaya koyan KUM sorunu vardı. Ulu önderimiz bundan kurtulmak istiyordu. Gerilla da ulu önderimizin kendi değimiyle, çizgiye gelmeyen ve çizgisine karşı gelen, çizgiyi uygulamayan ve kökeni Diyarbakır cezaevi direnişçilerinden olan kırk kişi soruşturmaya alınmıştı. Büyük bir bölümü komutan düzeyinde kişilerdi. Ulu önderimize göre bunlar ya yola gelmeli ya da "hal" edilmeliydiler.

Meclis yeni bir otorite olma yolunda idi, gerillada ise kırka yakın komutan çizgiye uymuyordu. Bunları tasviye etmek, diktatörlüğün sürdürülmesi için kaçınılmazdı. Güneyde alınan yenilgi, Talabani ile kurulan taktik ilişki, Talabani'nin ateşkes önerisi, gelişmelerin boyutunu genişletti. Duruma göre Talabani'nin önerisi kabul edilecek, ona duyulan ihtiyacı dolay yakınlık arttırılacak, T.C ne meşrulaşmayı teyit etmeye çalışacak, diğer Kürt gurupları ile "cephe kurka" söylemi geliştirilecek, bu hengemede kırk komutanın yargılanıp işi bitirilecek, meclis çalışmaları fes edilecek, dikkatler başka konulara çekilecekti. Böylece bu büyük tasviye olayı gerçekleştirilirken, diğer Kürt guruplarının da sesi kesilmiş olacaktı. Zaten ulu önderimiz bizimle yaptığı bir konuşmada: "dağdaki yargılanmalar başlamış durumdadır, yargılanmaların güvenli sürmesi için ateşkes durumu iyi bir fırsattır. Ateşkesin süresini yargılanmaların bitimine göre ayarlıyacağım" diyordu. Bu korkunç gerçek 1993 telsiz konuşmalarında da mevcuttur.

Meclis çalışmalarını, daha doğrusu meclisi fesh ederek : "bunun yerine diğer Kürt guruplarıyla bir cephe çalışması yapacağız" demesi, meclis olgusunu sonraya ertelemesi, asılsız bir propagandanın ötesine geçmeyecektir. Cephe çalışmasının gündeme alınması, diğer Kürt guruplarını iç tasviyeler karşısında sesiz bırakma taktiğidir. Ulu Önderimiz bu taktiğini yürürlüğe sokarken bizim, yanımızda kalan Cemil Bayık'ın, Rıza Altun'un Avrupa'da kalan Mustafa Karasu'nun ve savaştaki gerilla komutanlarının hiç birisinin görüşüne baş vurulmadı.

Cemil Bayık'la aynı evde kalıyorduk, O da bizim gibi herşeyden habersizdi. Rıza Altun ara sıra yanımıza gelip gidiyordu, yalnız Talabani'nin ateşkes ile ilgili önerisinin görüşüleceğinden haberdardı. Gerilla komutanlarının zaten hiç birşeyden haberi yoktu. Nitekim ateşkes ile ilgili basın toplantısından sonra ulu önderimizin gerille komutanları ile yaptığı telsiz konuşmalarını okuduğumda, gerilla komutanları:" keşke bu ateşkesteden daha

önce haberimiz olsaydı. Ona göre tedbirimizi alırdık başkanım " diyorlardı. Ulu önderimizin, bizim gibi taktik önderlerle sorunu görüşeceğine başka güçlerle görüşmüştü. Birkaç gün önce Özal'la görüşen Talabani, öğle saatlerinde Esat'la, akşama ulu önderimizle de görüşmüştü.

Talabani ile görüşmesinde ulu önderimiz bana çok önem verdiği için, beni de protokoldeki dört kişiye dahil etmişti. Talabani ve beraberindeki üç kişiyi kapıda karşılayıp toklaştıktan sonra öpüştük, Oturma odasında cola içmiş, meyve yemiştik. Talabani'nin yanında gelenlerle konuşmaya daldık. Başka ne yapabiliriz? Ulu önderimiz, Talabani ile asıl görüşmeyi ayrı bir odada yaptı. Bu yüzden hiç bir şey öğrenemedik. Talabani beraberindekilerle ayrılıp gidince, geceyi ulu önderimizim -eğitim adayı olarak Türkiye'nin çeşitli üniversitelerinden gelen altı bayanla - evinde geçirdik. Sabah Cemil Bayık'ın kaldığı eve gittiğimde Cemil gelişmeleri öğrenmek istedi: "Görüşme ayrı bir odada yapıldı dedim sadece.

Basın toplantısı yapılmadan önce Suriye parlamentosunun Kürt milletvekillerinin bulunduğu bir sohbet toplantısında ateşkes ile ilgili konuşurken, sorularını özellikle bana yönelterek görüşlerimi alması, milletvekili Timur Sayan'ın dikkatini çekmiş olacak ki, toplantı bittikten sonra yanıma gelen Timur: " başkanın sana bu kadar önem verdiğini bilmiyordum "Timur'un bu sözleri karşısında sessiz kaldım;" kedinin fare ile oyunudur bu" diyecektim; ama henüz iç ilişkimizi Timur'a açmanın zamanı değildi.

Avrupa'da benimle ilişkilerini çok iyi ayarlamıştı. Ama dalkavuklarını kullanarak ayağımı kaydırmaya çalışmıştı. Şam da da aynı taktiği uyguluyordu; kendisi iyi davranacaktı. Avrupa'dan Şam'a gelmiş ve dalkavuklarını harekete geçirecek, tutuklatacak, ipe sapa gelmez ifadeler vermeleri için kendilerine talimatlar verecek - bazıları ifadelerinde dolaylı olarak Türk ajanı olduğumu iddia edecek- bazıları çizgiyi boşa çıkaran objektif ajan olduğumu söyleyecek, böylece ya intihar edeceğim ya da objektif ajan olduğumu kabul edeceğim.

Bu noktaya geldikten sonra beni huzuruna çağırarak: " Ben sana her türlü desteği, kimseye vermediğim önemi verdim. Senin arkadaşların, senin akrabaların ajan olduğunu iddia ediyorlar ama ben kimsenin sözüne göre hareket etmem, bunlar basit insanlardır. Önderliğin kanunlarının takipçisi ol! Kendini düzelt! Önderliğe ölümüne bağlan, uyumlu çalış, bunlar sorun değil! Nereye gitmek istiyorsun?" diyecek, bağlı kalman için "önemli bir görev" verecek ve böylece iyi bir dalkavuk olacağım. Bunu Şam'da veya Güney Kürdistan'da yapacağımı tahmin ediyorum. Çünkü daha Avrupa'dayken dalkavukların öfkesi bana karşı patlamıştı. O ise müthiş iyi davranıyordu. Ben de bu çelişkiyi kavramayacak kadar aptal değildim.

1993 Newroz bayramı nedeniyle Şam'dan Suriye Kürdistan'ına gönderiliyoruz. 15 KUM Parlemerteri, Halep, Kamışlı, Haseki, Derik gibi kentlerde kutlanacak olan Newroz bayramına katıldıktan sonra Erbil veya Zele kampına geyeceğiz. Newroz kutlamaları bittikten sonra milletvekili arkadaşlar Halep'te bir evde toplandık. Akşam üstü ulu önderimiz bizimle bir telefon görüşmesi yapacaktı. Kısa bir beklemeden sonra telefon çaldığında, ilk telefona koşan İsmet Sezgin oldu. İsmet telefonla: "başkanım başı boşuz, başımıza bir koordinatör atansa iyi olur" diye söze başlayarak, Yıldırım Akbulut'u koordinatörlüğe önerdi. Ulu önderimiz sırayla diğer milletvekilleriyle görüşürken; Rifat Çelebi'ye Yıldırım Akbulut'un koordinatörlüğe önerildiğini, bu konuda ne düşündüğünü sorunca, Rifat amca: " kessinlikle olmaz başkanım, biz oyla kendi aramızda birini seçer, adını size iletiriz " cevabını veriyor. Kendisine göre çok doğal bir tavır takınan Rifat Amca, milletvekilliğinin orada sona erdiğinden habersizdi. Ulu Önderimiz, Rifat amcanın yanıtına karşı hemen olumsuz bir tavır takınmıyor: " Tamam tamam " diyor, diğer milletvekilleriyle görüşmelerini sürdürüyor, ama koordinatörlük sorununa dokunmuyor. Benimle görüşmesinde Güney-Batı Eyaletinde Ömer isimli Vejinci bir ajanın açığa çıkarılarak çözüldüğünü, çok önemli bilgilerin alındığını, benim, Mustafa Karasu'nun, Rıza Altun'un, Faysal Dunlayıcı'nın, Aysel'in ve Helin'in aleyhinde ifadeler verdiğini, kendime çok dikkat etmem gerektirdiğini söylüyor.

Halep`ten Kamışlı`ya geçtikten sonra Rıfat Amca; diğer milletvekillerine Akbulut`u koordinatörlüğe kabul edip etmeyeceklerini soruyor, çoğunluk Akbulut`u kabul etmeyince, sonucu Sezgin ile Akbulut`a aktarıyor. Bunun üzerine Akbulut ile Sezgin ulu önderimizle bir telefon görüşmesi yapıyorlar. Sonradan aleyhimde yazdıkları raporları soruşturmada okuduğumda, telefonla:" Rıfat amca'yı bu tür alıştırın Selim`dir. Oy ile kişileri seçme, meclisin demokratik çalışma anlayışı gibi yaklaşımlar Selim`in başı altından çıkıyor. Avrupa`da da aynı şeyleri yapmış, bizi diğer milletvekilleriyle karşı karşıya getirerek` bunlar partiyi size karşı sopa olarak kullanmak istiyorlar` demişti. Biz daha sonra bu durumu konferansta eleştirdik, vaz geçmediği gibi diğer milletvekillerini önemli oranda etki altına almıştır. Güneye gelirse-tanıdığı için - oradakileri de etkileyerek meclisle önderliği karşı karşıya getirir, durum budur. Rıfat amcada karıştırıcı birisidir. Zaten hastadır, başımıza bela olur, geri Almanya`ya gönderilirse çok iyi olur. Bir de oradaki arkadaşlara talimat verilip, meclis adına konuşmaması sağlanırsa, parti açısından yararlıdır. Biz seçim yoluyla kişilerin seçilmesine karşıyız. Önderliğin atama yoluyla bu işleri haletmesini istiyoruz" dediklerini öğrendim.

Bu telefon görüşmesinin hemen ardından, ben ve Rıfat Amca Şam`a geri çağrıldık. Artık Rıfat Amca`nın geri gönderileceğini, beni tutuklatacağını, sağ olarak kurtulamayacağımı tahmin ediyordum. Bu ara Milletvekilleri Timur Sayan, Murat Dağdelen ve Metin Cansız`la aynı evde kalıyordum. Timur ile Metin hala Güney`de meclis çalışmasının nasıl yapılacağını soruyorlar. Konu üzerinde tartışıyorlardı. Artık herşeyi açıkça tartışma ve konuşma zamanının geldiğine inandığım için: "Arkadaşlar! Diktatörlüğün olduğu yerde meclisten söz edilemez!" dedim, şaşırdılar. Çünkü ikisi bütün engellemelerin, olumsuzluğun, antidemokratlığın Akbulut ve Sezgin`den kaynaklandığını düşünüyor ve söylüyorlardı. Onlara: "bunlar sadece dalkavuktur" diyerek dikkatlerini konunun önemine çektim. Murat Dağdelen daha önce akademide bulunup ulu önderimizi çok yakından tanıma olanağı bulduğundan, diktatörü derinlemesine kavramıştı. Bildiklerini dolaylı yoldan sık sık bana anlatırdı. Söylediklerinin karşısında ya suskun kalır ya da onaylıyorum anlamında, onaylamıyormuşum gibi yanıtlar verirdim. O ne demek istediğini anlardı.

Kaldığımız evde ulu önderimizin Türk basınına:" Ben İsa`yım "dediğini duymustuk. Timur, Murat ve Metin bu konu üzerinde konuşuyorlardı. Ben de Anayasaya ilgili bir kitap okuyordum, kitabın yazarı Prf..... Üçüncü Dünya Ülkelerindeki Yönetimlerin Antidemokratikliklerinin nedenlerini izah ettikten sonra bazı diktatörlerin özelliklerine değinerek, Bokkasa`nın kendisini İsa ilan ettiğini:" Ben İsa`yım " dediğini yazıyordu. Bu bölümü okuyunca ister istemez güldüm ve yüksek sesle okumaya başladım. Ardından meclisle görüşlerimi ve bundan sonra olabilecek gelişmeleri anlattım. Bir gün sonra Akbulut, Sezgin, Zeki, Murat, Timur, İsmail ve Edip Tekin`in bulunduğu bir toplantıda: "Güneyde Meclis Toplantısının olmayacağını, meclisinde olmayacağını, bu zihniyet oldukça bu sorunun çözülemeyeceğini, meclis çalışmasının artık olmayacağını, tarihin söylediklerimi haklı çıkaracağını" söyledim. Bu benim veda konuşmamdı. Böylece öldürülürsem, düşüncelerimin bilinmesini istiyordum.

Bir gün sonra Suriye Kürt milletvekili Ebu Kurdo, Rıfat Amcayla beni alıp Şam`a götürdü. Rıfat Amca Almanya`ya gönderildi, ben ateşkes ile ilgili ikinci basın toplantısının hazırlıklarını yapmak ve gazeteci Rafet Ballı`yı karşılamak maksadıyla Bar-Eliasa gönderildim. Bar-Eliasa varır varmaz cezaevi olarak kullanılan bir yere konuldum, üstüme kapıyı zincirlediler. Avrupa`da halkımızın kullandığı yüzbin oyun en az yetmişbeşbinini aldığım halde, sorgusuz sualsiz tutuklanmışım. Ulu Önderimiz herşeyden habersizmiş gibi tutuklanmamı başkalarına yaptırdı. Avrupa`dan gelen dalkavuklara talimat vererek benimle ilgili iğrenç raporlar yazmalarını istedi. Sorgucum, ard arda gelen raporları getirip bana veriyor, bu soruşturmanın çok önemli olduğunu, taktik önderlikte yer aldığım için, soruşturmanın merkez tarafından yürütüldüğünü özellikle vurguluyor, ciddiye almamı istiyordu. İkide bir:"soruşturmanı merkez komitesi yürütüyor" demesinden, "önderlik karışmıyor" demek istediğini anlıyorum. Merkez Komitesi diye bir Kurum yok, senin kimin talimatıyla beni tutukladığını biliyorum diyeceğim, ama sabır etmenin daha akıllıca bir davranış olacağı sonucuna varıyorum.

Sorgucum benimle ilk konuşmasını: " Bu Selim Çürükkaya ismini bir kere yok etmemiz gerekiyor " cümlesi ile noktalayınca George Orwel dünyasında olduğumu anladım. Sorgucum gittikten sonra kirli yatağıma sırtüstü uzanarak; George Orwel'in Roman kahramanı Winston'u düşünmeye başladım: "Tersine" dedi," belleğini denetim altına almayan sensin. Buraya getirilmenin nedeni o. Kendini eğitmediğin, boyun eğmeyi, alçakgönüllü olmayı bilmediğin için buraya geldin. Akıl sağlığını korumak için gerekli olan uysallığı göstermedin..."

..." Gerçek dediğin insanların kafalarında var olan bir şeydir. Her zaman yanılabilen bireylerin kafalarında değil, kollektif ve ölümsüz bir kafada, partinin kafasında. Parti neyin doğru olduğunu ileri sürüyorsa gerçek odur. Partinin gözüyle bakmadığın sürece gerçekleri görmezsin. Öğrenmen, kendini yok saymayı öğrenmen gerekir. Akıl sağlığını kazanabilmek için kendini hor görmen, gururunu yenmen gerekir." Tutuklandığım üçüncü günümde sorgucum, kendisine gelen raporlardan derlediği ve ulu önderimizin perspektifleri doğrultusunda hazırladığı aşağıdaki soruları yanıtlamam amacıyla bana verdi, bana sorulan soruları olduğu gibi yazıyorum, bu soruların yanıtlarını Kürt halkına vermek istiyorum:

Soru: 1978'de Bingöl'ün Solahan Kazasının bir köyünde elinde tabanca patladı, bir köylü yaralandı. Bu olay üzerine köylüler bizim sempatizan bir öğretmeni öldürdüler. Neden arkadaşın ölümüne neden oldun?

Yanıt: Olay olduğu zaman Ahmet Elçi ve Melik adlı iki öğretmen arkadaşta yanımda idi. Bozuk bir tabancanın namlusundaki mermiyi çıkarmaya çalışırken tabanca elimde patladı. Kurşun, köylü bir gencin diz altındaki ayak kemiğine isabet etti. Tabancanın namlusu geniş olduğu için kurşun kemiğe batmamış, yarısı dışardaydı. Yanımızda bulunan gencin ağabiyisini, arabası olan ağabeyisini çağırması için köye gönderdik. Bir süre sonra eli sopalı, kürekli köylülerin bize doğru geldiklerini, kaldığımız köy ilkokulunun oda penceresinden gördüğümüzde, sempatizan olan köyün öğretmeni teskin etmek amacıyla yanımızdan ayrılarak köylülere doğru gitti. Köylülerin sopalı saldırısına uğradı. Sırtından iki sopa darbesi alınca köyün aşağısındaki ormana doğru kaçtı. Biz üçümüz köyün yabancıları olduğumuz için köylülerin gitmesini bekledik. Neticede köylüler gencin yarısının hafif olduğunu anlayınca biraz yatıştılar. Silah benim elimde patladığı için, bana saldırma söz konusu olabileceğini söyleyen Ahmet ile Melik köyün üst tarafındaki ormandan Bingöl'e gitmemi önerdiler; kendilerinin köylüleri yatıştırabileceklerini söylediler. Arkadaşların önerisi üzerine ormandan Bingöl'e gittim. Arkadaşlar köylüleri ikna ettikten sonra yaralının kurşununu çıkarıyorlar ve köyden ayrılıyorlar. Orman'a doğru koşan öğretmen arkadaşın, Memleketine, Maraş'a gittiğini düşünüyorduk. Bir hafta sonra cesedi, Murat Nehrin de çıktı. Meğer; sopa darbelerinden biri başına denk gelmiş, köyün aşağı tarafındaki ormanlıkta düşmüş, biz köyden ayrıldıktan bir gün sonra köylüler öğretmeni ormanlıkta bularak köye getirmişler, korkudan hastahaneye götüremediklerinden, yaralanan gencin ağabeyisinin evinde beyin kanamasından ölmüş. Olayın açığa çıkmaması için cesedi Murat nehrine atmışlar. Olay harfi harfine böyle olmuştu. O dönemdeki bütün partililer, ulu önderimizin kendisi de, olayın böyle olduğunu biliyordu. Ve yine o dönemde olayla ilgili konuşulmuş, soruşturma yapılmış, örgütün kararıyla; "dikkatsiz" davrandığım, olayın bir kaza sonucu vukuu bulduğu anlaşılacak sorun tamamen çözülmüştü. Tam 15 yıl sonra bu olayın soruşturma konusu yapılması, yüzlerce arkadaş sistemli bir şekilde katleden birisinin, kendi katilliğini gizlemek amacıyla bani, "arkadaş katili" olarak göstermeye çalışması dikkat çekiciydi.

Soru: 1979 da eşin Diyarbakır cezaevinde tutuklu iken arandığın halde görüşmesine nasıl gittin? Açıkla!

Yanıt: 1979 da ismen aranıyordum; fakat şahsen ne cezaevi görevlileri ne de polis beni tanıyordu. Üzerimdeki Fahri oğlu, Cermik doğumlu, Cuma Kurt adına düzenlenmiş bulunan Kimliğimle bir defa eşimi ziyaret etmeye gittim. O dönemde bunun hi bir sakıncası yoktu. Bir yıl sonra Hıdır Akbalık'ın ihbarı üzerine gözaltına alındım. Söz konusu kimliğimden dolayı altı ay hapis cezasına çarptırıldım. Kimliğim şu anda Diyarbakır iki nolu askeri mahkemesinin PKK Ana Davası Dosyasında mevcuttur.

Soru: 1980 de Diyarbakır'da tutuklandığında soruşturmadaki tutumunu izah et!

Yanıt: Soruşturmada direndim, belediyede çöpcü olduğumu iddia ettim. Örgütle ilgili hiç bir bilgi vermedim. Bu durumu hem ulu önderimizin hem de cezaevinde yatan bütün sorumlu arkadaşlarca biliniyor. Polis ifade ve siyase savunmalarım, Diyarbakır sıkıyönetim komutanlığı PKK Ana davası ve Elazığ PKK Grubu Davasında mevcuttur.

Soru: 1981 Yılında Diyarbakır cezaevinde Yüzbaşı Esat seni soyup, eşinle yüzleştirmek istediği zaman neden kurallara uydun?

Yanıt: Bu olayı 12 Eylül karanlığında Diyarbakır Şafağı adlı romanımın birinci cildinde anlatmıştım. Eşimden dolayı kurallara uymadım. Ben eşimden dolayı kurallara uymuşsam; Kemal Pir, Mazlum Doğan, M. Hayri Durmuş, Rıza Altun ve Mustafa Karasu neden kurallara uydular? 19 Mayıs 1981 den 1 Eylül 1983 tarihine kadar Diyarbakır cezaevinde kurallara uymayan hiç bir insanın olduğu çok iyi bilinmesine rağmen, benim de bu tarihler arasında kurallara uymamın soruşturma konusu yapılmasının anlamı nedir? Kaldı ki ben, Diyarbakır cezaevinde en uzun direnen ve en son kurallara uyan 17 kişinin içindeyim.

Soru: Diyarbakır cezaevinde Fuat Cavgun olayı (33) çıktığı zaman tavrını açıkla!

Yanıt: Fuat Cavgun olayı ve tavrım biliniyor. Bu gün olsa bile aynı tavrı takınırdım.

Soru: Ceyhan cezaevinde önderliğin kitabını okurken neden yüzünü eskittin?

Yanıt: Ulu önderimizin kitabında kendi arkadaşlarına yani gerillaya küfür ettiğini okuduğum için.

Soru: 7- Cezaevindeki yaşantını anlat!

- Disipline bakışın
- Önderliğe bakışın
- Kollektif çalışmaya ve yaşamaya bakışın
- Değerlere yaklaşımın
- Kitleye yaklaşımın
- Yoldaşlık ilişkilerin

Yanıt: Tüm bunların yanıtını; "12 Eylül Karanlığında Diyarbakır Şafağı" adlı iki ciltlik kitabımda bulursunuz. Söz konusu kitabım yayınlanmadan önce hem içerdeki örgütün hem de ulu önderimizin onayından geçmişti.

Soru: Cezaevinden tahliye olduktan sonra bol Para harcamanın kaynağını açıkla!

Yanıt: 27 Nisan 1991 yılında Bartın cezaevinden tahliye olduğum zaman üzerimde bir milyon T.L. vardı. Ayrıca o tarihlerde yeni ülkenin sahibi olan Y. Serhat Bucak bana bir miktar para vermişti, miktarını Serhat'ın açıklamasını istiyorum. Cezaevinden tahliye olduktan tam 28 gün sonra örgüt arkadaşlarımla kanalıyla Meriç nehrini geçerek Yunanistan'a geçtim. 28 gün içerisinde harcadığım para yol paralarıda dahil bir buçuk milyon Türk Lirasını geçmez. Halkın milyarlarca lirasına tek başına el koyan, kendi çözümlenmelerinde, "ben büyük bir servet sahibiyim, ben bir kral kadar zenginim diyen ulu önderimizin, kendi harcamaların nedenini hiç bir zaman açıklamayan, hiç bir kuruma ve hiç bir kişiye hesap vermeyen; sınırsız para harcayan ve dördüncü kongrede:"başkan da harcamalarının hesabını açıklasın" söylentilerini duyunca M. Şener de dahil bir çok kişiyi ajanlıkla suçlayan birinin, benim cezaevinden çıktıktan sonra, 28 gün içinde: "bol para" harcamamı soruşturma konusu yapmasının anlamı ne?

Soru: Cezaevinden tahliye olduktan sonra Doğu Perincekle neden görüştün, bütün detaylarıyla izah et?

Yanıt: Doğu Perinçek ile görüştüğümde yanımda Diyarbakır İnsan Hakları Derneği Başkanı Sayın Fevzi Veznedaroğlu ve eşi Sevtap Yokuş'ta bulunuyorlardı. Sayın Doğu Perinçek'le neler konuşup tartıştığımı Sayın Perinçek, Veznedaroğlu ve Yokuş'un açıklamasını istiyorum.

Soru: Behçet Cantürkle görüşmeni anlat!

Yanıt: Cezaevinden tahliye olduktan sonra, daha önce Diyarbakır cezaevinde birlikte

yattığımız Behçet Cantürk ile Licelilere ait olduğu bir otelde görüştüm. Behçet Cezaevinde ekonomik olarak bize yardımda bulunan Yurtsever bir insandır. Behçetle görüşürken yanımda sayın Mendi ve Esi Leyla Zana, sayın Recep Maraşlı ve Alibey Köylü'de vardı. Bu Özel bir görüşme olmaktan ziyade tesadüfi bir karşılaşmaydı.

Soru: Cezaevinden tahliye olduktan sonra Köy'e gittiğinde bir Gurup Asker Köyünüze geldi. Hangi amcla seninle görüştüler?

Yanıt: Köy'e gittikten üç gün sonra köyümüze bir grup asker gelerek, asker kaçağı olduğumu ve Bingöl askerlik şubesine gelmemi istediler. Bir gün sonra Avukat Sabri Erik, elektrik mühendisi İsmet Aydoğdu, ziraat mühendisi Ahmet Kasımoğlu, HEP Bingöl eski il başkanı İbrahim İncedursun ve Yeni İl başkanı Feyzullah Karaaslan ile birlikte Bingöl askerlik şubesine giderek askerliğimi üç ay tecil ettirdim.

Soru: Meriç nehrini geçerken, neden Seyfettin Alus'u nehirde bıraktın?

Yanıt: Su akıntısı bizi karakol ışıklarının altına sürüklediği için üzerinde can yeleği bulunan Seyfettin kıyıya çekemediğimizden iki kilometre aşağıda kıyıya çıkmıştı. Benimle birlikte dört arkadaş vardı. Bu olay diğer dört arkadaş içi,n hiç bir sorun olmazken, benim aleyhimde sürekli kullanılmasının mantığını anlamamak pek güç değil. Olay bir yıl kadar önce aleyhimde yine kullanılmış, akademiye gelen Seyfettin ifadesinde: "Arkadaşlar kasıtlı olarak beni nehirde bırakmadılar" açıklamasıyla kapanmıştı.

Soru: Cezaevinden tahliye olup akademiye geldiğinde, Parti tarafından cezalandırılanların akibetini neden sordun?

Yanıt: 11 yıl Cezaevinde yattık. Yattıktan sonra ulu önderimizin yanına gittiğimde eski arkadaşlarımın büyük bir çoğunluğunun yaşamadığını ve kimsenin bu arkadaşların adlarını ağzına almadığını görünce, çok yakından tanıdığım bazı arkadaşların akibetini ulu önderimize sordum. Böyle bir sorunun yargılama konusu yapılması, kendi çirkef suçlarını gizlemek isteyen bir diktatörün çirkin yüzünü çıkarıyordu. Ben, Abdullah Ekinci'nin, Dilaver Yıldırım, Saime Aşkın, Bircan Yıldız, Ayten Yıldırımın ve daha yüzlercesinin akibetini sormayacak mıydım? Demek ki diktatör suç işlemişti ki, soru sormamı hesap verme olartak değerlendiriyor, beni soruşturmaya alıyor.

Soru: Akademiye geldiğin ilk günlerde Yaşamı ve Dersleri boşa çıkarmak için neler yaptın?

Yanıt: Akademiye geldiğim günlerde sadece düşüncelerimi söyledim. Düşüncelerimi söylerken bundan ötürü yargılanacağımı bilmiyordum!

Soru: Önderliğin taklidini yapıp alaya almanın nedeni nedir?

Yanıt: Dalkavuk olmamı istiyordu, olmuyordum. Soyтары rolünde onu kızdırmadan eleştiriyordum. Bu durum, onu alaya almam gibi algılanmışsa suç ben de değil, insanı dalkavuk veya soyтары olmaya zorlayan bir ortamı yaratandır.

Soru: Akademiye eşin ile aran bozduktu. Avrupa'da neden düzeldi?

Yanıt: Avrupada eşimle ilişkilerim düzelmedi. Bu soru söyle sorulmalıydı: "Eşin akademide bana ispiyonculuk yapıyordu, Avrupada neden ispiyonculuk yapmaktan vazgeçti? "

Soru: Önderliğin kadın sorunuyla ilgili çözümlerini bilmene rağmen, geceleri eşinle neden aynı evlerde kaldın? Bütün detaylarıyla izah et?

Yanıt: 13 yıl eşimle yatmamış bir insan, eşine kavuşup aynı odada, aynı yatakta yattığında ne yaparsa, ben de onu yaptım, suç işledim! Ulu önderimizin ayetlerini çiğnedim! Detayını anlatırsam kulların ahlakı bozulur; günaha girmek istemiyorum!

Soru: `Benim demokrasi anlayışım, benim parti anlayışım, benim tarih anlayışım` gibi terimleri sık sık kullanmanın amacı nedir?

Yanıt: Olmayan Demokrasiye karşı, Demokrasi anlayışı, Olmayan Partiye karşı Parti anlayışı, Çarpıtılan Tarihe karşı Tarih anlayışı olduğu için bu terimleri sık sık kullanıyordum.

Soru: Avrupa'da aydınlarla ilişki kurmanın amacı ve ilişki kurduğunuz aydınların adlarını yaz?

Yanıt: Değerli Kürt Aydınları! Ben sizinle hangi maksatla ilişki kurdum? Lütfen Kamuoyuna izah edin!

Soru: Bir cephe gazetesi olan; Berxuedan`i neden aydınlara açtın? Ve: "Kapalılığa son" terimini neden kullandın?

Yanıt: Kürt Aydınlarının Berxuedan gazetesine yazı yazmalarını ulu önderimize önermiştim. Bu önerim kabul edilmişti. Aydınlar gazeteye kendi isimleri ile yazı yazmaya başladıktan sonra, Gazeteyi inceleyen ulu önderimiz telefonla bana;" çok iyi olmuş, daha fazla kişiye yazdır " demişti. Aydınlar yazı yazdırtmak istememin asıl nedeni; ulu önderimiz kendi güdümündeki insanların dünyasını kararttığı için düşünce üretecek kimse kalmadığındandır. Onun güdümü dışında olan, düşünce üretebilen insanları halkıma hizmet vermelerini sağlamaktı.

Soru: Gazete ve dergilere kendi imzanla yazı yazmakta neden ısrar ettin?

Yanıt: Ulu önderimiz partiyi tasviye edince, partinin bütün yayın organlarını kendi tekeline alarak, diğer: "PKK lilerin" kendi imzalarıyla yazı yazmalarını yasakladı ve sadece bu yasağın kendisi için geçerli olmadığını idrak ettiğimden, durumu vahim olarak değerlendirdiğinden, kendi imzama yazı yazmakta ısrar ediyordum. Bu ısrarlarımdan dolayı bu gün yargılanmam, diktatörün kendisi dışında, kendi imzasıyla yazı yazanları suçlu olarak gördüğünün isbatıdır.

Soru: Eşin ve Ali Rıza unsuru (34) ile olan tüm ilişkilerini açıkla?

Yanıt: Üçümüzün de kendine özgü bir ilişkisi yoktur.

Soru: Rio de Jenerio ya neden gittin?

Yanıt: Arkadaşlarımla onayı ile PEN kongresine katılmak amacıyla gittim.

Soru: Halkın ahlakını bozan Rio yazısını neden yazdın?

Yanıt: Berxuedan ve Özgür Gündemin okuyucularına sesleniyorum: Değerli okuyucular, Berxuedan Gazetesinde;" Rio da Kürdistan " Özgür Gündem de `Rio İzlenimleri` başlıkları altında yayınlanan yazıları okuduğunuzda Ahlakınız bozuldu mu? Bozulduysa çok çok özür diliyorum! (Çok zayıf bir ahlaka sahip olduğunuzdan, hatanın bir kısmı da sizde) Ama buna rağmen ahlaki bozulanlar, bana baş vursunlar, İran`a gönderip tamir edebilme imkanı yaratırım!

Soru: Berxuedan ve Sexueabun yazı kurumuna neden ilkel ve cahil dedin?

Yanıt: Yazı kurullarında yer alan tümü yaşıyor. Arkadaşlar, ben size "ilkel ve cahil" dedim mi? Ben size ilkel ve cahil demediğim halde, demişim gibi yargılanıyorum. Ulu Önderimiz her gün size 40 kez `eşek oğlu eşekler!` demesine rağmen neden kendisi yargılanmıyor?

Soru: Avrupadaki yaşantınızı anlat?

- Disipline bakışımı,
- Kollektivizm anlayışımı,
- Önderliğe bakışımı,
- Yoldaşlık ilişkilerini,
- Değerlere yaklaşımımı,
- Kadın sorununa bakışımı,
- Savaşa bakışımı,
- Demokrasi anlayışımı,

Yanıt: Ben Avrupa'da olduğum süre içinde eski bir PKK li gibi çalıştım, mücadele verdim, görüşlerimi anlattım, geldiğim günden, gittiğim güne kadar ulu önderimizin yarattığı dalkavuk tiplerle çalıştım. Bana dayatılan örgüt anlayışı yerine kendi gücüm oranında eski PKK ilişkilerimi yaşatmaya çalıştım ve cezaevindeymiş gibi yaşadım.

Soru: Radyo ve televizyon kurma sorununu neden gündeme getirdin?

Yanıt: Radyo ve televizyon kurma önerisi benden gelmiş ve kabul edilmişti. Ama buna rağmen yargılama konusu olmaktadır. Şimdi körler mahallesinde ayna satmaya kalkan biri görüyorum kendimi.

Soru: Meclis konferansı konuşmada, neden karamsarlık yarattın?

Yanıt: Diktatörlüğün halk iradesine müdahale edeceğini tahmin ettiğim için.

Bana verilen bu soruları okuduğumda başım döndü. Bu soruların içeriği için tutuklanmadığımı çok iyi biliyordum. Çünkü soruların tümü paravandı. Ancak açıkca ajan olduğum ileri sürülüyordu. Tepki duysam, hiçbirisine yanıt vermezsem, öldürüleceğimi biliyorum. Bunun için bütün sorulara çok açık yanıtlar veriyorum. Onun asıl amacı beni öldürmek değil, kullandırmak olduğunu anlıyorum. Nitekim soruların yanıtını verdikten beş gün sonra sorgucum yanıma geldi: `Verdiğin yanıtlar kabul edilmedi, bu yanıtlar zaten biliniyordu. Polisiye bir olay gibi sorunu ele alma, kendine yönelme, kendini hiçleştirme, önderliğin ve partinin karşısında kendini yok etme gerekiyor. Burayı bir soruşturma yeri olarak görme, kendini eğitime alınmış olarak kabul et. Önderliğin yüceliğini kavra, biz cezaevinden çıkanlar topu topu 70 kişiyiz, önderlik istese hepimizi Fırat nehrinde boğar. Bu hiç sorun değildir. Sen kendine çok sevdalanmışsın, kendini yerle bir edeceksin, bu senin son şansındır.` diyor ve gidiyor.

Benden istenen özeleştirinin mantığını anlıyorum. Cüce bir yaratık ile yüce bir varlığın öyküsünü yazmalıyım. İki gün içinde iki sayfalık bir özeleştiriyi yazınca, Filozof aracılığıyla sorgucuma iletiyorum, Üç gün sonra yanıma gelen sorgucum: "yine kabul edilmedi" diyor. Söyledikleri karşısında sessiz kalınca: "Selim Arkadaş bana verilen perspektivi sana vereceğim. Not al, o doğrultuda özeleştirini yaz " diyor, verdiği perspektive göre; ` ben 1980-1984 yılları arasında Diyarbakır cezaevinde objektif olarak direnmeme rağmen, farkına varmadan kişiliğim zedelenmiş, yıkılmış, çürümüş ve giderek devrimcilikten uzaklaşmışım. 1984 ile 1990 yılları arasında rehabilitasyona tabi tutulduğumdan, kişiliğim daha da bozularak parti ve halk düşmanı bir kişiliğe bürünmüşüm. Daha önceki akademi eğitimiyle bu kişilik bir türlü düzelmemiş, bundan dolayı Avrupa pratiğim, kontrgerilla ve özel savaş pratiği olarak ortaya çıkmış.

Kişiliğim; Reel-Sosyalist, Kemalist, Türksolu ve Kürtsolu kişiliğiyim. Sorgucum: "Özeleştiriyi yazmakla sorun çözülmez, Selim Çürükkaya'yi öldüreceksin. Öyle bir adam olmayacak, kendini tamamen boşaltacak, önderliğin istediği şeyleri, boşalan yere dolduracaksın " anlamına gelecek talimatlar vererek gidiyor. Önderliğin talimatları böyleydi. Ya uyararak kendimi yok edeceğim ya da intihar edeceğim. Ya fiziksel ya da düşünsel olarak kendimi yok etmem gerekiyordu. İşte bu noktaya geldiğimde Abdullah Ekinci'nin intiharı aklıma geliyor, eli kanlı katili görüyorum ve intihardan vaz geçiyorum. Benden istenen özeleştiriyi yazmaya karar veriyorum; hiçleştirdiğimi, cüceleştirdiğimi izah ederek, ulu önderimizi yükseltiyorum. Ve yazıyı bitirdiğim zaman, annemin, babamın, kardeşlerimin, eşimin etini yemiş gibi oluyorum. Ama yemin ederek söylüyorum; Harpagoslaşıp Kyrus'un saflarına Astyages'e karşı savaşmayacağım. Ya ne yapacağım? Kaçacağım! `Kaçmak namussuzluktur` diyeceksiniz. Hayır! Bu durumu kabul edip kaçmamak namussuzluktur. Kaçtıktan sonra kalem ve kağıt bulabilirsem halkıma, Türkiye halkına, dağda savaşan gerilla'ya, Avrupa'da Özgürlük ve Bağımsızlık için çaba sarf edenlere, Kürdistan şehirlerinde savaşanlara, Kürdistan ve Türkiyeli aydınlara, gelecek nesillere ve tarihe herşeyi izah edeceğim. Sorun sadece benim sorunum değil, ben çok basit bir tercüman olmaya çalışıyorum, yapılması gerekeni halkımdan, dağlarda vuruşanlardan, şehirlerde savaşanlardan ve ülkemin aydınlardan bekliyorum. Çünkü dava hepimizin davasıdır!

Kaçışım meşrudur. Protestodur. Mücadele anlayışıdır. Bir ulusun iradesini kanla, katliamla, hile ve entrika ile gaspeden, kendi iktidarı dışında, hiçbir şeyi görmeyen, halkımızın en ileri evlatlarını ajanlıkla damgalayan, kendi ajanlığını gizlemek amacıyla öldüren kendi despotizmini inşa etmek için kadın ve çocukları da katlederek korku salmaya çalışan bir despota karşı direnmek meşru ve haklıdır. Despota karşı direnmek,

PKK ye karşı direnmek değildir. Tam tersine PKK'lı olmak ona karşı direnmeyi gerektirir. Şimdiye kadar direnmemiş, boyun eğmiş olanlar, ilerde halka ve tarihe hesap vermekle karşı karşıyadırlar. Çünkü PKK'yi tasviye eden, PKK'lileri öldüren, intihara sürükleyen, köleleştirerek PKK'li olmaktan çıkararak, kaçırıttan bu despottur! PKK'li dalkavuk, köle, tek kişiye tapan değildir. Bilimin puta karşı olduğu kadar, bir PKK'li de kendi halkının özgürlüğü ve bağımsızlığı için savaşıyor onurlu bir insandır. Esrefiye otelinin odasında bu son sözleri kendi kendime söyledikten sonra uyumaya çalışıyorum.

25 Ağustos 1993 Beyrut

Bölüm: 11

Efendi kendi Köleleri için neyi ne kadar fazla yasaklarsa , aynı şeyi kendisi için o kadar serbest sayar.

Esrefiye Oteli ile Postahane arasında mekik dokuyorum. Telefon defterimdeki numaralar, Dünya ile bağlanı sağladığından, onu itina ile koruyorum, sanki kaybedersem bütün Dünya ile bağlantılarım kopar hissine kapılıyorum.

Hüseyin ile son görüşmemizde;" kardeşin ve arkadaşınla görüştüm, sana yardımcı olmanın ötesinde canlarını bile vereceklerini, söylüyorlar. Ayrıca şu saatlerde seni telefonun başında bekliyorlar" dediğinde Hüseyinle vedalaşıp kardeşimi arıyorum. Kardeşime durumumu kısaca izah ediyor, bana para yollamaları için ne yapmaları gerektiğini anlatıyorum. Kardeşim Aysel'inde yanında olduğunu, konuşmak istediğini söylüyor. Ona da durumu izah edince eşim; "ben de bu gün görevi bırakıyorum" diyor. Hiç bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum. Eşimden hala kuşkulandığımdan, kaldığım yeri ve telefon numaramı söylemiyorum. Otel odam aynı zamanda düşünme ve yazma yerim oldu. Bu odada geçmiş düşüncelerimde yaşayarak, yeniden yazıyorum.

Sorgucum, beni cezaevi olarak kullanılan odaya tıktığı gün; 20-22 yaşlarında bir gencin aynı odada tutuklu olduğunu görmüştüm. Kapı yüzümüze kapanınca, genç içten gülümsüyerek güzel Kürtçe ile "Heval Selim Hoş geldiniz" demişti, "Hoşbulduk dedikten sonra" yanına oturmuştum. Uzun süre sessiz kalmıştık, genç birden bire:" Beni tanıyamadın her halde "demişti. "Hayır" dediğimde," sen akademide komutan iken, ben askerdim, sonra önderliğin kuryeliğini yapıyordum. Sık sık akademi yönetimine gidip geliyordum," deyince tanıdım. Tokalaşarak, "merhaba Fevzi" dedim ve sohbet etmeye başladık. Bana neden buraya getirildiğimi sorunca; "kendime özgü düşüncelerim olduğundan" dedim. Türkçe bilmeyen Fevzi: "Hii Fikren Xas " dedi gülümseyerek. Fevzi Mizahi sevdiğimi biliyor ve sohbetimizin hemen başlangıcında `Hii Fikren Xas` diyerek mizaha giriş yapıyordu. Şöylediklerine gülünce, Fevzi:" Selim arkadaş sen beni iyi tanımazsın ama ben seni çok iyi tanırım. İstersen senin çözümlerini yapayım " deyince; "Haydi yap dedim." Bir süre düşünen Fevzi: "Ben küçükken, daha doğrusu devrimci olmadan önce çobandım. Çok akıllı bir köpeğim, bir sürü koyunum vardı. Sen çobanlık yapmadığından belki bilmiyorsun; özellikle yazın, koyunlar sürü halinde çobanın ardından yürürken, kafalarını birbirinin bacakları arasına sokarak veya kafalarını eğerek yürürler. Bizim PKK'nin uslubu da böyledir. Ama sen buna uymuyorsun, ikide bir şeytan keçi gibi kafanı kaldırıp sağa sola, ileri geri bakıyorsun. Bu tavrınla çobana güvenmiyor, yanlış yere götürmesinden kuşkulanıyorsun gibime geliyor " deyince, kahkaha ile güldük. "Kürtçe anlattığın için, iyi anlıyamadım, ama yine de iyi çözümlerine benziyor." dedim. Aslında anlattıklarını iyi anlamıştım, fakat buraya konulmuş bir düşünce polisi olabileceğinden kuşkulandığım için açık vermemeye çalışıyorum." Çözümlemem nasıl ? " diye sorarak gülüyor." Peki seni niye tutukladılar? " diyorum, gülüşü dudaklarında donuyor, rengi değişiyor, gözleri sabitleşiyor, bir heykel gibi oluyor sanki. Ondaki bu ani değişikliğe şaşırıyorum! Bir," Ahhh " çekiyor ve susuyor." Çekinme, kimseye bir şey anlatmam " diyerek konuşurmaya çalışıyorum, bir daha," Ahhh " çektikten sonra:" Ben inançlarımı yitirdim, artık hiç bir şeye, hiç kimseye inanmıyorum " diyor ve susuyor. Bu cümle ile," ben ulu önderimize de inanmıyorum " demek istediğini anlıyorum. Ve çok kötü, insanın bütün inançlarını yitirmesi çok korkunç bir şey! " diyorum. `Peki sence bir insan neden inançlarını yitirir?` diye soruyorum. Biraz düşünüyorum: `İnsanlar bazı şeylerin

kutsallığına inanırlar, sonunuda kutsal olmadıklarını anlayınca inançlarını yitirirler` yanıtını veriyorum. Hiç düşünmeden`tam beni tahlil ettin` diyor. `O zaman anlat` diyerek zorluyorum. Bir`Ahhh` daha çekip susuyor. Bu son susması uzun sürüyor, ben de zorlamak istemiyorum...

Aradan epeyce zaman geçti. `Rewsen (35) senin köylündü değil mi?` dedi. `dedesi bizim köyde oturur`` yanıtını verdim. ` Bu işler hep Rewsen'in yüzünden başıma geldi` dedi ve tekrar sustu. Merakımı dürtüklediğinden``Kesik kesik anlatma, neyi anlatacaksan anlat`` dediğimde `Sen Rewsen'in yalan söyleyebileceğine inanıyor musun?` dedi bana. Hiç düşünmeden`hayır`dedim. Ve Fevzi anlatmaya başladı:

`Ben iki yıldan bu yana önderliğin özel kuryeliğini yapıyordum. Bundan yaklaşık beş altı ay önce bir gün önderliğin evine gittiğimde kimse yoktu ve bir odadan ağlama sesi geliyordu. Odanın kapısını açtığımda Rewsen başını kaldırdı; gözleri kıpkırmızı idi, yanaklarından yaşlar akıyordu. `Niye ağlıyorsun,` diye sorduğumda; yere oturdu basını ellerinin arasına alarak ağlamasını sürdürdü. Kendisiyle samimi olduğumdan yanına diz çökerek, `ayıptır, niye ağlıyorsun? Varsa bir derdin bana söyle` dedim. Rewsen başını kaldırdı, gözyaşlarını sildi ve inançlarını bombalayan şu sözleri söyledi:

`Ben, Türk polisi bana tecavüz etmesin diye buraya geldim, ama burada da namusumu koruyamıyorum`dedi. Cinlerim başıma toplandı, tüylerim diken diken oldu, benzim sarardı, ellerim, dudaklarım titredi, sinirlerim gerildi. `Kim? `dedim; `seni namusuna el atan kim?`deyip, tam kendimi kaybetmişim ki:`başkan bana sarkıntılık yapıyor`dedi ve yeniden ağlamaya başladı.

Dalmıştı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Yıllarca tanrı olarak taptığı birinin, genç kızların namusuna zorla el attığını öğrenmiş, bütün inançlarını yitirmişti. İkimiz de taşa kesilmiştik. Kaldığımız odadaki ranza, küçük masa, sünger yataklar, kirli bataniyeler, naylon kaplı pencere, piriket duvarlarda susmuşlardı. Rewsen hala 20 yaşlarında, bizim yörenin en güzel kıızıydı. Ateşe atsan ateş yakmazdı, suya atsan su kıymazdı boğmaya. Ceyhan cezaevindeyken kitabımın birinci cildini kardeşim Sait ile birlikte okumuş, beni görmeye gelmişti. İlk tanıştığımızda`edebiyat fakültesinde okuyorum, Sait ile birlikte, kitabımı okuyunca çok etkilendim ve ziyaretine geldim`demişti.

Görüş kabinimdeki görünümü hiç bir zaman hafızamdan silinmez. Kumral saçları, ay gibi parlayan yüzü, uzun ve narin vucudu, mahsum bakışlı gözleri, demir parmaklıklar ve tel elek tarafından karelere bölünmüştü. Ona ülkemizin nasıl parçalandığını, halkımızın nasıl dilsizleştirilerek vatanında vatansızlaştırıldığını anlatmış, ardından sorduğu soruları yanıtlamıştım. Diyarbakır vahşetinden bazı örnekleri anlattığım da gözyaşlarının yanaklarından yuvarlandığını görmüştüm.

Almanyadan Şam`a geldiğimde Rewsen'i bir evde gördüğümde ürkmüştüm. Bir deri bir kemik, soluk bir yüz, anlamsız bakışlı bir çift gözdü Rewsen. Kendisiyle tek başıma konuşma fırsatı bulamamıştım; ama o halini görünce; `bu adamın insanları insanlıktan çıkardığı içimden geçmişti. Fevzi'nin `ne düşünüyorsun Selim arkadaş, sorusu beni düşlerimden sıyırdı. Biraz daha düşündükten sonra ona `anlattıklarını pek anlamadım, bana öyle geliyor ki kendini kadın dedikodularına inandırmışsın` dedim. O da, özel savaş benimle oynamış, öyle diyorsun ha?` dedi. Sonra beni ikna etmek istercesine konuşmaya başladı: `Yalnız Rewsen olsaydı neyse. Varsın`i tanıyor musun, diye sordu. Tanıyorum, dediğimde, `o zaten delirdi` dedi. Şöyle sürdürdü konuşmasını. Varsın bize açıkça şunu söylüyordu: `ben gerillaya gidersem hangisi isterse; gönüllü olarak altına yatarım. Niye bizi kendisine serbest etmiş, gerillaya yasaklıyor?` `Varsın dürüst bir kız, yalan söyleyeceğine inanmıyorum` dedi.

Daha konuşmak istiyordu. Konuşmaya ben girdim. O belki kafayı üşüttüğünden dolayı böyle söylemiş, insan bir delinin söylediklerine inanır mı? İnandırıcı bir şey varsa söyle, böyle deli saçmalıklarına kendini inandırmama bir anlam veremiyorum `Daha çok var`` diyor, Fevzi. İtiraz ediyorum. Bu bir oyun olmasın mı, diye soruyorum, tepki duyuyor:

`Ne oyunu yaw, Karkir takma isimli, kısa boylu ama çok güzel, sevimli bir kız vardı. Bir gün Evde ikimiz yalnız kaldığımızda, boynuma sarılarak ağlamaya başladı:`Nedir Karkir, niye ağlıyorsun?' dediğimde `Fevzi nedir bu başıma gelenler! Bana sarkıntılık yapıyor, yere yatırıp dudaklarımı ağzına alıyor, domuz gibi üstüme çıkıp inmiyor, altında eziliyorum` deyince taşa kestim.

Sivas`ın Koçgiri kazasından Berçem vardı, babası Antalya`da oturuyordu, götürmeye gelmişti kızını. O kızın başına da çok şeyler gelmişti. Bu iş ta Cegiz Altun`un kızkardeşi Sakine ve Roza`ya kadar uzanıyordu. Muşlu bir kız vardı. Gözlüklü, takma adı Medya idi. O da Adana Çukurova Üniversitesinden gelmişti. O da bunalıma gimişti. Hiç biri önderliğe inanmıyordu.

`Böyle bir şey olsaydı senin dışında duyanlar olurdu, karılar senin kafanı bulandırmış` dediğimde, kızıyor `Rewsen bana söyleyince bunalıma girdim. Kimseye bir şey söylemedim, ama inanclarımı yitirdim. Rewsen dayanamıyor, bu kez başkanın koruması Hasan`ın yanında ağlıyor. Hasan da benim gibi derdini öğrenmek istiyor, söylemeyince kolundan tutup`yoksa sen birini mi seviyorsun?' diyor, Rewsen de `hayır hiç kimseyi sevmiyorum, başkan bana sarkıntılık ediyor` diyor, Hasan`ın kolları yanlarına sarkıyor. O da bunalıma giriyor. Rewsen ardından başkanın diğer koruması Hamit`e sorunu anlatıyor. Hamit`in de başı dönüyor. Kızlar bu arkadaşlara olanı biteni anlatmışlar, fakat bizim bunlardan haberimiz olmuyor. Hamit ile Hasan benim olayı bilmediğimi sanıyorlar. Hasan Hamit`in Hamit de Hasan`ın bilmediğini sanıyor. Sonunda Rewsen sorunu Rıza Altun`a açıyor. Rıza Rewseni dinledikten sonra `bak eğer bu anlattıkların doğruysa başkan öldürürüm, yalansa seni öldürürüm` diyor ve başkanın yanına çıkıyor, artık nasıl söylüyorsun; başkan Rıza`ya: `serseri misin sen?' İşte Cezaevi kişiliği! Hemen tahrike geliyor. Bunlar özel savaşın yollarıdır, aleyhimde yaptığı propogandalarıdır. O sürtükten zaten kuskulanmıştım. Ablası tutuklandıktan sonra, polisi bilinçli olarak buraya gönderdi. Derhal uygulamaya alın! Buraya nasıl geldi? Onu, kim hangi amaçla buraya gönderdi? Önderliğin yıpratılması için yapılan planlar nedir? Öldürme, zehirleme planları ne zaman uygulanacaktır? Onunla birlikte çalışanlar var mı? Bütün bu soruların yanıtlarını alacaksınız. Siz çocuksunuz! Düşman içinize girmiş, kılınız kıpırdamıyor. Gelmiş bana masal anlatıyorsunuz` diyerek Rıza`yı geri gönderiyor. Rewsen tutuklandı, ardından Varsin. Varsin tutuklanınca hepimizin ismini verdi. Rewsen Hasan ve Hamit`in de haberdar olduğunu söylemişti. Kızların soruşturması üç dört ay sürdü. Varsin çalışma kampına gönderildiği için delirdi. En son beni tutukladılar. Oysa ben de onlar gibi bir duyanım sadece, dedi Feyzi.

İpe sapa gelmez şeyler anlatıp duruyorsun, anlayabildiğim kadarıyla, senin anlatımına göre kızlardan hiç biri gönüllü değil, zorla yapılıyor, bu iş demek istiyorsun, dediğimde, Fevzi: Bir tanesi hariç, başka gönüllüye rastlıyamadım. Almanya`nın Frankfurt kentinden gelmişti. 18-19 yaşlarında genç bir kız. Kod adı, Nujin. Bildiğim kadarıyla Almanya`da aşk çetelerinin üyesiymiş. O çok memnundu. Başkanın yanından hiç ayrılmıyordu. Disiplini misiplini bir tarafa bırakmış, senli benli konuşuyordu. Başkan da bize:`buna karışmayın, bu Alman kültürüyle büyümüş` der, hoş görmemizi isterdi. Kızaran suratıma bakarak ne düşündüğümü ve kendisinin çözümlenmesini yapmamı istedi. Ben yine anlattıklarına inanmamış gibi görünerek: `Fevzi, seninki kadın dedikodusu, kızların evde canı sıkılmış, bir an önce oradan kovulmak için bu dedikodulara baş vurmuşlar veya aralarında gerçekten ajan var` dediğimde başını sallayarak `sen ne kurnaz adamsın!` dedi. Biraz daha düşündükten sonra: `` Eskiden başkan bize ders anlatırken `ben yüzde sekzen beş bu kadını sorununun dolaylı devrimci oldum` diyordu ama, bir anlam veremiyordum. Yaşananlara tanık olunca söylediğinin gerçekten doğru olduğuna inandım`` dediğinde, ben sırt üstü uzanmış, gözlerimi tavana dikmiş dalmaya başlamıştım.

Önce Varsin, ince narin vücudu, güzel yüzü ve sert bakışlarıyla gözlerimin önümden geçti:

`` Selim ben 1989 da gazetelerden sadece PKK`nin adını duymuştum. İzmir de Üniversitede okuyordum. Babam Tatvanlı, Kürtüm. Ama bunun bilincinde değildim. Ceyhan cezaevinde adı tutuklu olarak yatan bir yakınım vardı. Onunla görüşmeye

gittiğimde, akrabamdan koğuşunun bitişiğinde PKK`lilerin kaldığını öğrenmiş oldum. PKK`lileri bir göreyim nasıl insanlardır` diye düşünerek koğuşunuza gelmişim; Mustafa Karasu Kürt olduğumu öğrenince sevindi. Ve geçmişimi anlattı bana. Eve gittiğimde, babamın ve ağabeyimin yakasına yapıştım: `Biz Kürdüz, PKK bizim kurtuluşumuz için mücadele ediyor` dedim. Benim için `kızımız delirdi dediler. Sonra kitaplar okudum. Üniversitede okuyan Kürt öğrencilerle tanıştım. Akademiye geldiğimde bir baktım ki, sen ordasın, nasıl sevinmişim Selim anlatamam! Yönetimde iken bana çok yardımcı olmuş, moral vermiştin. Bir gün `Varsin arkadaş, devre sonunda şehir faaliyetlerine mi, dağa mi gitmek istiyorsun?` dediğinde `Selim arkadaş, yüksek tepelerin yamacına varıp tırmanmaya başlayınca, şehir faaliyetlerine gideyim diyorum. Tepeyi çıkıp, zirveden inmeye başlayınca dağa gidesim geliyor` dedim de gülmüştün.

Akademiye Yeni Asır gazetesi yayın yönetmeni Yücel Arın geldiğinde `gel fotoğrafını çektir, gazetede yayınlansın, annen, baban seni görsün` demiş, kucağımdaki silahımla karlı bir tepede fotoğrafımı çekirtmiştin. Bütün inancımınla savaşa katılmaya gelmiş, davamıza inanmıştım. Ama savaşmak bana nasip olmadı, savaşa gideceğime bir zalimin haremine düştüm. Gerisini anlatamam Selim. Yeni yağmış kar kadar temiz ve lekesiz değilim, üstelik kaçık bir kadıncağzım artık` diye konuşuyordu karşımda. `Hayır diyorum, yeni yağmış kar bile senin kadar temiz olamaz. Sen suçsuzsun diyor ve gözlerimi kapatıyor hiç bir şey düşünmek istemiyorum. Ama bu kez Koçgiri güzel Berçem canlanıyor kafamda. Avrupada iken babasının bana yolladığı mektubu hatırlıyorum:`` Akademide benimle çok konuştunuz, kendinize göre haklısınız. Ama benim içim yanıyor, oğlum hapihaneye düştü, küçük kızım yakalanıp işkence gördüğü için çıldırdı. Yanınızdaki dünya güzeli kızımın hiç haber alamadım. Ne olur güzel kızımın eline silah vermeyin, onun eline kalem yakışır. Söyleyin kızımı Avrupa`ya göndersiler` diyordu.

Dayanamıyor, düşlerden kurtulmak için gözlerimi acıp tavana bakıyorum. Bu kez kömür gözlü Roza görünüyor, `gerçekleri öğrendin mi? Neden konuşmadığımı, neden düşkün olarak damgalandığımı, neden sık sık tutuklandığımı, neden işkence gördüğümü sonunda öğrenebildin mi?` diyordu. Roza`nın gözlerine bakamıyorum, utancımın gözlerimi kapatamıyorum.

Bu kez çete Nujin canlanıyor hayalimde: `Selim, eşin Aysel Frankfurt`tan beni akademiye gönderdi. Sevine sevine gelmişim ama, akademide bir kaç gün kalınca ruhum sıkıldı. Kadının erkeğe, erkeğin kadına bakması bile yasaktı. Oysa Almanya`da başka şekilde alışmıştım. Sıkıldığımı, sevgililerimi özlediğimi, geri gitmek istediğimi sana söylemişim. Ama sen gittikten sonra şansım açıldı. Başkan beni evine aldı, bütün sıkıntılarım gitti, eski neşeme yeniden kavuştum. Başkan çok anlayışlı bir insan, Kadına çok önem veriyor, beni yüceltiyor, kaldırıyor ta üstüne çıkarıyor` diyordu.

Erotik Pozisyonlardan rahatsız olup gözlerimi açıyorum, nefesim kesik kesik, boğulur gibi oluyorum. Bu kez Mustafa Karasu, eşim ve ben; simamızı tavanda görüyorum ve `yanyana duran üç kişi! Apo`nun haremine kadın yollandığımı biliyor musunuz? Sen! Mustafa Karasu! İzmir`de Üniversitede okuyan Tatvan`lı Varsin`i mücadeleye katılması için Ceyhan Cezaevinde ikna etmedin mi? Sen! Aysel Çürükkaya! Frankfurt`tan Vartolu Nujin`i akademiye göndermedin mi? Sen! Selim Çürükkaya! Rewsen`nin akademiye gitmesinde senin hiç rolün yok mu? Siz üçünüz de Pezevenk değil misiniz?`` diyorum. Mustafa Karasu ile eşim bana kızıyorlar `Kızmayın kızmayın, siz subjektif değil, objektif pezevenksiniz yoldaşlar` diyerek, yatıştırılmaya çalışıyorum. Eşim bana `sus başımıza taş yağacak!`` dercesine bakınca, anamı hatırlıyorum. `Ana, şeyhle imamın zina hakkındaki vaizlerine inanmıyorum, çünkü ikisi de zina yapıyor`` dediğim de, anam `sus Selim, kafir olacaksın, başımıza taş yağar`` diyordu.

Bu satırları okuyacak olan kulların halını düşünüyorum. ``Tövbe estegfirullah`` çekip ``Selim ajan oldu`` diyecekler. Anam `kafir` oldu diyordu, onlar `ajan` oldu diyecekler. Kurye Fevzi konuştuğu için Ajandı. Rewsen Fevzi`ye söyledi diye ajandı. Fuat Cavgun gerçeği öğrendi, karşı çıktı, düşkün oldu. Sivashlı Berçem ajandı. Roza karşı çıktı, sürtük

oldu. Selim dünya`ya açıklayınca ajan-oğlu-ajan mertebesine ulaşacaktır!

Rıza Altun`u düşünüyorum: Sen onca işkenceli bir yaşamı yaşadktan sonra, ulu önderimizin yanına var, harem ağalığı yap; olacak iş mi bu; bunun bilincinde misin Rıza Altun? Osmanlı padişahları, eskiden harem ağalarını Afrika`dan getirilen siyah kıvrıkcık saçlı köleler arasından seçerlerdi. Ulu önderimiz belki biçiminden dolayı seni o göreve layık gördü. Ayetleriyle hadım edildiğini biliyor musun? Uzun süre sessiz kaldığımı gören Fevzi: `kalk konuşalım` dedi. Kalkıp oturduktan sonra `` peki soruşturma sonucu ne oldu?` dediğimde `Varsin delirdi, diğerleri özel savaşın oyununa geldiklerini, özel savaşın taktiklerini uyguladıklarını kabul ettiler. Başkan onları af etti, dağıtıldılar. Bu kez yeni bir takım eve alındı. Bana gelince, ben de şimdi özeleştirimi yazıyorum, bana verilen perspektife göre, bende özel savaşın aleti olmuşum, dedikodulara inanmışım, çaresiz bu perspektif doğrultusunda özeleştirimi yazmalıyım. İki sayfasını yazdım, istersen al oku` dedi. Kürtçe olarak yazdığı özeleştiriyi okuduğumda anlatılanların tümünün gerçek olduğuna inandım. Bir gün sonra tamamladığı özeleştirisini kapalı bir zarfa koyarak sorgucumuza verdi. Fevzi'nin iki sayfalık özeleştirisini `tabi sizin yaptığımız özel savaşın yaptıklarıdır`` dediğimde Fevzi yine gülmüştü.

Kızlar başlarına gelenleri gittikleri yerlerde anlatamazlar. Anlattıklarında `özel savaşın elemanları oldukları gerekçesiyle kurşuna dizilirler. Ulu önderimizin ayetlerinde `devlet yaşamımızı yozlaştırmak için çok sayıda kadın gönderiyor` dediğini hatırlıyorum. Acaba bu çok sayıda kadın nasıl imha edildi? Kimse bilmiyor.

Cemil Bayık, Rewsen`in köylüm olduğunu öğrendiğinde: `Çok hafif bir kızdır` dedi. Sesimi çıkarmadım. Neden hafif, ulu önderimiz tartıp kilosunu mu söyledi, demek geldi içimden. Namussuzluğa boyun eğmeyen Rewsen hafif`ti. Namussuzluğa karşı çıkan Roza orospu oluyordu. Namussuzluğa boyun eğmeyen Fuat Cavgun`düşkün` idi. Ulu önderimiz ise namus abidesi! Anlatımlarımda adı geçenlerin tümü yaşıyor mu bilemiyorum. Ama bunlar kamuoyu tarafından anlaşıldığında çoğunun hayatının tehlikeye gireceğini biliyorum. Buna rağmen anlatıyorum, gerçekler saklı kalsın, bilinsin istiyorum. Zaten bu halleriyle yaşayacaklarına pek ihtimal vermiyorum.

Ben intihar edecektim ama, anlatacaklarım vardı. Eğer yazdıklarım elden ele dolaşacaksa, ölüm hoş geldi, sefa geldi diyorum. Ulu önderimizin kulları için cinsel ilişkiyi neden yasakladığını anladınız değil mi? Çok aşırı `namuslu` görünmesinin gerçek nedenini anlamışsınızdır. Paris`te bir kadın`la ilişkisi oldu diye, ulu önderimiz tarafından Mahsum Korkmaz akademisinde kurşuna dizilen yakınım Mehmet Tunç`un hazin akibetinden sonra, Köylüm Rewsen`e sarkıntılık yapmaya kalkan ulu önderimizin paradoksunu anlamamış olamazsınız. Avrupa`da `kadınlarla ilişki kurmuş`` gerekçesiyle kaç kadronun Yunanistan`a veya Paris`e sürgün edildiğini biliyor musunuz? Paris ve Yunanistan`a sürgün edilmenin anlamını anladınız mı? Gerilla komutanlarının hemen hemen hergün telsizle `başkanım, bizim bölgemizde yoz ilişkiler içine giren o bayanla, o erkeğin yargılanması bitti. İdam cezasına çarptırıldılar, sizin onayınızı bekliyor` dediklerinin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

Kadın erkek ilişkisinin yasaklanması yüzünden kaç kadronun öldürüldüğünü, kaç kadronun tasfiye edildiğini, kaç kadronun evde `oturtulduğunu` kaç kadronun canını kurtarmak için düşmana sığındığını biliyor musunuz? Bilmediğiniz için namussuzu namuslu, namusluyu namussuz olarak görüyorsunuz. Burada ulu önderimizi, kadınlarla ilişkisi var diye eleştirmiyorum. Bu işi tabu olarak görmüyorum. Kadın erkek ilişkisi dünyanın en doğal ilişkisidir. Ben açık bir insanım. Bir kadın birini severse, karşısındaki de seviyorsa, içinde yaşanılan koşullar ve toplumun ahlak kuralları da dikkate alınarak birliktelikleri gerçekleşmelidir. Bu çok doğal bir durumdur. Ama ulu önderimizin yaptıkları hem Osmanlı saraylarında hem de Bizans saraylarında görülmemiş entrikalardır.

Tam bir sex ve cinayet makinası olarak gençlerimizin arasına girmişti; ha bre tecavüze uğrayanlar, ölümler, kaçıp düşmana sığınanlar ve intiharlar üretiliyordu. Gerçek bu! Bunları

yapan mı namuslu, yoksa kadın ile erkeğin normal ölçüler içinde birbirleriyle ilişki kurması mı? Ulu önderimizin kadın sorunu üzerinde neden fazla durduğu anlaşılıyordu.

Evet, cinsel ilişkiyi bütün köleleri için yasaklıyordu ulu önderimiz. Kendisi efendi olduğu için yasak kapsamına girmiyordu. Kölelerin gözleri önüne çektiği yasak perdesinin arkasında her türlü haltı karıştırıyor ve yasak yasasıyla köleleri öldürüyor, kaçırıyor, suçlu duruma düşürüyor, yargılıyor, af ederek kendine bağlıyordu. Cinsel ilişkinin suç sayıldığı bir yerde, suçsuz kimsenin kalmayacağını biliyor, suçlular çoğaldıkça, boyun eğenlerin sayısı artıyordu. Böylece çok büyük suçlar işleyen boyun eğdiren, boyun eğenler oluyor. Yaşadıklarımı düşünüyorum. Düşündüklerimi yaşıyor ve anlattıkça rahatlıyor sonra uyuyabiliyorum.

26 Ağustos 1993 Beyrut

Bölüm: 12

"Diktatör, başkalarının tanınmasını ve tanıtılmasını suç, kendisinin tanınmasını ve tanıtılmasını erdem sayar."

Esrefye oteli, dokuz katlı güzel bir otel. Ama bakımlı değil. Üç erkekle, orta yaşlı bir kadın oteli idare ediyor. Ama dördü de otelcilikten anlamıyor. Dördü de tembel. Sabahtan akşama kadar otelin alt katında oturup kağıt falına bakıyor, dırdır ediyorlardı. Ayrıca otele girip çıkan müşterilerden para alıyor, onlar da kimi taksi şöförleri gibi bizi insan olarak değil de "dolar" olarak görüyorlardı. Josef isimli bir ihtiyar benimle her karşılaştığında "gave mi mani" diyordu. Gündüzleri sabah saat dokuzdan ondört kadar 27-28 yaşlarında uzun boylu, uzun saçlı, esmer bir bayan vestiyer bölümünü idare ediyordu. Her gün işstinasız bir elbise değiştiriyor, aşırı dekolte giyiniyor, çantasında taşıdığı el radyosunda Arap müziği çalıyor, güzel sesiyle türkölere eşlik ediyordu. Nebile isimli bayan bu güzelin tam tersiydi. Kadın mı, erkek mi olduğu pek belli değildi. Kıvrıcık kısa saçları, kot pantolon ve ayakkabılarıyla tam bir erkekti, ama sakalsızlığı onun kadınlığını gösteriyordu.

Bu otelde birbuçuk aydan beri kalıyorum, kimse kimliğimi, neden buraya geldiğimi, nereli olduğumu, neden kaldığımı sormuyordu. Görevlilerle karşılaştığımda sadece dolar istiyorlardı benden. Oda ücretini alınca rahatlıyorlardı. Gündüzleri sadece yiyecek almak için otelden çıkıyordum. Haftada birkaç kez de Kızılhaç komitesine uğruyordum. Geceleri, postaneye gidip telefon görüşmeleri yapıyordum.

Telefonun her açılışı yedibin Lübnan lirası, dakikası 2800 lira. Durum böyle olduğundan telefona çok para vermek zorunda kalıyorum. Telefon görüşmelerimde vize için hep "yarın" deniliyor, yarınların sonunun gelmeyeceğini anladığımdan, Kızılhaç komitesine giderek Pascal'ı Alman elçiliğine göndermeyi başardım. Ve otel odama geri döndüm.

Bir gün sonra Pascal, Mardinli market sahibi tercümanımın Kürtçe bilen yeğeni ve şöförü bana geldiler. Önce vizeyi aldığını düşündüğümünden çok sevindim, oturmaları için yer gösterdim. Tercüman ile şöför yatağın üstüne oturdular. Ben ile Pascal'da karşılıklı konulmuş sandelyelere oturduk... Pascal, AF Örgütü, Gazeteciler Birliği, PEN gibi kuruluşların bana vize vermesi için Alman elçiliğine faks çektiklerini, elçiliğin vize vermeyeceğini, ancak eşim Almanya'da oturuyorsa onun müracaatı sonucu vize verilebileceğini söylüyor. Eşimin, kardeşimin adını, telefon numaralarını, anne-baba adlarını, Almanya'nın hangi kentlerinde ilticacı olduklarını yazıp Pascal'a veriyorum.

Onlar ayrılıp gidince umutsuzluğum artıyor. Artık yasal yollardan gidemeyeceğimi düşünüyorum. "Başka yollar bulmalıyım." diyorum. Beyrut'ta yayınlanan El-Hayat gazetesinde yazan Kürt gazeteci aklıma geliyor. Adını hatırlamıyorum ama Talabani ile birlikte ulu önderimizle görüşmeye geldiklerinde tanışmıştık. Görebilirim bana yardımcı olabilir diye düşünerek otelden dışarı çıkıyor, gazete satan bayiye uğrayarak El-Hayat gazetesinin adresini soruyorum. Adres yerine telefon numarasını veriyorlar. Gazete bayisinden çıkınca bir taksiye el kaldırıyorum "El-Hayat" diyorum, "Teal" diyor. Arabaya

biniyorum, biraz uzaklaşınca adresi soruyor. "El-Hayat gazetesi" diyorum, anlamıyor. Sormaya başlıyoruz, yakın bir yeri gösteriyorlar. Oraya gidiyoruz, Monday Morning isimli gazete binasını görüyoruz. Burada El-Hayat gazetesinin bürosunun Hamra'da olduğunu öğrenince, gitmekten vazgeçiyor, şöföre üçbin lira vererek yolluyorum. Ve Monday Morning gazetesinin bürosuna giriyorum. Gazeteci olduğumu, El-Hayat gazetesinde çalışan Kürt gazeteci ile görüşmek istediğimi, mümkünse bana yardımcı olmalarını istiyorum.

Burada iyi Türkçe konuşabilen bir Ermeni ile tanışıyorum. Kürtlerin eskiden Türklerin oyununa geldiklerini, şimdi biraz akıllarının başlarına aldıklarını, ama işin işten geçtiğini söylüyor. Hayli sohbet ediyoruz. El-Hayat gazetesinde çalışan gazetecinin ismini bilmediğimden bana yardımcı olamıyor. Telefonla El-Hayat gazetesini arıyor, sekreter "akşam olduğundan kimse yok, yarın arayın." cevabını veriyor. Ermeni bana "burada Hizbul Demokrati Kurdi'nin bürosu var, oraya git, sor sana gazeteciyi bulurlar." diyor. Adresini alıp çıkıyorum. Bir taksiye binip adresi şöföre veriyorum. KDP ve YNK'nin bürosu olabilir diye düşünüyorum. Şöför beni bir binanın kapısında indiriyor. Büyük binanın kapı girişinde "Newroz" yazısını okuyorum. Binanın kapılarının kapalı olduğunu görünce, buranın bize ait bir sinema olduğunu anlıyorum. Buna rağmen kapıda domates satan yaşlı adama "Kürt müsün?" diye soruyorum. "Evet." diyor. Biraz sohbet ettikten sonra Mardinli bir yurtsever olduğunu anlıyor ve fazla bir şey çaktırmadan "Eyvallah!" deyip ayrılıyorum. Otel odama döndüğümde para harcamaktan başka bir şey elde edemediğimi anlıyor, duş aldıktan sonra yatağıma girerek düşünmeye başlıyorum.

İlk olarak hapishane müdürüm Filozof aklıma geliyor. Bekaa'da tutuklu iken hapishane müdürüm Filozof'tu. Filozof lakabını Tunceli öğretmen okulunda birlikte okuduğumuz dönemde gözlük taktığı için vermiştik. Müdüdrüm Filozof'la üç yıl aynı okulda okumuş, bir yıl aynı hücrede kalmış, yedi yıl birlikte Diyarbakır cezaevinde yatmıştık. Diyarbakır'da ikimiz de tutuklu, ikimiz de baskı altındaydık. Burada ise ben tutsak, Filozof müdüdü. Ara sıra odama gelip hatırıma sorduğunda rengi kıpkırmızı olur, elleri ayakları birbirine karışır, konuşmada güçlük çekerdi. Genellikle bana "bir ihtiyacın var mı?" diye sorardı. Kendisi ile yaptığımız bir sohbet esnasında "Filozof, senin cezaevi müdürü benim de tutsak olabileceğimi düşünebilir miydik?" dediğimde; her şeyden habersiz, gece gündüz hamal gibi çalışmanın ötesinde gözleri bir şey görmeyen dürüst Filozof "He yahu, daha neler neler göreceğiz." dedi.

Bir gün Filozof'u çağırarak, cezaevi koşullarının çok kötü olduğunu, gazete ve radyo haberlerinin bana verilmediğini, banyonun onbeş günde bir olduğunu, yatağın ve bataniyelerin pis pis koktuğunu, havalandırmaya çıkarılmadığımı, bunun doğru olmadığını söylediğimde Filozof'un kafası tam karıştı. Diyarbakır cezaevi koşullarını yaşadığını his ettim. "Tamam" diyerek gitti. Sonradan anlıyorum ki Filozof'a, aklı, bildikleri, duydukları yön vermiyor, talimatla çalışıyordu.

Tutuklu kaldığım bina üç katlı, çok geniş bir binaydı. Üstü düz ve boştu. Bir gün Filozof hava almam için beni buraya çıkardı. Hava güzeldi. Dağlarla çevrili, bir daireyi andıran, yemyeşil Bekaa vadisi gözlerimin önündeydi. Hem çevremdeki güzel manzarayı seyrediyor, hem de Filozof'la konuşuyordum. Filozof: "seninki kişilik sorunudur, kişiliğinin psikolojik çözümlenmesini yap, kişiliğini yık, detaylı bir yazı kaleme al ki; cezaevinde yatan arkadaşlar da okuyup kendi kişiliklerine yön versinler, önderlik çizgisine gelsinler. Biz cezaevinde yatanlar, bir türlü önderlik çizgisine gelemiyoruz. Bak, bizim Zeki Yılmaz Cudi'de tutuklanmış, hakkında idam cezası isteniyor. Orhan Aydın soruşturmayla alınmış, cezaevinde olduğu gibi yine aklını oynatmış. Tüm bunlar cezaevi kişiliğinden kaynaklanıyor. Önderlik çizgisi yüce bir çizgidir, insan tutturamayınca düşüyor." diyor bana.

Filozof resmi ideolojinin saçmalıklarını anlatırken, ben Orhan Aydın ve Zeki Yılmaz'ı düşünüyorum. İkisi de Kürt kamuoyu tarafından tanınan birer kahramandırlar. Şimdi ulu önderimizin emriyle biri idam cezasıyla yargılanıyor, diğeri de yargılanırken aklını oynatmış. Tutuklanmadan önce Halep'teyken; Orhan Aydın'ın Cudi'den getirildiğini, bir

evde kaldığımı duydum. Hemen yanına Murat Dağdelen'i alarak kaldığı eve gitmiştim. Oturduğu odanın kapısını açıp içeri girdiğimde beni fark etmemiş, başını önüne eğmişti. Sarılıp öpmüştüm Orhan'ı. Ama leş gibi kokuyordu. Orhan beni görmüyor, tanımıyor, geldiğimden, kendisini öptüğümünden habersizdi. Evdekiler "kimseyle konuşmuyor, yemek yemiyor, açlık grevinde, kendisini cezaevinde sanıyor." demişlerdi. İkimizin bildiği bazı Zazaca espiriler yaptığımda gülmüştü. Konuştuklarımı anladığını öğrenince sevinmiştim. Uzun süre uğraşmama rağmen, konuşturup yemek yedirememiştim, başına gelenleri konuşamadığı için öğrenememişim. Orhan'da benim gibi 1974-75 öğrenim yılında Tunceli öğretmen okulunda okurken mücadeleye katılmış; zeki, becerikli, biraz da olağan üstü bir insandı. Öğretmen okulundan mezun olduktan sonra profesyonel olarak mücadeleye katıldı. 1978'lerde Diyarbakır'da tutuklandı. PKK davalarında idam cezasına çarptırılan ilk militandı. Onun ardından Zeki Yılmaz'da Diyarbakır askeri mahkemesi tarafından idam cezasına çarptırılmış, ikisi birlikte cezaevinin tecrit bölümünde özel muhafaza altına alınmışlardı. Şimdi Zeki Yılmaz ulu önderimizin talimatı ile idam cezasından yargılanıyordu. Orhan Aydın ise soruşturmaya alınmasını protesto etmek amacıyla girdiği ölüm orucundan dolayı aklını oynatmıştı.

Orhan'ı konuşturamayacağımı anlayınca, hamama götürüp yıkatmaya karar veriyorum. Hamamın büyük salonunda, üzerindeki kirli, kokulu elbiseleri yırtarak çıkarıyorum. Milletvekili Murat Dağdelen ile birlikte taşıyarak yıkanabileceği yere götürüyoruz. Sıcak su ile temizce yıkayıp keseliyoruz, sonra salona geri getirmek istiyorum. Yere yatmış kalkmıyor. Kaldırmaya çalışıyorum, kaldıramıyorum. Zazaca "Ero warz tu şey gey zexel xwe est ard (Kalk kendini tembel öküç gibi yere atma.)" diyorum, gülüyor. Sonra üç kişi çağırıyorum, taşıyarak salona getiriyoruz. Onu kuruladıktan sonra kendisi için satın aldığımız elbiseleri giydirmeye çalışıyorum, giymiyor. Ben giydiriyorum, o çıkarıyor. Adeta boğuşuyoruz "Orhan, burası Diyarbakır cezaevi değil, ben de gardiyan değilim. Sana giydirdiğim elbiseler de tek tip mahkum elbiseleri değil." diyorum. Ama giymemekte diretiyor. Neticede onu üç arkadaşıyla zorla giydirerek, arabaya taşıyoruz. Evde serbest kalır kalmaz, sadece doncak kalıyor. Bu hareketi bana çok şey anlatıyor. Evdekilere "giydirmeyin, kendini cezaevinde zanediyor." dedim. Orhan'ı gözlerinden öptükten sonra evden ayrıldım.

Filozof, saçmalıklarını fazla dinlemediğimi, başka şeyler düşündüğümü anlayınca bana nasihat etmekten vazgeçti. Havalandırmadan hücreme döndüğümde telsiz konuşmaları adli kitapları okumaya başladım. Ulu önderimiz Cudi'deki komutana "O Orhan'a söyleyin kendisini yere atmasın! Bir soruşturmaya bile dayanamıyor, ayıptır deyin" diyor. Gerilla komutanı da "başkanım yemek yemiyor, su içmiyor, konuşmuyor. Oraya göndermeyi düşünüyoruz" diyerek, durumunu izah ediyor. 1981 yılında TC askeri mahkemesince Diyarbakır'da idam cezasına çarptırılan Orhan Aydın, kamuoyuna yazdığı ve birçok yaygın organında yayınlanan mektubundan dolayı Kürdistan'ın "Van Troi'si" olarak tanınmıştı. Kişiliği, örnek alınması gereken kişilik olarak kitaplara geçmişti. Daha sonra cezaevlerindeki ölüm oruçlarına katılması ve sonuna kadar götürerek kararlı davranması "Orhan" ismini ölümsüzleştirmişti.

Ulu Önderimizin yüce çizgisi tarafından, bu isim "kendini yere atan..." soruşturmaya alınan, aklını oynatan biri haline getirilmişti. Zeki Yılmaz'ın suçunu ulu önderimizin "çözümleme"lerinden okuyorum: "Arkadaşları savaşırken, oturmuş köfte yiyiyor." diyor. "Beh ey ulu önderimiz! Senin arkadaşların dağda savaşırken sen Şam'da kaç kazan köfte bitirdin?" diye sorasım geliyor. Bir kuşak, Diyarbakır cezaevinde düşmana, onun işkencesine karşı direnmiş, bu direnişle ünlenmiş, şimdi ise bu ünün cezasını çekiyordu. Diyarbakır cezaevinde ve Kürdistan'da direnen ve tanınan herkes, diktatörün korkulu rüyasıdır. Bundan dolayı başkalarının tanınmasını suç, kendisinin tanınmasını kanun olarak dayatma gereksinimini duymuştur.

Bu konu üzerinde iyi düşünün. Ben iki yıl düşündüm, araştırdım ve izledim. Vardığım sonuç; diktatörün dışında tanınan kişilerin başına gelenlerin vahim olduğudur. Bu sessiz kahramanlar, denetim altına alınıp köle gibi kullanılmış, tasfiye edilmiş, kaçırılmış veya öldürülmüşlerdir. Örgüt dışında olan Kürdistanlıları, özellikle halk tarafından tanınan ve

Kürt gruplarının liderleri konumunda olanları "ajan" olarak damgalayıp mahkum etmeye çalışmıştır. Bu politikanın ip uçları her ne kadar 12 Eylül öncesinde görülse de, esas olarak 1982'lerden sonra yürürlüğe girmiştir. Yani kendisini tanı ilan ettikten sonra güdümüne girdiği güç de ondan bunu istemiştir. Ozan Şivan'ı düşündüm. 1978-1980 yıllarında camını silen Kürt kadınının, bulaşğını yıkayan Kürt kızının, orağını çeken Kürt köylüsünün, kavgaya atılan Kürt gençlerinin dilinde türküleri vardı. Ulu önderimiz, bundan dolayı Şivan'ı dergâhından attı. Aleyhinde geliştirilen yalan propogandalar bunu içindi. "Sivan menfaatçı, kendini düşünen, örgütlenmeye gelemeyen, adının çıkmasını isteyen ve öne çıkmaya yeltenen..." biri olarak kamuoyuna lanse ettirilerek, "karşı devrimci!" ilan edildi. Avrupa'daki toplantılarda "Eyyy analar! Çocuklarımızı Biji Serok Apo'yu ninni yerine öğretin!" denildi.

Kürt halkının tanıdığı simalardan biri de Mehdi Zana'ydı. 12 Eylül öncesi Diyarbakır'da belediye başkanlığı yapmış, 12 Eylül cuntasının gelmesiyle birlikte tutuklanıp Diyarbakır cezaevine konulmuştu. Çok zor şartlarda devlete boyun eğmemiş, espirileriyle insanlara moral vermişti. Yaklaşık 11 yıl cezaevinde yatıp tahliye olduğunda ulu önderimiz onu düşman gibi değerlendirerek yurt dışındaki ve ülkedeki bazı dalkavuklara "yüz verilmesin, çok ukala birisidir, burnunu sürtün, tehlikelidir..." diye talimat vererek, Leyla Zana'nın da bazı zaafalarını kullanarak Mehdi'yi bitirmek veya boyun eğdirmek istiyordu.

Serhat Bucak'ın başına gelenler ise bu konudaki politikasının en çarpıcı örneğidir. Serhat Bucak, yurtsever, fedakâr, dürüst bir Kürt aydınıdır. 1990 yılında Yeni Ülke gazetesinin sahipliğini yapmaya başladığında, her türlü tehlikeyi ve riski göze almıştı. Öyle bir ortamda Yeni Ülke gibi bir gazeteye sahiplik yapmak her babayığidin kârı değildi. Yeni Ülke gazetesinin satışı arttıkça, onun sahibi ve baş yazarı Serhat Bucak'ın tanınması ve popüler olması doğal olarak gündeme geldi. Ulu önderimiz bu durumu fark edince hemen dalkavuklarına bir talimat vererek Serhat Bucak'ın gazeteye baş yazı yazmasını engelledi. Süre içinde giderek Serhat'ın etrafındaki çember daraltılarak köşe yazarlığından düşürüldü, kamuoyunda kötülendi, aleyhinde propogandalar yapıldı, önemsiz gösterildi. Neticede bir davadan dolayı tutuklanmak istenen Serhat Almanya'ya gelmek zorunda kaldı. Burada örgütün kendisine yardımcı olmasını beklerken, Yeni Ülke gazetesinde kendisine verilen maaş, ulu önderimizin talimatı üzerine kesildi. Yine onun talimatı ile Avrupa'daki dalkavuklar tarafından değişik taktiklerle tam bir zavallı haline gelmesi için her şey yapıldı. Serhat abiyle tanıştığımızdan ara sıra gelip derdini anlatıyor, beni eleştiriyor, kafayı Yeni Ülke gazetesinin eski genel yayın yönetmeni Şükrü Gülmüş'e ve Avrupa'daki bazı dalkavuklara takmıştı. Bütün kötülüklerin bunlardan kaynaklandığını sanıyor" neden bana bunlar yapıyor, ne yapayım, gidip başkalarına mı sığınayım?" diyordu .Ona "Serhat abi, sorun Şükrü ve Avrupa'daki birkaç dalkavuktan kaynaklanmıyor. Sen suçlusun! Çünkü tanınmışsın, talimatla sana karşı politika uygulanıyor." demek içimden geliyordu ama, Serhat abiye yaratılan vahim durumu açmanın zamanı olmadığını düşündüğümden eleştirilerini olgun karşılıyor, mantıklı yanıtlar vermeye çaba harcıyorum. "Kimse seni harcamak istemiyor, sana önem veriyoruz." diye yalan söylemek zorunda kalıyorum.

Serhat abinin çok kötü bir duruma düşürülmek istenildiğini gördüğümde,"ne olursa olsun!" diyerek, her türlü şeyi göze alarak ulu önderimize telefonla sorunu anlattım. "adami böyle düşürmenin doğru olmadığını, oraya göndermek istediğimi." söyledim. Bu önerime de "evet" deyince, Serhat ağabeyi gönderdim. Ama korkarak, ürkerek, vasiyetini yazarak gitti Şam'a. Orada ulu önderimiz tarafından iyi karşılanmış, övülmüş, sayılmış, sevilmiş, kendisine büyük değerler biçilmiş!...Eğer Serhat abi bazılarından veya bizlerden şikayetçi olmuşsa "serseri, saygısız kişilerdir, ben öyle değilim, üç yaşındaki bir çocuğa bile müthiş hürmet ederim." dediğini tahmin ediyorum.

Böylece Serhat abimiz önce düşürülme, sonra kaldırılıp kendine bağlama devrelerinden geçirildikten sonra Güney Kürdistan'a gönderildi. Nereye giderse gitsin tanındığı oranda ayağının kaydırılacağını, tecrübelerimden biliyorum. Çünkü bu bayat taktikler her gün yüzlerce insana karşı uygulanıyor. Serhat abininki bunun küçük bir örneği. Örnekleri çoğaltmak mümkün ama gerek görmüyorum. Çevrenize bakarsanız binlerce örneğe

rastlayacağımızı biliyorum.

Geç saatlerde postaneye gidip telefon ediyor, Alman elçiliğinin ancak eşimin beni istemesi durumunda vize verebileceğini söylüyorum. "Tamam, bir şeyler yaparız. Alman PEN'i uğraşiyor. Onun sonucunu bekleyelim biraz, sabret." diyor. Dil bilmediğim için bu şehirde dünyadan habersiz yaşıyorum.

27 Ağustos 1993 Beyrut

Bölüm: 13

"Tarihin diktatörlerin askeri zaferlerine biçtiği değer, değersizliktir."

Odama yazı yazarken kapım çalınıyor. "Telefon" diyor, Nebile. Hemen giyinip aşağıya iniyorum. Vestiyerdeki masanın üstündeki telefon ahizesini alarak "Alo faddal" diyorum. Kızılhaç komitesinde çalışan Marie Rosa'nın sesi "Selim teal hon." diyor. "Okey." diyerek telefonu kapatıyorum. Bir taksiye binerek Kızılhaç komitesine gidiyorum. Kristin'le konuşuyorum "dört adet vesikalık fotoğraf çektir, müracaat kağıdınla birlikte vize vermesi için Alman elçiliğine baş vuracağız." diyor. Fotoğraf çektirip formu dolduruyoruz. Pascal geliyor "tamam sen otele git, uyumaya devam et." diyor. Kızılhaç komitesinden çıkıp postaneye gidiyorum. Telefonla "tamam, bugün fotoğraf istediler, vize için bir form doldurduk. Yani işlerim yapılmaya başlandı, yakında gelirim." diyerek umut vermeye çalışıyorum. Eşim de bugün Mustafa Karasu'nun kendisiyle konuştuğunu söyledi. "Mustafa'nın anlatımına göre yalnız senden özeleştirisi istenmiş, bunun için kaçmışsın." dedi. "Ayrıca Mustafa beni ikna etmek için uğraştı. Bana, onun hatalarından dolayı neden kendini suçlu duruma düşürüyorsun? Koskocaman parti varken, bir kişinin peşine takılmak doğru değildir." dediğini söyledi.

Eşime kızdım " Parti diye bir kurum yok. Ben bir kişinin peşine takılmadım. Sen bir kişinin peşine takılmışsın. Selim gittikten sonra sıra sende! Osmanlı imparatorları vezirlerini boğdurdıklarında tek bir kişi bile, boğulan vezire sahip çıkmazdı. Ona, böyle bir ortam mı istiyorsun, diyeydin" dedim. Eşim görevi bıraktığını, benimle görüşüp konuşuncaya kadar evden çıkmama kararı aldığını söylüyordu telefonda. Otel odama dönünce düşünmekten başka yapacak bir iş olmadığını görüyorum. İlerde yapacaklarım üzerine fazla kafa yormuyorum. Daha çok geçmişi düşünüyor, geçmişi aydınlığa çıkarmaya çalışıyorum. Bekaa'daki cezaevinde de hep geçmişi düşünüyordum. Ara sıra da cezaevinden firar etmeyi kafamda tasarlıyor, çevreyi gözetliyordum. Türkiye cezaevlerinde edindiğim huydu bu. Bekaa vadisindeki cezaevinde ikişer nöbetçi yirmidört saat aralıksız nöbet tutuyorlardı. Kaçıp kurtulmak imkansızdı. Ama insan böyle bir durumda imkansızlıkta imkan arıyor.

Mustafa Gözgör ve Cevdet İnak aklıma geliyordu. Mustafa'nın elinde uzunca bir demir, diğer elindeki tırnak makası, tırnak makasının ağzını demire sürterek kesmeye çalışıyor. Cevdet tünele girmiş dozer gibi kazıyor. Mustafa meşin ceket, satranç tahtaları ve hortumla tünele hava pompalayacak körük yapıyor. Şükrü hoca tünelde cordon faresiyle boğuşuyor, Alaattin Aktaş ressam maharetiyle duvardaki kapağı kamufle ediyor. Fuat Kav "Kemal, senin kalbin var. Gazete eklerinin çıplak kadınlarına fazla bakma." diyerek Kemal Aktaş'a takılıyor. Ortası ipe bağlanmış naylon bidonla tünelin toprağı çekiliyor. Askeri bezlerden dikilmiş torbalarla dördüncü kata çıkarılıyor, duvarlar arasındaki boşluklar dolduruluyor. Muzaffer Ayat benden tünele hava pompalamak için nöbeti devralmaya geliyor. Diyarbakır cezaevinin altını deliyoruz. Mazlum Doğan'ın kendisini astığı duvarda bizi özgürlüğe götürecek bir kapı açmışız. İmkansız imkanı hale getirme kararına varmışız. Ve sürgünler gelmiş ardından, kapalı cenaze arabalarına dolduruluyoruz. Ellerimiz kelepçeli, ağızlarımız haykırıyor. Siverek-Hilvan ve Urfa çarşısında özgürlük bildirimleri atıyoruz arabadan. Ardından hücrelere konuluyoruz. Elektrikler sönüyor, her taraf karanlığa kesiliyor. "Şiir oku!" diyor arkadaşlarım. "Nerede olursan ol, içeride dışarıda, derste, sırada, tükür yüzüne celladın...." sesim yankolanıyor duvarlarda. Urfa cezaevi vurgun yemiş, Urfa cezaevi suskun ve biz içerde demir kesen testereye sahip oluyoruz. Kazılacak toprağı koyacak yer buluyoruz. Demir boruları testereyle kesiyoruz. Dışarıya açılacak yeri hazırlıyoruz. Bir sürgün daha... Ceyhan

cezaevine kapatılıyor.

Kaçma isteği bir hastalık bizde. Masanın üstüne koymak için bir cam aldırıyoruz. Elektrik ocağıyla görüş yerindeki camı ısıtıyoruz, ısınmış cama su atıp hurdalarını topluyoruz. Demir testeremizle parmaklıkları kesiyoruz. Satın aldığımız camı ısıtıp hurda haline getirdiğimiz camın yerine yerleştiriyoruz. Kestiğimiz parmaklıkları, kesmemişiz gibi yerli yerine yapıştırıyoruz.

Mustafa Karasu'nun fotoğraflarını çekiyor, kimliğini hazırlıyor, adi tutukluların görüşme gününde dışarı yolluyoruz. Nizamiye kapısında yakalanıyor, bir sürgün daha geliyor. Mustafa Bursa, ben Bartın cezaevine sürülüyorum. Diyarbakır, Urfa ve Ceyhan'da kaçmaya yeltenmenin ve yakalanmanın karşılığı sürgündü. Ama Bekaa'da kurşunlanmak olduğunu biliyorum. Çünkü burada "devrimci adalet!" var, ulu önderimizin çizgisi keskin. "kaçan düşmandır, düşman öldürülür." denirdi.

Yatağımın yanındaki biriket duvarda küçük bir delik vardı. Onu genişleterek kaçmayı düşünüyordum. Şam-Beyrut karayolu tutuklu olarak kaldığım binanın hemen ön tarafından geçiyordu. Şam'a değil Beyrut'a gitmeyi düşünüyordum. Gece uyuyamaz, sıkıntı basardı, araba gürültüleri Beyrut'a götürürdü beni. Fevzi serbest bırakıldıktan sonra Konyalı Yakup tutuklanmıştı. Yedi ay eğitim gördükten sonra "ben ülkeye gitmekten korkuyorum, Avrupa'ya dönmek istiyorum." deyince tutuklanmıştı. Yakup'la uzunca sohbetlerimiz olurdu. Üç günde onu ikna etmiştim. Onu ülkeye göndermek için dil dökerken kendim firar etmek için hazırlanıyordum. Çünkü Yakup daha yeni katılmıştı, sıradan bir askerdi. Öldürülme, tasfiye edilme, kaçırılma sırası daha sonra gelecekti. Henüz yirmi yaşındaydı. Ben mücadeleye başladığım zaman o yeni doğmuştu. Şöyle de söylenebilir. Ulu Önderimiz beni tasfiye etme kararı verdiğinde, Yakup mücadeleye yeni katılmıştı. Ama Yakup bilmezdi bunları, öğrenebilmesi için zaman gerekti.

Düşlerim daldan dala konan kuş... Selim Dindar'ı, Tülay'ı, Nermin'i düşünüyorum. Selim'in mercedesiyle Tevfik Fikret'in Asiyan'daki evine gidiyoruz. Asiyan İstanbul boğazına bakar, boğazın mavi sularıyla göğün mavisi birleşir. İkisinin arasında beyaz martılar ve beyaz güverteli gemiler görünür. Tülay'a Tevfik Fikret'in bir gün hayatımı kurtardığını söylüyorum, gülüyor. "Tevfik öldüğünde daha anan bile doğmamıştı, seni nasıl kurtardı?" diyor. Anlatıyorum Tülay'a "Ortaokulda okurken Tevfik Fikret'in "Parometre" şiirini okumuştum. Çok etkilemişti beni. Sonra Yunan mitolojisinden "Prometos" efsanesini okumuştum.

Diyarbakır cezaevine tutsak olarak düşünce, hücre bölümlerinde tüberküloza yakalandım. Yüzbaşı Esat tedavi olmamızı engelliyordu. Bir yıl tedavisiz yaşadım. Saçlarım döküldü, kaslarım eridi, kan kusmaya başladım; ciğer kokusu vardı ağızımda. Esat zalimdi, artık günlerimi sayıyordum. Bir gün son söz için mahkemeye çağırdılar, kendime göre son sözlerimi zabitlara geçirtecek ve ölecektim. Söz sırası bana gelince, oturduğum yerden ayağa kalkarak "Kendimle ilgili bir söz söylemek istiyorum. Sözümün anlaşılması için Yunan mitolojisinden bir örnek sunacağım diyerek konuşmaya başladım: Prometeos tanrıların ateşini çalarak insanlara verdiği için tanrı Zeus gazapla dolar, onu yakalatıp zincirle bir kaya parçasına bağlar, bir akbaba Prometeos'un ciğerlerini galalayarak yer. Öbür gün Prometeos'un ciğerleri oluşunca akbaba tekrar yer. Bu ceza yöntemi tam yüz yıl sürer. Ben 16 Ocak 1981 tarihinde kaldığım koğuştan alınarak hücreye atıldım. Altımdaki yatağım, üstümdeki elbiselerim alındı. Diyarbakır kışında üzerime sürekli soğuk sular döküldü. Hipokrat yemini içmiş doktorlar denetiminde ciğerlerime verem mikropları sokuldu. Sonra tedavi olmama yasak konuldu. Verem mikropları bir akbaba vahşiliğiyle her gün, her saat, her dakika ciğerlerimi yiyorlar. Biz bağımsızlık ve özgürlük ateşini Kürt halkına vereceğimiz için bu cezalara çarptırılıyor. Diyarbakır cezaevinde hala tanrı Zeus döneminde yürürlükte olan cezalar geçerlidir. Bana verilen ceza ölüm cezasıdır. Mahkeme heyetinin biraz sonra bana vereceği hapis cezası, bu ölüm cezasının hukuki bir kılıftan başka bir anlamı olmayacaktır.' Bu sözlerim zabıta geçti. Cezaevine dönünce alelacele tedavi altına alındım ve kurtuldum."

Bir hukukçu olan Tülay anlatımlarımdan etkilenerik düşünüyör... Atina'dan Selanik'e bir taksiyle gidiyoruz. Benim pasaport adıml Prodoromos Poridis, yanımdaki kız arkadaşım Despina Hiristos. Arabanın penceresinden başı dumanlı yüksek bir dağ görünce "Olimpius mu?" diyorum şöföre, "Ya,ya!" diyor. Arabayı durdurmasını istiyorum. Despina ile lokantada yemek yiyiyoruz. Dışarı çıkıp başı dumanlı Olimpius'u seyrediyorum. Prometeos elinde ateşle bana doğru koşuyor. Tanrıların yasaklarını çiğne Prometeos! Bundan dolayı onu çok seviyorum. Despina neden uzun uzun dağa baktığını soruyor. Üniversiteden ayrılan Despina bu dağın öyküsünü bilmiyor. İlyada'yı, Odesa'yi okumamış, Homeros'u tanımıyor. Araba yolculuğumuz esnasında Despina'ya Yunan mitolojisini ve Olimpiyos'un bu mitolojideki yerini anlatıyorum. Anlatımlarımı bitirdiğimde "bilseydim ben de uzun uzun seyredirdim." diyor.

Selim Fırat ve Kemal Okutan'la Doğu Almanya'ya gidiyoruz. Hambuld Üniversitesi'nin Türkoloji kürsüsünde Kürdistan tarihini ders olarak vereceğim. Selim Fırat bana çevirmenlik yapacak, Kemal Okutan'da Kürdistan'daki son gelişmeleri anlatacak. Merak ediyorum Doğu Almanya'yı. Yugoslavya'da üç gün kalmış, öğrenci, şöför ve işçilerle uzun uzun konuşmuş, hayli bilgi edinmişim. Kitaplardan öğrendiğim sosyalizm'i bu kez gözlerimle görecektim. Selim Fırat daha önce Doğu Almanya'yı gördüğünden bizi Marks, Engels ve Lenin'in kitaplarının satıldığı bir kütüphaneye götürmek istedi. Kütüphane diye girdiğimiz büyük salonda parfüm ve kozmetik maddeler satılıyordu. "Kütüphaneyi kaldırmışlar." dedi. Dışarı çıktık çevreye bakıyoruz, binalar tek tip, pencereleri küçük, boyasız, tren vagonlarına benziyorlar. Yoldan geçen arabalar gülünç, yolların kenarına konulan banklar bakımsız, boyaları dökülmüş durumda. Doğu Berlin harabe bir şehir. Kemal Okutan "Bir müzeye gidelim." diyor. "Kemal, gördüğün bütün bu şehir sosyalizmin müzesidir. Yol kenarındaki banka, yoldan geçen arabalara, tek sıraya dizilmiş tek tip binalara bak. Sosyozalizm diye bize yutturulan rejimi anlarsın." dedim. Biraz gezdikten sonra bir Doğu Alman işçiyle konuşma fırsatı bulduk. İşçiye "Berlin duvarı yıkılmadan önce bana Doğu Alman televizyonunun bir günlük programını anlatır mısın?" diyorum. Adam hiç düşünmeden şu yanıtı veriyor "Genellikle devlet başkanı Honocker'in konuşmalarını, görüşmelerini, icraatlarını, köyde fazla üretim yapan köylüleri, onlara verilen madalyaları, tank gösterileri ve savaş filmlerinden oluşurdu program." dedikten sonra "Genellikle programlar birbirine benzediğinden televizyon fazla izlenmiyordu." Adam konuşmalarını sürdürürken Selim Fırat'ın tercümesini dinlerken bizim Almanya'daki gecelerimizi, yürüyüşlerimizi düşündüm. Ulu önderimizin resimleri, ulu önderimizin kaset konuşmaları, ulu önderimizi öven konuşmalar, ulu önderimizi öven sloganlar dışında bir şey yoktu. Ve bunlar hep tekrarlanıyordu.

Şırnak bombalanmış, yerle bir olmuş, halk şehri terk etmişti. Bu durumu protesto etmek için Bonn'da onbin kişinin katıldığı bir yürüyüş yapılmıştı. Yürüyenler "Biji Serok Apo" sloganı atıyor, Serok Apo'nun fotoğraflarını taşıyorlardı. Şırnak'la ilgili tek bir slogan atılmıyor, söz söylenmiyordu. Bu artık bir gelenektir. Yürüyüş ve geceler hangi amaçla yapılırsa yapılsın sloganlar, pankartlar, resimler, afişler, konuşmalar aynıydı."Biji Serok Apo" İşte Doğu Almanya'da bunun için sosyalizm yıkıldı ve bundan dolayı hiç sosyalizm olmadı. Resmi devlet idolojisiyle halkın yetenekleri köreltildi, fedakârlık propogandasıyla tekniğin gelişmesi durduruldu. İnsanlar, binalar, pencereler, buz dolapları ve tost makinaları gibi tek tip olmalıydı. Bir kişi düşünme görevini üstlendi; diğerleri ağaca bağlanmış, eğitilmiş beygir gibi başını salladı. Ve sonunda gerçek anlaşıldı. Resmi ideoloji düzeniyle birlikte yıkıldı. Doğu Almanlar yaptıklarını yıktılar. Biz ise onların yıktığı şeyi yeni yapmaya başlamışız ve seviniyoruz. Onlar "Kahrolsun Honocker!" sloganını "Yaşasın Honocker!" sloganının yerine asarken, biz avazımız çıktığı kadar "Biji Serok Apo!" diye bağırıyorduk.

Doğu Almanya gezimden yaklaşık iki ay sonra Batı Berlin'de yapılan Sosyalist Enternasyonal Kongresi'ne gazeteci olarak katıldım. Sovyet diktatörlüğünün son kalıntılarını da ortadan kaldırmaya çalışan, Sovyet sınırlarında Sovyetleri dünyaya kapatan Stalin'in gerdiği ideolojik perdeyi kaldıran ve "Buyrun, gelip sosyalizmi görebilirsiniz." diyen Mihail Gorbaçov'da bu kongreye katılmıştı. Kongre, Hitler'in eski meclisinin salonunda yapılıyordu. Kirkyedi yıl önce Stalin bu meclis binasını ele

geçirerek zaferini dünyaya ilan etmişti. Kırkyedi yıl sonra, Stalin'in ülkesinde devlet başkanlığı yapmış Gorbaçov yine aynı meclisin salonunda kapitalizmin zaferini kutluyordu.

Ben bu düşüncelerle Hitler'in eski meclisinden ayrılıyorum. Yanımdaki tercümanımın meclis binasının bitişiğindeki geniş alana gidiyoruz. Burada Rus kalpakları, Rus general elbiseleri, Rus yapısı gece dürbünleri ve Rus madalyaları satılıyordu. Satılanlar içinde yalnız madalyalar ilgimi çekti. Birkaçını inceleyip fiyatlarını sordum "Tanesi 1 Mark" dedi satıcı... Moskova önlerindeki savaşları düşündüm. General Panfilov aklıma geldi. Elimdeki madalyaya bakarak "Bu onun madalyası olmasın!" dedim. Stalingrad çarpışmaları gözlerimin önünde canlandı. Hitler'in meclisini ele geçiren askerlerini, komutanlarını düşündüm. Ardından madalya törenlerini... Ama o madalyalar şimdi süs eşyası olarak 1 Alman Mark'ına satılıyor.

Halka değer vermeyen, halkın yönetimde yer almasını engelleyen, demokrasi ve muhalefetten öcünden korkarcasına korkan, muhaliflerini ta Meksika'da nacakla öldüren, "ben doğruyum, benim dışımda herkes emperyalizmin ajanıdır." diyen ve ömürüllillah tek başına iktidarda kalma çabası harcayan, etrafındaki insanları dalkavuklaştıran kişilerin askeri zaferleri ne denli büyük olursa olsun, tarihin o zaferlere biçtiği değer 1 Alman Mark'ıdır diyorum. Ulu Önderimizin henüz kazanılmamış askeri zaferlerini düşünerek uyuyorum.

28 Agustus 1993 Beyrut

Bölüm: 14

"Astyages yöntemleri, Harpagoslar üretmeye devam ediyor."

Bugün yeni bir gelişme oldu. Saat 15.00'te Marie Rose'nin telefon çağrısı üzerine Kızılhaç komitesine gittiğimde Alman elçiliğinin bana vize vereceğini öğrendim. Ben, Pascal'ın sekreteri ve Kristin, komitede çalışan Hüseyin'in kullandığı bir taksiyle Alman elçiliğine gittik. Bu kez bizi tez içeri aldılar. İlk gittiğimde oturduğum salonda biraz bekledik. Oradan elçinin oturduğu odaya alındık. Elçi bizimle tokalaşp "hoş geldiniz!" dedikten sonra elindeki dosyadan bir faksı çıkardı. Kağıtın üzerinde adımlı- soyadımı gördüm. "Bir ay yalnız Bremen'de konuk olarak kalabilir." dedi. Kristin "Pasaportu yok" deyince, elçi biraz düşündü. "O zaman zor, bir dış işleri bakanlığımızla görüşmem gerek. Yaklaşık bir hafta sürer." dedi. Kristin vize için okeyli kağıdın fotokopisini istedi. Kağıdı alınca Kızılhaç komitesine geri döndük. Kristin vize okeyli faks kağıdı Pascal'a verince "Tamam, bu kağıtla pasaport verilmesi için Lübnan pasaport dairesine başvuracağız." dedi.

Beyrut havaalanını güvenli bulmadığımdan Pascal'a Lübnan hükümetinden Larnaka ve oradan Bremen'e gidebilmem için çıkış izni, Kıbrıs konsolosluğundan vize alınmasını istedim. Çünkü Ulu önderimiz Suriye muhabaratını devreye sokup havaalanı girişinde beni yakalatabilir. Lübnan olduğu gibi Suriye'nin denetiminde, sömürge bir ülke durumunda. Her yerde Hafız Esat'ın fotoğrafları asılı, muhabarat merkez noktaları ele geçirmiş durumda. Bir zamanlar, tıpkı bugün bize yaptığı gibi Filistin ve Lübnan örgütlerine "yardım" yapan Esat, süre içinde Filistin hareketlerini dağıtarak tasfiye etti. Lübnan'ı da kontrolü altına aldı. Filistin ve Lübnan örgütlerini tasfiyeden elde edilen deney ve tecrübeler ışığında şimdi bizde tasfiye gerçekleştiriliyor.

Pascal, Larnaka önerimi mantıklı buluyor ve ben tekrar otele dönüyorum. Yaşlı George'le karşılaşıyorum. Bana "ne zaman gideceksin?" diye soruyor. Her zaman olduğu gibi yine "tomorrow" diye yanıt veriyorum adama, güllüyor. Son bir haftadır beni gördüğünde "ne zaman gideceksin?" sorusunu sorduğundan ve ben de "tomorrow" yanıtını verdiğim için, adam beni "tomorrow" olarak çağırıyordu.

Bu son hapsimden ne zaman tahliye olacağım? Sabırsızlıkla bekliyorum. Hayatımda dördüncü tahliyem olacak bu. İlk tahliyem 1978'de Bingöl cezaevinden olmuştu. Bir santiye soygunundan dolayı bir hafta tutuklu kalmıştım. İkinci tahliyem, Diyarbakır'da

tutuklandıktan tam onbir yıl sonra Bartın cezaevinden olmuştu. Üçüncü tahliyem, Bekaa Vadisi'nde iki ay tutuklu kaldıktan sonra sorgucumun bana yazdırdığı özeleştirme -alçaltma belgesi- sonrası idi. Özeleştirme sonrası "tamam Selim, özeleştirin yeterli olmasa da, sen de olumlu bir gelişme var. Otele gideceğiz, bundan sonra orada kalacaksın." dendiğinde gerçekleşti.

Sorgucumla bir arabaya binerek otele gittik. Bar Elias'taki bu otelde, bir hafta önce ateşkesin bozulması üzerine basın toplantısı yapılmıştı. Otelin bir bölümü redaksiyon için kullanılmaktadır. Ulu önderimizin teyp kasetlerine yaptığı konuşmalar burada çözülerek kitap haline getiriliyordu. Otele gittiğim gün Cemil Bayık'la konuştum. Bana "özeleştirin yeterli olmasa da, gerçekleri az da olsa görmüşsün. Bundan sonra burada kalacaksın. Başkanın talimatı var. Diyarbakır cezaeviyle ilgili bir kitap yazman gerek. Senin soruşturman sadece seninle ilgili değil. Senin kişiliğinde Diyarbakır cezaevi yargılanıyor. Cezaevi kişiliği çizgiye gelmiyor, sorun çıkarıyor. Zeki Yılmaz ve Orhan Aydın gibiler de sorundur. Eskiden Diyarbakır cezaeviyle ilgili kitaplar yazmışsın. Onlar yüzeyseldir. Yaptığımız cezaevi konferansının sonuçları yeterli değildir. Diyarbakır cezaevi "önderlik çizgisi" için büyük bir sorundur. Çizgiye yapacağınız en büyük yardım, orada oluşmuş kişiliği yerle bir etmendir." dedi. Sadece "evet" demekle yetindim. Çok cefa çekmiş, çok düşüp kalkmış, ulu önderimiz tarafından yargılanıp af edilerek boyun eğdirilmiş Cemil'e ne diyebilirdim? Ona göre soruşturmaya alınmak, idam cezasına çarptırılmak, daha sonra ulu önderimiz tarafından af edilmek çok doğal şeylerdir. Ulu önderimiz herkesi bunu alıstırmıştı. Cemil, ajan suçlamasını da çok normal buluyordu. Bana diyor ki "bir gün Mahsum Korkmaz Akademisi yönetiminin raporlarını Şam'da kalan başkana gönderdim. Fakat iki arkadaşın raporu eksik çıktı. Ben bunu fark etmemiştim. Başkan raporları okuyunca iki raporun eksik olduğunu fark ediyor. Ve hemen akademi yönetimine talimat veriyor "O Cemil'e söyleyin provakatörlük yapmasın" diyor. Bu talimat üzerine akademideki bütün öğrencileri toplayarak sözlü bir özeleştirme verdim. Özeleştirimde "arkadaşlar ben provakatörüm!" dedim. Yine Avrupa'da bana gelen bazı raporları okumadan Avrupa merkezine gönderdiğim anlaşılınca, verdiğim yazılı özeleştirimde "benim yaptığım ajanlıktır!" dedim.

Cemil'i kişi olarak severdim. Ama bugünkü mantığına bakıyorum, Stalin'in perişan olmuş generallerini veya Kazım Karabekir'i hatırlatıyor. Gerçekten ulu önderimizin saçmalıklarına inanıyor mu, başka çare bulamadığı için mi boyun eğiyor; bunu henüz anlamış değilim. Yapı ve yaşam tarzında tam bir "kul" olarak görünüyor. Ama bazı durumlarda kalıpları yıkıyor. Şam'da kaldığımız bir evde Cemil belinden ameliyatlı, yatıyordu. Bir ara ulu önderimiz kaldığımız eve gelerek ayakta bizimle sohbet etti. Sohbet esnasında odada yatan Cemil'i kast ederek "Aha! Cuma gitmiş, belini kırmış; ben otuz yıldır uğraşıyorum demir gibiyim" dedi.

Ulu önderimiz gittikten sonra Cemil yattığı odadan bulunduğumuz salona geldi. Birlikte volta attığımızda hepimizin duyacağı bir ses tonuyla "bir kaç gün önce başkan Rıza'yı eleştirmiş, 'benim gibi olsun' demiş. Tabi başkan'a bir şey söyleyemeyen Rıza buraya gelerek kendisine yapılan eleştiriyi bana anlattıktan sonra 'başkanım ben senin gibi olursam, sana gerek kalmazdı diyecektim ama, diyemedim.' dedi. Şimdi benim için 'Cuma belini kırdı, ben demir gibiyim.' diyor. Ben de diyecektim ki 'hele sen gel, benim dolaştığım dağlarda bir dolaş, benim yuvarlandığım uçurumlardan bir yuvarlan, o zaman göreyim seni' diyecektim. Ama diyemiyorum ki." dedi. Kalacağım otelde benden başka beş, altı arkadaş daha vardı. Sorgucum bana "hemen Diyarbakır'la ilgili kitap yazacaksın. Hem önderliğin kasetlerini çözeceksin hem redekte yapacaksın hem de diğer arkadaşlarla birlikte buranın işleriyle uğraşacaksın." diyor. Hayatımda en nefret ettiğim şey kaset çözmektir. Çaresiz buna da "evet" demeliydim. Yurdum için yapabileceğim o kadar iş varken, ulu önderimizin kasetlerini çözmek için görevlendiriliyorum. Hala hapis hayatımın devam ettiğini görüyorum. Sorgucum benimle birlikte bütün arkadaşların çarşıya çıkmasını yasaklıyor. "Ancak izin alınarak çıkılabilir, o da ikişer kişi olarak çıkılmalı. Bir de çıkacak kişileri gezdirecek bir görevli vereceğim." diyor.

Kaldığımız otelde on kişi yemek yiyorduk. Ama bulaşıkları dört kişi yıkıyorduk. Orada

çıkan en ufak aksamalardan ben sorumlu tutuluyordum. Ulu önderimizin haysiyet düşürme talimatlarının burda da uygulandığını hemen anladım. Az iş yapıldığında, daktilo bozulduğunda, baskı makinaları çalışmadığında, teyp kasetlerindeki sesler anlaşılmadığında orada hiç bir sorumluluğu olmayan "Selim" sorumluydu.

Ulu önderimiz düşürme planları bana karşı uygulamaya çalışılırken, ben de kaçış planını kafamda tasarlıyordum. İzinli ve denetim altında yaptığım bir-iki çarşı gezisinde Beyrut'a giden yolu keşfettim, bizi gezdirenle yaptığım sohbetlerde dolaylı Beyrut'a kimliksiz, pasapotsuz gidilip gidilemeyeceğini öğrendim ve hiç çaktırmadan gitmenin mümkün olduğunu anladım.

Bu ara Cemil beni çağırarak Güney-Batı eyalet sorumlusu Terzi Cemal'in soruşturmaya alındığını, Güney-Batı'da onyediyi arkadaşı kurşuna dizdiğini, kendisiyle birlikte bazı dökümanlar getirdiğini, bu dökümanların tümünü inceleyerek Terzi Cemal'le ilgili bir kitap yazmamı istedi. Bunun aynı zamanda önderliğin talimatı olduğunu vurguladı. Ben de "tamam, yazarım." dedim. Böylece Diyarbakır'la ilgili kitabı biraz geciktirip kaçma olanaklarını araştırıyordum.

Cemil Bayık, Terzi Cemal'le ilgili yazacağım kitap için ulu önderimizin talimatını verirken Terzi Cemal'in 1974'ten beri ajan olduğunu, Halkın Kurtuluşu grubundan iki kişiyi Antep'te polise öldürttükten, bu grubu tasfiye ettikten sonra bize geçtiğini, o günden bugüne kadar polis, Hüseyin Yıldırım ve Kesire'yle birlikte çalıştığını ve bilinçli bir ajan olduğunu söylüyordu.

Ben de kitabı yazarken böyle yazmak, mevcut belgeleri bu talimati doğrulayacak biçimde değerlendirecektim. Bir gün sonra Terzi Cemal'le ilgili dökümanlar getirildi. İncelediğim üçyüz sayfanın üzerindeydi. Bir bölümü Güney-Batı'da soruşturmaya aldığı kişilerin ifadeleri idi. Bir bölümü de kendisinin işkence altında verdiği ifadeler. Bir kaç gün bunların üzerinde durarak, bana gerekli olan bölümlerin altını kırmızı kalemle işaretledim. Ayrıca getirilen kasetleri dinledim ve izledim. Dökümanların tümünü inceleyince Kürt Halkının büyük bir felaketle karşı karşıya olduğunu derinlemesine kavradım.

Onbeş gün içerisinde, kaçma fırsatı bulamadığımdan Terzi Cemal'le ilgili, yüzaltmış sayfa tutan kitabı yazdım. Seksendört sayfasını daktiloya çektirdim. Ancak bana verilen perspektifler ve çok iyi bildiğim resmi ideoloji doğrultusunda yazdım. Aynı belgelerden benim vardığım sonuçlarla resmi ideolojinin vardığı sonuç zıtlık arz ediyordu. Kendi görüşlerimi ve vardığım sonuçları yazamazdım.

Fakat burada, Güney-Batı eyaletinde (Maraş, Antep, Adıyaman, Malatya) yaşanan felaketi objektif olarak aktarmayı tarihi bir sorumluluk olarak görüyorum. Terzi Cemal olarak bilinen Ali Ömürçan 1977'lerde Kürdistan'ın Antep şehrinde henüz bir grup aşamasında olan "Kürdistan Devrimcileri" grubuna katılmış. Süre içerisinde ailesinin diğer fertlerini de etkileyerek mücadelenin sempatanları olmuşlar. Daha sonra Terzi Cemal'e, 12 Eylül öncesi, Antep'te önemli görevler, sorumluluk verilmiş. 12 Eylül darbesinden sonra örgüt kanalıyla Suriye Kürdistan'ına geçen Terzi Cemal'in bacısı örgüt içinde görevliyken tutuklanıp Antep cezaevine konulmuş. Uzun süre Suriye Kürdistan'ında örgüt faaliyetlerini yürüten Terzi Cemal, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yapılan kongre ve konferanslara katılıyor. İkinci kongreden sonra görevli olarak İran Kürdistan'ına gidiyor. Burada uzun süre kaldıktan sonra Hakkari bölgesinde, sonra Bingöl-Diyarbakır ve Dersim bölgelerinde faaliyetler yürütüyor. 1986'da Mahsum Korkmaz Akademisi'nde toplanan üçüncü kongrenin divanında yer alan, kongreden sonra akademide koordinatör olarak görevlendiriliyor. Bu görevini sürdürürken akademi öğrencilerine "burada sorumlu benim, benim sözüm geçerli" dediğinden veya bu sözü sık sık kullandığı için ulu önderimiz ona "ajandır!" damgasını vuruyor, tutuklanıyor. On ay süren uygulamasında resmi ideoloji doğrultusunda kendisine yazdırılan özeleştiride "ben kişiliğimde faşizmi yaşıyorum, yani ben faşistim!" dedirtildiği gibi, Hakkari ve Amed eyaletlerindeki pratiğinin suçlusu haline getiriliyor.

Ulu önderimiz "Terzi Cemal kişiliği" adı altında uzun değerlendirmeler yaptı. Ve bu değerlendirmeler sonucunda Terzi Cemal idam cezasına çarptırıldı. Daha önce kardeşi Mustafa Ömürcan'da yine ulu önderimizin onayı ile kurşuna dizilmişti. Terzi Cemal durumu biliyordu. (Mustafa Ömürcan 1990'da yapılan dördüncü kongrede ulu önderimizin talimatıyla aklanarak itibari iade edildi.) Terzi Cemal'in tutukluluğu sürerken aleyhinde yapılan değerlendirmelerle gerillada ve yurtsever çevresi içinde mahkum edildi, daha sonra, ulu önderimizin yüce adalet duygusundan dolayı af edildi. Eski bir eleman olduğu, kendi çevresinde sevildiği ve kamuoyunda yeterince tanındığı için, af sonrası akademide daha da aşağılandıktan sonra Güney-Batı eyaletine koordinatör olarak atandı.

Burada onbeş yıl, en zor koşullarda halkı için mücadele eden bir insan önce tutuklanıyor, on ay uygulamada tutuluyor, "ben kişiliğimde faşizmi yaşıyorum, ben faşistim" dedirtiliyor, kendini aşağılıyor, çok vahşi işkencelere maruz kalıyor, idam cezasına çarptırılıyor, sonra af edilerek, -onu tam bağlanmak için- Güney-Batı eyaletine koordinatör olarak görevlendiriliyor. Mantıki olarak bu uygulama Terzi Cemal'in Harpagoslaşmasını sağlıyor. Terzi Cemal koordinatör olarak Güney-Batı'ya gittiği zaman "oğlunun etini yemişti!" Astyages ihanet etmeye yatkın hale gelmişti.

Ulu Önderimiz Terzi Cemal'i tam olarak tasfiye etmeyi kafasına koymuştu. İlk iş olarak onu koordinatör yapıyor, ardından dördüncü kongreye gönderilmediği gibi görevden alınarak Antep cezaevi itirafçısı Ömer'in denetimine veriliyor.

Ömer, cezaevinde hiç bir direnişe katılmadığı gibi, itiraf etmiş, tahliye olunca askere gitmiş, kendi soruşturma ifadesine göre askerde istihbarat teşkilatıyla ilişkiye geçerek özel olarak yetiştirilmiş, askerliği bitince MIT bağlantılı akademiye gelmiş, burada ulu önderimizin gözüne girerek dördüncü kongreye gönderilmiş, belki de sık sık "Biji Serok Apo!" dediği için tekrar akademiye çağırılmış, akademi yönetiminin soruşturma komisyonunda görevlendirilmiş, Mehmet Şener'in ajan olduğunu iddia eden broşürünün hazırlayıcıları içinde yer almış, burada koordinatör olarak Güney-Batı'ya Terzi Cemal'in yerine atanmıştır.

Buraya kadar Terzi Cemal'in Türk ajani olduğunu gösteren resmi ideolojinin demagojisi dışında hiç bir kanıt yoktur. Bundan sonraki gelişmeleri aşağıdaki gibi kabul etsek bile yanıtlanması gereken sorular kafaları kurcalayacaktır. Ve bu soruların yanıtları da Terzi Cemal'in "Türk ajanı!" olmadığını kanıtlayacak türdendir. Terzi Cemal'in kısa bir süre içinde Ömer'in ajan olduğunu tesbit ettiğini ve onun Türk ordusuyla ilişkisini sürdürdüğünü öğrendiğini ve daha sonra Ömer'le birlikte çalıştığını varsayalım.

Eldeki bilgi ve belgelerden anlaşılıyor ki, 1992 yılında Güney-Batı eyaletinde göstermelik bazı taciz eylemler dışında düşmana darbe vuran tek bir eylem gelişmiyor. Ama 1992 yılında pusuya düşürülüp katledilen gerilla sayısı yüzü aşkın. Gerillaya yardımcı olan taraftarların isimleri Türk ordusuna veriliyor. Binlerce kişi tutuklanıp işkencelerden geçiriliyor. Çok sayıda yurtsever katlediliyor veya bu bölgelerden sürülüyor.

Yine eldeki bilgilere göre Terzi Cemal ile Ömer 1992'nin sonunda bölgede kalan gerillanın tümünün yok edilmesi için kendi aralarında şöyle bir plan hazırlamışlar: Bu plana göre Terzi Cemal'in tekrar koordinatör olması için ulu önderimize bir öneri yapılacak. Öneri kabul edildikten sonra gerilla kış eğitimine alınarak bitirilecek. Düşünülen plan gerçekleştiriliyor. Terzi Cemal koordinatörlüğe atanınca ellibeş kişilik gerilla grubu Engizek dağlarında kış eğitimine alınıyor. Terzi Cemal, ulu önderimizin ayetlerini temel alarak eğitim vermeye başlıyor. Eğitim anında PKK-Vejin ve Mehmet Şener olayı üzerinde duruyor. Ulu önderimizi övüp göklere çıkarırken PKK-Vejin'i yerden yere vuruyor ve örgütün TC, emperyalizm, Talabani, Barzani ile birlikte çalıştığını, hareketin ve gerillanın saflarına sızarak "önderlik çizgisi"ni boşa çıkarmak istediğini vurguluyor. Bütün gerilla yapısını buna inandırıyor.

Gerçekte ise böyle bir örgütün gerilla içinde çalışması, çabası yoktur. Mehmet Şener, ulu önderimize karşı gelince, ulu önderimiz resmi ideolojiyi harekete geçirmez mi? Tabii

geçirir. Korku histerisi PKK-Vejin ve Şener'i o kadar büyüttü ki, sözde ABD onun arkasında, İsveç, sonra Avrupa devletlerinin tümü, TKP'den dolayı Rusya, Turgut Özal, Celal Talabani, Mesut Barzani PKK-Vejin ile birlikte ulu önderimizin çizgisini boşa çıkarmaya çalışıyorlar. Gülünç olduğu kadar acı olan da, bütün kulları bu saçmalığa inandırdılar. Konuyla ilgili yüzlerce ayet indi. Olan zavallı Mehmet Şener'e oldu. Mehmet Şener öldürüldükten sonra, kimse onun cenazesine bile sahip çıkamadı!

Ulu Önderimiz, kendisine karşı gelişen muhalefetten, öcünden korkar gibi korkar. Bu korkusunu ayetleriyle bütün kullarına bulaştırmaktadır. Korkuyla şartlandırılan kulların düşünme yetileri dumura uğratılmıştır. Terzi Cemal ve Ömer bu durumu bilmekteler. Ve gerilla yapısını bu zayıf noktadan yakalıyorlar. Terzi Cemal eğitim verirken tıpkı ulu önderimiz gibi konuşur. Önce PKK-Vejin'in ülke çapındaki faaliyetini anlatır, ardından genel için söylediklerini Güney-Batı eyaletine indirgedikten sonra şunları söylemiştir. "Bir yıl içinde yüzden fazla arkadaşımız pusularda şehit düştü. Biz bunu tesadüfi olaylar olmadığını biliyoruz. Önderlik de biliyor. Yine bu süre zarfında devlete karşı ciddi bir eylem yapılmadı. Planlanan eylemlerin boşa çıkarıldığını da biliyoruz. Kişilik sorunuymuş, objektif ajanlıkmış. Bu işlerin bunlardan kaynaklandığını biliyoruz. Aramızda Vejinciler var. Burada "önderlik çizgisi" ni boşa çıkaran, eylem yaptırmayan, arkadaşları pusularda katlettiren ve yurtseverleri tutuklatıp yok eden bunlardır. Bunu da biliyoruz." diyor ve parmağıyla Ömer'i işaret ettikten sonra "işte birisi budur" diyerek Ömer'i tutuklatıyor.

Üç günlük bir soruşturmada sonra Ömer her şeyi itiraf edeceğini kabul ediyor. Terzi Cemal ellibeş kişilik gerilla grubunu bir çadıra topluyor. Ömer'i suçlu olarak gerillanın karşısına dikiyor. Ses alma cihazları çadıra getirilince kendisi de savcı pozisyonunda Ömer'in sorgusunu yapıyor. Ömer sorgusunda dördüncü kongrede Mehmet Şener'le konuştuğunu, Şener tarafından PKK-Vejin'in merkezine atandığını, aslında Türk ordusunda albay rütbesiyle görevli olduğunu, yüzden fazla gerillanın kendileri tarafından verilen bilgiler sonucu pusularda öldürüldüğünü, amaçlarının Apo'nun çizgisini boşa çıkarmak olduğunu söyleyince Terzi Cemal Ömer'e sorularını yöneltiyor "Söyle bakalım, seninle birlikte kimler var?" Ömer önce söylemek istemiyor, tekrar soruşturmaya alınma tehditleri yapılmaya başlandıktan sonra ard arda kırk iki gerillanın adını sayıyor. "Bunlarla birlikte çalıştım. Hepimiz PKK-Vejin'in üyesiyiz. Aynı zamanda Türk ordusunda albay ve yüzbaşı rütbeleriyle görevliyiz. Amacımız Apo'nun çizgisini tasfiye ederek, Apo'ya bağlı elemanları yok etmek, PKK-Vejin'i güçlendirmektir." diyor.

Ömer'in bu açıklamalarına karşı konuşan Terzi Cemal "aslında "önderlik" bu durumu çoktan fark etmişti. Fakat biz yetersizliklerimizden dolayı tedbirleri alamadık." diyor. Ulu önderimizi överek Ömer'in verdiği isimlerin ajan olduklarını diğer gerillalara inandırıyor. Ve hemen ardından Ömer tarafından adı verilen ve aynı çadırda bulunan onyediy gerilla PKK-Vejinci ve Türk ajani olarak tutuklanıyorlar. Tutuklananlar, çırılçıplak soyundurulup bir çadıra konulunca işkenceler başlıyor.

İkisi bayan, onbeş erkek; dördü güneyli, onüçü kuzeyli, yaşları onsekiz ile yirmiyedi arasında değişen bu gençler kendi arkadaşlarının kurbanı olacaklarını biliyorlar artık. Engizek dağlarında bir metre kar var. Bu dağlar bir vahşete tanık oluyor. Terzi Cemal'in görevlendirdiği beş kişilik soruşturma ekibi, soruşturmaya alınanların ellerini ayaklarını bağlıyor, yere yığıyor, meşe ağaç sopalarıyla işkence yapmaya başlıyorlar. İşkence görenler "biji serok Apo, kahrolsun vejin!" sloganını atıp direnince bazılarının erkeklik organları ve testisleri bıçakla kesiliyor. Ateşte kızartılan kızgın demir şişler böğürlerine sokuluyor. Yarım saat kara gömüldükten sonra, yarım saat ateşin yanında tutuluyorlar. Bu işkenceler günlerce sürerken işkence yapanlar "Kahrolsun Vejin, Biji Serok Apo!" diye slogan atarken, işkence görenler de "Biji Serok Apo, kahrolsu Vejin!" diye bağırıyor. Onyediy Kürt genci, on yedi gerilla Engizeklerin karlı dağlarında böyle katlediliyor ve cesetleri ortada bırakılıyor; kurda kuşa yem olarak!

Bu dramda saklı olan korkunç bir gerçek var. Bu gerçeğin kavranmasını istiyorum. Ulu önderimiz, kendi diktatörlüğüne karşı olmayan muhalefetten bile korkuyordu. Çok basit

bir muhalefeti öylesine büyütüyor, kullarını öylesine inandırıyor ki; kullar korkularından birbirlerine basit gerekçelerle saldırıyor; bir eyaletteki gerillanın yarısı katil, yarısı kurban olarak birbirini yiyip bitiriyordu. Ulu Önderimizin gölgesinden bile korkuluyordu. Ulu önderin korkusu, kendisine bağlı kullarına bulaşıyordu. Ve bu korkuyu içselleştirenler, arkadaşlarının, yoldaşlarının katili oluyordu.

Yine eldeki bilgilere göre Terzi Cemal Engizeklerde on yedi gerillayı katlettikten sonra başka bir dağda konumlanmış diğer gerillaları öldürmek için timler çıkarıyordu. Ömer'i de "önderlik için çok gereklidir," gerekçesiyle muhafazaya almıştı. Bu ara ulu önderimizle bir telsiz görüşmesi de yapılmış. Durumu detaylı olarak öğrenen ulu önderimiz Terzi Cemal'e "Büyük bir iş başardın. Diğerlerini şimdilik öldürme. Ömer'i muhafızların denetiminde acil olarak buraya getir. Sağ istiyorum. Bir şey olursa hesap sorarım." diyor.

Terzi Cemal dört muhafızla birlikte Şam'a doğru yola çıkıyor. Yolda nöbetçinin uyumasından dolayı Ömer kaçıyor ve Türk ordusuna sığınarak bölgede operasyonları hızlandırıyor. Terzi Cemal, sorgu kasetleri ve bütün belgelerle ulu önderimizin yanına varıyor. Bir süre sonra Şam'dan alınarak Bar Elias'a getiriliyor. Burada Engizek dağlarındaki işkence yöntemleriyle öldürülüp bir çukura gömülüyor.

Şimdi soruyorum, olayın gelişmesini böyle olduğunu kabul edersek; Ömer ilk itirafını yaptığı zaman, yani henüz kimse öldürülmeden, Terzi Cemal durumu telsizle ulu önderimize aktarmış olduğu kesindir. Bunun kanıtı; ben Halep'teyken kendisiyle yaptığım bir telefon görüşmesidir. Bana "Güney-Batı'da Vej'in adına çalışan önemli bir ajan ele geçtiğini, benim ve birçok kişi hakkında ifade verdiğini söylemişti. Kendine dikkat et" demişti. Bu konuşmadan Terzi Cemal'in ulu önderimize aktardığı bilgilerle onu inandırdığımı düşünüyorum. Nitekim bu bilgiler sonucu Lübnan sorumlusuna talimat verilerek Ömer'in ifadesinde Vejinci olarak geçen Kani Yılmaz hakkında araştırmalar yapılmıştı. Kani Yılmaz'ın Vejinciliğinden kuşkulanan ve hakkında araştırma yaptırılan ulu önderimizin, Engizek dağlarında soruşturmaya alınanlardan kuşkulananması düşünülebilir mi?

Ulu Önderimiz bütün "çözümleme"lerinde, bütün telsiz konuşmalarında, bütün talimatlarında ve kongre kararlarında, idam cezası infazının önderliğin onayı olmadan kesinlikle gerçekleştirilemeyeceğini söyler.

Terzi Cemal'da bunu herkesten çok iyi biliyordu.

- a- Terzi Cemal buna rağmen, değil on yedi kişiyi, bir kişiyi öldürebilir mi?
b- On yedi kişiyi öldürdükten sonra yanına muhafızlarını alarak Şam'a gelmesi nasıl yorumlanabilir?

Terzi Cemal'in neden kaçıp Türk ordusuna sığınmadığını, bu kadar çok kişiyi öldürdükten sonra neden elini kolunu sallayarak ulu önderimizin yanına gittiğini, sorguyu yapan tarafından, daha sonra sorgu ifadelerini ve bütün belgeleri inceleyen benim tarafımdan da anlaşılacak değildir.

Terzi Cemal neden geldi? Bu sorunun içinde aydınlığa çıkmamış önemli gerçekler yatıyor. Belki bu sorunun içindeki gerçekleri hiç bir zaman öğrenmeyeceğiz. Sorunun içindeki gizi Terzi Cemal biliyordu. O ortadan kaldırıldı! Bir de bu gizi bilen ulu önderimizdir! O da anlatmıyor. Bu giz çözülsün belki de Suriye'nin Ömer bağlantısından dolayı Türkiye'nin halkımıza karşı hazırladığı ve tezgâhladığı korkunç bir komplo açığa çıkacaktır.

Eğer Terzi Cemal ajan ise, bir eyaleti tasfiye ettikten sonra elini kolunu sallayarak ulu önderimizin yanına gitmesinin başka anlamı şu olabilir; "Apo, senin çizimini uyguladım, herkese komplo yaptım, neticede on yedi gerillayı öldürdüm, geri kalan gerillaları arkadaşlarının katili yaptım, halkı susturdum, bastırdım ve sana geldim. Senin çizim Terzi Cemaller, Kör Cemaller, Hogirler, on yedi kurbanlar, katiller ve köleler yaratıyor. Ben

senin elinde bir araç, "ney'im" Neycinin elinde ney neyse, ben de senin elinde öyleyim. Beni sen yarattın, sen görevlendirdin, sen güç ve yetki verdin, sen söyledin; ben söylediklerini yaptım, sana güvendim ve geldim. Eğer beni öldürürsen, ikimizin yaptıkları anlaşılmasın diye öldüreceksin. Ama anlarlar. Beni anlayacakları gibi seni de anlarlar. Hiç bir şey anlamasalar da senin korkun seni ele verir. Senin uyguladığın yöntemler her yerde açığa çıkıyor. Kurbanlar, katiller, Cemaller, kaçanlar, intihar edenler çoğalıyor. Bunlar seni ele veriyor, verecekler de. Ben intikamımı aldım. Ve bundan sonraki Astyages yöntemlerin Harpagoslar yaratmaya devam edecektir.

Terzi Cemal'la ilgili kitabı bitirmeden kaçtım. Çünkü sorgucum Diyarbakır cezaeviyle ilgili kitabı yazmamı istiyor, talimatı dayatıyordu. Bu kitapla Diyarbakır cezaevinde direnen herkesi mahkum edecek, ilerde katledilecek arkadaşlarımdan idamı için bu günden iddianame görevi göreceğim kitabı yazacaktım. Arkadaşlarım, halkım ve tarih karşısında suçlu duruma düşmemek için kaçmam gerekiyordu ve kaçtım.

20 Eylül 1993 Almanya

Bölüm: 15

"Ben yazdığım için suçlu değil, o yazdıkları mi yaptığı için suçludur."

Sabah erkenden Kızılhaç komitesine gitmeye karar veriyorum. Dün para almak istedim "yarın" dediler. Kendi paramı da taksitle veriyorlar. Otelde sıkıldığımdan Kızılhaç komitesine gidip gelmek benim de işime yarıyor.

Servis arabası beni Hamra çarşısına bıraktı, komiteye yaya olarak gidiyorum. "Hotel San Lezaro" nun tam karşısına gelmişim ki aniden Hacı'yla karşılaştım. Beni görünce "Yahu Hoca nerelerdesin? Ben de seni arıyorum." diyerek yanıma geldi. Tokalaştıktan sonra "Saçını başını düzeltmiş, yeni elbiseler giymişsin. Nerdeyse seni tanımayacaktım." dedi. Hacı beni oyalamaya çalışırken, ben de onu nasıl atlatcağımı düşünmeye başladım. Planımı yapıp kararlaştırdıktan sonra onunla Kızılhaç binasına doğru yürürken, Hacı bana "durumunu Cuma arkadaşına anlattım." gelsin işine baksın, öldürecek olsaydık burada öldürürdük" dedi. Seni çok aradım, fakat ortalıktan kayboldun. Başkanın da haberi olmuş. Arkadaşlara kızmış. Rıza'yı görevden alarak Botan'a göndermiş." diyor. Artık kesinlikle beni bırakmayacağını söylüyordu. Sadece dinliyor ve yürüyorum. Kızılhaç komitesinin bulunduğu binanın tam karşısına geldiğimizde "Hacı, parti aleyhinde bir tek kelime kimseye anlatmadım. İsteseydim burada basın toplantısı yapar, her şeyi açıklardım." dedim. Ve benden ayrılmasını istedim. Kabul etmeyince "Kızılhaç komitesine gideceğim, işim var" dedim. "Ben de seninle gelirim" deyince "gelirsen durumu açıklamak zorunda kalırım, iyi olmaz." dedim. Anlamıyor, gelmek istiyor. Onu terk edip asansöre doğru gidince gelmekten vazgeçti.

Kızılhaç komitesinde görevli Marie ve Muhsin'e beni gördüklerini, birinin kapıda beklediğini söylüyorum. Amacım bir an önce parayı alıp dışarı çıkmak ve bir taksiye atlayıp oradan kaybolmaktı. Yarım saatte ancak parayı alabildim. Aşağı indiğimde Hacı beni bekliyordu. Kızdım, beni takip etmemesini istedim. Ama Hacı talimat almış, beni bırakmak istemiyordu. Yaptığının doğru olmadığını anlatmaya çalışırken bir taksi hızla yanımıza geliyor. İçinden iki kişi iniyor. Taksi sürücüsünün bana tercümanlık yapan süpermarket sahibinin oğlu olduğunu öğrenince Hacı'nin marketten telefon ettiğini çıkarıyorum.

Taksiden inen diğer adam, benimle tokalaşiyor. Türkçe ve Kürtçe bilmiyor, Arapça konuşuyor. Hacı'da adamın söylediklerini bana tercüme ediyor."Adamın Beyrut'ta oturduğunu, evinin geniş olduğunu, orada kalabileceğimi " söylüyor. Teşekkür ediyorum, geri geri Kızılhaç binasının alt salonuna giriyorum. Çok kritik bir anı yaşadığımı anlıyorum. Kürtçe bilmeyen adamdan daha çok kuşkulaniyorum. O Hacı'yla birlikte beni zorla taksiye sürüklemek istediklerinde, yumruklaşmak üzereyiz. Tam bu sırada Kızılhaç komitesinde çalışan iri yarı bir genç çekiştiğimiz salona girdi. Hacı'yla tanımadığım adam, asansörü bekleyen gencin gitmesinden sonra beni taksiye sürüklemek niyetinde oldukları

için yumuşadılar. Benim de, bir gözüm onlarda bir gözüm asansördeydi. Neticede asansörün kapısı açılır açılmaz içeri daldım ve yukarı çıktım.

İşin ciddiyetini Pascal'a anlattım. Bir saat kadar bekledikten sonra, komitede çalışan Faysal durumu izlemek için aşağı indi. Döndüğünde en az altı kişinin aşağıda tertibat aldığını, birisinin Suriye muhabaratında görevli olduğunu söyledi. Kuskularım gerçekleşmişti. Ulu önderimiz sömürgeci bir devletin muhabarat elemanlarını devreye sokarak beni tutuklatmaya ve idam etmeye çalışıyordu. İzliyorum, gözlüyorum, kafama not düşünüyorum. Suçluyu suç üstü yakalıyorum.

Pascal polis çağırmak istiyor. Engelliyorum "akşama kadar bekliyelim, karanlıkta çıkar gideriz." diyorum. Pascal polis çağırmaktan vazgeçiyor. Telefonla durumu Kızılhaç merkezine iletiyorum. Bekliyoruz, çevrede kuşku kişilerin sayısı artıyor. Komitedekiler benimle birlikte dışarı çıkmayı göze alamıyorlar. Pascal polis çağırmanın dışında çare bulamıyor. Engelliyorum, konuşuyoruz. Göz altına alınırsam ortaya çıkabilecek tehlikeleri izah ediyorum. "Türk konsolosluğu ve Suriye muhabaratı beni Lübnan polisinden alabilir." diyorum. Pascal tekrar Cenevre'yle görüşüyor. Kızılhaç beni resmen koruma altına almayı kabul ediyor. Bu durum bana iletilince "o zaman polis gelip beni buradan alsın, çevrede operasyon yapmasın." diyorum. Pascal kabul ediyor.

Ulu Önderimiz beni zorla Harpagoslaştırmaya çalışıyor. Ama ben Harpagoslaşmayacağıma, tarihi tekerür ettirmeyeceğime dair and içmiştim. Lübnan polisi geliyor, beni gözaltına alıyor. Bir gün Hamra semtindeki karakolun nezaretinde kalıyorum. Nezaretin hücresi pislik kokuyor. Veronik'in bana aldığı esofmanı giyip betonun üstünde yatıyorum. Sabah saat dokuzda Lübnan Emniyet Müdürlüğü'ne götürülüyorum.

Konulduğum koğuş 20-25 metre karelik bir alan. Yirmibeş kişi kalıyoruz. Hava sıcak ve sadece onbeş yatak var. Kavgaya gürlü bir yana, dil de bilmiyorum. Yüzyirmi kişi tek bir tuvaleti kullanıyoruz. Su sıkıntısı var, devletin verdiği yemek yenmeyecek durumda. Dışarıdan yemek almak ateş pahası. Mısırlı çavus Rida koğuşta tam bir sömürü düzeni kurmuş. Koğuşa giren herkesin parasının beşe dördü çavus Rida'nındı. Çünkü dışarda bin lira olan Marlboro koğuşta altıbin liraydı. Ve bütün bu fiyatlar yiyecek ve su için de geçerliydi. Koğuşun kapısı gümrük kapısı gibiydi. Çavus Rida bu kapıdan giren her şeyin fiyatının beş katı vergi alıyordu. Ayrıca koğuştaki yatakları geceliğine beşbin liraya kiraliyordu. Dışarda on dolar, onyedibin Lübnan lirasıyken çavus Rida'nın "devlet" inde on dolar, onbeşbin Lübnan lirası değerindeydi. Bu düzene ilk tanık olduğumda tepem atmıştı. Toptan red etmiş, karşı çıkmıştım.

Onbir yıllık cezaevi hayatımda böyle düzenlere karşı mücadele etmiş, boyun eğmemiştim. Burada bu düzeni kabul etmem imkansızdı. İlişki kurdugum iki Kürde bu durumu kabul etmeyeceğimi, hiç bir şey satın almayacağımı, para verip yatakta yatmayacağımı söyledim. Bir süre sonra bu işin yalnız çavus Rida tarafından değil, bizzat polis ve binbaşı tarafından düzenlendiğini öğrendim. Ama yine de kabul etmedim. Tam bir soygun düzeniydi. Burada adaletsizlik adalet, kanunsuzluk kanundu. Çavus Rida kelimenin gerçek anlamıyla bir ortaçağ sultanıydı. Dalkavukları ve oğlanları vardı. Dalkavuk Sait bunların en meşhuru. Uluslararası yankesici Sait geceleri çavus Rida'yi öven konuşmalar yapar, biz de kahkahayla gülerdik.

Ben koğuştayken Fransız bir genç çavuş Rida'nın haremine düşmüştü. Henüz on sekiz yaşlarında, tüysüz, uzun boylu, yakışıklı bir gençti. Koğuşa gelişinde Hizbullahcı olduğunu söylemiş, çok sürmeden çavuşla tanışmış ve çavuş onu ilk gecede yatağına almıştı. Ranzanın etrafındaki perdeleri çekmiş, gözlerimizin görmediği perdelerin arkasında kulaklarımızın işitebileceği şeyler yapmıştı.

Çavus Rida gündüzleri çok namuslu görünürdü. Ama geceleri ranzasının etrafındaki perdeleri çeker genç oğlanlarla yatardı. Onun bu saltanatına kimse ses çıkarmazdı. Pasaportsuz, vizesiz veya Lübnan'da oturma izni olmayanların koğuşunda kaldığım kırk

bir günü anlatamam. Başlı başına bir kitap konusudur. Bunun için kaba hatlarıyla değinip geçeyim. Koğuştaki sömürü düzenini kabul etmediğimden sigarayı bıraktım. Sadece karavanadan yediğim yemeklerle yetindim. Dışarıdan hiç bir şey almadım. Vicdanım, aklım, ahlakım aç kalmaya razıydı. Ama sömürü düzenine uymaya yatkın değildi. Tutuklu bir Kürtle parasız bir yatak ele geçirebilmişim. Parası olanlar istediklerini dışardan alabilme imkanına sahip olduklarından iyi besleniyorlardı. Ama parası olmayanlar açlık çekiyorlardı. Uzun süre aç kalan tutukluları gözlemlediğimde bazı özellikleri kafama not almıştım. Zenginler dışardan tavuk, hamburger gibi yiyecekler getirip yemeye başladıklarında, onları izleyen açların göz bebekleri büyür, alt dudaklar sarkar, gözleri yiyeceklerde sabitleşir ve yiyeceklere doğru harekete geçerlerdi. Kimse kendilerine "buyur" demeden yemeği yemeye başlarlardı. Bu insanların irade ve toplumsal frenleri patlamıştı. Birer köpek gibi yaşıyorlardı. Zenginler genellikle bu insanlara yemek artıklarını ve kemikleri veriyorlardı. Beyrut emniyet müdürlüğünün gözaltı bölümü kelimenin gerçek anlamıyla tam bir cehennemdi!

Bir gün cezaevi koşullarının çok kötü olduğunu Pascal'a ilettim. Bunun üzerine Pascal Birleşmiş Milletler Beyrut temsilcisi Salvatore'ye durumu izah ediyor. Benim gazeteci-yazar ve PEN üyesi olduğumu söyleyince, Salvatore durumumu yazar ve PEN üyesi olan eşine anlatıyor. Ardından Birleşmiş Milletler beni himaye altına alıyor, bunu Lübnan emniyet müdürlüğüne faksla bildiriyor.

Bir gün sonra Salvatore bir bayan avukatla görüşmeme geldi. Kendisine yazar ve gazeteci olduğumu, pasaport ve vizemin olmadığını, Türkiye tarafından arandığımı, Bekaa'da tutuklandığım için kaçtığımı, Almanya'da ilticacı olduğumu, İngilizce ve Arapça karışımı bir dille anlattım. Ayrıca gözaltındaki kötü koşulları da izah ettim. Beni dinledikten sonra "tamam, seni bir otele alacağız." Dedikten sonra çekip gidiyorlar.

Bu ara geceleri üç kez emniyet müdürlüğünde komutanın odasına çağırıldım. Tanımadığım ama Suriye muhabaratından oldukları her hallerinden belli olan bazı kişiler, benimle tanışmak ve konuşmak istiyorlardı. Beyrut'a nereden ve nasıl geldiğimi, Şam'ı beğenip beğenmediğimi sorduktan sonra "ilerde Kürdistan'a başbakan olursan, ziyaretine geliriz." dediler.

Avukatım sık sık ziyaretime geliyordu. Gözaltındaki kötü koşulları ve Suriye muhabaratının beni buradan kaçırma durumunun olduğunu söylüyorum. Avukatım da Suriye muhabaratının beni Lübnan emniyetinden almak için çaba sarf ettiklerini bildiğini söylüyor ve neticede "dağda çok samimi bir arkadaşım var. Onunla konuştum, seni oraya götüreceğiz. Arkadaşım bir kilisenin papazıdır. Aydın bir insan. Kilise çok güzel ve güvenli bir yer. Senin için bir oda hazırlandı " diyor. Ve bir gün sonra avukatımın arabasıyla Lübnan'ın dağlık bir bölgesine gidiyorum. Odama yerleşip pencereden çevreyi izlemeye başlayınca, cehennemden cennete geldiğimi hemen anlıyorum.

Burada bir papaz ve onun üç öğrenci var. Geceleri Türkiye televizyonunu izliyorduk. Burada sedir ağaçları var. Bir öğretmen, yirmi metre çapındaki ağacın sekizbin yaşında olduğunu söyledi. Fenikeli tüccarları düşünerek ağaca tırmandım. Sedir gülü dediğim iki kozayı koparıp birini eşime, birini arkadaşımın eşine hediye olarak yanıma aldım...

Lübnanlı yazar Halil Cibran'ın müzesini de ziyaret edebildim. Cibran'ın yazarlıktan başka resamlığı da varmış. Müzeyi gezince onun sözlerini içimde tekrarlamadan edemedim "Eyvah! O ulus ki, dört parçaya bölünmüş, her parçası kendisini bir ulus sanıyor! Eyvah! O halka ki, kahramanlara ihtiyaç duyar hale gelmiş! "

Almanya bana vizeyi vermeyi kabul edince Lübnan hükümeti geçiş izni verdi. Ve ben hava alanında muhabarat ağımlı atlatarak uçağa binmeyi başardım.

Eşimle karşılaşmamız bu kez başka oldu. Ben bütün çirkeflilere baş kaldırmış, zincirlerimi koparmış, korku duvarlarını yıkmış, her şeyi açık konuşuyordum. Daha doğrusu eşimle çoktandır hiç böyle konuşmamıştım. Lübnan'da yazdığım bu kitabı kendisine okumaya başladım. "Bırak kitabı, önce konuşalım." dedi." Konuşacağım her şey

burada yazılı, lütfen dinle!" diyerek okumayı sürdürdüm. Kurye Fevzi'nin bana anlattıklarını okuyunca ağladı. "Yeter!.. Senin duyduklarını ben gözlerimle gördüm, ama kimseye anlatamıyordum. Sana dahi söyleyemiyordum." dediğinde "Şimdi anlat! Daha zamanı geçmiş değil" dedim. "Almanya'ya gelmeden önce Şam'daki evindeydim. Bingöllü Dilan (38) ağlayarak boynuma sarıldı 'Medya abla bu adam bana bir şeyler yapıyor.' dedi, öbür gün bana aynı şeyleri söyleyince her şeyi anladım. Anlatamazdım bildiklerimi. Ben beş yıl dağda kaldım. Dördüncü kongreye katıldım. Bir ara silahsızlandırılarak uygulamaya alındım. Korkutuldu, ürkütüldüm. Eskiden asi Aysel'dim. O Aysel'e boyun eğdirildi. Daha doğrusu medyalştırıldı. Medya'nın yapısı korkudan, hileden, riyakârlıktan, sevgisizlikten oluşuyordu. İçim Aysel, dışım Medya'ydı. Medya bir kabuktu. Bu kabuk olmasaydı yaşayamazdım. Sen isyan bayrağını çekince, pis kabuğum olan Medya'dan çıkmayı insanlığımın gereği saydım. Zaten sen isyan bayrağını çekmeseydin, ben gerillaya gidip intiharvari bir eylemle kendimi yok etmeyi düşünüyordum" dedi.

Eşimi dinleyince korkunç bir gerçeği öğrendim. Dış görünümüyle diktatörlüğe müthiş bağlı, içten diktatörlükten nefret ediyordu. Çünkü iğrençliklerini en az benim kadar biliyordu. İçten Aysel, dıştan Medya'dı. İki kişilikliydi eşim. Diktatörlüğe boyun eğen herkesin kişiliğinin ikilemli olduğunu görüyorum eşimin kişiliğinde. Ve koskoca bir ulusun üstüne pis bir kabuğun geçirilmek istendiğini anlıyorum. Bu yazdıklarımla o pis kabuğu parçalayıp içindeki güzel halkı, özgür halkı, özgür gerillayı ve özgürlük, bağımsızlık için susmayan silahları açığa çıkarmak istiyorum. Ben, bunları yazdığım için suçlu değilim, o yazdıklarını yaptığı için suçludur.

Dip Notlar

Dip Notlar

Bölüm:

1-Resmi ideoloji: Tartışılmaz,eleştirilmez, eleştiri kabul etmez. Eleştiri yapanları, karşı çıkanları hain olarak damgalar, cezalandırır ve öldürür. Egemen ideoloji, resmi ideolojiden farklıdır. Eleştiriye tahammül eder, eleştiri yapanları cezalandırmaz, hain olarak damgalamaz.

2-Mahsum Korkmaz Akademisi 1991 Haziran ayının başında gittim.5 Mart 1992 tarihine kadar kaldım.Yaklaşık altı ay akademi öğrencilerine ders verdim.

3-Kemal Pir, Mazlum Doğan, M.Hayri Durmuş 1982 yılında askeri faşist cuntaya karşı Diyarbakır cezaevindeki direnme savaşına öncülük ederek şehit düşen PKK-MK üyesidir.

4-Apo'nun yaptığı konuşmalara "çözümleme" adı veriliyor. Ben, "çözümleme" kelimesi yerine "ayet" kelimesini kullanıyorum. İslam'ın kitabı Kuran'ın sözlerine ayet denir.Ayetler Allah'ın sözleridir. Ayetler tartışılmaz ,eleştirilmez, kuşulanılmaz, iman edilir. Apo'nun "çözümleme"leri de Apo'nun kullarınca tıpkı Kuran'ın ayetleri gibi tartışılmaz, değiştirilmez, eleştirilmez, inanılır ve uygulanılır. Kuran'a inanmayanlara kafir, inanıp gereklerini yapmayanlara münafık denilir. Apo'nun kullarından Apo'nun ayetlerine inanmayanlara hain, inanır gibi görünüp gereklerini yapmayanlara objektif ajan denilir. Şeriat kanunlarına göre kafirlerin ve münafıkların katli vaciptir. Apo'ya göre de hainlerin ve objektif ajanların.

5-Selahattin Demir,1977 tarihlerinde ulusal kurtuluş saflarına katıldı. Bingöl ve Mardin bölgelerinde sorumlu düzeyde görevler üstlendi. Çok sayıda eylemi bizzat planlayıp gerçekleştirdi.12 Eylül darbesinden sonra PKK'nin önder kadrolarından Zeki Palabıyık, Resul Altınok'un raporları, Apo'nun talimatıyla ajan olarak değerlendirildi ve Mardin'in Bloka dağlarında denetim altına alındı. Zeki'nin ölümle cezalandırılması için Apo tarafından Selahattin Demir görevlendirildi. Selahattin Apo'nun talimatını aldıktan sonra başka bir kişiyle Bloka dağlarına gitti.O dağlarda devrimcilerle Türk ordusu arasındaki çatışmayı elindeki dürbünle izledi. Türk ordusuna karşı çatışmayı Zeki Palabıyık yönetiyordu. Ve neticede Zeki sekiz arkadaşıyla birlikte şehit düşünce Selahattin'in görevini Türk ordusu gerçekleştirmiş oluyordu.Tapacak kadar sevdiği Zeki'nin cesedi

Bloka'da kalırken, Selahattın Bekaa vadisine dönerek tanık olduğu durumu anlatıyor ve artık kimseyle konuşmuyor. Bir gece bir el bombası ve bir silahı yanına alarak kamptan ayrılıyor, bir İsrail sınır karakoluna intiharvari eylem düzenleyerek kendini imha ediyor.

6-Yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım 1981-82 arasında Diyarbakır cezaevinde görevliken kırktan fazla tutsak katletti, kamuoyunda "Diyarbakır celladı!" olarak tanındı.1988'de İstanbul Kışıklı'da öldürüldü.

7-1991 Temmuz ve Ağustos aylarında biz ceza evlerinden tahliye olup Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gelenlere yönelik Apo'nun yaptığı konuşmalar. Temmuz çözümlenmeleri iki cilt, Ağustos çözümlenmeleri bir cilt, çadır sohbetleri bir cilt gibi kitaplarda toplandı. Bu kitaplar incelendiğinde yukarıda verdiğim uzun nutkun mantığıyla bu kitaplarda yazılı olanların birbirine aykırı olmadıkları görülecektir.

8-Eski eşi Kesire Yıldırım'ı kast ediyor.

9-"Son değerlendirmelerle şu sonuca vardım. Siz daha yedi yaşından itibaren kaybetmeye başlamışsınız. Ben kendimi yedi yaşlarımdan itibaren çözmeye başlarken, sizlerin de yedi yaşından itibaren birçok pisliğe bulaştığımı görüyorum."(Abdullah Öcalan Aralık 1992 çözümlenme, talimat ve perspektifleri sh.226)

10-Hasan, Bingöl-Selvi (Kürtçesi Siwun) bölgesinde şehit düştükten sonra Orhan evini terk ederek dağa çıktı. 1992 Ekim'inde Güney Kürdistan'da Türk ordusuyla girdiği bir çatışmada şehit düştü.

11-Mahsum Korkmaz Akademi'sinde bir ders devresi yaklaşık olarak üç ay sürüyordu. Bu üç ayın ikibuçuk ayında ya ders komisyonları Apo'yu ve Apo'nun yaptıklarını anlatıyorlardı ya da Apo kendi kendisini anlatıyordu. Onbeş günde hafif makinalı tüfeklerin ve bazı basit patlayıcıların nasıl kullanılacağı kaba biçimde öğretiliyordu. Askeri eğitim çok taliydi. Öğrencilerin Apo'yu tanınması ve ona tapması asıl amaçtı.

12-Mustafa Gezgör,1992'nin sonbahar aylarında yedi arkadaşıyla birlikte Suruç kasabasında bir evde kalırken, Türk ordusu gece evin etrafını sardığında arkadaşlarıyla birlikte son mermişine kadar savaşarak şehit düştü.

13-Kitabı bilgisayara çekerken Erich Fromm'un sevginin ve şiddetin kaynağı adlı kitabında "Narsizm"le ilgili bölüm ulu önderimizin tahlilini tam verdiğinden, o bölümü aynen olduğu gibi dipnot olarak vermeyi gerekli gördüm.

"Narsizmin akıllıkla delilik sınırında bulunan özel bir türü, olağanüstü bir güç ele geçiren insanlarda görülebilir. Mısır Firavunları, Romalı Sezarlar, Borjyalar, Hitler, Stalin, Trujilo-bunların hepsinde benzer özellikler vardır. Bu insanlar "mutlak güç" elde etmişlerdir. Ağzlarından çıkan bir sözle yaşam ve ölüm konusunda olduğu gibi, hemen her konuda son kararı veririler. İstedikleri her şeyi yapabilme yetilerinin sınırı yok gibidir. Yalnızca hastalık ve yaş ve ölümle sınırlandırılmış tanrılardır bu kişiler. İnsanın var olması sorununa, bu var oluşun sınırların ötesine geçme yolunda umutsuz bir çabaya girilerek çözüm bulmaya çalışırlar. Şehvetleri, güçleri sınırsızmış gibi davranırlar. Bu yüzden sayısız kadınla yatar, sayısız adam öldürür, her yere şatolar kurar, 'gökteki aya el atmak gibi', olmayacak şeyleri ele geçirmek isterler. Varlık sorunu insani değilmiş gibi davranarak çözüme olsa da bir tür deliliktir bu tutum... Kişi tanrılaşmaya çalıştıkça kendini öteki insanlardan soyutlar. Bu soyutlama onu daha da korkak yapar. Herkes onun düşmanı olur. Bunların sonucunda doğan korkuya dayanabilmek için kişi; gücünü, acımasızlığını ve narsizmini gittikçe artırır. Sezar'a özgü bu delilik türü, şu etken karışmasaydı düpedüz delilik olacaktır. Eline geçirdiği bu güçle Sezar, gerçekliği kendi narsist düşlerine göre çarpıtmıştır. Herkese, zorla kendisinin bir tanrı, en güçlü, en bilge adam olduğunu kabul ettirmiştir." (sh.64)

14-Soytarı, Avrupa'da kralların saraylarında kralları kızdırmadan, hiddetlendirmeden

onları güldürerek, eğlendirerek hatalarını dolaylı bir dil ve dolaylı olaylarla eleştiren kişidir.

Dalkavuk, Asya'da hükümdarların saraylarında sultan ve padişahları güzel kelimelerle öven, onların yaptığı her işi, verdikleri her kararı uygulayan kişidir.

15-Zindan Direniş Konferansı olarak adlandırılan konferans, Agustos 1991 tarihinde Bekaa vadisindeki Mahsum Korkmaz Akademisinde yapıldı. Konferans başlamadan bir ay önce Apo, her gün günboyu konuşmalar yaparak, kendi deyimiyle Diyarbakır cezaevi direnişleri ve direnişçileri hakkında "çözümleme"ler yaptı. Bu "çözümleme"lerin konuşmaları teyp kasetlerine çekildi. Ardından yazıya dökülerek tartışılmaz ayetler haline getirildi. Bu ayetlerden "Ağustos ve Temmuz Çözümlemeleri" adlı üç ciltlik kitaplar ortaya çıktı. Konferans için oluşturulan komisyonlar bu kitaplardaki ayetleri temel alarak, daha doğrusu kitaplarda yazılanları kağıda aktararak konferansa özet niteliğinde rapor hazırladılar. Bu raporlar cezaevlerinden tahliye olup akademiye gelen yaklaşık elli kişinin oyuna sunularak oy birliğiyle kabul edildi. Konferansın asıl amacı Mehmet Şener'i ölüme mahkum etmek, Diyarbakır'da direnen ve şehit düşmeyen, yani sağ olan direnişçileri suçlu ilan etmek, kendisi ve kendisine bağlı oldukları için Diyarbakır cezaevinde şehit düşenlerin orada direndiklerini kabul ettirmektir.

16-Hidayet Bozyiğit 1976'larda PKK'ye katıldı. Bilinçli, fedakar, atılgan, ölümden korkmayan, pek çok silahlı eylemi organize edip gerçekleştiren bir militandı. 12 Eylül askeri darbesinden sonra Lübnan'daki Bekaa vadisinde silahlı eğitim gördü. Uzun süre Kürdistan dağlarında gerillacılık yaptı. Apo'nun Astyageslik yöntemleri karşısında başka çare bulamadığı için Bingöl ANAP Milletvekili Hakkı Artukaslan aracılığıyla devlete sığındı ve devletle birlikte çalışıyor.

17-Gönül Atay, 1976'larda Ankara Tuzluca'yır mahallesinde PKK'ye katıldı. Uzun süre Diyarbakır cezaevinde tutuklu olarak kaldı. Ellibir gün ölüm orucuna dayandı. Tahliye olduğunda gerilla savaşına katılmak için Şam'a gitti. Burada, Apo'nun yanında Astyageslik yöntemlere maruz kaldı. Göz altında iken firar ederek, Şam'daki Türk konsolosluğuna sığındı.

18-1992 yılında yargılandıktan sonra kurşuna dizilerek öldürülen devrimcilerle ilgili bilgiler 1992 Amed, Dersim, Botan konferans raporları, 1992 telsiz konuşmaları ve arşivdeki bazı raporlardan alınmıştır.

19-"Toknahlet" Kürtçenin bir lehçesi olan Zazaca'da şeytanın boynuna geçirildiğine inanılan tasmaya denilir.

20-Hêvi Türk (Delal) 21 Mart 1993 tarihinde Mardin'in Derik ilçesinde şehit düştü.

21-1991 yılından beri Lübnan'daki Bekaa Vadisi'nde Kürdistan'daki gerilla komutanlarıyla telsiz konuşmaları yapılıyor. Karşılıklı konuşmalar teyp kasetlerine alınıyor. Bu kasetler çözülerek kitap haline getiriliyor. Bu kitaplar talimat olarak dağdaki gerillaya ve Bekaa'daki eğitim adaylarına okutuluyor.

22- Almanya'da elime geçen ulu önderimizin "Aralık 1992 Çözümleme, Talimat ve Perspektifler" adlı kitabının kırkbeşinci sayfasında Roza'yla ilgili şu satırlara rastladım. "Ajanlık tabii, çok açık ajanlık! O diğeri vardı, Roza miydi? Tanıdınız değil mi? Esmer yüzlü, Diyarbakır'lı... Nasıl yükleniyordu? Derdi neydi? Aslında beni ne bilir, ne tanır. İntikam alacakmış!.. Buradan gidiyor, kaldığı evde bir delikanlıyla sabaha kadar konuşuyor. Duygusal ilişki geliştiriyor, ertesi gün de 'Nasıl yüklenelim, nasıl vuralım?' " diyor.

23-Gılgamış Destanı'ndan

24-Topal Osman, Mustafa Kemal'in talimatı üzerine Sinop'ta **Mustafa Suphi ve onbeş**

arkadaşını bir gemiye bindirerek Karadeniz'de boğan Mustafa Kemal'in adamıdır.

25-Abdullah Öcalan kendisinden ziyade tıpkı Stalin'e benzeyen **tunçtan büstünü** akademinin yönetim binasına dikmişti.

26-1993 yılının Mayıs ayında Güney Kürdistan'da bulunan Zelê kampına giden Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekillerinden bazıları bana "**Sakine'nin** kampta hiç bir görev ve sorumluluğu yoktu, kötü bir muameleye tabi tutulduğu her halinden belliydi, kimseyle konuşmak istemiyordu." dedikten sonra Osman Öcalan'ın Sakine için "bu er geç intihar eder." dediğini söylediler. Bir milletvekili "Sakine'ye başıma gelen kötü şeyleri anlattım, dinledi. Bir of çekerek' bir de ben başıma gelenleri anlatabilsem' dedi"

27-Saime Aşkın,1976'da Urfa'da öğretmenken ulusal kurtuluş saflarına katıldı. PKK-MK üyesiydi.12 Eylül darbesinden sonra yurt dışına çıktı. Apo diktatörlüğünü ilan ettiğinde aktif olarak karşı çıktı. Uzun bir süre Güney Kürdistan'daki Lolan kampında tutuklanarak soruşturması yapıldı. Tüm işkence ve baskılara rağmen Apo'nun diktatörlüğünü kabul etmedi, boyun eğmedi. Sonuçta Apo'nun talimatıyla kurşuna dizilmeye götürülürken olayı izlemek istemeyen bir sorumluya "**Alçak kaçma! Sen de gel, izle! İzle de devrimcilerin cesaretini gör! Yaşasın Hayrilerin, Mazlumların, Kemallerin PKK'si, kahrolsun Apo'cu alçaklar!** Sizin sonunuz faşizmdir!" diyerek son nefesini verdi.

28-24 Ocak 1993 günü TC'nin Kürdistan'daki uygulamalarını protesto etmek amacıyla Kürdistan Ulusal Meclisi öncülüğünde bin kişinin katılımı, yirmibin kişinin ziyaretiyle başlayan ve yirmidört gün süren açlık grevi.

29-Mehmet Tunç,1987 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisinde kurşuna dizildi. Kurşuna dizilme anında akademide görevli olan birisi bana olay hakkında şunları anlattı."Mehmet Paris'te görevliyken annesi, babası, şu anda Hamburg'da oturan, şimdi gerilla komutanı olan Ali Toprak'ın kız kardeşi Hêvi (Şafak)'ye aşık olmuştu. Hêvi'de Paris'te görevliydi ve birbirlerini seviyorlardı. İki birlikte akademiye geldiler. Hêvi güzel bir kız olduğu için önderlik onu evine aldı. Mehmet Tunç'ta korkusuz bir adamdı. Bir gün Apo akademi sahasında futbol oynarken herkes "Hazır ol!" vaziyete geçmiş onu izliyordu. Onun bu tavrı Apo'yu müthiş kızdırmıştı. Hêvi'yle olan ilişkisini de biliyordu ve Mehmet Tunç'tan korkuyordu. Bir gün sonra Mehmet Tunç Apo'nun talimatıyla tutuklandı.'Savaşa gitmek isteyenlerin kafasını karıştırıyor gerekçesiyle kurşuna dizildi. Olayı ben de izledim. Kurşuna dizilme anı videoya da çekildi. Silahlar patlayınca izleyicilerin arasında bulunan Hêvi düşüp bayıldı. Mehmet Tunç'un yargılama ve kurşuna dizilme video kaseti daha sonra kadrolara izlettirilerek için Almanya'ya gönderilirken Alman polislerinin eline geçti. Bu kaset şu an Düsseldorf mahkemesinin dosyasındadır."

30-Giessen Konferansı,19-20 Aralık 1992 tarihinde Almanya'nın Giessen kentinde yüzbin Kürdistanlı tarafından Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde seçilen dört yüz otuz delegenin ve binin üzerinde izleyicinin katıldığı Kürdistan Ulusal Meclisi Konferansı'da Avrupa Kürtlerini temsil etmek amacıyla onbeş milletvekili seçildi.

31-Komutan Siyar, Bekaa'daki son tutuklanmamda,"1992 Telsiz Konuşmaları" adlı kitabı okuduğumda, ulu önderimiz tarafından "Mehmet Şener'in adamıdır." diye kuşkulaniyor. Hatta "Kesin onun etkisindedir," diyerek soruşturmaya alınmak için yanına gönderilmesini buyuruyor. Bu buyruk üzerine Siyar, Botan üzeri Şam'a gelirken yolda şehit düşüyor. Yargılama bir "hain!" iken şehit düşünce "en büyük kahraman!" ilan ediliyordu.

32-Kürdistan Ulusal Meclisi'nin feshi olayı bir darbedir. Halk oyuyla seçilen milletvekillerinin bu durum karşısında sessiz kalmaları utanç verici bir durumdur. Oysa bu milletvekillerinin çoğu Türkiye'deki darbeler arifesinde "şapkasını alıp kaçan!" Süleyman Demirel'i bu tavrından dolayı eleştirirlerdi. Birkaç milletvekili hariç diğerlerinin meclisin feshine alkışlarla yanıt verip canlarını kurtarmak istemeleri, onları Demirel'in gerisine düşürmüştür.

33-Fuat Çavgun, 1976'larda Kürdistan bağımsızlık mücadelesine Hilvan'da katıldı. ağabeyi Halil Çavgun feodal çeteler tarafından Hilvan'da katledildikten sonra Hilvan ve Urfa'da faşist çetelere karşı silahlı mücadelede etkin bir rol oynadı. Daha sonra tutuklanarak cezaevine konuldu. 14 Temmuz 1982 ölüm orucuna katıldı. Ölüm orucunun kırk beşinci gününde komaya girerek hastaneye kaldırıldı. Daha sonra felç oldu. 1987 yılında Diyarbakır cezaevinde memnuniyetsiz bazı arkadaşları da yanına alarak bölgeciliği esas alan bir anlayışla cezaevi örgütüne karşı darbe yapmaya kalktı.

34-Ali Rıza (Mehmet Çimen), Avrupa örgütünün koordinatör yardımcısı olarak görev yaptı. Onbir yıl cezaevinde yattı. 1992'nin ortalarında Avrupa'ya geldi. Ulu Önderimizin kadın sorunuyla ilgili koyduğu yasakları çiğnedi. Bu durumdan dolayı suçlu bir pozisyona düşürülerek ilişkileri askıya alındı. Yargılanmak amacıyla Ortadoğu'ya götürülmesi planlanırken, bilinmeyen bir nedenle Almanya'nın Bonn kentinde örgüt içinde görevli olan bacısını boğdu. Bonn'da yakalanan Ali Rıza soruşturmaya alındı. Şam'da bana anlatıldığı kadarıyla ifadesinde "Bu dünyada (Apo'nun dünyasını kast ederek) zavallıların yaşamaya hakkı yoktur. Bacım zavallıydı onun için boğdum. Ben de zavallıyım, beni de öldürün!" dedikten sonra Mart 1993'te buharlaştırılarak yok edildi! Abdullah Öcalan, Şam'daki bir karşılaşmamızda Ali Rıza'yi kast ederek "Gördün mü canavarı? Sizi cezaevlerinde nasıl canavarlaştırmışlar?" diye sorduğunda, ben canavarın kim olduğunu çok iyi biliyordum...

35-Rewsen, Almanya'ya geldikten yaklaşık üç ay sonra Bremen'de bir akrabasının evinde kaldığını ve Apo'nun talimatıyla Avrupa örgütünün merkez üyeliğine atandığını duyunca, kendisiyle telefon açtım. Bu konuşmayı olduğu gibi aşağıya aktarıyorum.

"Alo, ben Selim"

"Hangi yüzle benimle konuşuyorsun, niye kaçtın?"

"Beni de yapsaydı, ondan sonra mı kaçsaydım?"

Bir sessizlik oldu.

"Bak Rewsen, sana ve dokuz kıza yapılan her şeyi biliyorum. Senin karşı çıktığını ve bazı kişilere söylediğini de biliyorum."

"Kim söyledi bunları sana?"

"Senin soruşturmanı yapanlar söyledi. Ayrıca Cemil Bayık, senin köylüm olduğunu öğrenince 'Çok hafif bir kızdır' dedi senin için."

"Vay alçaklar! Bu parti sırlarını niye söylüyorlar?"

"Bunlar ne zamandan beri parti sırları oldu?"

"Ben karşı çıkmışım."

"Karşı çıkman bir şeyi ifade etmez. Tutukladılar seni, objektif ajan olduğunu kabul ettin. Bana da aynı şeyleri yazdırmaya kalktılar."

"Benim bazı yetmezliklerim vardı."

"Yetmezliği olan kimdi? Yargılanması gereken kimdi?"

"Senin Vejincilerle ilişkin var."

"Benim hiç kimseyle ilişkim yok."

"Kitap yazıyor muşsun?"

"Her şeyi anlatacağım. Aklını başına topla. Senin gibi onlarca bayanın öldürüldüğünü biliyorsun."

"Kafamı karıştırma!"

"Senin kafan zaten karışık."

"Bana çok önemli görevler verilmiş, kendimi ispatlayacağım. Bunları kimseye anlatma. Seni öldürürüz! Anlatsan da kimse inanmaz!"

"Seninle görüşmek istiyorum."

"Hayır, ben gidiyorum." Telefon kapanıyor.

36-Almanya'da Ulu Önderimizin "Aralık 1992 Çözümleme, Talimat ve Perspektifler" adlı kitabını okuduğumda bir grup bayana yönelik Şam'da yaptığı bir konuşmasında

kendisi hakkındaki "dedikodulara!" değinirken şöyle diyor.

"Şimdi, benimle ilişkilerin dedikodusu çok yapılmış onun için söylüyorum. İki şey vardır. Ben veya benim çevrem, pek fark etmez. Hatta parti, bütün olarak fark etmiyor. İlk gün gelipte 'kafamız karıştı, fazla anlamadık' ve hatta arkamızda her türlü fitne fesatı, ilk ilişkilerde bile bizi böyle değerlendirirse bu insanın samimiyetine inanmak zordur. Yani şunu şimdi nasıl sevebilirim? Hepiniz, bir kadın, bir özgürlük savaşçısı geldiniz. Doğru dürüst anlamadan, tartışmadan, yaşamadan, benimle nasıl bazı ucuz, her şeye giden yorumlara gidebilirsiniz? Veya dedikoduları geliştirebilirsiniz? Bu iki şeyi gösterir. Ya değişik amaçla geldiğinizi ya basit birisi ya da art niyetli olduğunuzu gösterir. Veya olgun, tutarlı, mücadele dolu bir kişilik olduğuna işaret etmez. Bu adı geçen kızlar diyelim. Bilemiyorum, benim binlercesiyle ilişkilerim olur. Kim nasıl anlarsa anlasın. Bazılarıyla yakınlıklarım olmuşsa, acaba nasıl olmalıydı? Size söylüyorum." sayfa 81-82

Aynı konuya ilişkin, aynı kitabın seksen altıncı sayfası şöyle: "Bu konularda bütün gerçek ölçüleri bir tarafa bırakacaksın, birisini bulup fiskos edeceksin, bilmem 'bana nerde ne yapılmak istendi', bilmem 'bana nerede ne yapıldı' diyeceksin! Bu utanmazlar hem çok şey vermek istiyorlar, hem de ardından bu tip şeyler geliştiriyorlar. Adı geçen bazı tiplerden bahsediliyor. İnsaf yani! Kendileri 'çok ihtiyacımız var, çok iyi olur' diyor, ardından bu tür fiskos geliştiriyor." diyor.

Yine aynı kitabın seksendokuzuncu sayfasında kendisini bayanlara şöyle sunuyor. "Yine açıkça söylüyorum. Ben böyle bir savaşçıyım. Kızları çok severim, çok değer veririm. Hepsini severim. İnanılmaz ölçüde her kıızı bir tutku derecesinde, bir sevgili haline getirmeye çalışırım. Yani fiziğinden tut, ruhuna, düşüncesine kadar şekil vermeye çalışırım. Ben bu görevi yapmayı kendimde görüyorum. Kendimi açıkça tanımlıyorum. Tehlikeli bulursanız yaklaşmayın!"

1992'nin başında ben akademideyken, orada öğrenci olarak bulunan, daha sonra ulu önderimizin evinde uzun süre kalan Sirvan kod adlı kız için aynı kitabın kırk beşinci sayfasında şunları söylüyor. "Mülayimce bakıyordu, süzüyordu. Kendine göre bizi tetkik ediyordu. Aslında en az ilişkim olduğu tip oydu. Şimdi anlatıyorlar 'İstanbul'a geldi' diyorlar 'Okul çevrelerinde müthiş bir anti önderlik propogandasına girişmiş.' O en azından objektif olarak ajan bir kişilikti."

37-Kör Cemal ve Hogir, resmi ideolojiye göre "Gerilla saflarında savaşırken kitleyi ve gerillayı katletmişlerdir, kontr-gerillanın adamlarıdır." deniliyor. Oysa bunlar ulu önderimizin çizgisinin en iyi uygulayıcılarıdır ve çizginin ortaya çıkardığı ucubelerdir. 1990'da Behdınan'da yapılan dördüncü kongrede bunların durumu mahkum edilmeye çalışılırken, Mehmet Şener şu sözleri söyleyerek canını ortaya koymuştur ve öldürülmüştür. "Yalnız suçlu olan bunlar değil, şu anda kongre toplantısında mevcut olan bütün eyaletlerin sorumluları suçlu konumdadır. Biz şu an bir suçlular topluluğuyla karşı karşıyayız. Ben bütün bu arkadaşların suçlu olduğuna inanmıyorum. Eğer mutlaka suçlu aramak istiyorsak, suçu bu çizgide aramamız gerekiyor."

38-Dilan, Avusturya'dan Şam'a giden onyed-onsekiz yaşlarında, sarışın güzel bir kızdı. Bir buçuk yıl kadar Apo'nun yanında kaldıktan sonra Mart 1993 tarihinde onun talimatıyla Londra'ya dil kursu için gönderilmiştir.

İsim dizini

Bölüm: **İsim dizini**

Bu bölümde, kitapta adı geçenlerin bugünkü durumlarını (ulaşabildiğim kadarıyla) aktarmaya çalıştım...

1- İsmail Beşikçi: Kürt sorunu ile ilgili yazdığı kitaplarından ve Kemalizm'e karşı verdiği mücadeleden dolayı Türkiye'de yaklaşık olarak 16 yıl hapis yattı. Öcalan yakalanarak Türkiye'ye götürülünce derin bir suskunluğa gömüldü. Görüşleriyle ilgili ilk açıklamayı

Yalçın Küçük'ten aldım, aktarıyorum: Bir noktada yine yanlış anlaşılma istemem, pek çok noktada birlikte düşünüyoruz, ancak belki çok önemli bir noktada ayrı yerdeyiz. Konuşmamız bu ayrılığı saptadı ve beni, bunları yazmaya yönelten nedenlerden birisi de bu ayrılığı tespit etmiş olmamızdır; ayrılık, gürbüz anlatımların proteindir ve demek, ayrı değerlendirme gözlemi, Beşikçi'nin verdiği büyük örneği daha netlikle görebilmeme yardım ediyordu, öyleyse aktarmak zorundayım. Şöyle, önemli bir kimlik, kişilik arayışından sonra Kürtler içindeki bozulmada birleşiyoruz, politik söylemin dinselştirilmesine de her ikimiz birlikte itiraz ediyoruz, birleştiğimiz noktalar sayılmayacak kadar çok, ancak, İmralı Discours'u (düşünce alışverişi, Küçük'e göre İmralı da düşünce alışverişi yapılıyor.SÇ) konusunda ayrılıyoruz. Hoca, bu discours'un, kişilik ve kimlik arayışında önemli mesafeler kaydetmiş Kürtler arasında bir bozulmaya neden olacağını düşünüyor ve net bir karşı duruş alıyor; ben ise hem bu Discours'u doğru buluyorum, bir aşamaya ulaşılmıştır, bu bir ihtiyaçtır, böyle düşünüyorum ve hem de, bazı Kürt şeflerinin tümünü buna bağlamasını ölçsüzlük saymakla birlikte, kendimi böyle bir discours'un düşünsel hazırlayıcıları arasında sayıyorum. Bozulma teshisinde de kesinlikle birleşmekle birlikte ben bozulmanın çok daha önce başladığına işaret ediyorum ve hala aynı değerlendirme noktasındayım; çok daha eski tarihli bozulma saptamalarımın Büyük Hoca tarafından da izlendiğini görüyordum ki, bu ayrıca önemlidir. Daha da önemli olan ise şudur; şimdi Beşikçi, tıpkı başlangıçtaki kadar düşünce ve inançlarının adamıdır ve bozulan ve bozulmayı genişleten yapı ve kadrolardan uzak durmaktadır.

Beşikçi, sadece ve sadece inançlarına göre ve kesinlikle çikarsız davranmanın mükemmel örneğini vermektedir; yaptıklarını ve zahmetleri, bir birikim veya kariyer saymamakta, HADEP'ten veya Diyarbakır Belediyesi'nden uzak durmaktadır. Her ikisi de ortak bozulma teşhisini kesinlikle doğrulamakta ve tam bir "öteki" davranışı ile Beşikçi'yi hiç tanımadıkları izlenimini vermektedirler; Diyarbakır'a uçaklarla, ikinci cumhuriyetçi, Amerikancı, tarikatçı, oligarşi kulları taşıyorlar ki, şimdi de bunları Beşikçi sanıp kucaklamaları mümkündür. Bir eksiklik duyduklarını sanmıyorum; çünkü bu transformasyon (başkalaşım SÇ) ve bozulma içinde, Beşikçi'yi bilmeleri imkansızdır ve layik oldukları ile kucaklaşmaları doğaldır, uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum. (Yalçın Küçük, Şebeke, YGS yayınları, Birinci basım Şubat 2002 İstanbul, sayfa 272)

2- Hasan Deniz: Bu güne kadar hakkında hiçbir bilgi alamadım. Yaşayıp yaşamadığını bilemiyorum.

3- Rıza Altun: Uzun süre Öcalan'ın denetiminde Şam'da kaldı. Apo'nun yaptığı "iç temizlik hareketinde" kullanıldı. Güney Kürdistan'a gönderildi. Öcalan, İmralı'ya gidip itirafçı olunca, kendi arkadaşlarına Öcalan'ın itirafçı olduğunu söyledi. Ama açık karşı tavır alamadığı için, Fransa'ya gönderildi. Şu anda, Haziran 2000 de örgütün sorumlusu konumundadır.

4- Mustafa Karasu: Apo'nun Ayetleri" yayınlandığı tarihte Avrupa'daydı. O tarihlerde Avrupa ERNK temsilcisi Akif Hasan'la yaptığı bir telefon görüşmesinde yaklaşık olarak şu cümleleri kullanmıştı: "Akif, Selim'in kitabını okudun mu? İkimiz yandık, çünkü ben ve senden "iyi" dirler diye bahsetmiş, anlaşılma yandık" demişti. Ardından Apo'nun talimatıyla Avrupa'dan Botan'a gönderilmişti. Burada Şemdin Sakık'ın denetimine verilmiş, aşağılanmış, yüzüne karşı "sen ajansın" denilmiş, unutkanlığı kendisine karşı silah olarak kullanılmış, herkesin gözünde ise yaramaz, tasfiyeci düşkün hale getirilmiş, bu halini kendisi de kabul edince, Öcalan'ın talimatıyla başkanlık konseyi üyeliğine atanmıştı. Şu anda Güney Kürdistan'daki gerilla kamplarında fiziki olarak yaşıyor. 25 beş yıldan beri karşılarında savaştığı düşüncelerin savunuculuğunu yapıyor. İtirafçı Öcalan yakalandığında; Mustafa Karasu, sorgularına aşağıdaki şekilde anlattı: "Avres (K) Mustafa Karasu: Uzun süre cezaevinde kalmış. Sorumluluklar yapmış. Kırsala çıktığımızda iradesiz bir görünüm çizdi. Bir iki yıldır pratiğini geliştirdiğini gördüm. Bundan sonra pratik katkıları olur. Dürüst ve bağlıdır. Pratiğini geliştirirse ileride önemli yerlere gelebilir. Mehmet Şener'in sırtından yükselmiştir." (Öcalan'ın sorgu ifadesi, Bir yanılmanın sonu, Komal Basım Yayın, İstanbul, sayfa 359)

5- Aysel Çürükkaya: Apo'nun Ayetleri" yayınlandığı günden beri benimle birlikte her türlü zorluğa ve iftiralara karşı direndi. Şu anda Almanya'da yaşıyor.

6- Sait Çürükkaya: 19 Mayıs 2000 tarihinde bir gurup gerilla komutanıyla birlikte Güney Kürdistan daki gerilla kamplarını terk ederek Süleymaniye'ye ulaştı. Burada "özgürlük insiyatifi" imzasıyla bazı açıklamalar yaptılar. Bu açıklamalarda Öcalan'ın tasfiyeci, işbirlikçi ve hain olduğunu söylediler. Buna karşı Öcalan, idam hükümlüsü iken bu açıklamaları yapanlar hakkında idam fermanı çıkardı. Sait ve arkadaşlarının Türk devletinin eline geçmesi için bütün çabalarını harcadı ve adamlarını harekete geçirdi ama başarılı olamadı. Neticede Sait ve arkadaşları Öcalan'ın ihanetini geç fark ederek Avrupa'ya geldiler. Onları biraz dinleyince, yaşananların sadece yüzde onunu yazdığımı anladım.

7- Osman Öcalan: Güney Kürdistan'da ağalık sistemi kurdu. Mahiyetindeki gerillalar açlıktan perişanken, mutfağında çalışan beş bayanın hazırladığı lezeli yemeklerle beslendi. Benim bir köylümün tarifıyla "eni ile boyu bir oldu." Şu anda hala Güney Kürdistan'da yaşıyor. Güney Kürdistan'da ağabeyi Abdullah'ın talimatlarını uygulamaktadır. Ağabeyi Abdullah, Türk devletine teslim olduğunda, Osman, ağabeyi hakkında kendi soruşturmacılarına şu bilgileri verdi: "Osman Öcalan: 1993 te idamla yargılandı. 5. kongrede bir kararla 2 yıllık süre tanındı. Bunu başardı. İran/ Urmiye'de bir gün toplantı yaparak her iki eline silah almış ve "ya kabul ederim ya ölürüm" diye tehditlerde bulunmuş. Kongrede idam infaz kararı çıksa idi uygulattırırdım. Ancak sonradan hatasını anlayarak kabul etti. Pratik alanda deneyim kazandı. Örgüt siyaseti hakkında başarılıdır. Ideolojik yanı, doğru karar verme anlayışı iyidir. Pratikleşmede bazı zaafı var. Hakurki' de kendi kendini alanda tutsak etti. Araziyi kullanmayı hiç bilmiyor. (Bir yanılmanın sonu, Komal Basın Yayın, İstanbul, sayfa 359)

8- Abdullah Öcalan: 09 Ekim 1998 tarihinde Suriye'den kaçtı. 16 Şubat 1999 da Kenya'nın başkenti Nairobi' de; "iyi ki geldiniz, zaten siz gelmeseydiniz ben gelecektim" diyerek, Türk istihbarat teşkilatına teslim oldu. Kendisini Türkiye'ye getiren uçaktaki kameraya "Annem Türk tür, imkan tanınırsa devlete hizmet etmeye hazırım" dedi. Türkiye'de uçaktan indirilirken Türk bayrağını öperek alına koydu. Soruşturmasında Türk istihbarat teşkilatı ve jandarmaya 36 klasör bilgi verdi ve itirafçı oldu.

9- Hüseyin Erdem: Apo'nun ayetleri yayınlanınca ölümle tehdit edildi. Bazı yayın organlarında aleyhine yazılar yazıldı. Uzun süre tehlikelere karşı kendini korumak zorunda kaldı.

10- Salahattin Çelik: Med TV de çalışırken kovuldu. Ne Öcalan'la barışabildi, ne de savaşmayı göze aldı. "Ağrı Dağını Kaldırmak" adlı bir kitap yayınladı. Öcalan hakkında bildiklerinin yüzde onunu yazdığı için evi basıldı ve komaya sokuluncaya kadar dövüldü. Şu anda Öcalan karşıtı, ama ortama göre politika yapma yanlışı var. Ne şişi, ne de kebabı yaktık istemediği için, çiğ ete bakıp duruyor.

11- Sakine Cansız: Güney Kürdistan da 6 yıl aşağılanan Sakine, kelimenin gerçek anlamıyla bir kul haline gelmiştir. Bütün konuşmaları başkan' ile başlar, başkan ile biter. Şu anda Güney Kürdistan da fiziki olarak yaşıyor.

12- Hüseyin Yıldırım: "Apo' nun Ayetleri" yayınlanmadan kendisiyle görüştüm. Öcalan'ın kendisi hakkında yaptığı çözümlerinin çoğundan habersizdir. 1994 şubat ayında kendisiyle İsviçre' de Longo Mayi Örgütünün çiftliğinde buluştuk. Bir hayli yaşlanmıştı. Saçları bembeyaz olmuştu. Bir ayağı hafif aksıyordu. Apo'nun bitip tükendiğini söylüyordu. Cezaevi kadrolarını, Öcalan'a karşı tavır takınmadıkları için eleştiriyordu. Bir ara eşim Aysel kendisine: "Öcalan senin için "Hüseyin İsveç'te bir adada yaşıyor. Beş yüz İsveç polisi de kendisini koruyor" diyordu, dedi. Hüseyin güldü ve tipik bir Dersim'linin şivesiyle: "Bacım, bacım ona demediniz mi, İsveç'in kocaman başbakanı tek bir polis tarafından korunmadığı için çarşının ortasında vuruldu. Bu Hüseyin kim oluyor ki, beş yüz polis onu korusun?" dedi. Hüseyin 1999 tarihinde "EMA LENGE" adlı bir kitap yazarak Kemalistlerin Dersim'de yaptığı katliamı anlattı. Kitap Türkçe ve Fransızca

yayınlandı. İsveç diline çevriliyor. Bazılarınca Türk genel Kurmayının ajanı olarak bilinen Hüseyin Yıldırım; Dersim Katliamını dünyaya izah ediyor. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin lideri olarak bilinen Öcalan ise; Türk genel kurmayına teslim olarak Dersim katliamı diye bir katliamın olmadığını İmralı'dan Dünya'ya anlatıyor.

13- Kesire Yıldırım: Kendisiyle görüşemedim. Sessizliğini koruyor.

14- Selim Çürükkaya: Aponun Ayetlerini yayınlayınca hakkında ölüm kararı verildi. Kitabı okuyan okuyucular saldırıya uğradı. Selim, Avrupa'da saklanarak yaşadı. Yedi yıl içerisinde sekiz ev değiştirdi. Sırayla Bremen, Essen, Duisburg, Münster ve Berlin kentlerinde oturdu. Apo'nun Ayetleri Almanca'ya çevrildi. Fischer Verlag tarafından yayınlandı. Almanya'nın büyük televizyonları ve gazeteleri kitapla ilgili kendisiyle söyleşiler yaptı. 1999 da Almanya PEN merkezi kendisini Exil programı çerçevesinde korumaya aldı. 1999 da ,Güvercini de Vurdular' adını taşıyan bir romanı yayınlandı. Halen Almanya da yaşıyor.

15- Baki Karaer: Kendisiyle görüşemedim. 1999 da İsveç'te bir kitabı yayınlandı. Bu Kitapta Abdullah Öcalan'ın 12 Eylül 1980 öncesi MİT ajanı olduğunu iddia ediyordu.

16- Ömer Çürükkaya: Dersim'de Gerilla Komutanı iken Ali boğazı denilen mevkide bir baskın sonucu 1987 de yaşamını yitirdi.

17- Doktor Baran: Dersim'de gerilla komutanlığı yaparken kendinden -basın- söz ettirdi. Halk tarafından sevildi. Bu durumu içine sindiremeyen Öcalan, Doktor Baran'ı yargılamaları için bir müdahale birliği gönderdi. Bu birlik Dersim'e ulaştınca Baran'ı tutukladı. Öcalan'ın Serxuebin gazetesinde yayınlanan görüşlerine göre: "Baran gerillayı sivilleştirmişti, her gün halktan yüzlerce sivil arabalarla kendisini ziyaret etmeye gidiyordu. Bu yetmezmiş gibi Baran Tunceli'de intihar eden Türk binbaşısıyla anlaşma yapmıştı. Anlaşmaya göre Baran gerilla saldırılarını durduracak, binbaşı gerillaya karşı operasyonlar yapmayacaktı." Bu ifturalara boyun eğmek istemeyen Baran, el bombasını göğsünde patlatarak öldü, Öcalan'ı protesto etti. Önce Baran'ı hain olarak ilan eden Öcalan, sonradan onun ölüsünü değerlendirerek "mantıklı" bir değerlendirme yaptı. Bu değerlendirmeye göre; Doktor Baran Başkan Apo'ya çok bağlıymış, aldığı görevleri layikiyle yapamamış, başkanın huzuruna çıkmaya utanıyormuş, bu utanç karşısında intihar etmiş. Öcalan onun bu tavrını benimsememiş, ama yine de onu af ederek şehit ilan etmiş.

18- Mecit Gümüş: Diyarbakır cezaevinde itirafçıydı. Öcalan'ın yanına gidince Bekaa da gerilla komutanı olmuştu. Yine Öcalan'ın emriyle Gap eyaletine gerilla komutanı olarak atanmıştı. Türk polisi tarafından bu alanda tutuklanınca tekrar itirafçı olarak Türk televizyonlarına çıkmıştı. Soruşturmadan sonra tutuklanınca bir süre sonra Diyarbakır cezaevi tutuklu sorumlusu olarak görev yaptı. Tahliye olunca tekrar dağa gitmiş ve gerilla da bölük komutanı olarak görev yapıyor.

19- Faysal Dunlayıcı: Hala Güney Kürdistan'da yaşıyor. O Öcalan'ın beyinsiz kulu rolünü oynuyor ama, Öcalan ondan da şüpheleniyor. Türk devletine teslim olan Öcalan kendi soruşturmacılarına Faysal Dunlayıcı hakkında şunları söylüyor: "Faysal Dunlayıcı: İngiltere'de 4 yıl kadar göz altında kaldı. Avrupa ERNK sorumlusu olup İngiliz istihbarat servisinin doğrultusunda faaliyet yürütür. Bu ülke, benden sonra örgütün başına bu şahsı getirmek için uğraşır." (Soruşturma ifadesi, Bir yanılmanın sonu, Komal Basın, Yayın, İstanbul, sayfa 359)

20- Hamili Yıldırım: Cezaevinden tahliye olunca Şam'a gitti. Orada soruşturmaya alındı. "Cezaevinde direnen ben değildim, içimdeki Öcalan, yani önderlik direnmişti" diyerek kendini Öcalan'a kabul ettirdi. Dersim'de gerilla olarak gitti. Öcalan kaçıp Türk devletine teslim olunca, bazı arkadaşlarıyla birlikte Öcalan'ın ihanetine karşı çıktı. Arkadaşlarının bir bölümü çatışmalarda yaşamalarını yitirince tekrar Öcalan'ın çizgisine uydu. Şu anda Güney Kürdistan da sabıkalı olarak yaşıyor.

21- Nesim Kılıç: Türkiye'de ki legal parti HEP sorumluluğundan sonra Avrupa' ya gönderildi. Bir süre basın yayında çalıştı. Güney Kürdistan'a yollanarak orada tutuklandı. Dokuz ay bir mağarada tek başına bırakıldı. Ama Nesim bir türlü değişemedi. Ne açıkça karşı koydu, ne de sistemin adamı oldu denilebilir. Şu anda onun tutuklu olduğunu biliyorum.

22- Fevzi Yöndem: D.Bakır Cezaevinde itirafçıydı, Öcalan'ın yanına gidince gerilla komutanı oldu. Kürdistan'a gönderilince Türk askerinin eline geçti tekrar itirafçı oldu. Kendisinden haber alınmadı.

23- Mustafa Göçmen: D.Bakır Cezaevinde itirafçı başıydı. Bekaa'dan Antep'e sorumlu olarak gönderildi. Yakalanınca itirafçı oldu.

24- Ali AKSOY: Güney Kürdistan'da kalıyor, sistemin kuludur.

25- Ferhan Güllü: 1991 Tarihinde İstanbul'a sorumlu olarak gönderildi. Bir süre sonra tutuklandı. Polis soruşturmasında direndi. İstanbul cezaevlerinde sorumluluk yaptı. Öcalan'ı gerçek yüzünü bildiği için tutukluları bilgilendirdi. Öcalan henüz Suriye'den kaçmadan "PKK de demokrasi yok, reel sosyalizm var" diyerek dışardan cezaevine gönderilen talimatlara uymadı. Bu duruma kızan Öcalan İstanbul cezaevleri yöneticilerini görevden aldı. Ama Ferhan ve arkadaşları tutuklulara "seçim yoluyla yöneticilerinizi seçin" önerisinde bulunarak tekrar kendilerini seçtirince Öcalan'da bir şey yapamadı. Öcalan 1999 da Türk devletine teslim olunca Ferhan ve arkadaşları Öcalan'ın ihanetine ortak olmadıklarını duyurdular.

26- Zeki Yılmaz: İdamlıkken Öcalan tarafından af edildi. Tanıdığım bir gerilla komutanı Botan'da kendisiyle karşılaşmış, ikisi arasında güven bağları gelişmiş. Bayağı tedirginmiş, "bana biraz sahip çık, bu köylü mantıklılar beni öldürürler" demiş. Şu anda Güney Kürdistan'da yaşıyor.

27- Cahide Şener: Yaşadıkları bir roman, ne zaman bu roman yazılacak bilemiyorum. Avrupa'nın bir ülkesinde yaşıyor. Evli. İki çocuğu var.

28- Roza: Öcalan'a boyun eğmek zorunda kaldı. Avrupa'ya görevli olarak gönderildi. Ortamı değerlendirdi. Fırsat bulunca örgütle olan ilişkilerini kesti. Şimdi Avrupa'nın bir ülkesinde müzik okulunda okuyor. Kendi direnişine sahip çıkmadığımız, sessiz kaldığımız için bize kızgın. İş işten geçince artık bir şeyler yapılamaz diyor. Bir de Kürt'ten adam çıkmıyor inancında.

29- Cem: kendisinden hiçbir haber alamadım.

30- Seyfettin Alus: Halep'te sorumluyken tutuklanarak Bekaa vadisine getirildi. Burada tutuklandı. "Kadın sorunu var" gerekçesiyle yargılandı. İstenecek özeleştiriyi vermeyince uzun süre tutuklu kaldı. Buradan Güney Kürdistan'da bulunan gerilla kamplarına gönderildi. Fırsatını bulunca Mesut Barzani'nin hakim olduğu alana kaçtı. Altı yıldan beri o bölgede yaşıyor.

31- Haydar Kaytan: Med TV'nin bir programında izlemiştik. Haydar: "Bazıları bana, önderlik senin arkadaşındır. PKK'yı birlikte kurmuşsunuz. Neden o kadar sana kızıyor, neden karşı çıkmıyorsun?" diye soruyorlar ve beni önderlikle karşı karşıya getirmek istiyorlar, diyor ve ekliyordu: Benim sorumlu ve eski kadro olduğuma bakmasınlar. Ziya Paşa'nın sözünü hatırlasınlar: "Bed asla necabet mi verir hiç üniforma, zerdüztü palan vursan eşek yine eşektir" demişti.

32- Meral Kıdır: İstanbul'a Türkiye partisi sorumlusu olarak gitti. Türk polisi tarafından tutuklandı. Öcalan teslim olunca PKK merkez komite üyesi Mehmet Can Yüce ile birlikte Öcalan'ın ihanetine karşı çıkarak PKK devrimci çizgi savaşçıları adı altında bir örgüt

kurduklarını açıkladılar. Neden Öcalan'a karşı olduklarını **'Bir yanılısamanın sonu'** adlı kitapta izah ettiler.

33- Sait Demir (Mesut): Kürdistan'a gerilla komutanı olarak gönderildi. 1986 tarihinde "Aponun ayetlerini" okudu. D.Bakır bölgesi gerilla komutanı Sait Çürükkaya'ya "kitapta anlatılan her şey gerçektir" dedi. 1987 tarihinde Öcalan'ın talimatıyla dağda tutuklanarak Güney Kürdistan'a götürüldü. Burada uzun süre tutuklu kaldı. Kendisine yük taşıtıldı. Kendini ispatlaması için cephe çalışması olarak Bingöl'e yollandıktan bir süre sonra bir dağda ölüsü bulundu.

34- Akif Hasan: Her şeyi bilmesine rağmen, Öcalan'ın Şam'dan kaçtığı tarihe kadar, Avrupa'da sorumlu olarak kaldı. Bildiklerini ve gördüklerini dış ilişkilerde çalışan kadrolara anlattı. Öcalan Şam'da Akif'i tutuklamaya çalıştı. Ama beceremedi. Kendisi Roma'da "tutuklu" olarak Akif'in eline düştü. Onun ne kadar zavallı, korkak ve düşkün birisi olduğunu Akif daha iyi anladı. Öcalan Türk devletine teslim olunca; Akif, Öcalan'ın örgütüyle ilişkilerini kesti.

35- Abdurrahman ve Emine: Abdurrahman ve Emine serbest bırakılmışlar. Emine babasının evine gönderilmiş. Abdurrahman, Mahsum Korkmaz akademisinde eğitime alınmış, buradan firar eden Abdurrahman, Lübnan da kalan Emine'yi evinden alarak kayıplara karışmış. Bu güne kadar kimseler izlerini hiçbir yerde bulamamış.

36- Resul: Gerilla komutanı olarak Kürdistan'a gitti. 1997 de bir çatışmada yaşamını yitirdi.

37- Bilge: Güney Kürdistan'a gönderildi. Orada uzun süre kaldı. Öcalan Türkiye'ye teslim olunca Rusya'ya sorumlu olarak gitti. Burada Örgütü terk ederek Almanya'ya geldi. Şu anda Almanya'da yaşıyor. Yazmanın ve anlatmanın bir yararının olacağına inanmıyor. "Ben gördüklerimi anlatırsam yer yerinden oynar ve bütün Kürtler faşist olur" diyor.

38- Azman: Gerilla komutanı olarak Serhad, (Kars'a) gönderildi. Buradan Dersim'e geçti. Gerilla Komutanı Şemdin Sakık'la araları açıldı. Şemdin'i parti çizgisini uygulamamakla suçladı. Gerilla saflarından kaçarak İsveç'e geldi. Şemdin Sakık Şam'da Öcalan tarafından tutuklanınca, kendisine yapılan çağrıya uyararak tekrar Şam'a gitti. Burada Şemdin aleyhine ifadeler verdi. Öcalan Türk devletine teslim olunca, örgütü olan ilişkilerini keserek Ermenistan'ın başkenti Erivan' a gitti. Burada telefon üzeri Güney Kürdistan'da Özgürlük insiyatifi adlı oluşumu oluşturan gerillalarla ilişki kurduğu gerekçesiyle, Cemil Bayık'ın talimatıyla vurularak ağır yaralandı. Şu anda Almanya'da yaşıyor.

39- Batmanlı Sakine: Öcalan'a teslim oldu. Şam'dan Güney Kürdistan'a yollandı. Kadın Partisi yöneticisi ve Karargah yönetim üyesi görevlerinde bulundu. Özgürlük insiyatifi ile ilişkide olduğu gerekçesiyle mayıs 2000 tarihinde tutuklandı. İmralı'daki Öcalan'ın talimatıyla serbest bırakıldı. Güney Kürdistan' da yaşıyor.

40- Fuat Çavgun: Örgütün Münih'teki derneğinde 7 ay göz altında yaşadı. "Apo'nun Ayetleri"ni okuyunca benimle görüştü. Tedavi olmasına örgüt izin vermiyordu. Kendisine yardımcı oldum. Uzun süre hastanelerde kaldı. Durumu giderek düzeldi. Bilmediklerimin hepsini bana anlattı. Sahip olduğu bilgiler, tanık olduğu olaylar, bildiği sırlar onu ölüme mahkum etmişti. Bir mucize eseri yaşamda kaldı. Hala yaşıyor. Suskun ve içine kapanık.

41- Duran Kalkan: Hala Öcalan'ın Başkanlık konseyi üyesi. Öcalan'ın Avukat görüşmesi notlarında "Müdür" olarak geçen kişinin Duran Kalkan olduğuna inanıyorum. Eğer "müdür" Duran Kalkan'sa, Duran 2000 yılının mart ve nisan ayında Suriye üstü İmralı'ya gelmiş, burada bir süre Öcalan'ın yanında kalmış. tam yetkiyle donatılarak Güney Kürdistan'a yollanmıştır. 2000 yılının Mart ve Nisan ayında Duran Kalkan, Avrupa' ya gitmek için Suriye'ye gittiği, bir ay sonra geri döndüğü biliniyor. Ve geri döner dönmez "yeni süreç" olarak bilinen İmralı ihanetinin teorisinin Duran Kalkan tarafından gerillalara kabul ettirilmeye çalışıldığı da biliniyor. "Müdür" ve Duran Kalkan üzerinde ileride çok

şey konuşulacak. Ben geleceği işaret ediyorum.

42- Helin - Mazlum: Örgüt tarafından takibe alınıp uygunsuz vaziyette yakalanınca kaçmak zorunda kaldılar. Daha sonra evlendiler. Örgütten gizli olarak Almanya'da yaşıyorlar.

43- Oktay: Basından sonra Med. TV' de çalıştı. Öcalan kaçmadan örgütle ilişkilerini sınırlandırdı. Dersim'li bir bayanla evlendi. Öcalan teslim olunca örgütle olan tüm ilişkilerini kesti, Avrupa'da yaşıyor.

44- Memiş Dayı: Apo'nun Ayetleri yayınlanınca, benden istediği kitapları el altından tanıdık ve güvendiklerine satıyordu. Apocuların yanında ise aleyhime propoganda yapıyordu. Daha sonra vefat etti.

45- Akbulut (İsmail Sayan): Güney Kürdistan'da Osman Öcalan tarafından öldürülmek istendi. Ben, Lübnan'dan kaçmadan önce Akbulut'u öldürüp Kürdistan ulusal meclisinin feshini ona yükleyeceklerdi. Ben kaçınca muhtemelen Akbulut ölümünden kurtuldu. Osman Öcalan tutuklandığı yazdığı özeleştirisinde "İsmail'i yapının karşısına çıkarıp kurşuna dizecektim. Fakat yapıyı buna hazırlayamadığım için, onu İran'a göz altında tutmak için gönderdim," diye yazmıştı. İran'da gidişatın kötü olduğunu fark eden İsmail, cebindeki para ve pasaportla Tahran'a kaçıyor. Bir uçağa binip Almanya'ya geliyor. Burada örgüt tarafından sorguya alınıyor. Duisburg'da ki bir dernekte halkın huzurunda özeleştiriye kaldırılıyor. İsmail daha sonra Berxuedan gazetesinde yayınlanan bu özeleştirisinde şunları söylüyor. "Ben yüzlerce halk çocuğunu buradan savaşa gönderdim. Kendim savaştan korkarak kaçtım. Sizden özür diliyorum. Ama ben önderliğe bağlıyım. Selim Çürükkaya gibi önderlik karşıtı değilim." Bu öz eleştirden sonra İsmail'e "evinde kalamazsın, bizim denetimimizde Hollanda'da kalacaksınız" denilerek götürüldü. Bir süre sonra Trafik kazasından öldüğü açıklandı.

46- İsmet Sezgin (Maşallah Öztürk): Öcalan Maşallah'ı Güney Kürdistan'dan Kuzey Kürdistan'a savaşa göndermek istedi. Dizlerini döven "savaşçı" Maşallah'ın "Ben yaşlı bir adamım nasıl savaşırım?" diyerek ağladığını anlattılar bana. Onu korkutmak isteyen, kurnaz Öcalan, onu tekrar Avrupa'ya yolladı. Maşallah sahibine hamd ederek gemisini yürütmeye devam ediyor. Öcalan sistemini Almanya'nın sosyalam'tına tercih ediyor. Çünkü gelirinin daha fazla olduğunu düşünüyor.

47- Cemil Bayık: Renksizliğini hala sürdürüyor. Öcalan ihanet ettiği zaman kardeşi Osman bile Abdullah'ın çözüldüğünü yakın çevresine söyleyerek "talimatlarına bundan sonra uymayalım" derken, Cemil hiçbir yorum yapmıyordu. Türk istihbaratının soruşturmasında olan Öcalan Cemil'i ebediyen susturmak için şu suçlarını açıklıyordu: "Cemil Bayık: Askeri ve pratik alanda zayıftır. Bana bağlıdır. Birey olarak çok öne çıkarsa genelde perspektif verebilir. Dar bir sahada pratikleşmesi zayıftır. Genelde cephe gerisinde kalır. Eğitimlerde yararlı olur, savaş içerisine girmez. 1982 yılında bir mağarada 17 kadroyu yaralı oldukları ve ele geçmemeleri için karargahta, 13 kadroyu ise disiplini sağlamak için öldürmüştü" soruşturma ifadesi, bir yanılısamanın sonu, Komal Basın Yayın, İstanbul, Sayfa 358) Türk devletinin eline geçip itirafçı olmasınlar gerekçesiyle yaralı 17 yurtseveri gözünü kırpmadan kurşuna dizgen Cemil Bayık'ın, Türk devletinin eline geçen Öcalan'ın itirafçılığına alkış çalması trajedisini kim izah edecek?

48- Timur Sayan: Öcalan Kürdistan Ulusal Meclisini fesih edince Fransa'ya döndü. Örgütle ilişkisini keserek yarıda bıraktığı üniversiteye devam etti. En iyi dereceyle okulu bitirdi. Hazırladığı tezle politika doktoru ünvanı kazandı.

49- Rifat Amca: Avrupa'ya dönünce, bildiklerini sadece yakın çevresine anlattı. Ve suskun kaldı.

50- Murat Dağdelen: Öcalan'ın Kürdistan ulusal meclisini fesih etmesini Güney Kürdistan'da açıkça eleştirdi. Tehdit edildi. Yalnız başına bırakıldı. Ölümü ve

tutuklanmayı göze alarak pasaportsuz, kimliksiz İran üstü İstanbul'a kadar geldi. Oradan Almanya'ya ulaştı. Bazı gazetelerde makaleler yazarak Öcalan ve sistemini anlatmaya çalıştı. Şu anda Almanya'da yaşıyor.

51- Metin Cansız: Kürdistan Ulusal Meclisi fesih edildikten sonra Hollanda'ya döndü. O güne kadar bilmediği pek çok şeyi öğrendi. Siyasetin kendisine göre bir iş olmadığını anlamış olacak ki, ticaretle uğraşmaya başladı.

52- Zeki (İsmail Özden): Öcalan sisteminin istediği kişiliksiz ve bilinçsiz tiplerdendir. Hala da öyledir. Bir ara Alman polisi tarafından tutuklandı. Şimdi İran'da olduğu söyleniyor.

53- Hamza Bindal: Öcalan Şam'da kaldığı müddetçe evinde kaldı. Onun bütün suçlarına, cinayetlerine ve tecavüzlerine tanıktır. Şu anda Güney Kürdistan'da yaşayan ve örgüt içinde kalan tek tanıktır.

54- Hamit: 1990 tarihinden beri Öcalan'ın evinde kalıyordu. Kaldığı evde, Şam'da, Bekaa vadisindeki surların çoğunu biliyordu. İç temizlik hareketinde kullanılan kanlı bir bıçaktı. 1997 tarihinde Öcalan'ın evinde kalan Evin' le ilişkisi olduğu anlaşıldı. Yargılanarak idam cezasına çarptırıldı. Suriye Kürtlerinden olduğu için idamı infaz edilemedi. Güney Kürdistan'daki gerilla kamplarına gönderildi. Hamit, yakın bir zamanda bu kamplardan kaçarak YNK bölgesine sığındı. Kelimenin gerçek anlamıyla Öcalan ve sisteminin karakutusudur.

55- Ahmet: Öcalan'ın evinde uzun süre kaldı. Ona kuryelik yaptı. 1990 - 1993 tarihleri arasında Bekaa'da eğitim görmek amacıyla Şam'a giden herkes Ahmet vasıtasıyla Bekaa'ya ulaştı. 1995 Haziranında Öcalan'ın evinde kalan bir bayanla kaçtı. Bir gün sonra bu bayanla birlikte öldürüldü.

56- Fevzi: Bat eyaletine, (Adıyaman, Maras, Antep) gönderildi. Bir çatışmada öldüğü söylendi.

57- Orhan Aydın: Şam'a gidince ölüm orucunu bıraktı. Süre içinde sağlığı düzeldi. 1996 veya 97 yılında Şam'da tutuklanarak Lübnan'ın Barelías kasabasına götürüldü. Burada işkenceyle öldürülerek bir çukura gömüldü. Orhan Aydın'ın neden öldürüldüğü konusu yakın zamana kadar benim için de bir sırdı. Bundan üç ay önce bulduğum eski bir arkadaşımın olayın iç yüzünü öğrendim. İlk olarak burada yazıyorum: Arkadaşım uzun süre cezaevinde yatıyor. Tahliye olunca Şam'a gidiyor. Burada bir süre eğitim görünce Halep'e sorumlu olarak atanıyor. Öcalan'ın Halep'te olduğu günlerde; bayan gerilla adaylarının eğitim gördüğü, Öcalan'ın deyimiyle yoğunlaştığı bir villaya gidiyor. Binanın alt katında kalan bayan arkadaşın suların kesildiğini, su vanasından anlayıp anlamadığını soruyor. Arkadaş "anlıyorum" deyince, onu çatı katına yolluyor. Çatı katında vanayı kontrol edip aşağı inmek isteyen arkadaş; orta katta bazı tuhaf sesler duyuyor. Bir kapı aralığında bakıyor, gözlerine inanmadan, orgazm olmak üzere olan kızın gözlerinin görüntüsünü hafızasında taşıyarak aşağı doğru koşuyor, bu binayı terk edip başka bir eve gidiyor. Akşam üstü Öcalan arkadaşını çağırıyor. Aralarında şu diyalog geçiyor:

- Bu gün neden yukarı çıktın?
- Başkanım vanayı tamir etmek amacıyla çıktım
- İzin alınmadan basit bir memurun evine bile girilmeyeceğini bilmiyor musun?
- (Gözlerimi yere diktim)
- Orhan Aydın'ı tanıyor musun?
- Tanıyorum!
- Nerede olduğunu biliyor musun?
- Hayır!
- O da bu tür işlere burnunu soktu, yerin altına gömdük.
- (tekrar gözlerimi yere diktim)
- Seni de onun yanına göndereyim mi?

- Siz biliyorsunuz başkanım!

58- Filozof (Halit Yıldırım): Öcalan'ın zindanında tutukluyken Gardiyanımdı. Lübnan'ın Barelias kasabasından Avrupa'ya gönderildi. Almanya ve Fransa'da görev yaptı. Almanya'da tutuklandı. Bir süre serbest bırakıldıktan sonra bir nevi örgütten kovuldu. Tekrar tutuklandı. Şimdi Almanya'nın Dortmund kentinde tutukludur. Yüce önderin alçaklığını çoktan anlamış ama ne yapacağını bilemeyecek durumda.

59 Şemdin Sakık : 1997 Tarihinde yargılanmak amacıyla D.Bakır bölgesinden Şam'a çağrıldı. Burada aşağılanarak prestiji sıfırlandı. Anadolu'nun Toros dağlarına bir gurup gerilla ile bir nevi ölüme gönderildi. Durumu fark eden Şemdin gurubuyla Şam'a geri döndü. Onu Şam'da öldüremeyeceğini anlayan Öcalan, kongre toplantısına katılması gerekçesiyle Güney Kürdistan'a yolladı. Öldürüleceğini anlayan Şemdin kaçarak Behdinan bölgesindeki Barzani güçlerine sığındı. Haberi Duyan Öcalan Med-TV deki bir canlı yayın programına telefonla katılarak: "Şemdin Sakık bizden kaçmış, Mesut Barzani güçlerine sığınmıştır. Türk genel kurmay yetkililerine sığınmıyorum, sizin 33 askerinizi öldüren O dur. Sizde şeref ve haysiyet varsa gider alırsınız" dedi. Bu çağrıdan bir süre sonra Şemdin Sakık ve kardeşi Arif Sakık bir operasyon sonucu tutuklanıp Diyarbakır'a götürüldüler. Orada iradeleri kırıldı. Ve irade kıranlar gibi ifade vermeye başladılar.

60- Şükrü Hoca (Şükrü Gülmüş): Türkiye' de basın koordinatorüyken Öcalan'ın emriyle görevine son verilerek soruşturmaya alındı. Öcalan'ın bir yazısını eleştirince Avrupa'ya kadar getirildi. Burada bazen Öcalan'ın çizgisini savundu, bazen karşı çıktı. Bir ara Öcalan'a şeytandır dedi, bir ara başkanımdır açıklamasında bulundu. Niye hoca böyle yapıyorsun dediğimde: "Ne yapayım aşağı tükürsem bıyık, yukarı tükürsem sakal" deyince, "aşağı veya yukarı değil, direkt tükür hocam" dedim. Hoca Almanya'da yaşıyor. İki adet kitabı yayınlandı. Biri Almanca olarak çıktı. www.nasname. de sitesinde yazıları yayınlanıyor.

61- Kemal Okutan: Şu anda HADEP te görevli.

62- Serhat Bucak: Şam'dan Avrupa' ya dönünce hızlı Apo'cu oldu. "Ben başkan görüncü kişiliğimi buldum" dedi. Öcalan Türk devletine teslim olup ilkel Kürt milliyetçiliğine karşı olduğunu söyleyince, Serhat Bucak yazdığı makalelerin satır aralarında ilkel Kürt milliyetçisi olduğunu yazarak Öcalan gibi düşünmediğini bazı çevrelere bildirmek istedi.

63- Selim Fırat: Ben Barelias'tan firar edince aleyhimde baştan sona yalanlarla dolu bir yazı Berxwedan Gazetesinde yazdı. Bu yazıdan sonra Öcalan'ın gözüne girdi. Geçimini Öcalan'ı övmekle sağladı. Kürt dalkavuk geleneğinin tipik bir prototipi olarak hala Berlin'de yaşıyor.

64- Haluk ve Emine: Emine Güneybatı eyaletinde, Haluk Güney Kürdistan'da yaşamını yitirdi.

65- Hacer: Güney Kürdistan' daki gerilla kamplarında yaşıyor.

66- Ömer: İtirafçı ve ajan olduğu gerekçesiyle Öcalan'ın adamları tarafından cezaevinde boğdurularak öldürüldü.

67- Revsen: Öcalan tarafından beni öldürmek amacıyla Şam'dan Almanya'ya gönderilen Ahmet Yavuz, Köln'de Apo'nun ayetleri adlı kitabımın içeriğini öğreniyor. Olayların iç yüzünü Revsen'den öğrenmek istiyor. Gerçeği öğrenince o da bunalıma giriyor. Öcalan'ın talimatıyla Almanya'da tutuklanınca Revsen Şam'a, Ahmet Yavuz Atina'ya gönderiliyor. Bir fırsatını bulup Atina'dan kaçan Ahmet Yavuz, Almanya' ya geri dönünce Alman polisi tarafından tutuklanıp mahkemeye çıkarılıyor. Uzun bir süre tutuklu kalan Yavuz, tahliye olunca, örgüt ile olan bütün ilişkilerini kesiyor. Şu anda Almanya'da yaşıyor.

68- İlhan Kızılhan: 1994 yılında Güney Kürdistan'dan dönünce Med TV de çalıştı.

Öcalan' ın çizgisine uymadığı için kovuldu. Duisburg'da saldırıya uğradı, kaburga kemikleri kırıldı, Öcalan ve sistemiyle ilişkisini kesti, bilebildiğim kadarıyla Almanca birkaç kitabı yayınlandı. Köln'de yaşıyor.

69- Zeynep Dere: Kürdistan ulusal Meclisi için gittiği Güney Kürdistan'dan döndü. Hayatının en büyük felaketini atlattığına inandı. Ayrıldığı iş yerine tekrar döndü. İki çocuk annesi oldu. Almanya' da yaşıyor.

70- Dilek Kurt: Soy ismi Kurt, ama gerçekte bir koyun olan Dilek, Güney Kürdistan'dan dönünce Avrupa' nın bir çok ülkesinde örgütte sorumluluk aldı. Öcalan'ın ardından gidip Türk devletine teslim oldu.

71- Meryem Çolak: Meclis toplantsı için gittiği Güney Kürdistan'dan dönmedi. Gerilla saflarına katıldı. Bir çatışmada yaşamını yitirdi.

72- Varsin: Bekaa vadisinde "deli olmuş" gerekçesiyle kurşuna dizilerek öldürüldü.

73- Naif Kurt: Stockholm'da yaşıyor. Apo' nun ayetlerinin bilgisayara çekilmesinde ve yayına hazırlanmasında bana yardımcı oldu. O dönemde buna cesaret edecek adam bulmak çok güçtü. Naif, bu cesareti gösteren ender kişilerden biridir.